CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. III

TALISMANUL PUTERII

LICIA TROISI

LICIA TROISI

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. 1

TALISMANUL PUTERII

Traducere din limba italiană
LOGHIN MARINA

Editura RAO, 2008

CUPRINS

CUPRINS
PĂMÂNTURI LIBERE
1 ÎNCEPUTUL UNEI LUNGI CĂLĂTORII
2 AELON SAU DESPRE NEDESĂVÂRŞIRE
3 HOTĂRÂREA LUI SENNAR
4 SENNAR PE PĂMÂNTUL MĂRII
5 SAREPHEN SAU DESPRE URA OAMENILOR
6 ÎNGHEŢ
7 GLAEL SAU DESPRE SINGURĂTATE
8 OBSESIA LUI IDO
9 UN RĂMAS-BUN
PRINTRE DUŞMANI
10 PRESIMŢIRI RELE
11 CĂLĂTORIA LUI LAIUS
12 ÎN DEŞERT
13 THOOLAN SAU DESPRE UITARE
14 TOASTUL TRĂDĂTORULUI
15 LAIUS ŞI VRAŠTA
16 GROZĂVIE DE NEDESCRIS
17 IDO LA ACADEMIE
18 GREŞITUL
19 GORIAR SAU DESPRE VINĂ
20 UN MOTIV SĂ CONTINUI
CĂTRE ADÂNCURI
21 RĂZBOINICII LUI IDO
22 DUELURI
23 ÎN APĂ ŞI LA ÎNTUNERIC
24 OCHIUL
25 NEÎNCETATA LUPTĂ
26 UN SFAT PREŢIOS ŞI NEAŞTEPTAT

27 FLAREN SAU DESPRE DESTIN
28 PĂMÂNTURI PUSTII
29 UN URLET TURBAT
30 ÎNTOARCEREA
31 CÂNTECUL ORAŞULUI MORT
32 TAREPHEN SAU DESPRE LUPTĂ
33 ADEVĂRUL
ULTIMA BĂTĂLIE
34 MAWAS SAU DESPRE SACRIFICIU
35 TIRANUL
36 ÎNAINTE DE BĂTĂLIE
37 URLETUL ULTIMEI BĂTĂLII
38 ZORII ELIBERĂRII
39 RĂZBOIUL DINTRE IDO ŞI DEINOFOR
40 RĂZBOIUL DINTRE NIHAL ŞI ASTER
EPILOG
PERSONAJE
MULŢUMIRI

Lui Giuliano, pentru tot

Mă numesc Sennar şi sunt un vrăjitor. Eu şi Nihal ne-am cunoscut acum cinci ani, pe terasa din Salazar, oraş-turn de pe Pământul Vântului, în ziua în care am câştigat de la ea un pumnal, în duel. Ea avea treisprezece ani, eu – cincisprezece. Multe lucruri s-au întâmplat de atunci. Tiranul, care stăpânea deja patru dintre cele opt Pământuri ale Lumii Pământene, a atacat şi a cucerit Salazarul, şi tatăl lui Nihal, Livon, a fost ucis. Imediat după aceea, Nihal a descoperit că era ultima dintre jumătate-elfi, poporul exterminat cu ani în urmă de Tiran. Hotărâtă să devină războinic pentru a răzbuna moartea tatălui ei şi măcelul care-i nimicise pe jumătate-elfi, a reuşit să treacă cu bine toate probele impuse de Generalul Suprem Raven şi să fie admisă la Academie, unde l-a cunoscut pe Laius, singurul ei prieten în lunile acelea de singurătate. Însă, în perioada probei primei bătălii, a murit Fen, Cavalerul Dragonului de care era îndrăgostită, iubitul Soanei, vrăjitoarea care o iniţiase în ocultism. Pentru faza de instruire, Nihal a fost încredinţată gnomului Ido şi, în cele din urmă, l-a cunoscut pe dragonul ei, Oarf.

În vremea aceea, Consiliul Magilor, căruia îi aparţin, mi-a încredinţat o misiune importantă. Astfel, cam cu un an în urmă, am plecat spre Lumea Scufundată, un continent despre existenţa căruia se povestea, dar căruia nimeni nu-i cunoştea poziţia exactă. Scopul călătoriei mele era să cer ajutoare militare locuitorilor acelei lumi, pentru ca aceştia să fie alături de noi în războiul împotriva Tiranului.

Nu a fost o călătorie uşoară. Am plecat cu nava piratului Rool şi a fiicei sale Aires şi a trebuit să înfruntăm o furtună fără sfârşit, apoi fălcile unui monstru pus să păzească

regatul abisurilor. Ultima încercare am înfruntat-o singur. Am luat o barcă şi am ajuns la singura intrare cunoscută a Lumii Scufundate, un vârtej uriaş care înghiţea orice.

Am crezut că voi muri. Puterea vârtejului, barca aceea care se cutremura şi se sfărâma în mii de bucăţi, apa care-mi umplea plămânii şi mă sufoca...

M-am salvat şi am ajuns în Lumea Scufundată. După ce am fost îngrijit de o familie a locului, am luat-o pe urmele contelui, singurul care ar fi putut să-mi asculte cererile.

Zalenia, aşa cum o numesc locuitorii ei, este un loc periculos pentru cei care, asemenea mie, vin din Lumea Pământeană. Oricine de la suprafaţă se hazardează să coboare în abisuri riscă pedeapsa cu moartea. Am fost prins şi aruncat în temniţă şi tocmai acolo am găsit un ajutor neaşteptat. Am cunoscut o fată foarte frumoasă, Ondine, amintirea cea mai duioasă şi cea mai tristă a celor trei luni pe care le-am petrecut în pântecele mării.

Ondine s-a îngrijit de mine în timp ce eram prizonier şi m-a ajutat atunci când orice speranţă părea pierdută, punând o vorbă bună pentru mine pe lângă contele Varen. După ce am vorbit cu Varen, şi după ce l-am convins, am fost primit în audienţă la regele Nereu. Am luat-o cu mine pe Ondine, pentru că aveam nevoie de ea şi pentru că aveam senzaţia că o iubesc.

În Zalenia am obţinut ceea ce voiam, dar cu un preţ foarte mare. În timp ce în faţa întregului popor îl imploram pe Nereu să ne dea ajutor, un sol al Tiranului a încercat să-l ucidă pe rege şi războiul şi-a făcut intrarea într-o lume în care fusese până atunci doar pace.

Odată ce mi-am încheiat misiunea, mi s-a părut că revin la realitate şi am înţeles că sentimentele mele pentru Ondine erau o înşelătorie. A trebuit să o părăsesc, făcându-i o promisiune pe care sper ca într-o zi să o pot onora.

În timp ce eram ocupat cu misiunea mea, s-au întâmplat

multe lucruri şi la suprafaţă. Nihal a devenit Cavaler al Dragonului şi s-a înfruntat cu cel mai puternic dintre Cavalerii duşmani, omul care a distrus Salazarul: gnomul Dola. A reuşit să-l înfrângă, dar a trebuit să apeleze la un descântec interzis şi asta a întărit legiunile de spirite care o bântuie.

Cea mai grea parte a duelului aceluia a fost pentru Nihal, care învinsese deja, să descopere că Dola era fratele lui Ido şi că, în trecut, maestrul ei luptase în trupele Tiranului, ajutându-l pe acesta să extermine poporul jumătate-elfilor. Dar Ido şi Nihal sunt legaţi de ceva deosebit, un fir care nu poate fi rupt atât de uşor, şi au reuşit să depăşească această a nu ştiu câta încercare.

Nihal şi cu mine ne-am regăsit, şi s-a întors şi Soana. Se dusese în căutarea lui Reis, profesoara ei de altădată, şi i-a transmis lui Nihal că vrăjitoarea voia s-o vadă.

Reis este o bătrână rea. Cu ochi plini de ură, ne-a dezvăluit că Nihal i-a fost consacrată unui zeu cu nume ciudat, Shevrar, şi că este singura care deţine cheia pentru a salva lumea de Tiran. Va trebui să recupereze opt pietre, risipite în fiecare dintre cele Opt Pământuri, şi, odată ce le va fi adunat, să le încastreze într-un talisman şi să le folosească pentru a evoca un descântec puternic ce va scuti de vrăji Lumea Pământeană. Am descoperit şi că Reis a fost cea care i-a transmis lui Nihal coşmarurile care o bântuie, pentru ca ea să găsească curajul de a înfăptui această acţiune. Am luat-o din locul acela pe Nihal şi am convins-o să nu plece, să nu facă nimic din ceea ce îi ceruse Reis.

Din păcate, lucrurile s-au precipitat. Tiranul a născocit o armă nouă. A reuşit să evoce spiritele morţilor şi ne-am trezit că luptăm împotriva tovarăşilor noştri căzuţi, invulnerabili la loviturile de spadă.

Soana şi cu mine am conceput un descântec care permite oţelului să câştige în faţa spiritelor morţilor, dar

asta nu a împiedicat dezastrul. Într-o singură zi, am pierdut mare parte din Pământul Apei şi Nihal a fost rănită de Fen readus la viaţă.

Situaţia e disperată. Trupele din Zalenia sunt o speranţă slabă. Ştiu de ce Nihal s-a ridicat în Consiliu, în seara aceea, şi o parte din mine înţelege că a făcut bine. Dar nu o puteam lăsa să se ducă pe teritoriul duşman singură cu demonii ei. De aceea m-am hotărât şi am pus în joc totul, pentru ea.

PĂMÂNTURI LIBERE

Aşa s-a întâmplat că zeii, mâniaţi de comportamentul nebunesc şi îngâmfat al locuitorilor din Vemar, le-au hotărât sfârşitul. Ei şi-au revărsat furia pe pământul acela pe care cu ani în urmă îl binecuvântaseră, şi a fost o mare nenorocire. Marea s-a ridicat până a atins cerul, pământul s-a scufundat în abisuri, râuri de foc au devorat Vemarul cu şuvoaiele lor care înnebuniseră. Timp de trei zile şi trei nopţi, marea şi pământul s-au amestecat, în timp ce oamenii îi rugau pe zei să-şi domolească mânia. În cea de a patra zi, Vemar s-a ridicat la cer şi a fost răsturnat, înlocuit de un golf larg, un cerc perfect. Vemar, Trufandaua Zeilor, nu mai exista. În locul lui, golful Lamar, Mânia Zeilor. În centru, turnurile care vestesc că nimeni nu este atât de mare încât să se înalţe până la zei.

Istorisiri străvechi, paragraful XXIV,
din Biblioteca Regală a oraşului Makrat

1
ÎNCEPUTUL UNEI LUNGI CĂLĂTORII

Nihal se acoperi cu pelerina până la nas. În pădure era frig în perioada aceea. Brazii foşneau sub şfichiuirile unui vânt îngheţat şi focul se stingea.

Ultima dintre jumătate-elfi, aşa cum dovedeau părul ei albastru şi urechile ascuţite, Nihal, era slăbită de febră şi chinuită de glasurile fantomelor care-i populau coşmarurile. Se uită la medalionul pe care îl purta la gât, talismanul care ar fi putut să-i ia viaţa şi să hotărască salvarea Lumii Pământene. Cele opt alveole goale păreau să o absoarbă cu încărcătura lor de întrebări.

Tovarăşii ei, Sennar şi Laius, sprijiniţi pe un trunchi, aţipiseră. Dormea şi dragonul ei Oarf; îi putea simţi respiraţia lentă şi regulată pe spate, aşezată fiind pe solzii verde smarald.

Călătoria începuse cu şase zile în urmă, după ultima întâlnire cu Reis, vrăjitoarea.

În faţa focului, jumătate-elful închise ochii şi se concentră asupra respiraţiei liniştitoare a lui Oarf, pentru a goni amintirea aceea. Vedea încă ochii aproape albi ai bătrânei, degetele chircite, şi i se părea că aude glasul ei încărcat de ură.

Vântul era îngheţat şi, totuşi, jumătate-elful transpira. Iar se uită la talisman. Piatra din mijloc strălucea în întuneric, printre licăririle roşietice ale focului, tot aşa cum strălucise în aerul fetid din cabana vrăjitoarei. Cuvintele pe care Reis le rostise îi reveneau în minte.

— Talismanul îţi va dezvălui ţie, Sheireen, poziţia sanctuarelor, ţie şi numai ţie. Când vei ajunge în locul în care este păstrată piatra, vei recita cuvintele iniţiatului: *Rahhavni sektar aleero,* „împietresc pentru putere”. Vei lua piatra, o vei pune în alveola potrivită din amuletă şi puterea

va coborî în tine. Când vei fi pe Pământul cel Mare, vei chema la adunare cele Opt Spirite, pronunţându-le numele: *Ael,* Apă; *Glael,* Lumină; *Sareph,* Mare; *Thoolan,* Timp; *Tareph,* Pământ; *Goriar,* Întuneric; *Mawas,* Aer; *Flar,* Foc. Fiecare dintre pietre se va activa şi spiritele vor fi chemate. Talismanul îţi va suge viaţa, se va alimenta ca să invoce spiritele. Energia care-ţi va fi smulsă se va aduna în medalion. Va putea fi utilizată pentru a evoca o altă vrajă, dar în cazul acela se va pierde şi tu vei muri, sau va putea fi eliberată, spărgând medalionul cu o spadă de cristal negru. Aminteşte-ţi însă, talismanul îţi este destinat ţie, dacă îl va purta altcineva va pierde strălucirea şi puterea şi va absorbi energiile vitale ale persoanei care a îndrăznit într-atât.

Nihal se cutremură. Ascunse din nou medalionul la piept şi se înfăşură strâns cu pelerina.

Plecaseră în grabă, misiunea lor era extrem de urgentă. Chiar ea insistase să plece la drum înainte ca rana din umăr, pe care i-o pricinuise o fantomă, să se fi vindecat.

Nihal ar fi preferat ca Laius, scutierul ei, să fi rămas la bază, dar fusese imposibil să-i interzică să o urmeze. Până şi Ido, maestrul ei, fusese nevoit să admită asta.

— Probabil ar fi mai bine ca el să nu plece, bodogănise gnomul, între un fum şi altul tras din pipă. Nu este un războinic şi lupta nu e de el. Însă Laius nu va accepta niciodată să stea aici să te aştepte. Chiar dacă ai pleca pe ascuns, te-ar urma şi s-ar lăsa răpus. Singura soluţie e să-l iei cu tine.

Scutierul nu se lăsase rugat, îşi adunase imediat lucrurile, cu un zâmbet care îi lumina faţa încadrată de bucle blonde, şi bătuse în pinteni până în clipa plecării.

Prima oară când Nihal întrebase talismanul, o făcuse fără tragere de inimă. Atâta timp cât nu-i punea la încercare puterile se putea amăgi că este numai Nihal, Cavalerul Dragonului. Sheireen, Consacrata, numele detestabil cu

care o chema Reis, nu era decât umbra unui coşmar.

Dar imediat ce luase în mână medalionul, mintea ei fusese năpădită de o viziune.

O imagine neclară. Ceaţă. O mlaştină. În mijloc, o construcţie albăstrie, nedefinită. Un cuvânt: *Aelon.* Şi o direcţie: *la nord de-a lungul marelui fluviu, până unde acesta se varsă în mare.* Pe urmă nimic.

Deci era adevărat. Era cea Consacrată.

Înconjurată de umbrele întunecate ale copacilor, Nihal nu reuşea să doarmă. Febra crescuse şi umărul pulsa. Rana trebuie să se fi infectat.

Nihal se uită la vrăjitor şi la scutierul care dormeau liniştiţi. Jumătate-elful se opri cu privirea pe chica roşie a vrăjitorului care se zărea peste pelerină şi se întrebă iar dacă avea să reuşească vreodată să ajungă până la capăt.

În ziua următoare plecară când soarele era sus, îndreptându-se spre nord, pe când zăpada începea să cadă iar liniştită şi vântul scutura vârfurile copacilor şi ţinea în frâu aripile lui Oarf.

Zburară deasupra întinderilor de păduri albite de nea şi deasupra afluenţilor Saarului. Printre ramurile uscate şi cenuşii zăriră satele oamenilor şi arborii în care locuiau nimfele. Nihal simţi că erau aproape de ţintă.

— Suntem aproape, spuse, şi îl mână pe Oarf să coboare de la înălţime.

Sub ei, Marele Fluviu se desfăcea în mii de pâraie care împânzeau pământul şi copacii cedau locul unui teren mlăştinos. Trebuia să fie mlaştina pe care Nihal o văzuse când consultase talismanul. Zburară spre zona aceea, dar curând vederea le fu blocată de o ceaţă deasă. Pe ici, pe colo se zăreau ramurile uscate ale câte unui copac.

— Trebuie să coborâm sau nu vom mai vedea nimic, sugeră Laius.

Imediat ce puseră piciorul pe pământ, învăluiţi de lumina lăptoasă a ceţii, îi năpădi un miros de apă stătută. Ajunseseră la răscrucea cu mlaştina.

Se aşezară pe un trunchi ca să se sfătuiască.

— Nu se poate continua cu Oarf, cel puţin până când nu se ridică ceaţa, zise Sennar.

— Dar nu ştim cât de departe e sanctuarul, şi nici cât de întinsă e mlaştina, obiectă Laius.

Nihal tăcea. Simţea fiori reci de-a lungul spatelui şi faţa-i ardea de căldură. încercă să se concentreze, fără să-i asculte pe Sennar şi pe Laius. În cele din urmă, hotărî.

— Trebuie să mergem pe jos, spuse.

— Bine, răspunse Laius şi dădu să se ridice.

— Tu nu vii, îl opri Nihal.

Laius se opri.

— De ce?

— Vreau să rămâi cu Oarf, zise.

— Nu, tu vrei să mă dau din drum! exclamă scutierul, pentru ca după aceea să facă o mutră spăşită.

Nihal se uită sever la Laius.

— Ai zis bine mai adineauri, nu ştim cât va trebui să mergem. Oarf e obosit, trebuie să ai grijă de el.

— Da, dar…

— Niciun dar, am decis. Sennar şi cu mine vom pleca mâine-dimineaţă. Tu vei rămâne aici.

În seara aceea, Nihal nu reuşi să adoarmă. Febra crescuse şi gândul că în scurtă vreme avea să viziteze primul sanctuar o emoţiona şi o îngrozea în acelaşi timp. Sennar ar fi fost cu ea, dar hotărârea vrăjitorului de a o însoţi în călătoria aceea, riscându-şi postul în Consiliu, era o povară care se adăuga la încărcătura şi aşa grea a acelei misiuni.

Când Nihal comunicase Consiliului Magilor hotărârea ei de a pleca în misiune, Sennar se ridicase brusc.

— Cer să pot pleca împreună cu ea.

Nihal se întorsese către el.

— Sennar!

— Nici nu se discută, spusese Dagon. Datorită vrăjilor tale, pierderile noastre au fost mai mici. Avem nevoie de tine aici.

— Cer permisiunea să o însoţesc, insistase el. Vrăjile o pot ajuta.

Dagon se uitase lung la el.

— Asta înseamnă că vom trimite un alt vrăjitor cu ea. Eşti prea preţios pentru Consiliu.

— Şi Nihal e preţioasă pentru armată.

— Vei rămâne aici, Sennar. Subiect închis.

Atunci, Sennar făcuse un gest nemaiîntâlnit. Îşi smulsese de la gât medalionul care atesta apartenenţa lui la Consiliu, simbolul tuturor lucrurilor în care credea şi pentru care se luptase.

— Atunci voi părăsi Consiliul.

Un murmur de uimire străbătuse sala.

— Atât de puţin valorează Consiliul pentru tine? spusese Sate, reprezentantul Pământului Soarelui.

— Consiliul e viaţa mea, dar sunt multe feluri pentru a servi Lumea Pământeană. A-l însoţi pe Cavalerul Nihal în menirea ei este unul dintre acestea.

— Cine-ţi va lua locul? întrebase nimfa Theris.

Soana se ridicase din jilţul ei.

— Atâta timp cât va lipsi Sennar, mă ofer să-i ţin locul.

Dagon rămăsese multă vreme pe gânduri.

— Bine, spusese într-un târziu. Îţi încuviinţez plecarea. Dar află că, atunci când te vei întoarce, Consiliul îşi ia libertatea de a nu te mai lua niciodată în seamă.

Sennar încuviinţase.

Nihal ţintui cu privirea flăcările care luminau cu o licărire trandafirie aerul rece al nopţii. În jurul ei, ceaţa părea să înghită orice.

2
AELON SAU DESPRE NEDESĂVÂRŞIRE

Când, în dimineaţa următoare, Nihal şi Sennar pătrunseră în mlaştină, fură neplăcut surprinşi. Ceaţa era foarte deasă; trebuiau să fie atenţi să nu se îndepărteze unul de altul, sau ar fi riscat să nu se mai găsească.

Să pună piciorul în locul acela era ca şi cum ar fi ieşit din realitate.

Mirosul era greţos şi terenul atât de impregnat de apă, încât la fiecare pas se cufundau până la glezne. Liniştea era întreruptă numai de orăcăitul broaştelor şi de croncănitul corbilor.

Nihal înainta din ce în ce mai anevoie şi rămase în urmă. Sennar se duse la ea şi o luă de mână.

— Ce…

— Aşa nu ne pierdem, răspunse vrăjitorul. Dacă am şti unde-i locul, am putea ajunge acolo cu o vrajă.

— Ştii să faci vrăji de acest gen?

— Da, însă numai pentru drumuri scurte şi pentru a ajunge în locuri cărora le cunosc poziţia. Se numeşte Descântecul Zborului, chiar dacă în realitate nu zbori.

— Nu-i rău.

Sennar zâmbi.

— Te voi învăţa, într-o zi.

Curând pierdură noţiunea timpului. În jurul lor, totul era cenuşiu şi uniform. Era ca şi cum nu ar fi făcut altceva decât să se învârtă în loc, fiecare copac era identic cu celălalt, pietrele se asemănau una cu alta.

Pe neaşteptate, se lăsă întunericul şi fu noapte. Erau în mijlocul mlaştinii, fără a avea nici cea mai mică idee de cât drum mai aveau în faţa lor. Nu se puteau opri acolo, trebuiau să găsească un refugiu, însă ar fi fost greu în mlaştina aceea.

Nihal nu ştia unde era Sennar până când nu-l auzi apropiindu-se. Un glob luminos se aprinse în mâna vrăjitorului şi-i lumină chipul; era încercat şi obosit, cicatricea pe care i-o făcuse Nihal pe obraz într-un moment de furie cu un an în urmă se evidenţia pe paloarea feţei. Însă în ochii albaştri era o lumină încurajatoare.

— Nu te descuraja, vom găsi o soluţie, zise Sennar. Nu putem dormi în noroi.

Vrăjitorul o luă la drum precedat de licărirea globului luminos.

Rătăciră o bună bucată de vreme, apoi Sennar arătă spre o piatră care răsărea din noroi, destul de întinsă pentru a găzdui un culcuş. Se ghemuiră sub pelerine, în întuneric, şi amândoi adormiră de oboseală.

În dimineaţa următoare, fruntea lui Nihal era umedă de sudoare şi tâmplele îi ardeau. Rana nu dădea semne să se închidă.

— Nu-i nimic, şi pe urmă suntem aproape, vorbi Nihal.

— Nu eşti în stare să continui, te-ai obosit mult prea mult. Îl putem avertiza pe Laius şi ne putem duce în vreun sat învecinat. Ne vom întoarce când te vei fi odihnit.

Nihal scutură din cap.

— Nu voi fi liniştită până când nu voi fi luat prima piatră.

Ne vom gândi pe urmă la vindecarea mea, zise.

Încercă să se ridice, dar simţi cum îi tremură picioarele.

Sennar o obligă să se reaşeze.

— Măcar lasă-te dusă în spate.

Nihal scutură iar din cap.

— Când te vei hotărî să accepţi faptul că nu poţi întotdeauna să o scoţi singură la capăt? izbucni Sennar. Crezi că aş fi îndrăznit să părăsesc Consiliul dacă nu aş fi fost sigur că aveai nevoie de mine?

Nihal se dădu bătută şi se urcă pe spatele vrăjitorului.

Merseră astfel toată dimineaţa. Sennar înainta cufundat

în noroi până la genunchi. Apoi, în cele din urmă, ceaţa se risipi şi apăru ceva la orizont.

La început, Nihal crezu că îi crescuse febra într-atât încât să-i provoace halucinaţii. Vedea o construcţie care răsărea din ceaţă, dar părea suspendată în aer, ca şi cum ar fi plutit. Cu cât se apropiau, cu atât simţeau că erau mai aproape de ţintă.

— Acela trebuie să fie, spuse. Poate am ajuns.

Construcţia nu părea departe, dar trebuiră să meargă multă vreme înainte de a ajunge la ea. Încet-încet, începură să-i distingă conturul. Era un edificiu dreptunghiular, împodobit cu numeroase turnuleţe, de culoarea apei cristaline.

Ajunseră la ea, apoi se opriră. În centrul faţadei se deschidea o uşă cu arc ogival; zidurile păreau o broderie uriaşă şi lumina intra şi ieşea prin toate orificiile. Dar ceea ce te uluia la sanctuar era materialul din care era făcut: apă. Apa din mlaştină urca alcătuind zidurile, apoi se răsucea şi învăluia turnuleţele, pentru ca apoi să coboare în cascadă şi să formeze uşa. Era apa de izvor, suspendată în aer, cea care forma edificiul.

Nihal întinse mâna către construcţie şi degetele ei trecură prin perete, lovite de curentul de apă. Îşi retrase mâna şi o duse la faţă: era udă.

— Ce minunăţie, murmură Sennar.

Fata ridică ochii şi observă că pe uşă trona o inscripţie, cu caractere delicate şi pline de înfloriturи: *Aelon.*

— Să intrăm, spuse.

Scoase spada din teacă şi trecu pragul prima. Sennar o urmă cu ochii în patru.

Până şi pardoseala era din apă şi totuşi le susţinea paşii.

Interiorul era complet gol. Dacă, privit din afară, edificiul părea mic, odată ce intrai îţi dădea altă impresie. Era acolo un coridor lung, locuit numai de zgomotul pârâului care îşi avea matca între pereţi. Părea să nu se sfârşească şi se

pierdea în întuneric.

Nihal simţi o senzaţie vagă de pericol şi strânse garda spadei în mână. Se uită la medalion: piatra din mijloc strălucea în lăcaşul ei.

În fundul coridorului, unde, după toate probabilităţile, se afla piatra, nu se vedea nimic. Nihal înaintă şi Sennar o urmă. Mergeau aşa când, la un moment dat, jumătate-elful se opri brusc.

Sennar privi în jurul lui.

— Ce-i? întrebă.

Nihal nu răspunse. I se păruse că aude un glas sau mai curând un hohot.

Mâna lui Sennar se lumină gata să emită o vrajă.

— Mi se păruse…

Nihal ciuli iar urechea, dar nu auzi altceva decât apa care curgea. Era însă numai o impresie.

Îşi continuară drumul. Susurul începu să se audă din ce în ce mai puţin până când deveni imperceptibil. Nihal nu ar fi ştiut să spună cât merseseră prin sanctuar. Se opri şi coborî spada.

Atunci, pe neaşteptate, mii de feţe răsăriră din pereţii lichizi şi se îndreptară spre ea şi spre Sennar, pentru ca apoi să se transforme în trupuri eterice de copile. Păreau să fie nimfe, dacă nu ar fi fost lumina malefică pe care o aveau în ochi. Sennar şi Nihal se apropiară unul de altul. Jumătate-elful încercă să lovească cu spada fiinţele acelea, dar erau făcute din apă şi spada le străpungea fără rezultat.

Apoi, dintr-odată, simţiră ceva în spatele lor. Cu spada în mână, Nihal se întoarse şi văzu că din pardoseala de apă începea să se înfiripeze o femeie, şi ea din apă. Mai întâi chipul, şi doi ochi îngheţaţi şi răi o ţintuiră, apoi umerii şi sânii, în sfârşit partea inferioară a corpului. Femeia continuă să crească, până când deveni uriaşă şi îi depăşi cu făptura ei pe Nihal şi pe Sennar. Era maiestuoasă şi foarte frumoasă, iar din trăsăturile ei perfecte se elibera o energie

înspăimântătoare.

Spada tremură în mâinile lui Nihal.

Dintr-odată, pe chipul femeii se deschise o tăietură şi se desenă un zâmbet enigmatic. Tot atât de repede cum se aprinsese, zâmbetul se stinse.

— Cine eşti? întrebă femeia.

Răspunsul urcă automat pe buzele lui Nihal.

— Sheireen, zise cu glas tremurător.

— *Sheireen tor anakte?*

Nihal era năucită.

— Sunt Sheireen, nu vin cu intenţii rele, răspunse.

Femeia tăcu o clipă.

— Consacrată cui? repetă într-o limbă necunoscută lui Nihal.

— Îi sunt consacrată lui Shevrar.

Femeia păru să se însenineze.

— Shevrar, zeul Focului şi al Flăcării din care a luat fiinţă totul, dar şi zeul Văpăii care distruge totul. De la El vine totul, în El totul moare. În fierăriile vulcanilor dragi Lui, spada care ucide este fabricată pentru război, dar lumina focului Lui dă viaţă şi căldură aceluia care îl iubeşte. Viaţă şi moarte sunt în El, sfârşit şi început.

Nihal ascultă fără să înţeleagă.

— Şi el? întrebă femeia. Cine este fiinţa impură pe care o aduci cu tine?

— Sennar, răspunse cu voce sigură băiatul. Sunt un vrăjitor al Consiliului.

Femeia îl încadră cu privirea, apoi două falduri ale rochiei ei se mişcară spre el, se înfăşurară în jurul braţelor lui şi îl imobilizară.

— Nu ar fi trebuit să vii până aici. Picioarele tale impure nu sunt demne să atingă pardoseala locuinţei mele.

Sennar încercă să se elibereze, dar, cu toate că era numai apă ceea ce îl ţinea nemişcat, nu reuşi.

— Lasă-l să plece! Mie trebuie să mi te adresezi, el doar m-a însoţit în misiunea mea, urlă Nihal.

Femeia rămase ceva vreme tăcută, ochii ei se îndreptară spre Nihal şi o cercetară.

— Simt ceva întunecat în tine, ceva care nu ar trebui să existe într-un Consacrat.

Nihal era conştientă că nu era pură şi ştia cât de puternică era ura pe care o simţea faţă de Tiran.

— Eu nu sunt perfectă, şi poate nici nu sunt demnă să am în mâinile mele puterea ta, zise, dar soarta a vrut să fiu singura care să pot aduna din nou pietrele. Nu cer asta pentru mine. Ţi-o cer pentru toţi cei care sunt morţi, pentru cei care suferă: pentru ei trebuie să fac asta. Este ultima lor speranţă şi eu nu le-o pot refuza. Sper ca nici tu să nu vrei să o faci.

Nihal simţea privirea cercetătoare a acelei creaturi cum îi pătrunde în suflet şi nădăjdui să nu ajungă să vadă întunericul care era ascuns acolo.

Un zâmbet împăciuitor apăru pe buzele de apă ale femeii.

— Fie, Sheireen, am înţeles ce-mi ceri şi am privit în sufletul tău. Ştiu că te vei folosi bine.

Femeia îşi retrase poalele rochiei lichide şi Sennar fu iarăşi liber; apoi duse o mână la faţă, scoase din orbită unul din ochi şi i-l întinse lui Nihal. Jumătate-elful luă piatra. Era netedă, de un albastru pal şi strălucitoare. Părea să cuprindă vijelioşii curenţi ai Saarului.

— Sheireen, eşti doar la început, va trebui să mai străbaţi multe leghe şi pe alţii îi vei întâlni după mine. Nu toţi vor fi ca mine, ai grijă, unii te vor împiedica în misiunea ta. Acum o putere imensă este în mâinile tale. Nu abuza de ea, ori voi veni eu însămi după tine să te caut ca să te ucid. Fie ca drumul să se poată desfăşura lin sub paşii tăi şi inima ta să ajungă acolo unde-şi doreşte, zise femeia. Fă ceea ce trebuie să faci, încheie ea.

Nihal luă piatra între degete şi o puse în lăcaşul ei.

— *Rahhavni sektar aleero,* murmură.

Apele care alcătuiau sanctuarul începură să se

învolbureze. Pereţii se risipiră, înfloriturile dispărură, însăşi femeia fu absorbită de vârtej. Părea că toată apa aceea era pe punctul de a cădea peste Nihal, dar în schimb se retrase în piatră.

Jumătate-elful închise ochii şi, când îi redeschise, în jurul ei erau numai ceaţa şi mlaştina.

Auzi în spatele ei un suspin de uşurare, se întoarse şi văzu chipul zâmbitor al lui Sennar.

— A fost uşor, la urma urmelor, spuse vrăjitorul.

Nihal încuviinţă.

— Poate ne înţelesese intenţiile. Acum nu ne mai rămâne decât să o pornim iar la drum.

Dintr-odată, o părăsiră puterile. Căzu în genunchi în noroi.

— Ce-i? întrebă Sennar.

— Nu-i nimic… doar o ameţeală…

Vrăjitorul îi puse imediat mâna pe frunte.

— Arzi. Arată-mi rana! porunci.

Înainte ca Nihal să se fi putut feri, îi scoase bandajele. Unele porţiuni se redeschiseseră şi erau semne evidente de infecţie. Sennar încerca să nu lase să se vadă, dar ea înţelese că era îngrijorat.

— Trebuie să-l chemăm pe Laius, zise vrăjitorul.

Nihal nu reuşea să gândească. Ochii o ardeau şi simţea fiorii îngheţaţi ai febrei în tot corpul.

— N-are sens… nu poate veni cu Oarf, protestă.

Sennar aruncă peste ea pelerina lui, pentru a se încălzi.

— Îi voi arăta eu drumul. Tu nu eşti în stare să mergi şi eu nu te pot ajuta. Farmecele mele pot îngriji rănile, dar nu pot face nimic în faţa bolilor, acelea sunt apanajul sacerdoţilor. Poate ierburile scutierului tău vor fi mai utile.

— Dar eu…

— Tu stai liniştită şi te odihneşte.

O obligă să se întindă pe un trunchi din apropiere, apoi fluieră şi un corb negru coborî din cer. Vrăjitorul rupse o bucată din materialul tunicii lui şi pe aceasta trasă prin

intermediul unei vrăji câteva cuvinte pentru Laius. Înfăşură mesajul în jurul ghearei păsării şi îi şopti ceva la ureche. Corbul se ridică în zbor. Vrăjitorul se întoarse la Nihal, descoperi rana infectată şi începu să recite descântecul de vindecare.

Laius sosi după câteva ore. Sennar aprinsese un foc magic deasupra locului în care se aflau şi băiatul îi descoperi fără greutate. Mai greu fu să încalece pe Oarf, pentru că dragonul nu putea coborî în mlaştină sau ar fi riscat să rămână înţepenit acolo pentru totdeauna. Sennar trebui să o ridice pe Nihal până la o înălţime suficientă pentru ca Laius să o poată prinde, apoi sări şi se agăţă de crupa dragonului, ajutat de scutier.

Imediat ce Laius văzu jumătate-elful, luă o înfăţişare îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? Cum te simţi?

Nihal dădu să-i răspundă, dar febra şi frisoanele i-o luară înainte.

— S-a redeschis rana şi este infectată, interveni Sennar.

— Şi acum ce facem? Nu am ierburile cu mine şi nu ştiu unde să le caut, şi pe urmă suntem atât de departe, şi este aşa frig…

Înainte de a închide ochii, Nihal văzu cum Sennar cuprinde umerii firavi ai lui Laius.

— Mai întâi de toate, fii calm. Trebuie să ajungem într-un loc apărat, chiar mai bine un sat, la restul ne vom gândi după aceea. Deocamdată pot folosi vraja mea, măcar pentru rană. Mişcă-te, hai! îl auzi pe vrăjitor spunând.

Apoi fata căzu moţăind pradă febrei, în timp ce dragonul îşi deschidea aripile şi pleca.

3
HOTĂRÂREA LUI SENNAR

Oarf zbură cât putu de repede şi curând trecură dincolo de mlaştină şi zburară iar deasupra pădurilor. Începuse din nou să ningă şi Sennar o strângea pe Nihal la piept, pentru a o apăra de vânt.

Nu era nici urmă de sate, pe sub aripile dragonului se desfăşurau numai vârfurile dese ale copacilor. Zburau de multă vreme, dar nu întâlniseră încă un loc care să se potrivească cu nevoile lor.

La un moment dat, Laius arătă un punct la orizont.

— Sennar, ce-i acolo jos?

Sennar se uită în direcţia aceea. În depărtare era o linie neagră care de abia se distingea. Curând se delimitară contururile şi realitatea apăru în toată cruzimea ei: era frontul.

— Nu-i posibil… murmură Laius.

— Ba este. Am plecat de două săptămâni şi situaţia era disperată, îţi aminteşti.

— Dar nu-i posibil să fi înaintat atâta! exclamă Laius.

— Zburăm la înălţime, nu sunt chiar atât de aproape cum s-ar crede. Oricum, e o tragedie.

Sennar îşi făcu rapid calculele: Tiranul trebuia să fi cucerit toată zona meridională şi o parte din cea occidentală, înaintând de-a lungul cursului Saarului. Unde se puteau duce? Loos era departe şi el nu cunoştea alte sate. Rămânea doar pădurea.

— Cred că, cel mai bun lucru este să ne deplasăm spre nord-est, acolo vom fi destul de departe, spuse vrăjitorul într-un târziu.

— Este vreun sat prin părţile acelea? întrebă Laius.

— Nu. Ne vom mulţumi cu pădurea.

— Este un loc… în pădure… glasul lui Nihal era obosit.

— Ce? întrebă Sennar.

— Este cineva în pădure care ne poate ajuta. Vă voi spune eu încotro să mergeţi, dar trebuie să ajungem noaptea.

Nihal le arătă drumul cu greu. Zburară până când se lăsă seara şi o altă noapte friguroasă învălui Pământul Apei. Doar atunci coborâră într-o mică poiană, unde Oarf avea la limită loc să se aşeze: în cercul de iarbă plină de zăpadă era numai o piatră.

— Nihal, aici nu e nimic, spuse Sennar.

— Aşteaptă şi vei vedea.

Nu trebuiră să aştepte mult. Piatra prinse viaţă încet sub pătura de zăpadă care o acoperea şi Sennar văzu cum apare în lumina lunii un bătrân, cu un chip zbârcit de riduri şi o barbă albă, foarte lungă.

Bătrânul îi cercetă pe fiecare în parte, în linişte, şi râse de mirarea lor. Pe urmă, ochii lui vioi îi fixară pe cei lucioşi ai lui Nihal.

— Aveam dreptate să cred că urma să ne reîntâlnim, zise.

— Megisto, nu te-ai schimbat. Nihal zâmbi. Eu şi prietenii mei avem nevoie de un adăpost.

— Peştera mea este şi aşa mult prea mare pentru mine. Voi fi bucuros să vă găzduiesc.

Îi conduse în peştera lui şi, mai întâi, Sennar o întinse pe Nihal în patul bătrânului. Jumătate-elful avea febră mare şi dormi un somn agitat.

Megisto se puse pe trebăluit, încălzi apa pe foc şi adună paiele pentru noile culcuşuri. Oriunde s-ar fi mişcat era însoţit de zăngănitul sinistru al lanţurilor pe care le purta la încheieturile mâinilor şi picioarelor.

Sennar se uita cu mirare la el. *Cum de se poate mişca cu atâta repeziciune un om atât de bătrân, cu toată greutatea aia pe el?*

În cele din urmă, îşi luă ochii de la gazda lor şi încercă să-

i fie de ajutor lui Nihal în vreun fel, dar Laius îl îndepărtă cu delicateţe.

— Cred că este o treabă pentru mine, spuse zâmbind.

Cu ochi de cunoscător, scutierul analiză condiţiile lui Nihal. La sfârşit i se adresă lui Megisto şi îl întrebă dacă nu avea anumite ierburi pe care Sennar nu le cunoştea.

— Nu, dar ştiu unde cresc. Te voi însoţi, dacă vrei, răspunse bătrânul.

Laius încuviinţă. Sennar trebui să admită cu strângere de inimă că scutierul părea să fie stăpân pe situaţie, mult mai mult decât el.

— Rămâi tu aici cu ea, nu-i aşa? întrebă Laius.

— Fireşte, bolborosi vrăjitorul.

El şi Nihal rămaseră singuri în liniştea peşterii. Sennar încercă să o ajute cu vrăjile lui, dar fu inutil.

Dintr-odată, Nihal deschise ochii umflaţi şi înroşiţi.

— Cum te simţi? întrebă imediat Sennar.

— Nu mă lăsa să devin una dintre ei, murmură ea.

— Ce spui? întrebă vrăjitorul, cu toate că înţelesese; nici el nu putuse să nu se gândească. Dacă Nihal ar fi murit, ar fi intrat să facă parte din şirurile de fantasme care luptau pentru Tiran.

— Decât să mă laşi să devin o fantomă, mai bine împrăştie pentru totdeauna spiritul meu.

— Nu spune prostii! exclamă Sennar.

— Vrăjile tale ar putea face asta, nu? Trebuie să găseşti modalitatea de a mă face să mor pentru totdeauna…

— Tu nu vei muri, zise Sennar, ca să se convingă mai întâi de toate pe sine.

Însă Nihal adormise.

În clipa aceea sosiră Laius şi Megisto, încărcaţi cu ierburi de toate felurile.

Laius începu să lucreze. Făcu o mixtură cu ierburi şi o întinse pe umărul rănit al lui Nihal. O îngriji bună parte din noapte, până când fruntea ei încetă să mai fie fierbinte şi Nihal aţipi liniştită.

Megisto puse o mână pe umărul lui Sennar.

— Cred că a sosit timpul ca tu şi prietenul tău să vă odihniţi.

Apoi pregăti o supă de castane şi le dădu pâine neagră.

În timp ce-şi beau supa, vrăjitorul nu reuşea să se abţină să nu-şi observe gazda. Imediat după sosire fusese prea obosit şi îngrijorat din cauza lui Nihal pentru a se gândi când auzise numele acela, dar curând îşi amintise. Imediat după întoarcerea Soanei, Nihal îi vorbise despre Megisto şi de iniţierea ei în ale magiei negre, la care apelase pentru a-l învinge pe Dola. Sennar îl încadră pe bătrân cu privirea; era imposibil să recunoşti în trupul acela chinuit de ani şi de lanţuri pe unul dintre cei mai cruzi locotenenţi ai Tiranului.

Oboseala îi doborî pe neaşteptate imediat ce terminară cina şi se întinseră în culcuşurile pe care Megisto le pregătise pentru ei. Însă Sennar nu putea dormi, continua să se gândească la cuvintele pe care Nihal le murmurase delirând.

De ce am venit aici dacă nu o pot ajuta nici măcar într-o situaţie atât de simplă?

Acum Sennar trebui să admită că fusese incorect cu Laius. Crezuse că avea să fie o povară, în schimb, tot drumul până la mlaştină scutierul nu se văitase niciodată, cu excepţia câtorva dăţi, seara, când vrăjitorul îl surprinsese masându-şi spinarea după multele ore petrecute pe spatele dragonului. Mereu îl privise cu scepticism în timp ce trebăluia cu ierburile lui, şi totuşi, amestecurile acelea de culori nedefinite se dovediseră eficace contra febrei lui Nihal.

Sennar ciuli urechile pentru a asculta respiraţia jumătate-elfului. Era îngrijorat pentru ea. Citea în ochii ei violeţi că ar fi sacrificat totul pentru reuşita misiunii şi intuia că pe dinăuntrul ei se deschisese iar o rană care risca să o absoarbă către străfunduri. I se părea că niciodată Nihal nu fusese atât de distantă faţă de el. Se gândi iar la ultimele cuvinte pe care i le spusese lui Ondine, în fundul mării, şi se

blestemă că nu reuşea să-şi ţină acea promisiune.

Ziua următoare trecu încet, în timp ce zăpada cădea peste pădure. Când se treziseră, Megisto nu mai era acolo, fiind deja prizonierul pietrei.

Lăsase căni cu ambrozie şi puţină pâine. După ce băuseră şi mâncaseră, Sennar şi Laius făcură cu rândul la căpătâiul lui Nihal.

După-amiază, în timp ce scutierul o îngrijea pe jumătate-elf, vrăjitorul se gândi la cum ar trebui să decurgă misiunea în continuare. Următoarea piatră era aceea de pe Pământul Mării, casa lui. Nu putea spune că-l cunoştea bine, de mic văzuse numai câmpurile de bătălie, dar s-ar fi mişcat măcar pe un Pământ care îi era familiar.

Seara, Nihal era încă moleşită şi părea să-i fi scăzut febra. Megisto intră în peşteră după asfinţit şi aduse brânză şi pâine. Sennar aprinse focul şi cei trei se aşezară să mănânce.

Vrăjitorul luă o îmbucătură de brânză şi aruncă o privire spre Nihal, care dormea liniştită, apoi se întoarse către Laius.

— Ierburile tale au reuşit acolo unde farmecele mele au dat greş, admise.

Lui Laius mai că-i căzu pâinea din mână. Privirea lui se învioră de o lumină plină de mândrie şi Sennar nu putu să nu zâmbească.

În cea de a treia dimineaţă de şedere la Megisto, Nihal deschise ochii. Lângă ea era Sennar, pe jumătate aţipit.

— În sfârşit, ne-am trezit, zise vrăjitorul.

Cu greu, Nihal îşi înălţă capul din culcuş.

— De cât timp suntem aici? Trebuie să o luăm din loc, nu-i…

Sennar o întrerupse:

— După cât se pare, Laius nu te-a lăsat să mori. Nu vei vrea să nesocoteşti eforturile lui.

Nihal lăsă capul să-i cadă la loc.

— Mi-e foame, spuse.

— Imediat ce Laius va fi aici, vom mânca.

Scutierul sosi curând cu câteva fructe de pădure şi cu nişte nuci pe care le găsise în pădure. Când văzu că Nihal era trează, se aruncă de gâtul ei, uitând de rană. Lui Nihal îi scăpă un geamăt.

— Oh, iartă-mă, iartă-mă, zise Laius caraghios, în timp ce se desprindea de ea, cu obrajii roşii de jenă.

În după-amiaza aceea, când rămase singură cu Sennar, Nihal începu să fie nerăbdătoare. Spuse că se simţea bine, că pierduse şi aşa destul timp şi că venise vremea să o ia din loc.

— E prea curând, ştii şi tu, încercă să o împiedice vrăjitorul. Dacă pleci acum la drum, în câteva zile iar te vei simţi rău.

— Războiul nu aşteaptă să-mi fie mie bine. Nu-mi pot permite să pierd alt timp, răspunse Nihal.

— Nu asta-ţi spun.

— Dacă rămân aici, e inevitabil.

— Mă voi duce eu în locul tău.

Nihal tăcu şi se uită la el.

— Nu o poţi face, şi ştii asta. Numai eu îmi pot pune la gât talismanul şi pot atinge pietrele.

— Sunt un vrăjitor. Nu mai am medalionul meu, dar rămân totuşi un consilier.

— Nu înţeleg cum…

Sennar se întoarse. Nu se putea uita la ea, se temea că i-ar fi citit în ochi minciuna.

— Cunosc sute de descântece în stare să pecetluiască puteri uriaşe, unul dintre ele cu siguranţă va reuşi să izoleze talismanul, măcar o vreme, în aşa fel încât să-l pot lua cu mine.

— Dar paznicul…

— Când mă va vedea cu talismanul, nu va avea nimic de obiectat.

— Nu ştii unde este sanctuarul… protestă Nihal.

— Îmi vei arăta tu.

Sennar tăcu. O liniște încărcată de dubii învălui peştera.

— E periculos. Nu vreau.

Sennar îngenunche lângă Nihal şi îi luă mâinile.

— Nu te voi lăsa să pleci de aici înainte ca umărul tău să nu fie pe deplin vindecat. Se străduiește să zâmbească. Ce vrei să însemne să intri într-un sanctuar, pentru unul care a coborât în Lumea Scufundată?

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

— Pare un şantaj…

— Încerc doar să te ajut.

Nihal tăcu şi Sennar îi strânse mâinile cu mai multă putere.

— Jură-mi că nu vei risca mai mult decât ar trebui, jură-mi că, dacă nu funcţionează descântecul, te vei întoarce la mine, spuse ea la sfârşit.

Sennar înghiţi.

— Îţi promit. Apoi se ridică. Hai să controlăm amuleta asta şi să vedem unde va trebui să mă duc, zise străduindu-se să pară vesel.

Nihal şovăi câteva clipe, apoi luă medalionul.

Sennar o văzu cum închide ochii şi se concentrează. Când jumătate-elful vorbi, glasul ei era ciudat, ca şi cum ar fi venit dintr-un abis.

— În mare, unde stânca îmbrăţişează valurile şi valurile mistuie stânca. Sunt stropi înalţi de spumă şi vânt, un vânt puternic care urlă printre crăpături. Coasta. Două umbre negre care se prefigurează la câţiva paşi una de alta. Două turnuri. Nu, alte două siluete, două foişoare.

Nihal deschise iar ochii.

— Asta-i tot? întrebă Sennar deziluzionat.

— Da, nu am văzut altceva.

Sennar suspină.

— Nu ştii să-mi arăţi o direcţie?

Nihal închise din nou ochii, dar Sennar îi văzu obrajii înroşindu-se de efort şi o întrerupse.

— Lasă-te păgubaşă dacă eşti obosită, zise el.

Nihal deschise ochii.

— Trebuie să urmezi cursul soarelui în timp ce răsare.

— La est…

— Cuvântul acela, *foişor*, îl am întipărit în minte. Cred că este important, adăugă Nihal.

— Îmi voi aminti. Sennar se ridică. Mă duc să caut ierburi în pădure, zise.

Ieşi cu pas hotărât din peşteră ca şi cum ar fi vrut să se îndepărteze de minciuna pe care i-o spusese lui Nihal şi de enormitatea deciziei pe care o luase.

Sennar rămase multă vreme în faţa pietrei, în frigul pătrunzător al amurgului. Avea nevoie să vorbească singur cu Megisto.

În timp ce aştepta să coboare noaptea, se gândea la amuletă. O minţise pe Nihal, nu ştia un descântec care l-ar fi putut sigila.

Încet-încet piatra prinse viaţă din nou. Megisto nu păru surprins să-l vadă pe Sennar.

— Trebuie să-mi vorbeşti? întrebă pe tonul aceluia care ştia deja răspunsul.

Sennar încuviinţă, apoi repetă dintr-o suflare tot ceea ce-i spusese lui Nihal.

Megisto ascultă cu atenţie. Când termină Sennar, tăcu.

— Nu există nicio vrajă, nici interzisă, nici a Consiliului, care să poată prinde în capcană o asemenea putere, spuse pe urmă.

Sennar lăsă privirea în jos. Ar fi trebuit să-şi imagineze că nu-l putea minţi pe bătrânul acela.

— Dar pot încetini efectele, şi dacă repet încontinuu formula…

— E foarte riscant, i-o tăie scurt Megisto.

Vrăjitorul începea să se enerveze. Nu acelea erau cuvintele pe care avea nevoie să le audă.

— Vrei să o găzduieşti în timp ce eu nu voi fi aici?

— Tu vrei să o liniştesc, să-ţi acopăr înşelăciunea, să-i spun că nu sunt riscuri.

Se uită în sufletul meu, cercetează ceea ce gândesc...

— Da, încuviinţă Sennar.

— O voi face atât cât voi putea, zise Megisto. Dar să ştii că nu sunt de acord.

— Mă interesează doar să faci asta. Nu am altă alegere.

Megisto se ridică.

— Măcar fii atent.

Sennar plecă în ziua următoare, în zori. Megisto dispăruse şi ei trei rămăseseră singuri.

Vrăjitorul pregătise totul. îşi băgase într-un sac puţinele lui lucruri şi întinsese pe pământ o serie de şiruri subţiri obţinute din frunze lungi şi fibroase, de un verde stins. Pe fiecare, în albastru, era trasată câte o rună. Vraja cea mai puternică de legare pe care o cunoştea.

— Dă-mi amuleta, îi spuse lui Nihal.

Jumătate-elful întinse mâna. În clipa în care degetele lui Sennar atinseră medalionul, piatra Pământului Apei începu să se înnegrească şi Sennar simţi cum îl lasă puterile. Ascunse în pumn talismanul şi încercă să nu i se observe slăbiciunea. Apoi se întoarse şi puse medalionul pe frunze. Imediat ce îl lăsă din mână, piatra îşi reveni la culoarea naturală.

Sennar înfăşură amuleta în frunzele acelea şi recită o cantilenă. Apoi o luă în mână şi i-o arătă lui Nihal zâmbind.

— După cum vezi, acum este nevătămătoare.

Nihal nu-şi schimbă expresia.

— Mai gândeşte-te. În două zile, cred că mă voi putea pune pe picioare.

Sennar îşi aruncă pe spate sacul de călătorie.

— Când voi fi recuperat piatra, vă voi chema şi vă voi spune unde mă aflu. Nu-ţi fie teamă, totul va fi bine, spuse.

— Fii atent, îl rugă Laius în timp ce se salutau.

Nihal se ridică din culcuş şi îl îmbrăţişă. Îl sărută pe obraz

şi, înainte de a se desprinde, îi murmură la ureche:

— Nu muri.

Sennar se întoarse şi îşi văzu de drum.

4
SENNAR PE PĂMÂNTUL MĂRII

După ce umblă patru zile prin zăpadă, Sennar intră pe Pământul lui şi se trezi în Pădurea Marină, unde mirosul acru al mării îi aduse în minte amintiri din copilărie.

În cea de a cincea zi de călătorie îşi dădu seama cât de mare fusese minciuna pe care i-o spusese lui Nihal. Atunci când scoase o parte din provizii, văzu un fum ciudat care se ridica din buzunar. Băgă o mână şi scoase talismanul. Medalionul începuse să roadă frunzele şi acum o parte din piatra Pământului Apei era vizibilă. Vrăjitorul simţi că energia lui era absorbită spre amuletă şi iarăşi piatra deveni tulbure şi ameninţătoare.

Sennar nu pierdu timpul. Aruncă medalionul la pământ şi pregăti frunze noi. După ce înveli din nou talismanul, o luă iar la drum.

În decurs de o zi şi jumătate ajunse în Laia, satul unde se născuse mama lui şi pe care el nu-l văzuse niciodată. în faţa lui se afla un cătun care-i aminti de locul în care îşi petrecuse primii ani de viaţă: mic şi înghesuit, impregnat de mirosul pătrunzător de sărat. În jur nu era niciun suflet, iar ferestrele caselor erau zăbrelite.

Satul era aşezat pe una dintre ciudăţeniile fascinante al acelui Pământ: Mica Mare. În legătură cu unul din cele două golfuri mari care mărgineau peninsula centrală, golful Barahar, datorită unei scobituri a coastei, apele pătrundeau pe uscat şi se lărgeau ca să formeze o mică mare internă. Părea un lac sărat care mirosea a ocean.

Vrăjitorul ajunse acolo după-amiază, sub un cer cenuşiu care se oglindea în apele argintii ale Micii Mări. Ameninţa cu furtună şi se ridicase un vânt puternic.

În seara aceea, Sennar găsi adăpost într-un han mic, o

clădire de lemn şi piatră, care se întindea în mare. Locul era sărăcăcios şi modest, nimic altceva decât un salon rotund cu câteva bănci grosolane, dar berea era bună şi ieftină. În timp ce se bucura de priveliştea nocturnă a Micii Mări, cu zăpada care cădea încet pe oglinda apei, Sennar se gândi în ce direcţie să o ia. Nihal spusese la est, deci sanctuarul probabil se afla de partea cealaltă a peninsulei. Trebuia să ajungă cât mai repede pe coastă şi cel mai drept drum era să o ia spre Barahar, cel mai mare port de pe Pământul Mării. Odată ajuns acolo, ar fi luat-o pe litoral şi ar fi început să spere.

În ziua următoare se trezi dis-de-dimineaţă şi o întâlni pe hangiţă, o ditamai femeia, rubicondă, cu pielea lucioasă de sudoare şi cu sânul care se revărsa din cămaşă, ocupată să şteargă pahare cu atâta elan încât Sennar se întrebă cum de nu se spărgeau. O întrebă imediat dacă ştia un loc numit *foişor.*

— Mi se pare că am auzit vorbindu-se de ceva asemănător, un fel de stâncă, spuse ea gânditoare.

— Unde?

Hangiţa scuturǎ din cap.

— Habar n-am, îmi pare rău. Nu cred că e prin părţile astea.

Sennar plecă iar la drum. Ultimele case ale satului Laia dispărură în spatele vrăjitorului şi în faţa lui se deschise câmpia uriaşă înzăpezită care unea Mica Mare de coastă.

Timp de trei nopţi, Sennar dormi sub cerul liber. În cea de a patra dimineaţă de drum, văzu oraşul Barahar care se profila în depărtare, pe fondul albastru intens al mării. Trebui să ocolească pentru a ajunge la podul care trecea peste strâmtoare, apoi, în sfârşit, ajunse la porţile Baraharului. Erau impunătoare, sculptate dintr-un singur bloc enorm de marmură. Când Sennar trecu pe dedesubtul lor, sfârşit şi înfometat, se simţi mic şi pierdut ca niciodată până atunci.

Vrăjitorul cunoştea numai satele mici de pe Pământul

Mării, suspendate între pământ şi mare, biciuite iarna de valuri şi hrănite din pescuit în sezonul frumos. În schimb, oraşul acela era mare şi impersonal, iar parfumul oceanului era acoperit de mii de alte mirosuri. Sennar recunoscu arhitectura tipică a caselor, cabane din zidărie cu acoperişul de paie, pe lângă alte edificii de piatră, dar restul îi era necunoscut: străzi largi şi regulate în locul obişnuitului labirint de uliţe; pieţe largi pătrate în locul micilor piaţete rotunde ale satelor. Mai ales îi era străină lumea, care nu era cordială şi binevoitoare, ci rece şi ocupată.

Acum, când era pe coastă, Sennar nu ştia ce să facă. Sanctuarul putea să se afle chiar acolo, poate foişoarele fatidice se ridicau pe undeva prin părţile acelea, dar cum putea şti?

O bună parte din dimineaţă, se plimbă pe străzile oraşului, în căutarea cuiva care să fi ştiut să-i arate direcţia corectă, dar nimeni nu-i fu de ajutor. Numai un bătrân negustor îi spuse că auzise vorbindu-se de ele şi că trebuiau să se afle la răsărit, poate la Lome.

Când intră în ultimul han, Sennar simţea nevoia să mănânce ceva, dar nu avea bani.

Hangiul, un om mărunt, cu părul rărit pe tâmple, cu burta mare a celui care o ia pe ulei, se înduioşă.

— Dacă treci mai târziu, îţi voi găsi ceva resturi, zise.

Sennar îi mulţumi.

— Însă nu-ţi promit nimic, adăugă imediat după aceea bărbatul. Acestea sunt zile deosebite, cu acest continuu du-te-vino de soldaţi.

— Cum aşa? A fost un atac?

— Nu, nimic de acest fel, răspunse hangiul. Doar că au sosit nişte soldaţi ciudaţi, navele lor au ancorat ieri-seară târziu, în port. Spun că au venit din Lumea Scufundată, dar nimeni nu înţelege cine sunt.

— Aţi spus în port? Cum fac să ajung acolo? întrebă Sennar dintr-o suflare.

Bărbatul se uită suspicios la el.

— Când ieşi, ia-o la dreapta, apoi tot înainte…

Nu avu timp să-şi sfârşească spusele că tânărul dispăruse.

Sosiseră trupele, trupele mult aşteptate. În timp ce se îndrepta cu pas grăbit spre port, Sennar se gândi la toate persoanele pe care le cunoscuse în Zalenia: contele Varen, regele Nereu… şi Ondine. Voia să-i vadă pe soldaţii aceia care veniseră să-i ajute şi care sosiseră până acolo şi datorită lui. Urmă indicaţiile hangiului şi curând începu să audă vuietul mării.

Imediat văzu navele. Erau vreo cincizeci, lungi şi maiestuoase, de o eleganţă clară şi transparentă, ceea ce era semnul distinctiv al Zaleniei. Erau aşezate în rând în port, cu velele coborâte. Soldaţii aveau armuri foarte uşoare, lănci lungi şi spade subţiri, care le atârnau la şold. Îi aminteau de străjerii care-l maltrataseră în Zalenia, dar, văzându-i, lui Sennar tot i se făcu dor de Lumea Scufundată.

În timp ce vrăjitorul se bucura de spectacolul flotei ancorate, cineva de pe una dintre nave îl observă, coborî pe uscat şi se apropie de el.

— Ştiam că mai devreme sau mai târziu aveam să ne întâlnim.

Sennar se întoarse brusc; cunoştea glasul acela. Când îl văzu pe contele Varen lângă el, i se păru că regăsise un prieten vechi. Contele era încă un bărbat impunător şi robust, cu puţinul păr adunat într-o codiţă aşa cum se purta în lumea lui, dar pielea lui imaculată se colorase chihlimbariu; trebuie să fi părăsit peisajele Zaleniei de ceva vreme. Sennar uită de plecăciune şi îl îmbrăţişă, primit fiind cu o strângere viguroasă.

Contele îl invită să-l urmeze într-o cabină de pe vas, învăluită de o penumbră care amintea albastrul ce domnea în Zalenia.

Varen se mişca în largul lui în lumina aceea slabă şi luă o

sticlă cu conţinut violaceu. Rechin, îşi spuse Sennar. De un an de zile nu mai băuse.

Contele aşează sticla pe masă şi, luând două pahare, le umplu.

— Ieri-seară mi-a adus-o un soldat de-al meu, a spus că este băutura acestor locuri.

Sennar zâmbi.

— V-a zis bine.

Contele îşi goli paharul dintr-o sorbitură. Sennar încercă să-l imite, dar trebui să se oprească din cauza tusei, atunci când alcoolul îi arse gâtul.

— Nu credeam să fie totul atât de luminos, aici sus, zise contele. Nu ştiu dacă voi reuşi să mă obişnuiesc.

— Nu vă temeţi, îl linişti Sennar, în timp ce-şi umplea iar paharul, la un moment dat eu m-am obişnuit cu lumina albastră de pe Pământul vostru. Va fi doar o chestiune de timp.

Privirea părintească a contelui se opri asupra lui.

— Nu ştiam să se fi adunat Consiliul pe acest Pământ, zise Varen.

Sennar suspină.

— Într-adevăr, anul acesta trebuia să se adune pe Pământul Apei, dar, după cum aţi aflat, a căzut în mâna duşmanului aproape în totalitate şi Consiliul a trebuit să fugă.

— Mi-au vorbit despre armata morţilor, spuse întunecat Varen. Mulţi dintre oamenii mei sunt îngrijoraţi.

Îşi turnă şi el un al doilea pahar, apoi îl privi.

— Cum de nu te afli cu ceilalţi consilieri?

— Nu mai sunt consilier.

— Te-au izgonit?

Sennar zâmbi.

— Nu, am plecat eu.

Varen se uită la el cu o privire întrebătoare. Sennar se sustrase privirii lui şi-şi îndreptă ochii spre lumina care se filtra printre bârnele de lemn ce acopereau hubloul.

— Trebuie să îndeplinesc o nouă misiune, explică, şi i se păru că amuleta era şi mai grea în buzunarul lui. Pentru a face asta, a trebuit să părăsesc momentan locul meu de pe Pământul Vântului.

— Momentan, repetă contele uşurat. Deci, la întoarcere, vei fi din nou consilier.

— Da, minţi Sennar. Şi dumneavoastră cum de sunteţi aici?

Contele zâmbi.

— După plecarea ta, m-am întors să-mi fac datoria la Sakana, şi o vreme totul a fost liniştit. Dar simţeam ceva în mine, ceva ce nu puteam defini… Dintr-odată, viaţa mea mi se părea searbădă şi goală. Mă plictiseam. Mă uitam spre cer, către suprafaţa apei, şi mă gândeam că acolo sus, printre norii pe care nu-i văzusem niciodată, era cineva care lupta. Într-un târziu am înţeles că viaţa şi lupta pe care le căutam erau acolo. Aşa am convins-o pe Alteţa Sa să mă aleagă conducător al trupelor, încheie el.

Sennar fixa paharul şi îi atingea marginea cu un deget. Nu ştiu să se abţină.

— Şi Ondine? întrebă.

— Când ai plecat, am făcut aşa cum mă rugaseşi: am introdus-o în suita mea şi am condus-o la Sakana.

— Şi… cum se simţea?

— Era foarte tristă.

Sennar coborî privirea.

— I-am propus să intre în serviciul meu la palat. Era mai bine decât să aibă grijă de întemniţaţi. La început, nu a acceptat oferta, nu voia să-şi lase singuri părinţii, dar într-un târziu am convins-o.

Sennar continua să dea cu degetul pe buza paharului. La sfârşit, bău Rechinul dintr-o sorbitură.

— Nu am înţeles niciodată de ce ai lăsat-o în Zalenia, reluă contele. Ştiu că ţineai la ea şi că ea îţi împărtăşea sentimentele.

Gândul la Ondine îi încălzi lui Sennar inima; ar fi putut

revedea chipul ei de copilă, părul ei moale, buzele trandafirii. Ştia însă că ar fi fost numai ca s-o rănească şi mai mult.

— M-a rugat să-ţi pun o întrebare, dacă te-aş fi văzut, adăugă contele.

Sennar îşi ridică ochii de la masă.

— Voia să te întreb dacă ţi-ai ţinut promisiunea şi să-ţi transmit că, dacă nu ai făcut-o, va găsi mai devreme sau mai târziu modalitatea de a se răzbuna.

Vrăjitorul zâmbi.

— Ca să fiu sincer, nu am ţinut-o în întregime, dar călătoria aceasta este parte din acea promisiune. Însă dumneavoastră, dacă o veţi revedea, spuneţi-i că da, am respectat-o. Că acum sunt fericit.

Contele surâse, apoi deveni iar serios.

— Eşti murdar şi înfometat. Spune-mi adevărul, Sennar, ce ţi s-a întâmplat? Care este misiunea ta?

Vrăjitorul nu ştiu ce să răspundă. Contele era un bărbat demn de încredere, dar misiunea lui Sennar era atât de delicată, încât nu i-o putea dezvălui nici măcar lui.

— Îmi pare rău, nu vă pot spune: scopul acestei călătorii trebuie să rămână secret.

— Nu te întreb din curiozitate, explică atunci contele. Sunt îngrijorat pentru tine. Dacă pot, aş vrea să te ajut.

— Da, poate mă puteţi ajuta…

— Spune-mi cum, îl luă repede Varen.

— Trebuie să mă duc într-un loc de-a lungul coastei. Până acum m-am deplasat pe jos, străbătând Pământul Apei. Mi-ar fi foarte util să pot călări.

Contele se sprijini de spătarul scaunului, gânditor.

— Chiar astăzi trebuie să mă întâlnesc cu generalul trupelor Pământului Mării, Falere. Dacă vei veni cu mine, îi voi cere, dacă se poate, ca un Cavaler al Dragonului să te însoţească.

Uluit, Sennar trânti paharul pe masă.

— Un Cavaler al Dragonului? Dar Cavalerii sunt cu toţii ocupaţi în război! În sfârşit... eu voiam doar un cal... nu cred...

Contele se aplecă spre el.

— Cât de importantă este misiunea ta privitor la sfârşitul acestui război? Pentru că priveşte războiul acesta, nu-i aşa?

— Este de importanţă vitală, zise Sennar.

Contele se sprijini iar de spătar.

— Atunci, un Cavaler care să te însoţească nu-i mult, zise.

Apoi sorbi ultima gură de Rechin.

Sennar fu ospătat şi, după-masă, se duse cu contele să-l întâlnească pe Falere.

Generalul sosi pe un dragon splendid şi, când vrăjitorul văzu coborând din cer animalul acela, îşi ţinu respiraţia de emoţie.

Era un Dragon Albastru, şi Sennar nu mai văzuse unul asemănător din copilărie. Era mai mic decât dragonii folosiţi de obicei de Ordin şi semăna cu un şarpe. Avea un corp lung, subţire, labe mici şi sprintene şi aripi uriaşe membranoase pe lângă corp. Trupul lui era de un albastru-deschis, strălucitor, aripile de un albastru-închis. Sennar crescuse printre acei dragoni, tatăl lui era scutierul unui Dragon Albastru, şi rămase fermecat să-l privească, pierdut în amintiri îndepărtate.

Falere era un general mai curând tânăr, un blonduţ cu aer anonim şi cu faţa plină de pistrui. O cicatrice lungă îi traversa partea stângă a chipului. Le făcu amândurora o plecăciune, dar se uită cu suspiciune la Sennar.

— Acesta este membru în Consiliul Magilor din partea Pământului Vântului, Sennar, se grăbi să explice contele.

Sennar nu apucă să-l întrerupă. Poate generalul acela ştia că acum răspunzătoare pentru Pământul Vântului era Soana. Observă cu îngrijorare că Falere luase o figură uimită.

— Ah, dumneavoastră sunteţi, iertaţi-mă, răspunse în schimb generalul, apoi făcu o nouă plecăciune.

Evident, îl cunoştea după nume şi nu aflase ultimele veşti.

Se îndreptară spre una dintre cazărmile din Barahar, o construcţie masivă şi dreptunghiulară, ca toate clădirile Ordinului Cavalerilor Dragonului. Intrară într-o încăpere vastă nemobilată, luminată numai de o singură ferestruică, şi discutară despre strategie, hotărâră câţi oameni să trimită şi unde, şi despre multe altele. Sennar le dădu informaţii utile, dar încercă să rămână evaziv şi, imediat ce îi permise conversaţia, vorbi limpede.

— Acum, pe Pământul Vântului este o persoană care-mi ţine locul. Eu călătoresc pentru… pentru… tocmai acum nu-i venea o scuză bună în minte.

— Este în misiune pentru Consiliu, interveni contele.

— Înţeleg, se limită să spună Falere, apoi începu iar să discute despre oameni şi armament.

Fu nevoie de alte două ore ca să poată găsi contele momentul potrivit pentru a-şi înainta cererea.

— Prietenul meu consilierul nu are cal. Chestiunea este de maximă urgenţă, deci mă întrebam dacă ar fi fost posibil să-i cerem unui Cavaler să-l însoţească.

De data aceasta, Falere nu mai rămase nepăsător şi se uită la Varen cu o mină dezorientată.

— Domnule, nu ştiu cum merg treburile acolo jos la dumneavoastră, dar aici războiul ia o întorsătură foarte proastă şi avem nevoie de toţi oamenii disponibili.

— Ar fi de ajuns şi un simplu cal, interveni Sennar, dar contele îi făcu semn să tacă.

— După cum v-am spus, este în misiune pentru Consiliu. De aceea credeam că cererea era îndreptăţită.

Sennar începea să se simtă stânjenit. În schimb, Varen era calm şi, fără să-şi facă vreo grijă, trăgea o minciună după alta.

— Şi de ce nu are cu el un pergament sau un document

care să-l autorizeze?

— Treaba s-a hotărât în grabă, zise contele.

Sennar îşi dori să fie în altă parte. Privirea lui Falere se opri sceptică pe el şi vrăjitorul se simţi ca şi cum ar fi fost în capcană.

În plus, amuleta începuse iar să erodeze frunzele, pentru că fu străbătut de o uşoară stare de rău.

— De fapt... a fost o hotărâre neaşteptată. Dragonul mi-ar fi util, dar dacă într-adevăr nu este posibil... spuse atunci, hotărând să-i ţină contelui isonul.

Chipul lui Falere se lumină.

— Fie. Am auzit vorbindu-se foarte bine despre dumneavoastră. Dacă nu mă înşel, sunteţi făptuitorul acestei alianţe.

— Chiar aşa, confirmă Sennar.

Îl cuprinse un val de transpiraţie şi simţea cum îi lipseşte aerul.

Falere luă un pergament şi începu să scrie pe el.

— Cavalerul Dragonului Aymar va fi la dispoziţia dumneavoastră pentru trei zile, nu vă pot oferi mai mult. Îl veţi găsi în port mâine-dimineaţă.

Apoi îi înmână pergamentul.

Sennar înţelese că trebuia să se ducă imediat să reînnoiască descântecul, pentru că îi era din ce în ce mai rău; acum simţea în piept o apăsare foarte puternică.

— Vă mulţumesc nespus, zise, în timp ce lua pergamentul, dar acum am o treabă urgentă de făcut. Vreţi să mă scuzaţi, încheie, şi dispăru cât putu de repede, urmat de privirile înmărmurite ale contelui şi ale lui Falere.

Alergă afară din sală şi se opri în colţul unei uliţe. Când scoase amuleta, simţi în penumbră că-l părăseau puterile, în timp ce o durere ascuţită îi cuprindea pieptul. Din fericire, avea cu el alte frunze. Cu respiraţia întretăiată, trasă alte rune şi sigilă talismanul. Imediat ce şi ultima bucăţică din piatră fu ascunsă, Sennar simţi cum aerul se întorcea să-i umple plămânii şi îşi recăpătă suflul.

Când ridică ochii, îl văzu pe conte în faţa lui.

Varen îngenunche şi se uită îngrijorat la el.

— Eşti palid ca un mort... Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

— Nimic, zise Sennar, încercând să zâmbească. Nimic. Apoi deveni serios. Dacă îmi sunteţi într-adevăr prieten, vă rog să nu mai cercetaţi. Uitaţi orice aţi fi văzut în această mică uliţă şi, când voi fi plecat, uitaţi că m-aţi întâlnit.

— Trebuie...

— Vă rog, insistă Sennar.

— Dacă este pentru buna reuşită a acţiunii tale...

— Aşa e.

Îşi sprijini capul de zidul din spatele lui şi se uită cu recunoştinţă la conte.

În noaptea aceea, Sennar dormi într-o cabină pe care Varen i-o pusese la dispoziţie pe nava lui şi în ziua următoare plecă foarte devreme. Îşi luă rămas-bun în grabă de la conte, fără a reuşi să-i susţină privirea îngrijorată.

— Ai grijă de tine şi nu risca mai mult decât trebuie, îi spuse Varen.

Sennar se străduí să zâmbească.

— Când povestea asta va fi terminată, ne vom reîntâlni şi vom sărbători.

Pe ponton îl găsi pe cavalerul care-l aştepta. Avea un dragon mai curând mic, un Dragon Albastru, şi el însuşi părea tânăr şi neştiutor. Imediat ce-l văzu pe Sennar, făcu o plecăciune stângace.

— Cavalerul Dragonului Aymar la ordinele dumneavoastră, se prezentă.

Dacă Falere i se păruse foarte tânăr, Aymar era chiar un băieţel. Avea păr castaniu ondulat care-i cădea pe umeri şi un trup de adolescent care dădea impresia că ar fi crescut prea în grabă şi pe neaşteptate, atât încât să-l lase pe proprietar neîndemânatic. Un copil în trupul unui băieţandru. Vrăjitorul îl cercetă neîncrezător.

— Deci, avem trei zile pentru a parcurge toată coasta

Pământului Mării, începu Sennar.

Tânărul Cavaler făcu ochii mari.

— Pentru asta, va trebui să călătorim fără întrerupere toate orele din zi şi din noapte.

— Dar… dragonul meu nu poate susţine un zbor prea lung… răspunse Aymar.

Sennar îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Ştiu, cunosc Dragonii Albaştri. Fapt este că te voi avea la dispoziţie numai pentru trei zile, iar timpul este determinant în această misiune. Deci, te rog să-ţi dai silinţa cât poţi.

Celălalt încuviinţă, puţin convins.

Sennar tocmai se urca pe dragon, când Aymar îl opri.

— Domnule, dragonul meu nu vă va lua în spate dacă nu i-o voi cere eu.

Sennar zâmbi.

— Sunt un vrăjitor. Vei vedea că mă va lua, şi într-adevăr, când urcă dintr-o săritură, dragonul nu dădu niciun semn de enervare. Apoi se întoarse către tânărul care se oprise pe pământ să-l privească perplex.

— Cu cât plecăm mai repede, cu atât ajungem mai repede, îl îndemnă.

Atunci, Cavalerul se hotărî şi urcă la rândul lui pe dragon. Fu o operaţie neobişnuit de complexă şi Aymar o încoronă cu succes numai la a doua încercare. Odată ajuns în şa, păru încurcat, ţinea spatele nefiresc de drept. Bănuielile lui Sennar crescură.

— E totul în regulă? încercă să întrebe.

— Sigur, se bâlbâi băiatul.

Trase hotărât de hăţuri şi singurul rezultat pe care îl obţinu fu o mârâitură enervată a dragonului. Aymar scutură din nou hăţurile, până când dragonul scoase un răget sălbăticit.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată… doar că sunt cavaler de puţină vreme… încercă să se justifice.

— Îmi dai voie? zise Sennar.

— Da, cum să nu?

Aymar se înroşi până la rădăcina părului.

— Fireşte.

Vrăjitorul se aplecă spre urechea dragonului şi îi şopti câteva cuvinte.

— Încearcă acum, dar cu delicateţe, îi spuse apoi băiatului.

Aymar trase de hăţuri şi de data asta reuşiră în sfârşit să plece.

— Este nevoie de vână şi răbdare, dar şi de respect, explică Sennar.

Aymar înghiţi.

— Vă mulţumesc nemăsurat, murmură.

— Un ultim lucru… adăugă Sennar. Spune-mi *tu.*

— Cum vreţi, răspunse Cavalerul.

Sennar se ţinu de cuvânt. Ceru să zboare cât mai repede posibil şi, atunci când soarele se duse să moară în mare şi ziua cedă locul nopţii, voi să continue. Fu o călătorie extenuantă, o cursă contra timpului. Doar în plină noapte se opriră, când erau de acum în deşertul central.

Trebuiră să poposească sub cerul liber şi frigul era înţepător. Imediat ce fu sigur că nu era văzut, Sennar controlă amuleta şi scoase un suspin de uşurare. Frunzele erau încă intacte.

Vrăjitorul se trezi când soarele încă nu se ridicase, ci se limita să albească palid orizontul. Aymar dormea alături de el, cu capul sprijinit pe gâtul lung al dragonului.

Sennar îl scuturâ, dar acea primă invitaţie nu avu efect. Dragonul deschise ochii, însă Cavalerul rămase nemişcat, cu o expresie de somn fericit întipărită pe faţă.

Dar ce fel de Cavaler e, unul care nu se trezeşte la atingerea unui străin?

Sennar insistă şi fu mult mai puţin delicat. Băiatul se trezi dintr-odată şi, din reflex mâna lui se duse la spadă, însă fără să o găsească.

— Linişteşte-te, sunt eu, spuse vrăjitorul nerăbdător.

Aymar se frecă la ochi, apoi se uită în jurul lui.

— Încă nu e dimineaţă…

Sennar ridică ochii la cer.

— Ţi-am mai explicat, poţi rămâne cu mine numai trei zile şi mi-ar plăcea să folosim cât mai bine timpul acesta.

Băiatul se înflăcără.

— Aveţi dreptate, iertaţi-mă.

Începu să se pregătească, dar era evident că murea de somn.

Pentru Nihal au făcut o mie de fiţe; un nepriceput ca acesta, în schimb, a devenit Cavaler al Dragonului fără probleme.

În cele din urmă, reuşiră să plece. Vrăjitorul calculă că era pe drum de treisprezece zile şi nu ajunsese încă la ţintă. Se gândi la Nihal; de acum trebuia să se fi înzdrăvenit şi probabil era nerăbdătoare să o ia din loc.

Sennar nu ar fi vrut să fie în locul lui Laius, în zilele acelea.

Călătoriră cât putură de repede, miraculos fără piedici, şi ajunseră în Lome la jumătatea dimineţii. Oraşul se întindea pe cornul de lună al golfului Lamar şi era unul dintre porturile principale ale Pământului Mării. Cazarma către care se îndreptau se afla în afara haosului centrului, pe mare.

— Acolo am studiat, zise Aymar în timp ce se apropiau.

— Nu la Makrat? obiectă Sennar.

Aymar zâmbi.

— Chiar dacă facem parte din Ordin, noi, Cavalerii Dragonului Albastru, petrecem bună parte din instrucţia noastră pe Pământul Mării, după tradiţie.

Cazarma era într-adevăr diferită de cele tipice ale Ordinului, forma ei alungită amintea palatele antice de pe Pământul Mării. Cu mulţi ani în urmă, Cavalerii Dragonului Albastru se separaseră de Cavalerii Dragonului şi formaseră un corp mic, de sine stătător. Doar odată cu pacea lui

Nammen se aliaseră Ordinului.

Aterizară pe o arenă care se deschidea în centrul construcţiei şi dragonul se ghemui la pământ imediat ce atinse ţărâna. Sennar sări şi se duse pe dată prin oraş, în căutare de veşti.

Trecu din han în han şi ceru informaţii oricui, dar seara trebui să se retragă înfrânt, pentru că nimeni nu ştiuse să spună nimic.

Se întoarse la cazarmă şi-şi mâncă hrana în linişte, în aceeaşi sală în care era servită raţia Cavalerilor. Încă o zi, numai o zi şi pe urmă ar fi trebuit să se descurce singur. Poate, se gândi descurajat, trecuse deja de locul exact, fără să-şi dea seama. Nu controlase toată coasta nordică a peninsulei, şi sanctuarul putea fi acolo. Adevărul era că el căuta un ac în carul cu fân.

— Sunt înalte şi par să strălucească în lumina lunii.

Mizase prea sus. Şi dăduse greş.

— Se văd în depărtare din Lamar, sunt în mijlocul mării.

Nu reuşise să-i fie de folos lui Nihal.

Nu reuşise să o vindece şi, acum, se băgase în situaţia aceea fără ieşire.

— Vântul urlă printre fisurile lor şi marea înalţă stropi foarte înalţi.

Nu-i mai rămânea decât să bată palmă cu palmă toată coasta, în aşteptarea lui Nihal.

— De departe, noaptea, par două umbre care se conturează în întuneric, ca două turnuri.

Sennar se întoarse dintr-odată. Doar fragmente din discuţia celor doi soldaţi de alături ajunseseră până la el, nu ştia nici măcar despre ce vorbeau, dar aceste ultime cuvinte îi atraseră atenţia.

— Ce se înalţă ca un turn? întrebă.

Când Nihal îi vorbise despre sanctuar, folosise aproape aceleaşi cuvinte ca soldatul acela.

Celălalt se uită puţin mirat la el.

— Cele două stânci mari în largul golfului Lamar,

Meridianele Mării, Arshet.

Poate nu aveau nimic comun cu cercetările lui… dar poate da.

— Caut un loc asemănător cu cel pe care l-ai descris, sau măcar aşa cred… în fine, aceste Arshet pot avea ceva în comun cu nişte *foişoare?* întrebă Sennar.

Soldatul zâmbi.

— Bunica mea spune că *arshet* este un vechi cuvânt elfic, care înseamnă chiar foişor. De fapt, Arshet sunt două stânci imense, înalte şi ascuţite, şi par a fi foişoarele cine ştie cărei construcţii ciudate.

— Mulţumesc, mulţumesc nespus! îi strigă Sennar soldatului, în timp ce o lua la goană spre Cavalerul lui.

5
SAREPHEN SAU DESPRE URA OAMENILOR

Nihal îşi recupera repede forţele. Nu ar fi vrut să accepte niciodată, dar avea într-adevăr nevoie să se odihnească. Jumătate-elful simţea cum i se regenerează corpul, cum muşchii recăpătau vigoare. De când o rănise Dola, nu-şi mai luase o pauză adevărată şi acum înţelegea cât de mult îi lipsise.

Ziua, Laius o îngrijea, cu cataplasmele lui calde şi puturoase; noaptea, era şi Megisto, care-i pregătea supe excelente. Dar Nihal nu se putea bucura întru totul de acea perioadă de odihnă. De când plecase Sennar, simţea o neliniştе imperceptibilă în fundul stomacului. Cuvintele vrăjitorului când îi spusese adio fuseseră sigure şi optimiste, dar era ceva în tonul vocii lui care nu o convingea. Talismanul era un pericol pentru el.

Într-o seară, Nihal observă că Megisto era ciudat. Laius se întinsese deja, şi ea rămăsese să se uite la flăcările care se stingeau în nişa vetrei.

Bătrânul era taciturn şi răscolea focul cu un băţ. Nihal se nelinişti. Ştia că Megisto avea darul previziunii. Din când în când, fără vreun semn prevestitor viitorul se deschidea în faţa lui şi bătrânul afla, timp de o clipă şi în mod neclar, cursul lucrurilor. Prima oară când se întâlniseră, Megisto prezisese, în felul lui, reîntoarcerea Soanei.

— Ce ai? De ce eşti atât de tăcut?

Bătrânul tresări. Ochii pe care îi îndreptă spre Nihal erau întunecaţi. Jumătate-elful se înspăimântă.

— De ce te uiţi aşa la mine? Ce s-a întâmplat?

Bătrânul tăcu iar şi continuă să răscolească tăciunii. Ieşea un fum leneş. De acum în vatră era numai cenuşă.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Nihal îl scutură, dar Megisto nu se clinti. Se desprinse

delicat din strânsoarea ei şi se întoarse spre ea.

— Înainte de a pleca, Sennar m-a rugat să am grijă de tine şi să nu-mi fac probleme din cauza lui.

Ea începu să simtă ceva care i se urca în gât, o prorocire întunecată care încet prindea contur.

— Cred că nu o mai pot face, adăugă mâhnit bătrânul.

— Ce nu mi-a spus Sennar?

— Astăzi, când m-am trezit, porţile timpului s-au deschis şi am văzut ce i se va întâmpla. Nu există nicio vrajă care să poată limita puterile talismanului. Forţa singurei pietre care este încastrată în el îl roade deja pe Sennar. Când va ajunge în sanctuar va fi obosit şi încercat. Atunci va muri.

Profeţia aceea căzu ca o piatră în tăcere.

— Când? întrebă Nihal cu glas gâtuit.

— Nu ştiu să-ţi spun. Viziunea este mereu neclară, ştii... dar curând, în câteva zile.

— Unde este acum?

— Nu ştiu unde se află, dar ştiu că se va întâmpla într-un golf mare, golful Lamar. În mijlocul lui se află două stânci înalte. Acolo.

Nihal luă spada şi începu să-şi adune lucrurile. Îl scutură pe Laius, care nu dădea semne că ar fi vrut să se scoale, şi se întoarse din nou spre Megisto.

— De ce nu mi-ai spus că mă minţise? întrebă cu mânie.

— Ştii de ce a venit Sennar cu tine. Am vrut să-i respect dorinţa. Am făcut-o atâta timp cât am putut.

Nihal şi Laius se urcară pe Oarf imediat ce fură pregătiţi, când zorile abia începuseră să lumineze cerul.

— Mulţumesc, îi şopti jumătate-elful bătrânului, înainte de a se ridica în zbor.

Dar Megisto se transformase deja în piatră.

Aymar trebui să-şi folosească toată forţa de convingere, care, ca să spunem adevărul, era destul de limitată, şi tot bunul lui simţ ca să-l convingă pe Sennar să aştepte răsăritul ca să plece.

Imediat ce soarele începu să coloreze zările, vrăjitorul intră în camera Cavalerului şi îl dădu jos din pat.

— E timpul să plecăm, zise.

Îl târî încă pe jumătate adormit la dragon şi îşi luară zborul.

Sennar spera ca Aymar să-l fi condus pe una din Arshet, dar Cavalerul îi spuse că nu era posibil. Dragonul nu ar fi putut ateriza acolo: nu era niciun loc unde să se fi putut aşeza şi stâncile erau ascuţite şi tăioase. Ar fi trebuit să se mulţumească să ajungă cu dragonul până în Lamar; de acolo ar fi luat o barcă. Din fericire, contele îi dăduse ceva bani.

Ajunseră în Lamar când soarele coborâse de vreo două ore. Sennar sări de pe dragon, îşi luă rămas-bun de la Aymar aproape fără să-i mulţumească şi o luă la goană, îndreptându-se către port.

Oraşul era mare, un labirint de uliţe care dădeau în pieţe mici, şi pentru puţin Sennar nu se pierdu. Când în cele din urmă ajunse pe chei, îl întâmpină o pădure de nave în radă. Luna era sus, la ora aceea ar fi fost greu să găsească o barcă. Însă, la al cincilea debarcader, vrăjitorul întâlni un suflet milos care vru să-l asculte.

— O barcă? La ora asta? întrebă bătrânelul căruia i se adresase. Era gârbovit de ani, şi complet chel. Ca să faci ce? adăugă în timp ce strângea o funie cu mâinile bătătorite şi scheletice.

— Trebuie să merg la Arshet! explică Sennar grăbit. Am bani, adăugă arătând banii.

— Nu asta-i problema, replică bătrânul, care oricum, aruncă banilor o privire fugară. E complicat să navighezi noaptea. Ştii să cârmeşti o barcă?

— N-o fi atât de greu… comentă Sennar şi auzi răspunzându-i-se cu un hohot sonor.

Când termină de râs, bătrânul se uită iar la el.

— Mai târziu, un grup de pescari iese pe mare. Mai bine alătură-te lor.

— Unde-i găsesc?

— Este încă devreme, zise bătrânul. Nu ştiu de unde eşti, dar prin părţile noastre la ora asta se cinează.

Ca şi cum aş avea timp să mănânc...

Gândurile lui Sennar fură contrazise de stomacul lui, care se apucă să bolborosească. Vrăjitorul roşi.

Bătrânul se uită amuzat la el.

— Ascultă, băiete, mi se pare mai curând că stai cam prost cu hrana şi aşa nu vei ajunge departe. De ce nu cinezi cu mine? Pe urmă, te voi duce la un prieten de-al meu pescar.

— Nu ştiu dacă-mi vor ajunge banii pentru barcă şi pentru cină...

Bătrânul îşi schimbă expresia.

— Dar de unde vii? Aici, pe Pământul Mării, suntem ospitalieri, deci nu veni cu discuţii idioate.

Apoi dădu uşa de perete şi îl pofti să intre în cabana lui care se afla cu faţa la chei.

Îi oferi o supă de peşte, aceeaşi pe care i-o pregătea adesea şi mama lui. Parfumul şi gustul acelei mâncări readuseră în mintea lui Sennar multe amintiri şi îl mâhni faptul că nu avea timp să se ducă în satul lui, să-şi vadă mama.

Apoi se făcu ora. Ieşiră şi, în timp ce mergeau pe ponton, bătrânul puse întrebarea de care se temea Sennar:

— De ce vrei să te duci la Arshet?

Sennar tăcu o clipă. Nu-i trecea prin cap nicio minciună plauzibilă.

— Caut ceva, acolo, pufni.

— Adică? insistă bătrânul.

Sennar suspină.

— Îmi pare rău... dar e aproape un secret... ba nu, chiar e un secret... nu vă pot spune.

— De, fiecare dintre noi are scheletele lui în dulap, încheie bătrânul filosofic, şi Sennar binecuvântă în sinea lui discreţia oamenilor de prin părţile lui.

Ajunseră la un ponton plin de pescari. Erau ancorate câteva bărci acolo, fiecare cu câte un felinar la pupă, care împrăştia o licărire slabă. Bătrânul se apropie de unul dintre pescari, un om mătăhălos şi negru ca noaptea, şi stătură puţin la discuţii. Pe urmă îl chemară pe Sennar şi bărbatul, fără să scoată o vorbă, îi făcu semn să urce în barcă. Vrăjitorul se supuse şi în scurt timp se desprinseră de ţărm şi se îndreptară spre larg.

Marea era calmă, pentru că golful Lamar era apărat şi valurile se spărgeau înainte să fi ajuns pe coastă. Sennar privea curgerea liniştită a apei pe sub el şi spatele curbat al omului care trăgea la rame.

Celălalt fu cel care rupse tăcerea.

— Cunoşti povestea acestui golf? De ce este rotund, vreau să spun.

Sennar răspunse că nu.

Atunci bărbatul începu să explice:

— Se povesteşte, că, în vremuri străvechi, o populaţie fericită locuia pe muntele acela şi-şi construise acolo un oraş minunat, cu totul de aur. Poporul acela era îndrăgit de zei, care le dăruiseră bogăţie şi prosperitate. Curând însă, invidia a pus stăpânire pe inimile acelor oameni. Nu s-au mulţumit cu oraşul lor splendid şi cu pacea lor. Au coborât în vale şi au început să prăduiască şi să distrugă oraşele pe care le întâlneau în cale. Au devenit puternici şi temuţi, îşi menţineau stăpânirea cu teroare şi arme, şi asta i-a pierdut. Nemaiputând să îngăduie acel comportament nedemn, zeii au hotărât să le scufunde oraşul şi să-i arunce în mizerie. Astfel, într-o singură noapte, au doborât muntele lor şi l-au răsturnat. Oraşul s-a scufundat şi, în locul lui, a rămas acest crater rotund. Apoi, zeii au scos din mare stâncile Arshet, imense şi impunătoare, înălţate de la cer la pământ. Nimeni nu a reuşit vreodată să le urce, pentru că pereţii lor sunt alcătuiţi din trepte de stâncă ascuţite ca nişte spade. Ceea ce înseamnă că nu există om care să se poată înălţa până la zei, încheie satisfăcut pescarul,

ţintuindu-l cu privirea pe Sennar.

— Eu nu vreau să mă înalţ până la zei. Mă duc dintr-un alt motiv, zise vrăjitorul, apoi se întoarse să se uite la apa neagră care înconjura carena bărcii.

Nu, el nu se ducea la Arshet pentru a se ridica deasupra zeilor, dar oricum, ştia că este un profanator, pentru că mâinile lui erau necurate şi nu puteau atinge pietrele. Dădu din cap şi se hotărî să nu se gândească la asta.

Barca înainta încet, în timp ce luna strălucea ameninţătoare pe cer. Sennar socoti acest lucru ca un fel de avertisment şi simţi un fior rece care-i trecea pe spate. Amuleta din buzunarul lui emana o căldură din ce în ce mai puternică. Frunzele începuseră din nou să se macine şi Sennar trebui să respire adânc pentru a învinge senzaţia de apăsare din piept.

Nihal nu-i acordă lui Oarf timp de odihnă; îl sili să zboare toată ziua şi pe urmă toată noaptea următoare, fără întrerupere. Muşchii dragonului tremurau din cauza efortului.

— Curaj, curaj! îl implora Nihal.

În zorii zilei următoare se opriră, dar Nihal nu se atinse de mâncare. În timpul nopţii, când cu toate eforturile ei, adormise câteva clipe, zărise în vis chipul lui Sennar. Era printre cele ale celorlalţi morţi. Un chip stins, palid, cu aceeaşi privire goală pe care o avusese Fen. Se trezise brusc.

Laius, care mânca lângă dragonul ce-şi trăgea sufletul, încercă să o încurajeze.

— Nu te teme, vom reuşi. Bătrânul nu ţi-ar fi vorbit niciodată în felul acela dacă nu ar fi fost convins că puteai să-l salvezi pe Sennar. Totul va fi bine, stai liniştită.

Însă cuvintele acelea nu o liniştiră deloc. O singură persoană ar fi putut s-o încurajeze şi aceea avea viaţa în pericol.

O luară iar la drum şi zburară deasupra Micii Mări şi a

deşertului central. Când se lăsă seara, Nihal şi Laius văzură cum se cufundă soarele în mare. Erau în apropierea golfului Lamar.

După o oră de navigare liniştită, Sennar putu în cele din urmă, să întrevadă de departe siluetele stâncilor Arshet. Într-adevăr, erau două umbre uriaşe în întunericul nopţii. Erau foarte înalte şi chiar şi de la distanţa aceea se distingeau cu claritate ieşiturile ascuţite care le mărgineau pereţii. Profilul lor scânteia cu luciri ciudate argintii, ca şi cum stâncile ar fi reflectat luna. Sennar simţi cum creşte frica în el.

— Poţi încă să-ţi schimbi gândul, spuse bărbatul.

Sennar rămase în tăcere să contemple siluetele acelea care se măreau din ce în ce.

— Nu! exclamă în cele din urmă. Ceea ce trebuie să fac este prea important.

Bărbatul dădu din cap.

— Eu te las în apropiere, în rest te descurci tu. Acelea nu sunt nişte stânci oarecare, sunt idoli sacri ai zeilor, niciun picior profan nu le poate atinge. Eu nu vreau să am nimic de a face cu ele.

Ajunseră în câteva ore şi, după cum stabiliseră, bărbatul se opri la o oarecare distanţă de stâncă. Acum când erau mai departe de coastă, marea era mai agitată şi valurile se sfărâmau de poalele stâncilor Arshet pentru ca apoi să se înalţe în ziduri de spumă. Vântul vuia. Totul era aşa cum spusese Nihal.

— Am ajuns la destinaţie. Coboară şi du-te! porunci pescarul.

Sennar se ridică, dar simţi cum îl lasă picioarele şi cum i se învârte capul. Trebui să se sprijine de marginea bărcii ca să nu cadă.

— Ţi-e bine? întrebă omul.

Sennar încuviinţă. În buzunar simţea greutatea amuletei şi căldura ei. Îşi adună puterile şi privi apa. Trebuia să fie

foarte rece.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, spuse, însă celălalt nu răspunse. Doar îi făcu semn să se ducă şi întoarse spatele vrăjitorului şi acelor stânci tenebroase.

Sennar spuse descântecul şi o pasarelă luminoasă subţire se desenă pe apă. Din fericire, doar câţiva coţi îl separau de zidul de stâncă şi îi parcurse repede. Îl văzu pe bărbat cum vâslea din toate puterile pentru a se îndepărta, apoi se trezi singur în faţa celor doi coloşi. Deja aspectul lor părea să-i refuze prezenţa.

Sennar se învârti în jurul lor, dar nu izbuti să descopere o intrare. Erau două stânci, două blocuri de piatră. Să fi fost sanctuarul în vârf?

Dintr-odată, pasarela cedă fără preaviz, şi Sennar căzu în apa îngheţată. Evident, puterea amuletei crescuse, cea de a doua piatră trebuia să fie acolo.

Vrăjitorul se gândi că era mai bine să-şi păstreze forţele pentru întâlnirea cu străjerul şi nu făcu alte farmece. Înotă până la baza uneia din cele două Arshet şi puţin lipsi ca valul să-l izbească de stâncă. Se agăţă cu ambele mâini de piatră şi îşi trase sufletul.

Când ridică ochii, observă o adâncitură, la trei coţi înălţime. Intrarea în sanctuar. Deasupra era o inscripţie, pe care Sennar nu reuşi să o citească.

Începu să se caţăre pe stânca alunecoasă şi tăioasă. Îi trebuiră destule minute, dar la sfârşit ajunse la ţintă. Se avântă cu ultimele puteri şi se trezi în faţa intrării. Amenințătoare, pe frontispiciu trona o inscripţie: *Sarephen.*

Sennar îşi aminti. *Sareph,* „mare”, spusese Nihal. Ajunsese. Ezită o clipă în faţa intrării, în timp ce încerca să-şi tragă sufletul. Se uită în jos şi se înfioră.

Printre negrul stâncilor ascuţite plutea ceva alb. Oase. Oase de naufragiaţi, poate, sau oasele celor care înaintea lui, încercaseră aceeaşi acţiune infamă. Pentru a-şi goni teama, Sennar intră fără să şovăie şi întunericul îl învălui.

Noaptea era neagră şi îngheţată. Oarf era sfârşit. Atunci răsări din întuneric conturul stâncilor Arshet. Imense, sinistre, mai negre ca noaptea. Aminteau, într-un fel neliniştitor, Fortăreaţa.

— Iată-ne! urlă Nihal. Am ajuns!

Rezistă, Sennar, te rog, rezistă!

Adesea, în trecut, Sennar se oprise să privească Fortăreaţa şi să-şi imagineze interiorul. Acum, când era înăuntru sanctuarului, descoperi uluit că era asemenea fanteziilor lui despre reşedinţa Tiranului.

Era o gaură, la înălţime, atât de sus încât părea minusculă, cu toate că trebuie să fi fost enormă; lumina interiorul şi lăsa să se întrevadă un corn de lună şi cerul. Baza era întinsă şi rotunjită, iar în centrul ei se înălţa un crenel de stâncă, până aproape să atingă gaura. Pe lungimea lui se înfăşură o scară, cu trepte mici şi nesigure, săpată în piatră. Pe pereţii abrupţi se deschideau spărturi înguste, prin care din când în când marea pătrundea cu stropi de spumă imaculată.

Sennar rămase câtăva vreme înmărmurit, să se uite, fără să aibă curajul să înainteze. Când o luă spre crenel, sunetul paşilor lui produse un ecou spectral.

Sennar puse piciorul pe prima treaptă, alunecoasă şi îngustă, şi începu să urce. Părea să nu fie nicio strajă. Se auzeau numai urletul mării, care se izbea de stânci, şi şuieratul sfâşietor al vântului şi paşii ezitanţi ai vrăjitorului pe piatră, respiraţia lui din ce în ce mai gâfâită.

Lui Sennar îi era frică, însă nu asta-i făcea paşii nesiguri. Era amuleta care fremăta în buzunar, care încerca să se unească cu cea de a doua piatră. Nu numai o dată alunecă şi fu pe punctul de a cădea, dar continuă urcuşul acela care părea să nu se sfârşească vreodată. Când se uita în jos, punctul de unde plecase părea la mile distanţă; când se uita în sus, vârful era tot atât de îndepărtat.

Lucrul cel mai rău era că locul părea pustiu, dar nu putea

fi aşa, Sennar era sigur de asta. În umbră trebuia să fie un străjer, care aştepta ca el să fi fost sfârşit ca să-l lovească. Vrăjitorul simţea o prezenţă, o bănuia, dar nu vedea nimic.

Nihal îl puse pe Oarf să facă înconjurul stâncilor Arshet. Nimeni. Doar licărirea intermitentă albă de oase şi ţeste pe negrul stâncii şi urletul agitat al mării.

Căutară un loc unde Oarf să se poată opri, dar nu găsiră. Atunci Nihal luă o hotărâre.

— Laius, întoarce-te cu Oarf la mal.

Scutierul se uită uluit la ea.

— Dar...

— Niciun dar, aici nu există vreun loc pe care să se poată aşeza Oarf. Duceţi-vă la mal şi aşteptaţi-mă acolo.

Nihal nu mai spuse nimic şi scoase spada din teacă. Îl puse pe Oarf să planeze şi dintr-o săritură ateriză în faţa unei scobituri care trebuia să fie intrarea. Cu sufletul la gură, intră în întuneric.

Dintr-odată, Sennar se opri.

— Ştiu că eşti aici! urlă. Arată-te!

Îi răspunse numai ecoul, care se lovi de pereţii sălii ţesând un cor de glasuri neclare. Apoi, linişte.

— Vin pentru putere! Pentru piatră! insistă Sennar, dar ecoul îi acoperi cuvintele.

În acea nebunie de sunete el îşi pierdu capul.

— Fir-ar să fie, ieşi odată! Nu sunt aici ca să lupt, sunt aici pentru piatră!

Glasurile continuară să se suprapună şi să facă ecou în jurul lui.

— Ieşi! urlă vrăjitorul scos din minţi.

Nici nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmpla: un tentacul enorm îl înşfacă de gât, îl ridică până la lună, până la aerul îngheţat, şi pe urmă îl aruncă iar în abis. Sennar ar fi vrut să urle, era îngrozit, dar nu reuşi să scoată niciun sunet pentru că îl sufoca strânsoarea. Fu iarăşi trântit pe

scară şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, un monstru ciudat, cu zece capete şi nenumărate tentacule, contorsionate, se încolăcea de-a lungul înălţimii crenelului.

De unde dracu' a ieşit?

Unul dintre chipuri se aplecă spre el şi rânji, dând la iveală un şir de dinţi lucioşi şi ascuţiţi. Iar îl înşfăcă un tentacul, şi îl ridică, de data asta de un picior. Vrăjitorul urlă din răsputeri şi simţi cum amuleta îi alunecă din buzunar şi se cufundă în întuneric.

Monstrul continuă să-l ridice şi Sennar înţelese că voia să-l izbească de crenel. Încercă să spună un descântec, dar nicio putere nu ţâşni din mâinile lui. Era pradă duşmanului.

Este sfârşitul. Acesta este într-adevăr sfârşitul.

Apoi auzi un urlet, şi un lichid cald, vâscos îl acoperi din cap până-n picioare. Strânsoarea slăbi şi Sennar se trezi că se prăvăleşte în gol. Când căzu pe scară şi se izbi de trepte, îşi pierduse deja cunoştinţa.

Nihal se ridica în faţa duşmanului cu spada în mână, gâfâind. Doar o clipă îşi privi duşmanul, apoi se repezi iar asupra lui.

Se mişcă repede ferindu-se de şfichiuirile tentaculelor care veneau din toate direcţiile. Se târî ca un şarpe şi se strecură până sub corpul sălbăticiunii, apoi implântă a doua lovitură.

Unul dintre tentacule se încolăci şi căzu în gol. Un lichid rău mirositor şi cald ţâşni din ciotul rămas şi zbieretul bestiei depăşi mugetul mării.

Nihal nu se opri. Se feri, pară, profită de momentul de slăbiciune al animalului şi sări pe el. O nouă lovitură, apoi încă una, şi încă, şi cu fiecare izbitură un nou urlet al dihaniei, alt sânge.

În cele din urmă, monstrul îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în gol. Nihal îl urmă, căzu odată cu el. Când fură pe pământ, jumătate-elful se ridică iar în poziţie de luptă şi se

pregăti să sară din nou. Ceva însă o opri.

Simţi un talaz enorm care se spărgea de stânci. Un munte de spumă pătrunse în sanctuar prin crăpăturile pereţilor, se înălţă vijelios către gaura din vârf, apoi se nărui, tumultuos ca o cascadă, şi atunci când atinse pământul luă forma unei siluete ce părea a unui om, înarmat cu un trident. Vârful din mijloc al tridentului strălucea intens.

— Opreşte-ţi furia, tună.

Cu un urlet Nihal se avântă asupra străjii.

— Dă-te din drum!

Bărbatul din spumă înfipse tridentul în pământ, la mică distanţă de faţa lui Nihal.

— Să nu crezi că mă poţi bate, murmură.

Glasul lui era atât de gros şi de tunător încât o înspăimântă.

— Ce aţi venit să căutaţi, tu şi cu prietenul tău?

Pentru jumătate-elf totul era îndepărtat şi tulbure, în momentul acela: misiunea, talismanul, orice. Rămăseseră numai furia oarbă şi teama pentru soarta lui Sennar.

— Deci?

Nihal încercă să-şi adune gândurile. Apoi, într-un colţ al sălii, văzu o licărire. Talismanul.

— Suntem… suntem aici pentru amuletă.

Fiinţa aceea surâse batjocoritor.

— Iar dorinţa avidă de putere, alţi doi nebuni… Hohoti, crud. De ce sunteţi atât de neghiobi? întrebă cu un glas puternic. Veghez de secole peste Sarephen, în singurătatea acestor turnuri pe care le-au ridicat zeii ca să vă pedepsească pe voi. Am văzut mulţi care au ajuns la gura acestui sanctuar: mulţi erau aleşi şi le-am dat piatra, dar mulţi erau josnici, şi treceau pragul acestui pământ sacru doar ca să obţină puterea. Inimile lor ardeau de dorinţa de a subjuga alte inimi, tot ceea ce îi mâna era dorinţa nemăsurată de a stăpâni, de a poseda, de a dispune după plac de viaţa altora. Mulţi dintre ei au murit înainte de a

ajunge dinaintea mea, pe cei rămaşi i-am ucis eu însumi. Şi totuşi, nu se temeau de moarte; pentru putere, de dragul de a stăpâni, erau gata să plătească orice preţ. Ca şi prietenul tău, care, deşi ştia că nu este demn să atingă Sarephen, a ajuns până aici.

— Nu de asta… nu pentru putere.

Bărbatul se uită îndelung la ea.

— O jumătate-elf, murmură!

— Da! urlă Nihal. Da! O jumătate-elf! Eu pot atinge piatra! Lasă-ne să plecăm, dă-ne piatra şi dă-mi voie să-mi salvez prietenul…

— Pentru ce-ţi trebuie piatra?

— Pentru a-l înfrânge pe Tiran.

Bărbatul surâse batjocoritor.

— Tiranul… un alt nenorocit orbit de putere.

— Am cu mine talismanul.

Nihal alergă acolo unde scânteia, luă în mână amuleta şi demonstră că o putea atinge.

— Vezi? Am deja o piatră cu mine!

Arătă spre Ael.

Străjerul fixă piatra.

— Cum se poate ca Ael să-ţi fi fost dată ţie, o fiinţă atât de încărcată de ură şi de mânie?

Nihal nu ştiu ce să răspundă. Era adevărat. Dar încet-încet, nerăbdarea se risipea lăsând loc temerii pentru destinul lui Sennar.

— De ce vrei piatra? Nu pentru ceea ce mi-ai spus…

— Nu… murmură Nihal. Acum vreau doar să ies de aici. Doresc doar să-mi îmbrăţişez tovarăşul şi să văd dacă trăieşte. Singura modalitate de a putea continua este să iau piatra.

Străjerul se uită indiferent la ea. Printr-o lovitură de trident făcu să-i scape amuleta din mâini.

Nihal căzu la pământ, ca şi cum ar fi fost golită de orice energie. Străjerul răsuci tridentul şi eliberă o piatră din vârful scânteietor. Era de un albastru întunecat şi părea să

conţină străfundurile oceanului. El o ridică şi piatra străluci dinainte-i în lumina lunii, apoi păru că-i absoarbe reflexul. Străjerul o aşeză apoi pe jos, în faţa lui Nihal.

— Eşti la începutul călătoriei, inima ta este nelămurită şi înspăimântată. Nişte străjeri mai puţin indulgenţi decât mine nu ţi-ar fi acordat piatra. Dar nu înceta să cauţi, sau puterea nu va fi niciodată a ta.

Apoi, aşa cum venise, străjerul se risipi în mii de râuleţe de apă de mare şi se întoarse în ocean printre fisurile stâncilor Arshet. Se dizolvă şi monstrul, iar Nihal rămase singură în imensitatea sanctuarului, din nou liniştit. Se aruncă rapid spre piatră, o ridică şi, în timp ce o aşeza în lăcaşul ei, pronunţă formula rituală. *Rahhavni sektar aleero.* Glasul îi tremura.

Piatra se lipi puternic în alveola ei. Nihal se ridică brusc şi alergă la Sennar.

Vrăjitorul zăcea căzut pe scări, iar mâna sprijinită de stânca vâscoasă era rece şi albă.

Nihal îl întoarse şi începu să-l strige, dar el, palid, nu-i răspundea. Ea continuă să-l strige pe nume cu glas din ce în ce mai ridicat. Pe urmă începu să suspine.

— Îmi promiseseşi că nu vei muri… spuse printre lacrimi.

Copleşită de disperare, nu îşi dădu seama că încet-încet ochii lui Sennar se deschideau. Când îşi îndreptă privirea spre el, vrăjitorul schimonosi un surâs slab.

— Ai cam întârziat, zise o cu voce pierită.

6
ÎNGHEŢ

Seara, în timp ce mâncau, Nihal fu neobişnuit de tăcută. Sennar fu uimit de o asemenea răceală faţă de el, contrar căldurii pe care i-o arătase în sanctuar. Nu-i trebui mult să-şi imagineze motivul acelei tristeţi. Îi spusese o minciună şi curând avea să plătească pentru asta.

În ziua următoare se treziră în zori. Culoarea rozalie a soarelui care lumina leneş răsăritul îl binedispuse pe Sennar. Însă Nihal rupse imediat idila; îl dădu jos din pat pe Laius şi îi îndemnă pe toţi să se grăbească, pentru că se pleca iar.

Reluară călătoria şi se îndreptară spre sud; aveau să meargă pe Pământul Soarelui, trecând prin Pădurea Internă.

Impresia pe care Sennar o avusese în seara de după regăsirea lui se confirmă în zilele următoare. Nihal se arătă rece şi schimbătoare, şi aproape că nu îi adresă niciun cuvânt pe toată durata traseului. Ziua, zburau într-o linişte deplină, seara, se opreau ca să mănânce şi se uitau la foc muţi ca peştii.

În cea de a patra zi, Sennar se hotărî să vorbească. Tensiunea aceea era insuportabilă.

Profită de ocazie la schimbarea gărzii. Era în plină noapte şi rândul lui Nihal era pe sfârşite. Sennar se trezise ceva mai devreme ca să-şi pregătească discuţia pe care o avea de purtat. Când veni timpul, Nihal se limită să-l atingă pe umăr.

Sennar se întoarse repede către ea.

— Ce nu merge?

Imediat ce spuse asta, îşi zise că era un prost. Fusese într-adevăr nevoie să-şi stoarcă creierii, pentru ca apoi să înceapă conversaţia atât de tâmpit?

— Tu ce crezi?

Sennar lăsă ochii în jos.

— Am făcut-o pentru tine… *Perfect… o altă frază de manual…*

— Niciodată nu ţi-am cerut asta.

— Am riscat cât mai puţin cu putinţă, îţi jur. Am luat toate măsurile de prevedere… Nu sunt un inconştient, ştii.

— Încetează să mă mai minţi! urlă Nihal. Toată povestea aceea cu faptul că exista o formulă în stare să sigileze puterea amuletei… şi l-ai antrenat şi pe Megisto!

— Ce ar fi trebuit să fac? Nu te simţeai bine şi nu voiai să te opreşti. Nu aveam altă cale.

Răbdarea lui Sennar începea să se epuizeze.

— E posibil să nu-ţi dai seama? Nihal sări în picioare. Ai idee cum m-aş fi simţit eu dacă ai fi murit? Ai măcar o vagă idee?

Sennar rămase cu gura deschisă; mânia pe care o simţise puţin înainte îi murise în gât.

Nihal se întoarse.

— Nu vreau alţi morţi pe conştiinţă!

Fu picătura care făcu să se verse paharul. Sennar nu ar fi ştiut să spună la ce se aştepta de la Nihal la întoarcerea lui. Poate un mulţumesc, dar cu siguranţă nu acele cuvinte reci şi ostile.

— Nu-ţi fie frică, departe de mine dorinţa de a-ţi încărca inutil conştiinţa. Credeam că-ţi pot fi folositor, dar, după cât se pare, continui să mă consideri o povară. Poţi sta liniştită: spre deosebire de cineva pe care îl cunosc, nu am nici cea mai mică grabă să mor.

Palma pe care Nihal i-o dădu lui Sennar răsună în liniştea pădurii.

Vrăjitorul rămase la locul lui, uluit, în timp ce, în faţa lui, Nihal încerca să-şi ţină plânsul. Doar atunci înţelese enormitatea pe care i-o spusese. Dar nu avu timp să se scuze, pentru că ea se întoarse şi se întinse în culcuşul ei.

A doua zi dimineaţă, în timp ce tovarăşii ei de drum dormeau încă, Nihal se grăbi să pună întrebări talismanului. După discuţia cu Sennar, fata petrecuse o noapte de nesomn.

Închise ochii şi văzu ceva foarte luminos, care strălucea cât o mie de sori. Trebuia să fie sanctuarul. Apoi apăru un răsărit cu soarele care se ridica dintre munţi. I se părea că admiră priveliştea aceea de pe un acoperiş, un platou imens înconjurat de alte culmi. Deci un platou. În sfârşit, o direcţie: la est. Redeschise ochii.

Puţin mai târziu, se întremară în grabă şi se urcară pe crupa lui Oarf, îndreptându-se spre ultima ţintă a călătoriei lor pe teritoriu prieten. După sanctuarul acela, ar fi venit partea cea mai grea.

În şase zile de zbor ajunseră la Makrat. Laius insistase să se oprească în capitala Pământului Soarelui şi să revadă Academia, unde el şi Nihal se cunoscuseră. Gândul la un pat proaspăt şi curat unde să se odihnească, de altfel, le surâdea tuturor. Găsiră un han ieşit din drum şi se hotărâră să poposească acolo o noapte.

La scăpătatul soarelui, Nihal ieşi să facă o plimbare prin oraş. Se cufundă în haosul din Makrat şi văzu că se schimbase puţin de pe vremea Academiei. Regăsi haosul, lumea ocupată, tabăra refugiaţilor imediat lângă porţile oraşului, într-o pădure de corturi înghesuite lângă ziduri. Asta ura Nihal în locul acela, opulenţa unită cu cea mai neagră sărăcie, veselia aceea neruşinată ostentativă, splendoarea bijuteriilor femeilor care se plimbau pe străzi. Era un loc plin de ignoranţă şi vanitate, un loc care nega durerea, când ea, în schimb, fusese întotdeauna tristă între zidurile acelea.

Se apropie de Academie, dar nu se duse până la porţile ei; nu voia să rişte să-l întâlnească pe Raven, Generalul Suprem care îi pusese întotdeauna piedici. Vederea acelei construcţii masive, însă, nu fu atât de insuportabilă pe cât

se temuse. Aproape speră să-l întâlnească pe Parsel, maestrul ei, cel care crezuse primul în ea, şi pe Buruiană, fiinţa aceea diformă cu care avea atâtea în comun. La urmă, picioarele o duseră la parapetul unde se refugia adesea, acela de unde vederea Fortăreţei era mai ameninţătoare. Se aşează şi se cufundă în gândurile ei.

— Te deranjez?

Nihal tresări. Când văzu că persoana din spatele ei era Sennar, luă imediat o înfăţişare distantă.

Vrăjitorul se aşeză şi se uită puţin la ea înainte de a vorbi.

— Eram sigur că te găsesc aici, zise într-un târziu.

Jumătate-elful nu îi răspunse şi continuă să fixeze conturul întunecat al Fortăreţei.

— Iartă-mă pentru alaltăieri, adăugă Sennar. Ţi-am spus un lucru tâmpit şi răutăcios. Nu îl credeam cu adevărat.

— Nu trebuie să te scuzi, ceea ce ai spus este adevărat. Am fost nebună şi insuportabilă de când a început această călătorie nenorocită. Îmi pare rău. Se întoarse să se uite de la parapet. Poate chiar speram că nu voi duce la bun sfârşit această misiune, poate de aceea nu voiam să mă opresc. Nu pentru că mi-e frică, înţelegi? Sennar încuviinţă. Doar că mi se pare că nu am avut de ales. Iar gândul că acesta este destinul meu mă terorizează.

Se uită în ochii lui.

— Eu cred că este destinul tău, într-un fel, replică el, dar mai cred şi că destinul tău nu se sfârşeşte în misiunea asta. Este adevărat, faptul că ai plecat nu a fost chiar o alegere a ta. Dar în viaţa ta nu este numai această călătorie. Atunci când totul se va termina, vei avea în faţă alte drumuri noi. Nimeni nu te va obliga să alegi, numai tu vei şti ce trebuie să faci. Călătoria aceasta nu este decât o etapă.

— Poate ai dreptate, zise Nihal. Dar simt că de această misiune nu depind numai sorţii Lumii Pământene, mai este ceva ce trebuie să descopăr, şi nici nu ştiu unde să caut. Nihal suspină. În trecut am venit întotdeauna aici pentru a-

mi regăsi scopul vieţii, ura faţă de Tiran. Arătă spre silueta neagră şi neliniştitoare a Fortăreţei. Însă acum e diferit. Continui să-l urăsc pe Tiran, fireşte, dar nu mai ştiu ce trebuie să fac, simt că nu în ura aceea se află scopul. Dar atunci, care este scopul ultim? întrebă descurajată, în timp ce se întorcea să se uite la Sennar.

Vrăjitorul nu îi răspunse şi rămaseră în tăcere, să se uite la reşedinţa Tiranului care îi domina.

— Ştiu însă ceva, murmură Nihal după câteva clipe. Ceea ce ai spus în Consiliu e adevărat. Fără tine nu pot reuşi.

Sennar îi zâmbi, o cuprinse cu braţele şi o strânse la piept. După puţin, Nihal se eliberă şi îi întoarse un zâmbet. Pe întuneric, o luară împreună pe drumul spre han.

În ziua următoare, Sennar se duse prin oraş să ceară informaţii cu privire la ţinta lor. Se întoarse la ora prânzului şi spuse că platoul pe care îl căutau era în Munţii Sershet la graniţa cu Pământul Zilelor, către est. După câte ştia cel care-i vorbise, un bătrân cerşetor poposit la porţile oraşului, nimeni nu se ducea acolo de secole, pentru că, în afara zăpezii, a frigului şi a gheţii permanente, nu se afla nimic.

Nihal se gândi că era un loc destul de ciudat pentru a găzdui sanctuarul soarelui. În plus, acum erau în plină iarnă, cine ştie ce ar fi găsit acolo sus.

— Care-i problema? întrebă liniştit Laius. Oarf s-a odihnit suficient, ne va duce el până acolo. Va fi o joacă de copii. Pe urmă, ochii scutierului se luminară. Va fi prima oară când pun piciorul într-un sanctuar.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş fi atât de bucuros, i-o întoarse Sennar.

Lucrurile nu se arătară aşa uşoare după cum sperase Laius şi, când, după o zi de călătorie, ajunseră la poalele Munţilor Sershet, fu clar că acţiunea nu avea să fie o plimbare.

În faţa lor se ridica un perete gol de stâncă. Munţii se

înălţau leneşi din câmpie, în urcuşuri line pline de ierburi, dar pe urmă urcuşul era abrupt şi, în cele din urmă, vertiginos. Culmile erau invizibile, învăluite de nori. Până şi Laius care nu era înclinat spre pesimism, făcu o faţă descurajată în faţa acelei privelişti.

— Judecând după norii din vârf, comentă Sennar, acolo sus nu trebuie să fie timp frumos.

Nihal se uită îngrijorată la peretele de stâncă.

— Oarf nu va reuşi. Aripile lui obosesc atunci când zborul este vertical, şi vremea rea nu îmbunătăţeşte lucrurile…

— N-avem de ales, o tăie scurt vrăjitorul. Ori mergem cu Oarf, ori ne vom petrece viaţa pe munţii aceia.

Seara, poposiră la poalele munţilor şi în dimineaţa următoare plecară când de abia se ridicase soarele.

— Iar trebuie să-ţi cer un mare efort, Oarf, îi spuse Nihal dragonului. Însă îţi jur că voi face în aşa fel încât să fie ultimul.

Oarf se uită mândru la ea cu ochii lui roşii şi se ridică în picioare cât era de mare. Nihal surâse. Apoi se urcară pe spatele lui şi începură urcuşul.

La început, nu întâlniră prea multe greutăţi. Dragonul zbura cu aripile desfăcute, menţinând un ritm susţinut şi fără efort. Dar ceea ce era mai rău abia urma să vină.

Toată dimineaţa zburară deasupra păşunilor ierboase care se aflau de-a lungul poalelor munţilor, dar, dintr-odată, masa de stâncă se ridică ameninţătoare în faţa lor, şi începu adevăratul urcuş. Oarf nu mai putea să zboare orizontal, trebuia să întindă aripile pentru a zbura în diagonală. La început, panta fu uşoară, apoi deveni din ce în ce mai abruptă. Nihal simţea muşchii aripilor dragonului încordându-se sub picioarele ei.

— Curaj, curaj, îi murmura într-o ureche, aplecată deasupra capului animalului, şi Oarf se străduia şi mai mult.

Seara, poposiră la înălţime şi Laius avu grijă de Oarf. Din oră în oră, vântul devenea tot mai rece, iar cerul – mai ameninţător. Chiar înainte de a se culca, sosi zăpada.

— Perfect! comentă Sennar.

Trei zile nu făcură altceva decât să urce. În cea de a treia zi îşi făcură tabăra chiar dedesubtul norilor. Când se uitară plini de speranţă în sus, nu reuşiră să distingă nici măcar o părere de vârf.

În prima seară, Sennar încercase să aprindă un foc magic pentru a-i încălzi, dar căldura aceea slabă dura puţin şi se stingea imediat ce vrăjitorul adormea. Astfel, fură siliţi să doarmă înfăşuraţi în pelerine şi ghemuiţi sub aripile lui Oarf, pentru a nu risca să moară degeraţi.

În ziua următoare intrară în nori, şi lucrurile deveniră şi mai complicate, iar situaţia se înrăutăţi şi mai mult. Vântul era îngheţat şi zăpada îi împiedica să vadă şi să respire. Oarf îşi făcea datoria cât putea de bine, dar urcuşul era crâncen şi drumul pe care reuşeau să-l străbată din zori şi până-n seară era din ce în ce mai scurt.

— Poate vom urca aşa pentru totdeauna. Poate vârful acestor munţi nu există şi dincolo de nori sunt zeii, zise la un moment dat Laius, şi Nihal nu înţelese dacă gândul îl înspăimânta sau îl entuziasma.

În următoarele două zile zburară printre nori şi, când ieşiră din ei şi ridicară ochii, ceea ce văzură li se păru un spectacol extraordinar. Atunci înţelese Nihal de ce fusese ales locul acela pentru sanctuar.

Munţii aceia erau triumful luminii. Soarele era incredibil de luminos şi până şi albastrul cobalt al cerului părea scăpărător; gheaţa care-i înconjura reflecta apoi razele soarelui şi le împrăştia în mii de tonalităţi orbitoare. De jur împrejur erau sute de vârfuri înalte până când se pierdeau din privire; numai piatră peste tot. Dezlănţuirea aceea de frumuseţe le umplu inima; acum, când se terminase urcuşul, crezură că totul avea să meargă spre bine.

Căldura luminii strălucitoare nu reuşea să domolească frigul şi vântul, dar ultima parte a drumului se întrevedea mai uşoară. Zburară printre sute de piscuri maro care se ridicau spre cer, dintr-o mare lăptoasă, şi Laius se apleca

tot timpul pentru a se uita în jos.

— Sub noi este nimicul! exclamă vesel scutierul, în timp ce arăta norii care ascundeau valea.

În schimb, Sennar şi Nihal începeau să se îngrijoreze. Nu reuşeau niciodată să zboare destul de sus astfel încât să poată domina toţi munţii şi să vadă platoul. Nu le mai rămânea decât să întrebe iar talismanul. Nihal se concentră şi tot ceea ce văzu fu iarăşi fulgerarea orbitoare a sanctuarului; percepu vag că trebuiau să meargă spre est şi că exact în centrul munţilor ar fi găsit ceea ce căutau.

Drumul dură alte două zile. În zorii celei de a treia, obiectul căutărilor se prezentă în faţa ochilor lor uimiţi. Rămaseră înmărmuriţi să-l privească, întrebându-se cum era posibil ca în mijlocul iernii şi la acele înălţimi să existe un asemenea loc.

7
GLAEL SAU DESPRE SINGURĂTATE

Nihal, Sennar şi Laius priveau înmărmuriţi pata de verde care se desena pe maroul munţilor. Văzură soarele luminând o pajişte plină de flori colorate şi atât de parfumate, încât mireasma lor ajungea până la ei. Coborâră încântaţi pe platoul acela şi numai ce puseră piciorul jos fură uimiţi cât de cald era. Pe limba aceea de pământ pierdută era deja primăvară. Răsărea soarele şi razele lui trandafirii se aşterneau pe mii de petale cărnoase şi pe iarba umezită de rouă. Părea o lume diferită, izolată şi departe de tot.

Imediat, Laius îşi aruncă pelerina şi începu să se dea de-a rostogolul printre flori, râzând cristalin.

— Asta într-adevăr este reşedinţa zeilor.

Platoul nu era prea mare şi, când se apropie de marginea lui, Nihal descoperi că mare parte din Pământul Soarelui şi unele ponoare de pe alte Pământuri se vedeau de acolo de sus. Văzu pata mică, deschisă la culoare pe care o reprezenta Makrat, întinsă leneşă nu departe de Marele Afluent, şi pe urmă Micul Afluent, fratele lui mai mic, şi lacul Hantir, argintat de primele raze ale dimineţii. Văzu Pădurea de la poale, şi i se păru că întrevede chiar baza munţilor. Poate de acolo de sus putea zări şi regiunea în care se găsea satul lui Eleusis şi Jona. Apoi, privirea ajunse dincolo şi inima ei îşi încetini bătăile.

În spate, unde pădurile luxuriante ale Pământului Soarelui lăsau locul unui deşert, era Pământul ei natal, Pământul Zilelor, tot ce mai rămăsese din neamul ei.

— Uită-te jos acolo! exclamă Laius. Vezi pata aceea neagră la sud?

— Ce este? întrebă Sennar, care înaintase ca să admire şi el panorama.

— Este Pământul Nopţii, zise scutierul. Eu am trăit acolo puţin, nu îl cunosc bine, dar este Pământul meu natal...

— Trebuie să căutăm sanctuarul, zise Nihal.

— E nevoie să-l căutăm?

Laius se răsuci şi arătă cu degetul în faţa lui. Nihal îi urmări indicaţia şi văzu o construcţie imensă care se ridica într-un colţ al platoului. Era impunătoare, cu totul şi cu totul de aur. Jumătate-elful se întrebă cum de nu o observase. Corpul central era rotund şi turtit, închis cu o cupolă uriaşă de aur în forma unei cepe, care se termina cu o sferă: un soare, şi acela de aur. Pe laturi erau alte construcţii mai joase şi toate se terminau în cupole asemănătoare. Întreaga clădire era o aglomerare de turnuleţe şi bolţi, şi strălucea orbitor.

Nihal îşi făcu scut cu braţul să se apere de lumina ce venea de la sanctuar, scoase spada din teacă şi înaintă.

— Cine ştie ce minunăţii sunt acolo înăuntru! urlă Laius şi o luă la goană spre construcţie.

— Aşteaptă! Nihal îl apucă de un braţ. În sanctuare sunt străji, şi ei nu vor ca oamenii să le treacă pragul. Este mai bine ca tu şi Sennar să rămâneţi aici.

— Nici nu mă gândesc! protestă Laius desprinzându-se de ea. Atunci de ce am venit, eu şi vrăjitorul? Dacă e să luptăm şi să te ajutăm, trebuie să fim alături de tine. Sau intrăm cu toţii, sau nu intră nimeni.

Nihal se uită întrebătoare la Sennar.

— Dacă lucrurile se înrăutăţesc, alergăm afară. Tu ia-o înainte, zise vrăjitorul.

Merseră în şir indian şi ajunseră în faţa intrării, unde, cu caractere contorsionate şi cu înfloriturі, încât era greu să citeşti, era scris: *Glael.* Lumină. Nihal nu se opri să se uite şi intră cu spada scoasă din teacă.

— Urmaţi-mă la câţiva paşi, le spuse tovarăşilor ei, dar Laius se şi avântase înainte.

Sennar îl trase de umăr.

— Îţi înţeleg graba de a te băga în bucluc, spuse pe un

ton aspru, însă cred că este înţelept să urmezi sfatul Cavalerului tău.

Laius se uită supărat la el, dar încetini pasul.

Interiorul sanctuarului era apăsător în splendoarea lui: o exaltare de aur şi de podoabe peste tot. Era o navă centrală vastă, delimitată de coloane care se ridicau ca să susţină bolta pe de-a-ntregul perforată, astfel încât razele de soare, intrând prin cupolă, desenau decoruri geometrice pe pardoseală. Mai erau două nave laterale, mai mici, şi multe nişe pe pereţi, încărcate peste măsură cu statui. Dedesubtul fiecăreia, un nume scris cu caractere pe care Nihal nu le recunoscu. Atenţia îi fu atrasă de reprezentarea unui bărbat impunător. Era înalt, avea o privire mândră şi neîmblânzită. Într-o mână trona o flacără veselă, pe care el părea să o stăpânească prin puterea degetelor, şi în cealaltă o lance foarte lungă.

Fără să ştie de ce, Nihal fu fascinată de silueta aceea şi se opri puţin să se uite la ea. I se părea că ochii bărbatului aceluia erau aţintiţi spre ea, i se părea chiar că o chema.

— Ceva nu-i în regulă? auzi glasul lui Sennar şoptind în spatele ei.

Tresări.

— E totul în regulă.

Nihal reîncepu să înainteze şi observă că nava centrală se deschidea spre un altar, decorat cu crengile aurite ale unei plante agăţătoare. Suspendată pe un piedestal înalt şi bătută de o rază subţire de lumină era piatra, care strălucea cu o licărire nefirească.

— Aia e? întrebă Laius circumspect.

— Cred… cred că da! şopti Nihal.

Era zăpăcită. Era posibil ca totul să fi fost atât de simplu? Fără străji? Băgă spada în teacă şi se apropie de altar. Atunci începu să audă ceva ciudat. Ciuli urechea.

— Ce… încercă să întrebe Laius, dar Sennar îi făcu semn să tacă.

Aerul începea să se umple de un fel de cântec, o litanie,

poate, sau un refren. Nu venea dintr-un punct anume al sălii, era peste tot, şi nu era un ecou, nu avea profunzime sunetul acela. Părea să existe numai în minţile lor, într-atât încât se uitară unul la altul pentru a avea confirmarea că-l auzeau şi ceilalţi.

La început, cuvintele nu fură clare, apoi începură să se distingă sunete articulate, poate fraze. Sensul le era necunoscut, dar în urechile lui Nihal cuvintele sunară asemănător cu cele pe care i le adresase străjerul din sanctuarul de apă, sau cu formula rituală pe care ea însăşi o spunea când punea stăpânire pe puterea cuprinsă în piatră. Deci, era un cântec elfic. Glasul era al unei copile, trist şi neliniştitor.

— Cine eşti? Cine cântă? întrebă Nihal.

Glasul tăcu.

— Sunt Sheireen, un jumătate-elf, şi sunt aici pentru *Glael,* spuse Nihal cu glas tare.

Iar tăcere.

— Vreau puterea pentru a-l învinge pe Tiranul care distruge lumea asta. Eşti străjerul?

Glasul începu iar să cânte, dar acum cuvintele erau clare, şi nu mai erau spuse în limba elfilor:

Lumină, lumina mea,
Unde-i lumina mea?
Umbra a năpădit-o
La sânul ei întunecat a primit-o.
Soare, soarele meu,
Unde s-a dus soarele meu?
Noaptea l-a furat
Întunericul profund l-a înhăţat.
Viaţă, viaţa mea,
Unde-i viaţa mea?
Printre degetele mele a fugit
Ca o floare printre scaieţi s-a veştejit.

Un hohot îngheţă ultimul vers şi o nelinişte rece începu să se strecoare în inima lui Nihal. Scoase spada şi zgomotul cristalului negru care aluneca prin teacă răsună în liniştea aceea.

Un urlet urmă acel zgomot.

— Fără sânge pe pardoseala aceasta! Fără ură între aceste ziduri! Coboară spada!

Nihal băgă imediat spada în teacă.

— Sunt Sheireen, ţi-am mai spus… te rog, arată-te.

— Oh, eu o cunosc pe Sheireen, şi îl cunosc pe Shevrar. De fapt, lumina conţine focul, nu? Însă Shevrar distruge şi lumina creează, nu-i aşa? fu răspunsul glasului. Dar dacă lumina e viaţă, de ce este totul mort aici? E atât de frig… Mie mi-e foarte frig… Încălzeşte-mă copile…

În clipa aceea Laius ţipă.

Sennar alergă imediat la el.

— Ce-i? întrebă.

— Nimic… doar că mi s-a părut că mă atinge o mână, o mână rece… răspunse băiatul.

— Fir-ar să fie!

Sennar se uită în jurul lui.

— N-ai de ce să te temi, copile, mie doar mi-e frig… zise glasul. Căldura este ascunsă în carne, nu în aurul acestor pereţi.

Apoi începu iar să cânte.

Nihal nu înţelegea ce ar fi trebuit să facă. Îşi încorda privirea, se uita în toate direcţiile, dar nu vedea nimic. Şi totuşi, piatra era acolo, în faţa ei, nepăzită. Glasul putea continua să cânte, ei nu-i trebuia decât puterea. Înaintă către altar şi întinse degetele către piatră. Întunericul se lăsă brusc. Rămase doar o rază de lumină în mijlocul sălii.

— Opreşte-te! urlă glasul.

Dintr-odată tonul devenise hotărât şi autoritar.

— Este a mea, nimeni nu trebuie să o ia… Cei care o puteau lua în mână sunt morţi cu toţii.

— Nu, greşeşti! Nu sunt morţi cu toţii! Eu sunt o

jumătate-elf, pot controla puterea. Pentru asta sunt aici.

Raza de lumină începu să danseze prin sală, de la un colţ la altul, dar mai ales în jurul lui Laius.

— Tu minţi! Tu minţi! fredona vocea. Nu vezi că sunt singură? Cu mulţi ani în urmă, m-au pus aici să veghez piatra aceea şi eu am aşteptat, am aşteptat îndelung... Soarele se ridica pe cer şi apunea, apoi se ridica iar şi iar cobora... aşa ani de zile, milenii. Eu eram mereu singură, aici, în frigul acesta. Ultima oară când a venit cineva a fost poate acum o mie de ani, dar nu i-am dat piatra...

— Ce vrei să fac ca să mi-o dai? întrebă Nihal.

Raza de lumină se opri.

— Vreau căldura.

— Arată-te şi explică-mi ce-i căldura asta.

Raza de lumină începu din nou să se mişte prin sală, în timp ce întunericul devenea din ce în ce mai puţin dens.

— Sunt aici, nu mă vezi? Sunt lumina. Demult, aveam şi eu un trup, dar pe urmă a dispărut încet-încet... şi acum mi-e frig, sunt singură...

— Eu nu te înţeleg... protestă Nihal.

— Dă-mi căldura, şi pe urmă vei putea să-ţi iei piatra, zise glasul râzând.

Raza de lumină începu să-l mângâie pe Laius, trecu peste buclele lui blonde, peste obrajii lui roşii. Scutierul părea amuzat de jocul acela, degetele lui urmau raza luminoasă.

— Da, continuă glasul, tu ai căldura... Eu de fapt nu vreau mult... doar să plec din această închisoare de aur, să văd lumea şi să nu mai fiu singură. Ce sens are să stau înăuntru aici? Elfii au plecat cu mulţi ani în urmă, şi eu sunt aici ca să străjuiesc ceva fără valoare... Ia-ţi-o, dar lasă-mi carnea...

— Nu mi se pare că străjerul ăsta este în toate minţile, comentă Sennar în timp ce se apropia.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă în şoaptă Nihal, însă drept răspuns primi o privire zăpăcită.

— Doreşti piatra? întrebă glasul.

— Da, răspunse Nihal.

— Atunci dă-mi-l pe el şi eu ţi-o voi da.

— Care el?

— Copilandrul, răspunse convingătoare vocea.

Laius îi aruncă o privire îngrijorată lui Nihal şi începu să se retragă.

— De cine... de cine vorbeşti? bâigui fata.

— M-ai înţeles. Copilul pe care îl ai cu tine, copilandrul. E atât de cald... Căldura lui încălzeşte deja inima mea singuratică... Dă-mi carnea şi căldura lui, şi piatra va fi a ta.

Laius se repezi spre ieşire, dar raza luă forma unei femei, întinse o mână şi închise intrarea. Nu mai existară uşi, ci numai consistenţa îngheţată a zidurilor de aur. Braţul se întinse apoi către altar şi luă piatra.

— Carne în schimbul puterii... zise glasul şi din lumină se ivi un chip de femeie, un chip foarte frumos, dar nebun şi trist. Accepţi acest schimb? În fond, ce-ţi cer? Nu vezi durerea pe care o simt în singurătatea mea? Vocea devenise tânguitoare. Tu care poţi ajută-mă să fug din locul acesta pe care-l urăsc...

Nihal se uita terorizată şi fermecată la chipul acela, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o vrajă. Ochii i se închideau.

— Nihal! o strigă Sennar.

Vrăjitorul alergă spre ea şi Nihal se trezi. Se îndepărtă de lumină şi scoase sabia din teacă.

— Poate preferi să-mi dăruieşti bărbatul? Nu este proaspăt şi curat cum e copilandrul, dar îl accept şi pe el...

— Nu spune tâmpenii! Nu am intenţia să mă despart de prietenii mei pentru nimic în lume! exclamă Nihal.

— Atunci dă-mi corpul tău, răspunse glasul.

— Nu! urlă Nihal. Lasă-ne să plecăm şi dă-mi piatra.

Chipul deveni mânios, o privi îndelung, apoi, dintr-odată, lumina inundă iar sala şi raza dispăru.

Nihal rămase dezorientată şi Sennar se uită în jurul lui uluit.

— Unde mama naibii...? îngăimă vrăjitorul. Pe urmă se

întoarse către Laius. Nihal, murmură terorizat.

Şi ea se uită la scutier. Laius ridică încet pleoapele şi spaima o năpădi pe Nihal. Ochii băiatului deveniseră de aur, fără iris şi pupilă. Un zâmbet ciudat se desenă pe buzele lui Laius şi, când vorbi, glasul lui era cel pe care îl auziseră răsunând în sală până cu puţin în urmă.

— N-ai vrut să încuviinţezi? Nu ai vrut să mă ajuţi? Ei bine, nu numai că mi-am luat singură ceea ce voiam, dar te voi pedepsi pentru cruzimea ta.

Nihal făcu câţiva paşi înapoi.

— Lasă-l în pace pe Laius…

— Îţi cerusem doar ajutor, nimic altceva, şi tu m-ai refuzat… zise Laius în timp ce venea spre ea.

Nihal nu reuşea decât să se retragă, înspăimântată.

Laius întinse o mână spre jumătate-elf şi, când desfăcu palma, o rază orbitoare de lumină o lovi şi o aruncă în întuneric.

Scutierul alergă spre fundul sălii şi uşa care dispăruse apăru diu nou, mai mare şi mai impunătoare decât înainte.

— Să rămâneţi voi aici, în singurătate şi în disperare, să suferiţi de frigul de care am suferit eu! urlă de pe buzele lui Laius glasul de femeie.

Străjerul era la un pas de uşă, când Sennar se aşeză în faţa lui Laius. O a doua rază de lumină plecă din mâna scutierului, dar se frânse de o barieră circulară argintată invocată de vrăjitor.

— Aşteaptă o clipă, înainte de a pleca, zise Sennar pe un ton înţelegător.

Se uită în spatele lui Laius şi o văzu pe Nihal care era încă la pământ. Nu se putea duce la ea, sau ar fi rămas amândoi acolo înăuntru pentru eternitate.

— Eu te înţeleg, să ştii. Toţi anii aceştia în singurătate… nu trebuie să fi fost uşor…

Laius, suspicios, îl cercetă precaut.

— Cunosc singurătatea şi frigul… da, te înţeleg.

Sennar văzu cum Nihal mişcă o mână.

— Cine eşti? Un vrăjitor? întrebă Laius.

— Nu-i nevoie să-l iei pe tânărul acesta, continuă Sennar. În plus, oare nu ai fost pusă aici pentru piatră?

Laius continuă să-l fixeze nedumerit.

— Întotdeauna a fost datoria ta să veghezi asupra pietrei, sau greşesc? De aceea ai fost creată…

— Tu ai dreptate, dar eu sunt singură…

O umbră de tristeţe trecu prin ochii de aur ai lui Laius, în timp ce, încet, Nihal se ridica şi-şi venea în fire.

— Îi faci rău unui nevinovat. Eu nu cred că îţi este permis aşa ceva.

— Nu, dar mi-e frig, foarte frig…

— Tu trebuie doar să stabileşti cine este demn să aibă piatra, nimic altceva, sau greşesc? Băiatul pe care îl vrei pentru tine nu are nicio vină. Nu-l poţi lua, e grav ceea ce faci, şi ştii asta.

Laius lăsă mâinile în jos pe lângă corp şi privi neconsolat în pământ. Nihal scoase spada, dar Sennar îi făcu un semn ca să înţeleagă că nu era momentul să acţioneze.

— O cunoşti pe Ael? întrebă Sennar.

Laius îşi înălţă capul.

— Doamna Supremă a Apelor, străjer al pietrei pe Pământul Apei… Sigur că o cunosc.

Sennar se întoarse spre Nihal.

— Sheireen, arată-i unde este acum Ael, zise, dar Nihal se uită la el fără să înţeleagă.

— Talismanul, explică Sennar.

Nihal căută pe sub pelerină şi îl găsi. Calmă şi bănuitoare, se apropie de Laius, care o fulgeră cu o privire rece. Când jumătate-elful arătă talismanul, ochii băiatului se întunecară.

— Cunoşti această amuletă? întrebă Sennar.

Laius dădu din cap că da.

— Atunci vei şti şi ce sunt pietrele. Aceea este Ael, esenţa ei este închisă acolo înăuntru.

Laius se uită cu interes.

— Ael nu mai este singură, a părăsit sanctuarul şi acum străjuieşte piatra pe care o avem. Asta-i singura posibilitate pe care o ai de a părăsi sanctuarul, dacă-l urăşti: vino cu noi. Nu vei mai fi singură, vei călători din Pământ în Pământ în căutarea păcii, vei vedea nenumărate minunăţii. Numai aşa vei putea pleca de aici.

— Nu, nu vreau! Carnea acestui copilandru e atât de caldă... protestă Laius.

— Lasă-l! porunci Sennar. El nu îţi aparţine, viaţa lui nu e a ta. Ceea ce faci este o mare greşeală. Luă talismanul din mâinile lui Nihal şi îl ridică în faţa chipului lui Laius. Aici este soluţia, acesta este locul tău, şi aici vei găsi tot atâta căldură. Tu nu vrei să-i faci alt rău acestui băiat cu inima curată, nu-i aşa?

Între timp, Nihal se dusese în spatele lui Laius şi aştepta, cu spada în mână.

— Lasă-l, insistă Sennar. Eliberează-l şi fă-ţi datoria!

Talismanul vibră în faţa privirii lui Laius, care-l urmărea hipnotizat. Dreapta, stânga, dreapta, stânga... în sfârşit, scutierul închise ochii şi brusc se lăsă întunericul. Apoi, o lumină orbitoare tăie întunericul şi se aruncă cu capul înainte în piatra care acum zăcea la pământ. În clipa aceea se auzi căzând un corp.

— Laius, urlă Nihal.

Căută pe brânci, pe pardoseală, şi într-un târziu îl găsi.

— Te simţi bine? întrebă, în timp ce îi ţinea capul în mâini.

— Să plecăm cât mai repede de aici, hai, interveni Sennar.

Pe întuneric, Nihal căută piatra, apoi îl luă în spate pe Laius şi o luară la goană spre uşa care părea să fie foarte departe. În cele din urmă, ieşiră la lumină, pe platou.

Nihal îl aşeză pe Laius pe pământ şi începu să-l strige. După câteva secunde, scutierul deschise ochii şi-şi duse o mână la piept.

— E... e totul în regulă? întrebă băiatul cu o voce ciudată.
Nihal suspină uşurată.
— Da, totu-i în regulă, răspunse zâmbind.
Apoi recită formula rituală şi puse piatra la locul ei.

8
OBSESIA LUI IDO

În seara aceea, Ido era singur. Şi nu îi era somn. Aşezat afară din cort, pe culmea dealului, se uita în jurul lui cu privirea pierdută. Se simţea melancolic, şi priveliştea pe care o avea în faţă nu-l ajuta să-şi ridice moralul. Se uita la câmpia inundată de lună, la panglica de argint a fluviului care o traversa şi găsea panorama aceea de o frumuseţe chinuitoare, dacă nu ar fi fost ceea ce se vedea la orizont. O linie neagră, neclară, acolo unde cerul se unea cu pământul. Tabăra duşmanului.

Gnomul nu era genul care să se descurajeze, dar în seara aceea se simţea bătrân şi obosit.

Îşi lăsă mâna să alunece peste barba lui lungă, pe urmă trase un fum din pipă.

Bătrân tâmpit. Fireşte, nu-i momentul să te descurajezi. Adevărul este că-ţi lipseşte Nihal...

Da, acela era adevărul. Nihal plecase de aproape două luni.

Ido nu era tipul care să se emoţioneze uşor, dar când o văzuse pe eleva lui că-şi ia zborul cu Oarf şi pleacă în misiune, simţise cum i se strânge inima. Iar rămăsese singur.

Îşi spusese că tristeţea ar fi trecut repede, că războiul l-ar fi antrenat în spiralele lui şi s-ar fi simţit puternic şi cutezător ca întotdeauna. Dar nu fusese aşa. Zilele se scurgeau încet. Se stabilise în tabăra de pe Pământul Apei mai aproape de front şi acolo îşi oferise ajutorul. Încercase să-şi gonească dorul aruncându-se trup şi suflet în bătălie. Pe când iarna înainta odată cu armata duşmanului, Ido nu se cruţa: planifica atacuri, conducea trupe, lupta cu toate forţele lui, devorat de nevoia de a combate.

Serile însă erau singuratice, petrecute în cort unde fuma

nervos. Ido devenise taciturn, pentru că, de fapt, nu voia să vorbească cu nimeni. Îşi dăduse seama că în toţi acei ani nu reuşise să se apropie cu adevărat de nimeni.

I se părea că se întorsese cu ani în urmă, la începuturile petrecute în armata Pământurilor Libere. Viaţa lui era limitată de rigorile obişnuinţei: antrenamente, bătălii, odihnă, fiecare zi la fel cu cea de ieri. Din când în când îl încăleca pe Vesa, dragonul lui roşu, şi se îndepărta chiar şi o zi întreagă. De fiecare dată când se înălţa în zbor însă, constata cu tristeţe că linia frontului se retrăsese şi mai mult. Nu reuşeau să câştige teren, înfrângerile se ţineau lanţ.

Încetează să te tot gândeşti!

Îşi luă ochii de la câmpie şi goli pipa după ce trase un ultim fum. A doua zi avea să urmeze un nou atac, o altă ocazie ca să înece în bătălie dorurile acelea tâmpite. Apoi se retrase în cortul lui.

În dimineaţa următoare, aerul era foarte rece. Răsuflarea se aduna în norişori compacţi. Ido era pe şaua lui Vesa, gata să înfrunte a nu ştiu câta bătălie. Mavren era alături, şi el pe dragonul lui.

— Te văd obosit, Ido, zise generalul.

— O fi bătrâneţea, încercă Ido să glumească.

— Gnomii nu îmbătrânesc repede ca oamenii.

— Dar li se întâmplă şi lor.

Marven zâmbi. Ido suspină şi se uită în faţa lui. Vedea clar liniile duşmane, cufundate într-o linişte glacială, liniştea care poate înconjura numai o armată de fantome. Era o imagine pe care o cunoştea bine, dar încă nu se obişnuise. Nu se concentră asupra liniei aceleia cenuşiu-albăstrie, ci asupra famminilor care se desfăşurau în spate, fiinţele monstruoase cu colţi lungi şi cu păr roşcat, care măcar nu-i umpleau oasele de frigul acela mortal.

Urletul atacului aproape îl luă prin surprindere, dar el îl mână pe Vesa cu un strigăt şi imediat fu în cer. Se aruncă în bătălie dezlănţuindu-se de sus peste trupele duşmane cu

dragonul lui. Din când în când, era atacat de păsările care scuipau foc, dar nu era greu să le înfrunte. Chiar părea o bătălie ca toate celelalte.

Până când nu sosi el. Ido simţi cum vibrează aerul şi înţelese că sosise un Cavaler al Dragonului. Numai aripile unui dragon făceau zgomotul acela surd şi opac. Ceva se trezi în el.

În sfârşit, un adversar demn de numele acesta.

Luă înălţime şi se întoarse să vadă cine era duşmanul lui. Primul lucru care îl izbi fu roşul, şi o imagine îi reveni în minte pe neaşteptate.

Era un cavaler îmbrăcat în roşu în ziua în care bariera nimfelor fusese doborâtă. Ido nu-l putea uita. El fusese cel care o obligase pe Nihal să lupte împotriva lui Fen. Într-o clipă, în faţa acelui Cavaler roşu, călare pe un dragon negru, gnomul îşi aminti totul.

Nihal era nemişcată în faţa lui Fen, în timp ce fantoma o ataca. Ido alergase la ea şi auzise un hohot odios de batjocură.

— A ucide sau a fi ucis, Cavalere! Războinicul stacojiu se învârtea deasupra ei, pe crupa unui dragon negru.

— Nihal, luptă, fir-ar să fie! urlase Ido.

Apoi se năpustise asupra lui, timp de câteva lovituri de spadă, mânat de o furie inexprimabilă. Nici măcar nu-l văzuse la faţă, nu se uitase la armura lui. Îl lovise, apoi bătălia îi despărţise. Nelgar i se alăturase lui Ido şi gnomul îl pierduse din vedere pe Cavaler.

Ido simţi cum urcă în el aceeaşi furie din ziua aceea. De data asta nu ar fi fost nimeni ca să-i despartă. L-ar fi făcut să plătească preţul suferinţei lui Nihal. Gnomul simţi ceva în fundul stomacului, o nouă vigoare. Îl mână pe Vesa, se aruncă asupra Cavalerului Dragonului Negru şi-i lovi spada cu forţă, apoi se îndepărtă.

— Eu sunt duşmanul tău, murmură printre dinţi.

Cavalerul se întoarse spre el. Era impunător, armura lui nu lăsa descoperită nicio bucăţică de piele şi chiar faţa era ascunsă. Un demon roşu ca sângele. Avea o spadă, roşie şi ea, de aceeaşi culoare cu Vesa. Ido nici măcar nu-i putea vedea ochii. I se părea că înfruntă un războinic fără suflet.

Cavalerul îi arătă spada în chip de salut, apoi se aruncă asupra lui. Începură să se lupte cu înverşunare. Războinicul roşu avea un stil asemănător cu cel al lui Ido: se mişca puţin, jocul lui era mai ales unul din încheietură. Asta ar fi făcut o competiţie interesantă, dacă Ido nu ar fi fost orbit de furie. Gnomul simţi cum îl atinge o lovitură la mână şi Vesa se retrase.

Calm, stai liniştit, fir-ar să fie!

Auzi un hohot batjocoritor care venea de la viziera coifului duşmanului.

— Văd că te încălzeşti…

Ido se aruncă iar asupra lui şi începu să atace cu mai multă îndârjire. În ani de zile de bătălii nu se simţise niciodată aşa, nu-l urâse pe niciunul dintre duşmani, şi niciodată nu-şi pierduse calmul.

Se apropie cu Vesa cât putu şi-l obligă pe dragonul lui să atace bestia neagră cu ghearele şi cu dinţii. Ritmul duelului se înteţi, dar Cavalerul Dragonului Negru nu păru tulburat şi răspunse la orice atac.

Era un mare spadasin, Ido trebuia să admită asta. Puternic şi viguros, dar şi abil, şi viclean. Un duşman ieşit din comun. De câtă vreme nu se măsura cu un asemenea adversar?

O clipă de neatenţie fu de ajuns, un gest mai înflăcărat decât celelalte, o mică eroare de calcul. Lovitura duşmanului merse la ţintă şi coiful lui Ido îşi luă zborul. Gnomul îşi pierdu echilibrul şi trebui să se agaţe de Vesa ca să nu cadă. Când îşi reveni, spada Cavalerului avea vârful exact la gâtul lui. Ido abia avu timp să înjure.

S-a sfârşit.

— Pare să se fi sfârşit, comentă Cavalerul şi spada lui lovi

aerul cu o mişcare rapidă şi precisă.

Din reflex Ido închise ochii şi simţi cum lama îi sfâşia carnea pieptului. Se sufocă şi se simţi târât. Când redeschise ochii, realiză că Marven îl ducea cu el pe spatele dragonului lui. Vesa rămase să împiedice zborul dragonului Cavalerului stacojiu.

— Nu se termină aici, laşule! urlă duşmanul lui.

Ido se lăsă îngrijit în silă. Era furios, îi făcuse deja o scenă lui Marven.

— Ce ţi-a trecut prin cap să intervii? îi spusese între o horcăială şi alta când se terminase bătălia.

— Dacă nu ţi-e clar, ţi-am salvat viaţa, răspunsese generalul.

— Mă descurcam destul de bine şi singur!

— Dacă judecăm după tăietura pe care o ai pe piept, nu s-ar zice.

— Nu trebuia să te bagi şi gata!

Marven nu voise să mai continue discuţia.

— E clar că nici nu ştii ce vorbeşti.

Apoi Ido rămăsese singur cu vrăjitorul care-l îngrijea. Avea o tăietură urâtă, dar rana nu era profundă.

Gnomul era mâniat pe sine. Se purtase ca un idiot. Patruzeci de ani petrecuţi în lupte şi niciodată, niciodată, nu se duelase într-un mod atât de ruşinos. Se lăsase înşelat ca un începător şi fugise. Nicicând înainte nu întorsese spatele duşmanului.

Tocmai eu, care am învăţat-o pe Nihal să fie calmă, mă înfierbânt ca un simplu soldat.

Mult mai mult decât rana, înfrângerea era cea care-l măcina, şi acel ultim cuvânt, aruncat cu indiferenţă de către duşmanul lui: „Laş”.

Câteva zile Ido trebui să rămână la pat. Rana se infectase şi vrăjitorul căruia îi fusese încredinţat fusese categoric. Îl întemniţase în cortul lui şi îi interzisese până şi singura lui

consolare, pipa.

Gnomului nu-i rămăsese altceva decât să se tot gândească la cele întâmplate şi la duşmanul lui. Începu să fie obsedat.

Găsea nedemne bucuria şi entuziasmul pe care le simţise în timpul luptei, îi aminteau timpurile întunecate când luptase pentru Tiran. Apoi mai era ruşinea înfrângerii şi amintirea insultei aceleia urlate cu dispreţ, care încă îi mai răsuna în urechi. Şi, în sfârşit, prima lor întâlnire pe câmpul de bătălie, cruzimea cu care omul acela o tratase pe Nihal. Totul se amesteca în mintea lui, se contopea cu delirul febrei. Singur în cort, Ido era chinuit de trecutul lui. Îşi amintea bine alegerea pe care o făcuse, motivele pentru care se lupta acum, dar nu putea să nu se gândească la războinicul stacojiu. În golul pe care îl lăsase Nihal, bătălia câştigase o nouă semnificaţie.

Când Ido se făcu bine, multe dintre fantomele convalescenţei dispărură, dar nu şi dorinţa de a-l întâlni iar pe Cavalerul Dragonului Negru. Mai întâi, gnomul hotărî că sosise momentul să-şi îmbunătăţească eficienţa spadei. Era plictisit să petreacă jumătate din timp pe câmpul de bătălie să străpungă umbre. Chiar şi cu descântecul pe care îl invocau vrăjitorii asupra armelor înainte de bătălie, era nevoie de cel puţin şase, şapte lovituri pentru a răpune un singur mort resuscitat al Tiranului.

Astfel, Ido îşi luă o zi de permisie şi se duse să o întâlnească pe Soana.

Vrăjitoarea care o iniţiase pe Nihal în arta magiei se afla în perioada aceea în tabăra principală de pe Pământul Apei, unde o ajuta pe nimfa Theris la coordonarea trupelor. Locul nu era departe şi într-o oră Ido ajunse acolo.

O găsi ocupată şi fascinantă ca întotdeauna. De când Fen, bărbatul pe care îl iubea, murise, Soana se îmbrăca numai cu tunici negre, care îi evidenţiau paloarea. Îmbătrânise, prin părul de culoarea abanosului se ivea câte

un fir cenuşiu şi o reţea de riduri subţiri îi înconjura ochii negri. Totuşi, era încă foarte frumoasă.

Vrăjitoarea îl primi ca pe un prieten vechi. Se purta puţin rece şi de sus, un fel de aureolă care părea să o facă de neajuns, dar Ido aprecia distanţa care era între ei. În rest, era ceva ce-i unea dincolo de orice divergenţă, şi acel ceva era Nihal.

Vorbiră despre bătălie şi despre front şi Ido îi explică situaţia.

Când gnomul termină, Soana se uită gânditoare la el.

— Trebuie să-mi spui cu precizie în ce scop îţi trebuie spada, astfel încât să pot folosi descântecul potrivit. Nu-ţi ajung formulele pe care le folosim înainte de bătălie?

Ido suspină.

— Nu sunt destul de eficiente. În orice caz, generalii Tiranului nu sunt războinici normali. Au arme a căror putere este întărită de formule obscure şi cu ei trebuie s-o scot la capăt. Am nevoie de o spadă cu care să pot lupta de la egal la egal cu drăcoveniile Tiranului.

Soana se încruntă.

— Îmi ceri o vrajă interzisă?

— Ştii bine că niciodată nu ţi-aş cere aşa ceva.

— Atunci, ce-ţi trebuie?

Ido se codi.

— Fratele meu avea o armură ciudată, aproape vie; când era lovită, se repara singură. Ce se poate face contra unei asemenea armuri?

Gnomul tăcu şi îşi plecă privirea. Era pentru prima oară când vorbea despre fratele lui de când fusese executat, după ce-l învinsese Nihal.

Soana se gândi multă vreme.

— Nu sunt descântece pe care să le combaţi uşor, mai ales folosind formule admise.

Atunci Ido se hotărî să-i spună sincer cum stăteau lucrurile.

— Îmi trebuie pentru a mă răzbuna pe un Cavaler care

m-a învins şi care i-a făcut rău lui Nihal.

— Cavalerul stacojiu… Deinofor, zise Soana întunecată.

Ido se mulţumi să încuviinţeze. Deci, acela era numele duşmanului lui.

— Cât vei rămâne aici? întrebă vrăjitoarea, ridicându-se.

— Mâine trebuie să plec.

— Lasă-mi spada ta şi noaptea aceasta ca să mă gândesc.

Ido îşi petrecu noaptea în tabără. A doua zi se trezi devreme şi se duse imediat la Soana.

Vrăjitoarea era deja în picioare. Rezemată de un scaun era spada lui Ido. Trimitea licăriri albastre şi avea o transparenţă ciudată. Gnomul se îngrijoră, spada aceea era viaţa lui.

— Nu a fost uşor, zise Soana. Avea glasul obosit şi ochii încercănaţi. A trebuit să-mi folosesc aproape toată priceperea în magie.

Ido se simţi vinovat.

— Nu voiam să petreci o noapte albă din cauza mea…

Soana zâmbi.

— Am făcut-o cu plăcere. Mi-a amintit timpurile bune, când mă duceam în fierăria lui Livon şi petreceam ore întregi vrăjind spadele lui.

Un nor îi întunecă ochii, dar Soana era ca Ido, controlată şi glacială. Îi întinse gnomului spada şi chipul ei obosit deveni iar senin.

— Am făcut un descântec şi mai puternic, o versiune a vrăjii focului pe care o evocăm deasupra armelor înainte de luptă. În plus, am întărit fierul călit cu un descântec de lumină, cel mai puternic pe care îl cunosc. Sunt formule deosebite, destul de apropiate de cele interzise, dar încă acceptate. Le-am folosit de foarte puţine ori.

Ido plecă privirile în timp ce lua spada.

— Mulţumesc…

— Această armă nouă îţi va permite să învingi cu

uşurinţă morţii şi în acelaşi timp te va ajuta dacă va trebui să lupţi cu armuri întărite de vreun descântec care îşi are originea în întuneric. Din păcate însă, umbra se învinge doar cu un întuneric şi mai adânc. Singurul lucru ce poate înfrânge cu adevărat un descântec interzis este o vrajă interzisă cu putere mai mare.

— Nu te teme, ceea ce ai făcut va fi de ajuns. Nu contează numai spada, ci şi braţul care o ţine.

Soana zâmbi, în timp ce Ido băga spada în teacă.

— E timpul să plec, încheie gnomul. Mulţumesc din tot sufletul.

— Asta şi altele pentru un prieten drag, zise Soana. În orice caz, încearcă să nu-ţi pierzi luciditatea.

Ido făcu o faţă mirată, dar comedia nu funcţionă cu Soana.

— Acum eşti singur, e uşor să te laşi dus de obsesia luptei. Dar un Cavaler al Dragonului, oricât de mult rău ţi-ar fi putut face ţie ori lui Nihal, nu este decât un duşman ca toţi ceilalţi.

Ido zâmbi.

— Voi încerca să-mi amintesc.

9
UN RĂMAS-BUN

Nihal, Sennar şi Laius o luară iar la drum în ziua următoare. Zburară deasupra norilor, trecând din vârf în vârf, pentru a se bucura de căldura soarelui de iarnă. Numai în cea de a treia zi coborâră sub nori şi, după alte patru, ajunseră în câmpie.

În seara dinainte de a sosi la baza unde Nihal îşi desăvârşise instruirea de Cavaler al Dragonului cu Ido, jumătate-elful îl luă deoparte pe Sennar.

— Vom rămâne la bază o singură zi, atât cât să ne informăm despre cum să trecem frontul, apoi vom pleca din nou, zise.

— De ce atâta grabă? întrebă Sennar.

— Pentru că Laius va fi convins că vom poposi trei zile, răspunse uitându-se la el.

— N-ai vrea…

Nihal se răsuci brusc.

— Trebuie s-o fac.

Sennar scutură din cap.

— Nu vei reuşi să-l laşi acolo, ştii asta.

— Nu poate veni cu noi. E prea periculos.

— Dacă vrei un sfat, mai gândeşte-te, îi spuse Sennar. Nu poţi să-i faci aşa ceva.

Nihal se uită în pământ multă vreme şi vrăjitorul înţelese că era între ciocan şi nicovală.

— Nu am de ales, zise într-un târziu. Ai uitat ce s-a întâmplat în sanctuar?

— Nu fi proastă, putea să mi se întâmple mie, sau chiar şi ţie, dacă acesta-i motivul. Laius ţi-a salvat viaţa.

— Laius nu este un războinic şi nu este un vrăjitor. Încă de la început a fost o greşeală să-l luăm cu noi. Asta-i ultima ocazie ca să-i salvez viaţa.

— Dar…

— Ce-ţi veni? îl întrerupse brusc Nihal. Tu şi Laius nu v-aţi suportat niciodată. Ce, crezi că nu mi-am dat seama? De ce aşa deodată insişti atât să-l luăm cu noi?

Sennar nu găsi cuvinte să-i răspundă. Adevărul era că ştia că acum era rândul scutierului, dar că, într-o zi, Nihal ar fi putut face la fel şi cu el. Rămase în tăcere cu ochii ficşi în pământ.

— M-am hotărât, i-o tăie scurt Nihal.

Toată ziua următoare, Sennar evită privirea scutierului. I se părea că are în faţă un condamnat la moarte fără ştirea lui. Laius, în schimb, continua să-şi amintească de lunile petrecute la bază.

— Cât poposim? întrebă după ce povesti o anecdotă, care se învârtea în jurul frecventelor izbucniri de proastă dispoziţie ale gnomului şi a pufăiturilor de fum revelatoare ale pipei lui.

— Trei zile, răspunse Nihal, şi cuvintele acelea consfinţiră destinul tânărului scutier.

Aerul era mai călduţ când sosiră. Plecaseră de două luni şi primăvara nu era departe.

Nihal şi Laius regăsiră baza aşa cum o lăsaseră, nici măcar cu un an în urmă: palisada dimprejurul taberei, ordinea spartană a cabanelor de lemn, arena vastă.

Mulţi îi recunoscură şi îi sărbătoriră. Spre marea surprindere a lui Nihal, printre cei care îl primiră cu bucurie pe scutierul ei erau şi multe fete. Orice şi-ar fi putut imagina, dar nu că Laius ar fi putut zdrobi inimi.

Nihal îl lăsă cu admiratoarele lui şi se duse să facă un tur singură prin tabără. Trecu prin faţa cabanei care îi fusese repartizată în luna pe care o petrecuse la bază şi pe urmă prin faţa casei lui Ido. Aproape sperase să-l întâlnească pe maestrul ei, dar gnomul se afla cu siguranţă acum pe front, pe Pământul Apei, unde situaţia era mai critică. Revăzu arena unde-l cunoscuse pe Oarf şi se antrenase împreună

cu el. Acolo luptase pentru prima oară împotriva lui Ido şi fusese învinsă. Apoi ajunse în apropierea grajdurilor unde, cu aproape un an şi jumătate în urmă, într-o după-amiază, îl rănise pe Sennar. Cicatricea de pe obrazul vrăjitorului se distingea acum numai în penumbră, dar oricum, era acolo, pentru a-i aminti răul pe care i-l făcuse.

După-amiază, Nihal se duse la supra-intendentul bazei şi îl întrebă cum să depăşească frontul şi să treacă de graniţă.

Nelgar studie harta îndelung. Chipul lui liniştit era serios şi concentrat; nimeni nu ar fi putut bănui că bărbatul acela mărunt şi îndesat era unul dintre generalii cei mai puternici ai armatei Pământurilor libere.

— Singura soluţie este să treci Munţii Sershet, zise într-un târziu. Zona este impracticabilă pentru că sunt trupe acolo şi cred că nimeni nu vă va observa. Dar va trebui să înfruntaţi urcuşul şi veţi fi pe teritoriu duşman, adăugă.

— De ce te duci? întrebă riscant.

— Secretul misiunii mele mă împiedică s-o spun. Vă rog să vă prefaceţi că pe aici nu a trecut nimeni, răspunse Nihal stânjenită. Mai trebuie să vă cer o favoare.

— Spune-mi.

— Voi pleca în noaptea asta, dar nu vreau ca Laius să vină cu mine, ar fi prea periculos. Vă rog să-l împiedicaţi să mă urmeze, atunci când va descoperi că am plecat.

— Dacă-mi amintesc bine, Laius aproape niciodată nu se despărţea de tine. Nu va fi uşor să-l reţin aici.

— Dacă este nevoie, întemniţaţi-l.

Nelgar se uită mirat la ea.

— Nu vreau să i se întâmple nimic rău.

Seara Laius se retrase târziu, şi Nihal cu Sennar trebuiră să amâne plecarea. Jumătate-elful rămase trează în culcuşul ei, aşteptând ca respiraţia scutierului să devină regulată. Când înţelese că aţipise, hotărî că sosise timpul să plece. Se ridică, îl privi pentru ultima oară pe prietenul ei, îl

sărută uşor pe obraz şi ieşi în grabă, înainte să se fi căit.

Sennar aştepta afară. Nihal îi evită privirea şi alergă spre grajduri.

— Mă duc la Oarf, zise în timp ce se îndepărta.

În seara aceea erau mulţi dragoni în grajd, dar unul singur era treaz. Nihal se apropie de el, zâmbi şi-i mângâie capul. Oarf îi aruncă o privire tristă şi imploratoare. Nihal ura ideea de a trebui să se separe de el, dar să intre pe teritoriu duşman cu un dragon însemna să se lase omorâtă.

— Iartă-mă, Oarf! Ştii că aş vrea să fiu mereu cu tine, dar nu pot. Trebuie să intrăm în teritoriile ocupate fără să ne observe cineva. Îmi pare rău!

Dragonul îşi scutură capul pentru a îndepărta mâna lui Nihal.

— Nu fi distant cu mine, ştiu că poţi înţelege.

Pentru prima oară, privirea mândră a animalului îi inspiră teamă.

— Mă voi întoarce curând, îţi promit.

Oarf o fixă cu ochii lui roşii.

— Adio, încheie Nihal şi ieşi din grajd fără să-şi întoarcă privirea.

PRINTRE DUŞMANI

În fiecare noapte, Vânătorul parcurge tot arcul bolţii cereşti, de la est la vest. Este format din douăzeci de stele, dintre care primele două sunt destul de strălucitoare. Una dintre ele are culoarea apei mării, cealaltă a tăciunilor încinşi. Sunt gemene pe cer, şi dansează una în jurul celeilalte într-o mişcare perpetuă şi perfectă. Iresh, le-am numit, Dansatorii.

Note ale Astronomului regal,
Observatorul din Seferdi, fragment.

10
PRESIMŢIRI RELE

Sennar şi Nihal plecară de la bază călărind, hotărâţi să aştearnă între ei şi Laius cât mai multe leghe. În timp ce mergeau cu frâul liber, în lumina lunii, Nihal stătea cu urechea ciulită la orice zgomot care ar fi putut veni din spatele lor: fâşâieli, murmure, zgomot de copite. Dar, după cât se părea, nu-i urmărea nimeni.

În opt zile fură la poalele Munţilor Sershet şi, după alte două, ajunseră în apropierea primei trecători. Lăsară caii într-un sat şi începură urcuşul pe jos. Pe partea aceea, povârnişul era mai puţin abrupt şi doar pe ultima porţiune urcuşul deveni obositor. În dimineaţa celei de a treia zi ajunseră la trecătoare.

În trecut, înainte ca Tiranul să fi pus stăpânire pe regiunile acelea, comerţul dintre Pământul Soarelui şi cel al Zilelor era înfloritor, şi ingeniozitatea oamenilor şi a jumătate-elfilor avusese grijă să construiască numeroase trecători prin munţi. Pe timp de pace, trecătorile acelea fuseseră foarte frecventate şi munţii nu erau atât de trişti, chiar dacă erau puţin accesibili. De acolo, se despărţeau drumurile care legau cele două Pământuri, mărginite de hanuri şi târguri, unde trecătorii puteau să se aprovizioneze şi să-şi vândă mărfurile.

Lucrurile se schimbaseră, acum niciunul dintre pasuri nu mai era folosit. Multe dintre ele fuseseră şterse de pe faţa pământului de bătăliile care urmaseră măcelului jumătate-elfilor; altele fuseseră distruse ulterior, pentru a evita încălcări de graniţe; iar altele, cele mai puţin accesibile, pur şi simplu nu mai fuseseră folosite. Nimeni nu ştia acum care se mai puteau folosi. Nihal şi Sennar sperau ca primul să fie bun, dar nu le surâse norocul.

Trecătoarea era în bune condiţii şi ajunseră acolo pe

vreme frumoasă, în dimineaţa celei de a treisprezecea zi de la plecarea lor de la bază. Însă, imediat ce depăşiseră pasul şi se uitaseră în vale, văzură ceva ce ar fi îngreunat mult lucrurile.

— Trebuia să ne imaginăm… zise Sennar.

Un zid uriaş înainta până acolo unde se putea ajunge cu privirea, se căţăra sus pe munţi şi le bara drumul la câteva sute de coţi mai jos de ei. Zidul era gros şi impunător, făcut din blocuri de piatră cioplite grosolan. La fiecare trei sute de coţi era un turn de observaţie şi famminii patrulau de la unul la altul.

Înainte de a-şi începe lunga călătorie, Nihal şi Sennar discutaseră cu Ido despre situaţia din Pământurile supuse Tiranului şi gnomul vorbise despre un zid, dar spusese şi că nu ajungea pe partea internă a munţilor; acum însă, îl găseau în faţa lor. Tiranul nu stătuse degeaba în acei douăzeci de ani.

— Pe aici nu se trece, comentă Sennar.

— Şi acum ce facem?

— Nu-i mult de făcut: trebuie să încercăm o altă trecătoare.

Coborâră mai la vale şi urcară iar. Timpul nu era îngăduitor şi ningea violent.

Nihal se temea de momentul în care ar fi pus piciorul în patria ei pierdută, pentru că, cu cât se apropia de locul în care avusese loc măcelul, cu atât o tulburau spiritele.

După alte cinci zile de drum, ajunseră la cel de al doilea pas, unde găsiră o altă surpriză neplăcută: trecătoarea nu mai exista. În locul drumului care trebuia să se strecoare printre munţi erau stânci şi blocuri de piatră care închideau trecerea. Probabil opera famminilor.

Astfel îşi reluară drumul gârboviţi sub ninsoare, în căutarea altui pas. După alte patru zile ajunseră să vadă o a treia trecătoare, dar viforul nu le permitea să-i verifice condiţiile.

— Tu rămâi aici, mă duc eu să văd, propuse Sennar.

— Ce-ţi trece prin minte? Mergem împreună.

— Nu am venit ca să fac o excursie. Aşteaptă-mă aici!

Sennar înaintă prin vijelie, făcându-şi scut cu un braţ. Înainta aşa de câteva minute, când se opri brusc. Îndepărtă braţul pentru a vedea mai bine şi i se făcu rău. În faţa lui se deschidea un hău.

Mai făcu câţiva paşi şi se aplecă puţin peste margine. Ceva mai jos era o potecă foarte îngustă care şerpuia printre doi munţi. Pasul era liber.

Se întoarse imediat la Nihal.

— Trecătoarea este liberă, anunţă.

— Vreo urmă de fammin? întrebă Nihal.

Cuvintele acelea avură asupra lui Sennar efectul unui duş rece.

— Ca să spun adevărul, nu m-am uitat... însă zidul fortificat nu se vede.

— Fii gata să faci o vrajă, spuse ea şi înaintă.

Când ajunseră la marginea prăpastiei, încercară să analizeze mai bine situaţia. Nu aveau funii cu care să coboare şi diferenţa de nivel era de vreo zece coţi. Nihal râse.

— Aş putea şti ce-i de râs? întrebă Sennar.

— Mi te imaginam în timp ce coborai.

— Nu eu voi fi cel care voi avea probleme, răspunse Sennar.

Ajunse la hău şi se aruncă jos cu un salt.

— Sennar! urlă Nihal.

Vrăjitorul ridică ochii şi o văzu aplecându-se şi scoţând un suspin de uşurare. Apoi începu să planeze în aer.

Levitaţia era uneori chiar folositoare.

— Eşti un adevărat cavaler... protestă Nihal. Aşa se părăseşte o doamnă?

— Eu nu văd doamne, răspunse el, doar Cavaleri cutezători...

Nihal râse şi începu coborârea. La început, reuşi fără

probleme. Însă, în ultima parte mâna stângă o trădă şi ea căzu lovindu-se de pământ. Se ridică plină de furie.

Sennar nu pierdu ocazia.

— Data viitoare va trebui să te duc în braţe...

— E din vina frigului, se justifică jumătate-elful, jenată. Nu-mi simt deloc mâinile, sunt îngheţate.

Se aranjă şi scoase spada din teacă.

Şi Sennar deveni serios şi se pregăti să spună un descântec.

Drumul se desfăşura câţiva coţi în faţa lor. Era atât de strâmt încât ar fi trebuit să meargă în şir indian. Pe o parte era un perete abrupt de stâncă, pe cealaltă, o genune; dincolo, iar stâncă.

— Mă duc eu înainte, propuse Sennar.

Nihal nu obiectă şi o luă la drum în urma lui. Merseră cu grijă, pentru că terenul era îngheţat şi ar fi fost de ajuns un pas greşit ca să cadă. Odată sosiţi în capătul unei porţiuni drepte, drumeagul continua de-a lungul coastei muntelui. Nici urmă de fammini. Peisajul nu se schimbase, încât ar fi putut să creadă că erau încă pe Pământul Soarelui. Dar acum erau pe teritoriu duşman.

Pentru a termina coborârea de pe Munţii Sershet avură nevoie de patru zile. Versantul muntelui care dădea spre Pământul Zilelor era mai puţin aspru decât cel de pe Pământul Soarelui, iar în cea de a doua zi viscolul încetase.

Nihal ştia că plecaseră de la bază în primele zile ale lui martie şi calculă deci că trebuia să fie trecut de mijlocul lui martie, dar, judecând după cât era de frig, s-ar fi putut spune că era plină iarnă. Priveliştea acum era mult diferită faţă de povârnişurile împădurite ale munţilor Pământului Soarelui; aici iarba era rară, de un galben bolnăvicios. Altfel, nimic, doar stâncă. Stâncă răsucită, tocită de vânt şi de ger, aspră şi săpată. În patru zile de mers, nici măcar o dată nu văzuseră soarele; nici nu reuşeau să intuiască unde era, prin pâcla norilor.

— Va fi bucluc mare dacă nu se îndreaptă vremea, observă Sennar cu nasul spre cer.

— De ce? Ne putem orienta cu ajutorul magiei.

— Aş prefera să nu o fac prin părţile astea; vrăjitorii îi simt pe ceilalţi vrăjitori. Ne-ar putea recunoaşte.

În timp ce coborau în vale, Nihal se acoperi cu mantaua şi Sennar făcu acelaşi lucru.

Mergeau în şir indian, la asfinţit, când, la o cotitură, înţeleseră că ajunseseră. În faţa lor apăru panorama Pământului Zilelor.

11
CĂLĂTORIA LUI LAIUS

În dimineaţa plecării lui Sennar şi a lui Nihal, Laius se trezi târziu şi gândi că tovarăşii lui de drum vor fi fost prin bază, aşa că se răsuci în pat şi se culcă la loc. Se trezi când soarele era sus, şi ieşi din cort.

După câtva timp, se miră că nu o întâlnise pe Nihal sau pe Sennar şi începu să aibă primele bănuieli. Baza nu era mare, dacă ar fi fost pe acolo i-ar fi găsit.

Când nu-i văzu nici la prânz, nu pierdu timpul să mănânce şi alergă la Nelgar.

Imediat ce îl văzu intrând, generalul se întunecă la faţă.

— Cum de eşti aici? întrebă.

— Aş vrea să ştiu unde o pot găsi pe Nihal. Nu este la masă şi n-am văzut-o toată dimineaţa.

Nelgar plecă privirea.

— Voi trimite să fie căutaţi ea şi Sennar, după prânz, zise grăbit.

— Nu ştiţi unde ar putea fi? insistă Laius.

— Nu ştiu, răspunse Nelgar, prea puţin convins.

— Ce-mi ascundeţi?

Suspiciunile lui Laius crescură.

Nelgar cedă la primul atac. Îşi băgă o mână sub cazacă şi scoase un pergament. I-l întinse fără să scoată o vorbă.

Laius desfăşură foaia şi citi.

Îmi pare rău, într-adevăr îmi pare rău. M-am gândit îndelung, am reflectat şi am socotit; crede-mă, nu a fost uşor.

La sfârşit, aceasta mi s-a părut cea mai bună hotărâre. Am plecat. Dacă totul merge bine, când vei citi scrisoarea voi fi deja pe drum. Sper să mă poţi ierta.

Nu o fac crezând că nu-mi eşti de folos, nici pentru că

nu te vreau cu mine. Mi-ai salvat viaţa şi nu voi uita niciodată. Eu am nevoie de tine, tocmai de aceea nu-ţi pot permite să vii cu mine. Nu aş putea suporta să ţi se întâmple ceva rău. Nu mă urma, fă-o pentru mine. Rămâi la bază sau du-te la Ido, poate ar fi cel mai bun lucru. Armata are încă nevoie de tine şi lui Ido îi trebuie un scutier bun.

Pentru a contribui şi tu, nu trebuie să vii cu mine. Treaba ta te aşteaptă pe Pământurile Libere şi eu ţi le încredinţez. Când mă voi întoarce, va fi ziua pe care cu toţii o aşteptăm. Tu îmi vei pune armura şi îmi vei da spada, ca întotdeauna.

Ai grijă de tine,

Nihal

Laius împături scrisoarea fără să lase să se întrevadă nicio emoţie, chiar dacă ceea ce avea imprimat pe faţă era o expresie prea serioasă pentru el.

— Aş vrea o spadă şi un cal, zise liniştit.

— Ai citit bine? întrebă Nelgar.

— Fireşte, răspunse Laius tot foarte serios.

— La ce-ţi trebuie o spadă şi un cal?

— Mă cunoaşteţi, nu-i nevoie să mă întrebaţi.

Nelgar suspină.

— Mi s-a spus să te împiedic cu orice chip s-o urmezi.

— Şi eu voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a o urma. De aceea vă cer, în numele timpului pe care l-am trăit aici, să evitaţi scene inutile şi să mă lăsaţi să plec.

— Nu pot.

Laius simţi că regăsise aceeaşi hotărâre care cu un an în urmă îl determinase să se răzvrătească împotriva tatălui său, doar ca să-şi poată alege singur soarta. Nici de data aceasta nu s-ar fi oprit.

— Daţi-mi calul şi spada.

— Dacă nu încetezi, te pun în lanţuri, spuse Nelgar.

— Nu vor fi de ajuns ca să mă oprească.

— Acestea sunt capricii! izbucni Nelgar. Ştii că e periculos să mergi pe teritoriu duşman. Nihal a vrut numai să-ţi salveze pielea.

— Nihal a vrut să hotărască pentru mine, dar eu nu sunt un copil, chiar dacă toţi continuaţi să mă trataţi ca atare. Sunt mai folositor alături de ea decât aici. Nu este un capriciu, este hotărârea mea, zise cu voce dură.

— Dacă aceasta este decizia ta, nu îmi dai mult de ales. Nelgar chemă două străji. Închideţi-l într-o încăpere şi supravegheaţi-l.

Cei doi oameni se priviră, apoi unul din ei vorbi:

— Dar… este unul dintre ai noştri…

— Nu discutaţi şi executaţi! le-o tăie scurt Nelgar.

Soldaţii se întoarseră către Laius. Scutierul încercă oarecum să se împotrivească, dar cei doi erau mult mai puternici decât el. În scurt timp, străjile îl imobilizară.

— Dacă socotiţi că mă voi lăsa păgubaş, vă faceţi iluzii, urlă scutierul în timp ce era luat pe sus.

Laius îşi petrecu noaptea închis într-o încăpere umedă şi întunecoasă. La început, îi veniră lacrimi în ochi. Avea o senzaţie frustrantă de neputinţă, dar mai ales se simţea un tâmpit. I se părea că se întorsese în vremurile de la Academie, când era cel mai slab dintre elevi şi toţi îl luau peste picior.

Îşi petrecu noaptea gândindu-se la o modalitate prin care să fugă de la bază. Cu puţin noroc poate nu ar fi fost chiar atât de greu. Nu era un duşman şi deci nu-l supravegheau cu deosebită atenţie. Nu-i legaseră mâinile şi nici măcar nu îl percheziţionaseră înainte de a-l închide.

Studie pereţii camerei: erau din pietre mari dreptunghiulare aşezate una peste alta, iar una părea uşor dislocată. Într-o zi de muncă ar fi reuşit s-o mişte destul ca să-şi croiască drum să evadeze. Controlă în buzunare şi descoperi că avea încă la el cuţitul cel vechi pe care-l folosea când trăia singur în pădure, înainte să devină

scutierul lui Ido şi pe urmă al lui Nihal. Lama nu era prea ascuţită, dar pentru nevoile lui ar fi fost bun. Trebuia doar să răzuiască tencuiala care unea piatra aceea de celelalte.

Toată ziua, Laius putu să trebăluiască în jurul peretelui aproape fără întrerupere. Doar la jumătatea dimineţii şi la jumătatea după-amiezii intră un gardian, pentru a-i aduce hrana şi pentru a controla ce făcea, şi cu acele ocazii Laius îşi dădu seama cât îi ascuţise simţurile lunga călătorie pe care o făcuse cu Nihal şi cu Sennar. De fapt, în ambele dăţi, auzi gardianul la timp pentru a aduna praful de calcar într-un colţ şi pentru a arunca deasupra lui păturile, apoi se aşeză în faţa pietrei, în aşa fel încât cel care intra să nu-şi dea seama de nimic.

În cea de a doua noapte petrecută în închisoare fu gata să evadeze. Când se făcu întuneric, Laius se strecură afară de-a buşilea. Avu norocul de partea lui: gardianul moţăia într-un colţ. Laius se apropie în vârful picioarelor şi îi scoase sabia din teaca atârnată la şold. Apoi se înfăşură într-o manta neagră şi se grăbi să iasă din împrejmuirea care înconjura baza.

Cu părere de rău, trebui să renunţe la ideea de a lua un cal: să iasă pe poarta principală ar fi fost prea complicat, mai bine să o escaladeze. Alese un loc care i se părea mai potrivit şi mai puţin supravegheat, se căţără şi-şi dădu drumul pe partea cealaltă.

Odată afară, începu să alerge spre pădure.

Continuă cât putu de repede, mai întâi alergând, apoi, când începu să i se scurteze respiraţia, cu paşi repezi. Voia să se îndepărteze cât mai mult de bază, înainte să se facă ziuă şi cineva să-i poată lua urma.

Rătăci toată noaptea, fără ţel. Doar la răsăritul soarelui îşi puse problema încotro s-o ia. Ştia că trebuia să se îndrepte către graniţă încercând să evite să se împotmolească în linia frontului, dar informaţiile lui despre asta erau vechi de un an, de când mai trăia încă la bază, şi

nu avea idee cât avansase armata duşmană.

Se opri la marginea pădurii, să reflecteze la ce avea de făcut. Nici măcar nu cunoştea relieful Pământului Soarelui, cu excepţia drumului spre Makrat. În timp ce se străduia să-şi amintească măcar cum erau frontierele, se simţi pierdut. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce avea de făcut şi i se păru că drumul lui se sfârşise înainte de a începe.

Odată părăsită pădurea, începu să meargă prin câmpie. Traversă o zonă întinsă, unde nu părea să fie nici urmă de armată, şi crezu că poate acela era locul cel mai potrivit pentru a trece graniţa. Merse toată dimineaţa. Siguranţa lui se risipise cu totul şi începea să-şi dea seama că fusese o prostie să nesocotească ordinele lui Nelgar şi ale lui Nihal.

Când fu la mică distanţă de graniţă, zări o linie neagră la orizont. În depărtare, în faţa lui, se desfăşura armata. Nu putea să treacă graniţa prin punctul acela. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, îşi dădu seama că nu avea provizii şi călătoria părea lungă. Singurul lucru care îi rămânea de făcut era să caute un sat.

În jumătate de zi de drum reuşi să zărească primele case ale unui cătun. Nu erau altceva decât câteva case, vreo zece cu totul, adunate în jurul unei pieţe centrale alungite. Frontul nu era departe şi teama golise drumurile. Mai era însă un han deschis, cu o încăpere unde te puteai aproviziona şi un loc de adăpost pentru oameni şi animale. Din fericire, Laius avea destui bani cu el. El era cel care păstra banii când călătorea împreună cu Nihal şi cu Sennar şi nu-i părăsea nici când dormea.

Mâncă şi se hotărî să ceară sfatul cuiva de la han. Hangiul, un ditamai bărbatul cu burta mare şi înfăţişare jovială, îi inspira încredere. Se apropie şi îl întrebă care era situaţia frontului.

Bărbatul se uită bănuitor la el şi puse ochii pe spada lui.

— Nu eşti un soldat? întrebă.

Laius se înroşi.

— Sunt un scutier, trebuie să-l ajung din urmă pe

Cavalerul meu.

Fusese sincer într-un anumit fel.

— Se luptă cam la vreo zece mile de aici, răspunse hangiul mai liniştit. Sunt garnizoane ale armatei aproape de-a lungul întregii graniţe. Singura zonă fără garnizoane e cea a Munţilor Sershet. De obicei, până acolo nu ajung nici famminii.

Trebuia deci să treacă muntele. Traseul, după câte îi spuse hangiul, era mai curând lung şi Laius era deja mult în urma lui Nihal şi a lui Sennar. Scutierul îşi făcu nişte socoteli şi ajunse la concluzia că, dacă cheltuia aproape tot ce avea, era în stare să cumpere provizii destule pentru drum şi un cal. Aşa făcu şi imediat după ce termină de mâncat încălecă pe calul cel nou şi plecă.

Galopă cât putu de repede. Admiţând că ar fi reuşit să treacă graniţa, se punea problema cum să o găsească pe Nihal. Nu ştia în ce parte o luase, nu avea idee unde se afla sanctuarul şi nici nu se putea opri să întrebe în jur, având în vedere că ar fi fost pe teritoriu duşman.

Încercă să se gândească în linişte. Sanctuarul trebuia să fie într-un loc puţin accesibil, ca şi celelalte dinainte, şi, odată ce ar fi obţinut piatra, Nihal şi Sennar ar fi apucat-o pe cel mai scurt drum pentru a trece graniţa Pământului Nopţii. I-ar fi putut ajunge pe Pământul acela. Tatăl lui fugise de acolo când el era încă un copil şi i-l descria adesea în povestirile lui. Laius era destul de sigur că s-ar fi putut orienta. Consolat cu gândul ăsta, merse către Munţii Sershet.

Începu să urce la patru zile de la plecare. Îşi amintea, în mare, cum funcţionau trecătorile; Ido îi vorbise despre asta cu mult timp în urmă, pe când el îi curăţa armele. Amintirile povestirilor gnomului, însă, erau neclare şi contradictorii, aşa că, în cele din urmă, Laius se hotărî să se avânte spre primul pas pe care îl va întâlni. Tocmai asta îl trădă.

Galopă repede către trecătoare, fără să-şi ia măsuri de prevedere. Când ajunse acolo, se pregătea de viscol şi Laius nu reuşi să distingă zidul fortificat care se ridica în faţa lui. Pasul i se păru în bune condiţii, astfel mulţumi sorţii şi mână calul.

Mergea repede, când, pe neaşteptate, se lovi de o patrulă de fammini care inspectau poalele muntelui.

Laius abia avu timp să vadă duşmanii care veneau către el. Apoi o luă la fugă. Primul doborât fu calul, dar scutierul nu se pierdu cu firea. Căzu, se ridică şi începu să fugă să-i iasă sufletul, pe munte în sus, cu spada în mână. Ultima dată când se luptase fusese în casa tatălui său, atunci când Pewar îl obligase să dueleze împotriva unuia dintre oamenii lui pentru a-l convinge să devină Cavaler. Încercă să nu se descurajeze şi strânse spada cu şi mai multă putere. Dacă ar fi murit în locul acela, totul ar fi fost inutil.

Alergarea lui luă sfârşit la poalele unui perete de stâncă. Nu avea speranţe să-l treacă. Rămânea un singur lucru de făcut: Laius se întoarse şi se dezlănţui asupra urmăritorilor. Reuşi să-l rănească pe unul dintre ei, dar curând fu depăşit: simţi cum lama unei spade îi răznea umărul şi o durere sfâşietoare îl trecu din cap până-n picioare. Leşină şi fu în mâinile duşmanilor.

12
ÎN DEŞERT

Nihal se întrebase adesea cum era Pământul ei şi se convinsese că era un loc minunat, plin de păduri şi de izvoare de apă, unde soarele strălucea mereu şi primăvara era eternă. Uneori, în vis, văzuse privelişti, oraşe, palate maiestuoase. Ceea ce se înfăţişa ochilor ei era cu totul altfel decât ceea ce-şi imaginase.

La picioare i se întindea o câmpie nesfârşită de un galben stins, în mijlocul căreia răsăreau aglomerări fără formă de construcţii, care voiau să semene cu oraşele, dar nu erau altceva decât o caricatură grotescă. Erau legate între ele de drumuri albe, largi şi drepte, care formau o reţea ce rănea pământul. Din mai multe puncte se înălţau fuioare groase de fum care împuţeau aerul. Câte o porţiune cu copaci îşi făcea loc în dezolarea aceea, dar erau de un verde mort şi agonizant.

Nihal îşi trecu privirea peste peisajul acela. Nu era nimic altceva decât dezolare şi monotonie deranjantă. La răsărit se afla plat deşertul, care îşi întindea mâinile lui nisipoase peste câmpie. La apus se observa o zonă întinsă verzuie, pătată de bălţoace mari negre. O mlaştină.

Acolo, Nihal întrezări ceva care îi atrase atenţia. Construcţii ciudate, albe se profilau pe verdele acela bolnav. Nu ştiu de ce, dar îi amintiră de ceva cunoscut. Închise ochii şi pe sub negrul pleoapelor se înghesuiră amintirile. Văzu Pământul Zilelor cum fusese cu cincizeci de ani în urmă, când încă nu cunoscuse furia famminilor şi cruzimea Tiranului. Văzu un pământ împânzit de pâraie, bogat în păduri care alternau cu întinse câmpii unde florile pictau un mozaic de culori. Şi erau multe oraşe, albe, înalte şi splendide, cu turnuleţe. În fund, la sud, se întrezărea un lac, în apele căruia cerul se oglindea atât de limpede încât

părea că o bucată din tării căzuse pe Pământ de la zei, ca dar pentru poporul acela harnic. Şi peste tot, păduri luxuriante, în toate tonalităţile de verde: opac unde vegetaţia era mai deasă, palid unde copacilor le dăduseră frunzele de puţină vreme, de culoarea smaraldului unde apa curgea din izvoare. Acela era Pământul Zilelor, Pământul pe care trăiseră strămoşii ei secole întregi, Pământul pe care simţea ea că-l iubeşte şi căruia simţea că-i aparţine. Era locul în care nu se putea simţi străină.

Sunt acasă... în sfârşit acasă...

Apoi deschise ochii şi realitatea avu întâietate. Nimic din ceea ce văzuse nu mai exista. Pădurile fuseseră devorate de deşert, tăiate de fammini pentru a construi arme şi pentru a face loc cazărmilor. Pajiştile şi florile fuseseră sufocate de fum. Apa limpede şi aerul curat fuseseră înghiţite de Tiran. Anii de stăpânire ai acelui monstru măturaseră tot ce era frumos în regiunea aceea, nu mai rămăsese nici măcar amintirea. Singurele frânturi de amintire îi fuseseră încredinţate lui Nihal, care putea vedea locurile acelea cu privirea celui care odată trăise acolo.

— Ce ai, Nihal? întrebă Sennar îngrijorat.

Nihal se scuturã. Îşi simţi obrajii uzi şi-şi dădu seama că începuse să plângă. Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi arătă în depărtare, către mlaştină.

— Acolo se înălţa Seferdi, capitala, Alba. Se spunea că cristalul palatului regal era cel mai strălucitor din toată Lumea Pământeană şi că se vedea strălucind de la mare distanţă. Arătă un alt loc. Acolo jos era pădurea Bersith, pe care o iubea Nammen.

— Tu de unde ştii? întrebă în şoaptă Sennar.

— Am văzut prin intermediul spiritelor. Ce au făcut din Pământul meu?

Sennar se duse la ea şi o îmbrăţişă.

Pentru a coborî în vale, îşi luară toate precauţiile, căutară cele mai neumblate poteci şi căile cele mai greu accesibile. Aşa aveau să lungească drumul, dar era cel mai sigur. După

cât văzuseră, imensa câmpie care era acum Pământul Zilelor forfotea de fammini. Le trebui o zi în plus de drum şi, când se lăsă seara, se refugiară într-o grotă întunecoasă şi umedă, pe care o zăriseră pe coasta muntelui. Acolo, Nihal se opri să consulte talismanul. Îi fu greu să se concentreze, pentru că glasurile care îi năpădeau capul nu conteneau. Într-un târziu, reuşi să vadă direcţia pe care o aveau de urmat.

— În deşert, un palat... tot la răsărit.

— Fantastic, acest Pământ e cu totul un deşert... comentă Sennar. Doar ca să ajungem în locul acesta blestemat ne-au trebuit două săptămâni. Şi îngheţi chiar dacă e primăvară.

Hotărâră să o ia pe lângă munţi până când lăsau oraşul în spatele lor şi ajungeau la marginea deşertului. În primele zile de drum se simţiră în siguranţă, părea că la poalele munţilor Sershet nu erau nici străji, nici sate, numai zone pustii.

Cu trecerea timpului, Nihal era din ce în ce mai indecisă şi mai distrată. Când Sennar încerca să intre în vorbă cu ea, jumătate-elful răspundea monosilabic. Nu mai reuşea să gonească glasurile, îi vorbeau încontinuu. Era ca un cântec, un sunet sacadat care-i ritma paşii şi căruia adesea nici nu-i înţelegea semnificaţia. Erau cuvinte, glasuri, suspine, urlete uneori, fraze dezlânate care narau istorii de moarte şi măceluri. Când se lăsa noaptea şi reuşea să aţipească, visele o chinuiau într-atât încât aştepta cu nerăbdare turele ei de gardă.

Când Nihal îşi imagina deşertul, se gândea la apusuri roşietice pe mări de nisip încreţit de dune, la un loc pustiu, dar de o frumuseţe deosebită şi sălbatică.

În locul în care ajunseră în zorii celei de a cincea zi de drum însă, era diferit. Pe ici, pe colo se ridica o dună, dar în cea mai mare parte era un teren dur şi uscat, acoperit de prundiş cenuşiu. Până şi vegetaţia, rară, avea ceva

ameninţător. Erau plante maronii sau verde ocru, acoperite cu spini lungi şi flori ciudate. Se înălţau către cerul plumburiu în forme groteşti şi proiectau pe sol umbre lugubre.

Era frig. Soarele nu reuşea să pătrundă pătura de nori şi orele îşi urmau cursul identice: nu erau schimbări în luminozitatea cerului. Zorile veneau cu o tristă licărire palidă la est, care abia colora în alb norii cenuşii, apoi ziua se derula printre umbrele perene ale norilor şi ţipetele corbilor; în sfârşit, sosea un asfinţit sărac gălbui, care lua cu el puţinul acela de lumină ce inundase orele diurne. Nopţile erau geroase şi tăcute.

Cam în trei zile, proviziile se terminară şi trebuiră să înceapă să se hrănească cu rădăcini pe care le culeseseră la marginea deşertului. Mai aveau încă apă, dar nu le-ar fi ajuns mai mult de o săptămână şi ei nu aveau idee cât drum îi mai aştepta dinainte. Oriunde s-ar fi uitat, erau numai deşert, prundiş şi plantele acelea blestemate contorsionate, care păreau să râdă de ei.

Încet, pierdură noţiunea timpului. Nu mai ştiau de când rătăceau prin deşertul acela. Nopţile urmau zilelor, lumina scădea şi creştea, dar niciunul din ei nu ar fi ştiut să spună unde era estul sau vestul. Erau în mijlocul nimicului. Nihal era pe punctul de a înnebuni şi Sennar se simţea neputincios.

— Niciun pas mai mult! urlă la un moment dat Nihal. Căzu în genunchi. Du-mă din locul acesta! Ia-mă de aici! Fă-i să tacă! Tăceţi!

Sennar se aruncă peste ea şi o îmbrăţişă. În clipa aceea, un vânt foarte rece se ridică şi se năpusti repede peste deşert.

— Trebuie să ne îndepărtăm de aici! Este un fel de furtună! strigă Sennar.

Nihal rămase la pământ, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Te rog, ridică-te! insistă vrăjitorul, dar ea era nemişcată.

Atunci Sennar o luă în braţe şi începu să umble orbeşte prin vânt. Praful care se ridicase îl împiedica să vadă unde se ducea şi nici măcar nu putea spune un descântec pentru a se orienta, pentru că nu avea nici cea mai mică idee ce anume căuta.

— Nu te lăsa! Vei vedea că va trece repede, o încurajă, fără să obţină răspuns. Vorbeşte-mi! Spune ceva!

Simţi numai o mână rece care-i strângea haina lângă piept.

13
THOOLAN SAU DESPRE UITARE

Sennar şi Nihal fură învăluiţi de furtună. În câteva minute, totul se coloră de cenuşiul prafului. Era imposibil să continue. Sennar înainta orbeşte şi o trăgea după el pe fată, care părea să-şi fi pierdut cunoştinţa. Într-un târziu, vrăjitorul căzu în genunchi şi se gândi că nu mai era nimic de făcut decât să se lase îngropaţi de nisip. Apoi, îl chemă o voce slabă. Sennar înclină capul şi îşi dădu seama că Nihal era cea care vorbea, pe un ton liniştit:

— Simt o pace nesfârşită... mergi înainte, drept în faţa ta.

Vrăjitorul înţelese că trebuia să meargă mai departe. Aşa că, îşi adună puterile şi începu iar să înainteze.

— Înainte... încă... simt că încet, încet capul mi se goleşte... continuă Nihal.

În cele din urmă, i se păru şi lui Sennar că întrezăreşte ceva pe fundalul acelui cenuşiu, o lumină. Încet-încet vântul fu mai puţin aspru, apoi încetă cu totul. Dintr-odată, se lăsă o linişte nefirească.

Dinaintea lor era un palat ciudat, din care păreau să se işte toate vânturile ce-i şfichiuiseră până acolo. Construcţia avea o structură cubică, pe care erau aşezate o serie de paralelipipede, piramide şi poliedre care o făceau să pară o harababură. Cel mai neobişnuit lucru era o roată de moară mare, de lemn, care trona într-un colţ. Un pârâu curgea printr-un jgheab care urma perimetrul extern al zidului, apoi se vărsa peste roată şi o punea în mişcare. În loc să formeze un râuleţ, însă, îşi continua drumul sfidând legea gravitaţiei şi curgea în direcţia opusă, printr-un alt jgheab care o lua pe lângă fundaţia palatului, ridicat câteva palme de la pământ. În sfârşit, suia pe perete şi se vărsa în primul jgheab. Era un ciclu infinit şi inexplicabil.

Aproape toate zidurile erau decorate, dar niciunul dintre

tablouri nu avea acelaşi stil cu celelalte. Pe o parte erau desene geometrice, pe alta, o frescă amplă, în altă parte un mozaic, mai încolo o fereastră. Culorile contrastau strident între ele peste tot. Nu părea un palat, ci un conglomerat alcătuit din bucăţi de clădiri diferite asamblate de un orb.

— Acum poţi să mă laşi jos, mi-e bine, zise Nihal.

Sennar îşi luă privirea de la palat şi se supuse.

— Eşti sigură că totul e în regulă? o întrebă.

Nihal îi zâmbi.

— Dintr-odată, îmi simt capul golit, zise.

Trase din plin aer în piept şi gustă neaşteptata linişte din mintea ei. Chiar fusese groaznic. Îşi ridică ochii spre construcţie.

— Este sanctuarul.

— Ce crezi? întrebă Sennar.

— Mi se pare că vrea să mă apere şi mă invită să intru.

O scară ducea la intrare, o uşiţă de pe faţada principală. Deasupra, era un fel de balcon de care atârnau câteva plante. Printre acestea răsărea un copac maiestuos, cu toate că nu se înţelegea cum de putea exista în spaţiul acela îngust.

— Probabil că ai dreptate, dar pe mine locul acesta mă face să tremur, zise Sennar. O dădu la o parte pentru a trece înaintea ei. Măcar, dacă e vreun pericol, mă voi socoti eu cu el.

— Să ştii că nu e nevoie să joci mereu comedia asta, replică Nihal, dar el intrase deja.

Ea îl urmă şi, imediat ce puse piciorul în locul acela, îşi pierdu toată siguranţa pe care o simţise până nu de mult. Interiorul era puţin spus năucitor, nu te puteai decide din ce parte să priveşti construcţia aceea. Totul era o încrengătură de scări care urcau, coborau, coteau la dreapta, la stânga, peste tot. Nu se înţelegea de unde veneau şi unde duceau, sus şi jos nu părea să aibă niciun sens. Erau uşi pe ceea ce ar fi trebuit să fie tavanul şi lămpi care atârnau din pardoseală. Un labirint. Şi totuşi, Nihal simţea că liniştea

din capul ei şi neaşteptata stare de bine pe care le percepea veneau din locul acela.

— Şi acum? întrebă Sennar.

— Habar n-am.

Vrăjitorul înaintă şi Nihal încercă să se uite mai bine în jurul ei. Sus erau două uşi, alte trei atârnau la dreapta, cinci erau deschise pe partea stângă, una răsărea din pardoseală. Peste tot scări care nu se mai terminau.

— Poate ai putea face o vrajă, propuse jumătate-elful.

— Să caut ce? Aici nici măcar nu se înţelege care-i susul şi care josul.

— Atunci nu rămâne decât să încercăm, zise Nihal, apoi o luă pe prima scară pe care o văzu în faţa ei.

Sennar o urmă. Urcuşul păru să nu se sfârşească niciodată. Odată ajunşi în vârf, găsiră numai un zid care le închidea drumul.

— E clar că am greşit, zise Nihal.

Începu să coboare. Însă scara de-a lungul căreia coborau, nu avea nimic de a face cu cea pe care o urcaseră. Era chiar aceeaşi scară, şi totuşi era diferită. Şi coborârea fu de altfel mult mai scurtă şi încăperea în care ajunseră nu era cea de unde plecaseră.

— Dar nu am urcat pe această scară? întrebă Sennar.

— Aş zice că da. Eu am ajuns la zid, m-am răsucit şi am coborât. Nu erau altele.

Şi totuşi, camera era alta: în faţa lor, acum, era o singură uşă. Îi trecură pragul şi ajunseră într-o altă cameră. Şi acolo era o singură uşă, trecură dincolo de ea şi găsiră o a treia uşă. Trecură de ea, dar mai era una, şi pe urmă încă una, şi apoi o alta, şi apoi iar alta şi iar. Traversară printr-o infinitate de uşi, din ce în ce mai mici, şi la sfârşit ajunseră într-a nu ştiu câta cameră, care era de data asta împânzită de scări, fără uşi.

Nihal se aruncă pe prima care-i veni la îndemână, şi o urcă furioasă până în vârf. Când ajunse sus, un abis fără fund se deschise la picioarele ei.

Sennar fu cel care preluă controlul situaţiei.

— Am citit ceva despre labirinturi. Mi se pare că trebuie să ţii o mână lipită pe un perete şi să mergi fără să te dezlipeşti de el. Poate vom reuşi să ieşim.

Sennar îşi sprijini mâna dreaptă de cel mai apropiat perete şi începu să meargă, Nihal îl urmă. Coborâră o serie de scări, trecură de diferite uşi şi în cele din urmă, ajunseră într-un salon mare lipsit de ieşiri. Se uitară în jurul lor şi, când se întoarseră chiar, şi intrarea pe care veniseră dispăruse.

— Dar ce dracu'... murmură Sennar.

Nihal se uită pierdută în jurul ei.

Şi acum?

Îl văzu pe Sennar în faţa ei, era cu spatele. Văzu cum îi tremură umerii, apoi vrăjitorul ridică o mână. O rază plecă şi străpunse zidul.

Sennar se întoarse spre ea.

— Acum există o uşă, zise, apoi se îndreptă direct spre spărtură.

Aceea fu însă o soluţie de moment. Odată ajunşi afară din salon, se treziră că rătăceau iar printr-un labirint de săli, scări şi uşi.

Merseră un timp nedefinit, se înfuriară, încercară să se concentreze, Sennar se strădui cu mii de farmece, dar, în cele din urmă, se predară şi se aşezară pe un balcon micuţ.

— Eu nu mai ştiu ce să inventez, zise Sennar.

Nihal îşi ţinea capul între genunchi şi se uita la pardoseală. Măcar nu auzea nicio voce. Tot era ceva.

— Cât drum să fi făcut până acum? întrebă.

— Nu ştiu, or fi vreo două ore de când ne învârtim, dar, dacă o ducem tot aşa, nu ştiu dacă vom ieşi vreodată de aici.

— Ce spui? izbucni ea uimită. Vor fi fiind vreo două zile de când rătăcim.

— Eşti nebună? N-am mâncat niciodată... şi pe urmă nu-i posibil, dacă numeri sălile pe care le-am vizitat nu vor fi

fost mai mult de treizeci… nu e mult de când suntem aici.

— Ce treizeci… eu am pierdut şirul la o sută, spuse ea.

Simţi un fior de transpiraţie rece care-i trecea pe spate.

— Ai numărat sălile? întrebă Sennar înspăimântat.

— Până la un moment dat… ieri-seară am pierdut şirul.

— Nihal, nu a fost nicio seară!

— Ba sigur c-a fost! Ne-am oprit în sala rotundă, aia cu colanele, şi am dormit câteva ore.

— Eu nu am dormit.

— Ai făcut-o, ai folosit pelerina drept pernă. Îi luă pelerina şi i-o întinse. Nu vezi că e şifonată?

Sennar o luă. Chiar aşa, părea să fi fost răsucită.

— Am mâncat? întrebă el.

— Da.

— Ce?

— Două rădăcini din alea de care am adunat, şi am terminat a doua ploscă de apă.

Sennar luă sacul cu rădăcini şi îl deschise. Nu lipsea niciuna şi plosca era plină.

Nihal se uită la el.

— Eu sunt sigură că am mâncat, sunt sigură că am dormit…

— Şi eu sunt tot atât de sigur că nu am făcut-o.

Jumătate-elful sări în picioare şi scoase spada din teacă.

— Este cineva care se joacă cu noi…

Privi în jurul ei, dar nu văzu nimic.

— Nu poate fi decât străjerul.

Nihal se întoarse brusc.

— Ce-i? întrebă Sennar.

— Un zgomot. Urmează-mă.

Nihal începu să urce scara şi Sennar o imită. Alergară în sus şi în jos pe trepte, în căutarea a ceva, sau a cuiva care ar fi putut să-i scoată din coşmarul acela. Însă curând, Nihal îşi dădu seama că pierduse urma pe care crezuse c-o găsise.

— Nu-i nimic de făcut, zise neconsolată. Trebuie să fi

greşit.

Se întoarse şi nu văzu pe nimeni în sală. Nici măcar nu reuşea să înţeleagă pe unde intrase.

— Sennar… strigă slab, dar îi răspunse numai ecoul ei. Sennar! repetă mai decisă. Nimic. Sennar! strigă, apoi şi începu să alerge să-şi dea sufletul.

Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu Sennar?

Era atât de scoasă din minţi încât nu fu atentă unde se ducea şi nu-şi dădu seama că lumina era din ce în ce mai slabă, până când dispăru cu totul. În cele din urmă, fu singură, în cel mai total întuneric. Nu ştia cât de mare era sala în care se afla, nici ce formă avea. Nu ştia pe unde intrase. Se opri şi inima începu să-i bată înnebunită. Fu cuprinsă de panică. Întinse braţele în întuneric pentru a căuta un perete, dar degetele ei atinseră aerul.

— Unde sunt? Sennar! Sennar! Unde eşti?

Simţi o prezenţă şi întinse spada în faţa ei.

— Cine eşti? urlă.

O licărire firavă lumină spaţiul din jurul ei şi se auzi o voce:

— Bine ai venit.

— Unde-i Sennar? întrebă Nihal, chiar înainte de a se fi întrebat unde se afla şi cu cine vorbea.

— E în siguranţă, îmi vizitează palatul, zise vocea.

Nihal se uită în jurul ei, temătoare. Pe pereţii camerei se deschideau arcade ample susţinute de coloane masive. Una era chiar şi pe tavan. Printre ele, Nihal putea vedea cerul nopţii: avea un aspect ciudat, luminos, şi era plin de stele enorme şi planete pe care ea nu le cunoştea.

— Te rog, du-mă la Sennar… imploră.

De pe arcada din tavan se ivi silueta unei bătrâne, cu păr lung şi alb împletit într-o coadă imaculată. Avea un chip liniştit, dar sever şi purta o rochie lungă albă, strânsă în talie cu un cordon de argint. Păşea maiestuoasă şi primul lucru pe care-l observă Nihal fură ochii ei, de un albastru profund.

— El e în siguranţă, nu vezi? zise.

Printr-o arcadă, Nihal îl văzu pe vrăjitorul care urca o scară.

— De ce nu stăm puţin de vorbă noi două singure, eu şi cu tine, Sheireen? adăugă bătrâna.

Când auzi numele acela, Nihal tresări.

Bătrâna reapăru într-o altă arcadă, lângă ea.

— Iartă-mă, nu ar fi trebuit să te strig cu numele pe care-l urăşti. Tu eşti Nihal, nu-i aşa?

— Cine eşti? întrebă fata.

— Thoolan, răspunse bătrâna, păzitoarea Timpului, cea care păstrează cea de a patra piatră pe care o cauţi tu, pentru că de aceea eşti aici, corect?

Arătă cu degetul spre o nestemată cenuşie care-i strălucea pe frunte, între ochi.

Nihal se simţi uşurată.

— Da, pentru asta am venit, zise mai liniştită.

— Bine, continuă Thoolan, pentru că eu intenţionez să ţi-o dau, nu te teme. Cred că tu, mult mai mult decât alţii, eşti demnă de ea. Tăcu o clipă, apoi adăugă, aproape în şoaptă: Dacă o vrei, ţi-o voi da.

În sfârşit, un gardian cum se cade, se gândi Nihal.

— Atunci dă-mi-o şi lasă-mă să plec. Locul acesta mă enervează.

Bătrâna surâse.

— Te pot înţelege… în schimb, eu îl iubesc. Aici totul este aşa cum doresc eu: timpul, spaţiul, viaţa.

— De unde ştii că eu caut pietrele? întrebă Nihal. Celelalte străji nu erau informate.

— Eu guvernez timpul, zise Thoolan. Ştiu multe lucruri care le sunt necunoscute celorlalţi.

Nihal tăcu şi aşteptă să i se dea piatra, dar bătrâna continuă să se uite în linişte la ea. Nihal lăsă ochii în jos.

— Te întrebi de ce nu-ţi dau piatra? Pentru că ştiu că tu nu o vrei, zise Thoolan zâmbind.

— Sigur c-o vreau… am nevoie de ea pentru a-l învinge

pe Tiran.

— Nu te preface cu mine, Nihal. Eu trăiesc de o mie de ani şi mai bine, mulţi au ajuns aici unde eşti tu, în căutarea a ceea ce eu îţi pot da. Reuşesc să văd clar în tine, îţi cunosc bine stirpea. Tu nu vrei piatra.

Bătrâna se aşează cu picioarele încrucişate şi Nihal făcu acelaşi lucru. Dintr-odată, avea încredere în femeia aceea.

— Nihal, tu nu vrei să faci ceea ce faci. Tu nu vrei piatra aceasta, aşa cum nu le voiai pe celelalte. Totuşi, trebuie să o iei, pentru că, dacă nu o vei face, Lumea Pământeană va dispărea în ghearele Tiranului. Atunci, chiar urând această misiune şi talismanul care-ţi atârnă la gât, faci ceea ce trebuie, pentru că nu ştii ce altceva să faci. Asta-i ceea ce crezi.

Era adevărat.

— Ei bine Nihal, ceea ce faci nu este necesar.

Nihal ridică brusc capul.

— Tu crezi că de la Tiran vine tot răul şi ţi-au spus că, dacă va fi învins, va fi iar pace. Ei bine, nu este adevărat. Aici pace nu a fost niciodată.

— Şi cei cincizeci de ani ai lui Nammen? întrebă mirată Nihal.

Thoolan zâmbi.

— Nammen a domnit un deceniu, apoi o febră mortală l-a ucis în floarea vârstei. După el s-a urcat la tron un despot, a domnit ca şi cum totul, apa, aerul, pământul şi viaţa, i-ar fi aparţinut. Pentru că nimeni nu era mai puternic decât el, a ucis şi a obligat la exil mulţi vrăjitori, i-a pecetluit cu stigmatul infamiei. A condus un război împotriva duşmanilor lui interni şi a rupt în două Pământul Zilelor. Pe Pământul Focului, în aceiaşi ani, Marhen a luat puterea vărsând sângele tatălui lui Moli, Daeb, care devenise rege ucigându-l pe tatăl lui. În schimb, pe Pământul Apei luptau între ei oameni şi nimfe, şi cei dintâi voiau să le gonească pe cele din urmă. Aşa era peste tot: nu era război între diferitele Pământuri, dar în fiecare dintre ele se lupta sau

era nedreptate.

— Nu poate fi cum spui, strecură Nihal. Toţi mi-au spus că, înainte de Tiran, domnea pacea!

— Ţi-a spus-o Soana, replică bătrâna, dar Ido te făcuse deja să înţelegi că nu era aşa. Nu era război între Pământ şi Pământ, dar asta nu înseamnă că domnea pacea. Cine nu a trăit anii aceia vorbeşte ca despre timpuri fericite, mai ales că, dacă fiinţele de pe acest pământ ar şti că niciodată nu a fost pace, şi-ar pierde speranţa şi ar muri.

— Nu poate fi aşa cum spui… repetă Nihal, mai puţin convinsă.

— Cruzimea şi ura sunt înrădăcinate în inimile creaturilor acestei lumi, şi Tiranul nu este altceva decât fiul acestei uri: din ea s-a înfiripat şi din ea se hrăneşte. Chiar dacă tu, astăzi, l-ai învinge, mâine, ar răsări un alt Tiran; viaţa şi moartea se urmăresc dintotdeauna, pentru totdeauna binele şi răul se vor înfrunta, este esenţa acestei lumi. Nu Tiranul a fost cel care a adus răul pe aceste Pământuri.

Nihal nu ştia ce să mai gândească.

— Îmi spui că este inutil ceea ce fac?

— Îţi spun că nu trebuie să o faci dacă nu vrei.

— Dar semenii mei au fost exterminaţi şi lumea continuă să moară.

Thoolan zâmbi.

— Ştii bine că pentru cei morţi nu poţi face nimic. Cât despre cei vii, nu îi poţi salva pe toţi, şi eu ştiu că nu acesta este obiectivul tău. Ai început această călătorie, din datorie, dar nu simţi că aceasta este într-adevăr misiunea ta.

Nihal nu ştiu ce să răspundă. Bătrâna spusese adevărul: aduna pietrele pentru că era convinsă că acela era destinul ei, că nu avea alt scop, şi pentru că, dacă nu l-ar fi urmat, poate nu ar fi ştiut ce să facă din viaţa ei.

Bătrâna se uită la ea cu o privire încărcată de milă.

— Eu ştiu cât de mult ai suferit: moartea lui Livon, exterminarea poporului tău, pierderea. Îţi cunosc inima şi

pedepsele care se agită în ea.

Nihal observă că acum în ochii ei era o implorare, o dorinţă profundă de a fi înţeleasă şi consolată.

— Mai ştiu şi că, de multe ori, în bătălie, ai sperat să te ia moartea.

— Nu, greşeşti, i-o întoarse Nihal. Eu nu am dorit niciodată să mor; cum aş putea ştiind că odată cu mine ar dispărea stirpea mea?

— De ce minţi? întrebă Thoolan îndurerată. Când ai luptat împotriva voinţei lui Ido, în timp ce ucideai, în inima ta sperai să fii ucisă la rândul tău. Şi când te-ai înfruntat cu Fen resuscitat la graniţa Pământului Apei, ai privit cu bucurie la spada lui care se năpustea asupra ta. În clipa aceea nu voiai altceva decât să te anulezi şi erai mulţumită, pentru că moartea venea prin mâna bărbatului pe care-l iubeai.

— Nu-i cum spui, greşeşti… încercă să o contrazică Nihal, dar siguranţa ei se clătina deja.

Cum de ştia bătrâna aceea ceea ce nici măcar ea nu admisese niciodată cu ea însăşi?

— Nu trebuie să te ruşinezi pentru dorinţa ta de moarte, zise bătrâna pe un ton liniştit. Este de înţeles şi corect ca acela care a suferit ca tine să dorească mult să înceteze durerea aceea. În rest, fiecare creatură are dreptul la fericire, iar să te îndepărtezi de rău este un bine.

— De ce îmi spui toate acestea şi nu îmi dai piatra? întrebă Nihal.

— Ţi-o spun pentru că mi-e milă de tine şi vreau să-ţi ofer posibilitatea să atingi şi tu fericirea care te aşteaptă de drept. Acesta este regatul meu, continuă Thoolan, aici eu sunt stăpână şi suverană. Nu există trecut şi viitor, sus ori jos, totul este în mâinile mele şi este aşa cum vreau eu să fie. Ei bine, îţi ofer posibilitatea să rămâi pentru totdeauna în locul acesta.

— Ai înnebunit şi tu precum Glael? sări Nihal. Nici tu nu mai suporţi singurătatea?

— Nu, eu iubesc locul acesta şi liniştea lui. Singurătatea este un balsam pentru sufletul meu, pentru că datorită ei mă regăsesc pe mine însămi şi înţeleg lumea. Eu nu am nevoie de alţii. Ceea ce-ţi propun este foarte diferit de ceea ce ţi-a cerut Glael. Eu îţi ofer posibilitatea de a sta aici şi îţi voi da bucuria. În locul acesta nu există timp, de aceea nimic din ce s-a întâmplat în viaţa ta nu are importanţă aici: tatăl tău este încă viu, şi poporul tău nu a fost niciodată exterminat, Fen trăieşte şi-ţi împărtăşeşte dragostea.

În timp ce Thoolan vorbea, încet, arcadele se populară cu siluete. Nihal îl văzu pe Livon, la lucru în atelierul lui, văzu străzile şi pieţele aglomerate ale oraşelor jumătate-elfilor şi îl văzu pe Fen, cu armura de aur pe el. Nihal se uită emoţionată la toate imaginile acelea. Când întinse mâna pentru a-l atinge pe tatăl ei, ocupat să călească o spadă, Livon se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

— De ce nu te întorci să stai cu mine în fierărie? Îţi aminteşti cât îţi plăcea să mă ajuţi, când erai mică?

Nihal îşi retrase mâna înspăimântată, dar Livon continua să se uite la ea.

— De când ţi-e frică de mine?

— Toate astea nu pot exista, zise Nihal. Se întoarse către Thoolan. L-am văzut cu ochii mei pe Livon murind, iar Fen, jumătate-elfii, niciunul dintre ei nu mai există. Astea sunt numai iluzii prosteşti!

Chipul lui Thoolan se lumină de un zâmbet enigmatic.

— De ce numeşti iluziile prosteşti? Vezi toate persoanele pe care le-ai iubit. Le poţi atinge, vorbesc cu tine, te aşteaptă.

— Dar nu sunt adevărate!

— Afară de aici poate nu sunt, dar între aceşti pereţi sunt adevărate, răspunse bătrâna. Şi chiar dacă ar fi iluzii, care este la urma urmelor diferenţa dintre ele şi realitate? Dacă te vei decide să rămâi, aceasta va deveni realitatea ta şi cele pe care le numeşti acum iluzii vor deveni lucruri reale. Cine poate spune că realitatea este lumea de durere care

se află afară de aici şi nu prezenţele alinătoare rare locuiesc în locul acesta? Numai tu poţi alege: tu hotărăşti.

Nihal se uită în ochii lui Livon. Părea să aştepte numai ca ea să treacă de arcadă şi să se ducă la el.

— Aici, eu îţi voi îndeplini orice dorinţă. Îţi vei putea lua viaţa de la capăt, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu vei mai avea nicio amintire a durerii suferite şi vei deveni fata normală care ai dorit întotdeauna să fii.

În arcada de pe tavan, apăru imaginea unei fete cu urechile ascuţite şi cu părul albastru, ocupată să facă ordine într-o casă şi să dea de mâncare unei hoarde de copilaşi gălăgioşi.

— Aceea ai putea fi tu, zise Thoolan.

Da, uneori se gândise. Nihal visase să aibă o familie, să fie o fată ca multe altele, să trăiască o viaţă normală. Nu pentru a-şi realiza visul acesta trăise la Eleusis?

— Nihal, eu îţi ofer ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna: moartea fără de moarte. Cu puţin timp înainte, în deşert, în vreme ce glasurile fantomelor te sfâşiau, ai visat liniştea, o linişte care nu mai vrea să te viziteze de multă vreme. Pacea ta este acum aici în mâna mea şi vreau să ţi-o dăruiesc. Trebuie doar să întinzi degetele şi să o iei.

Pacea… dorea pacea aceea? Da, o dorea. Voia să înceapă totul de la capăt? Da, era singurul lucru la care ţinea cu adevărat.

— Aici s-ar încheia căutarea ta, pentru că în locul acesta nu este nimic de căutat şi viaţa este simplă. Nihal, afară, acolo, te aşteaptă altă durere, dacă ieşi se vor întâmpla lucruri care te vor face să suferi mult, ştiu pentru că am văzut. Dar aici nu voi permite niciodată să ţi se întâmple ceva rău.

Nihal întinse degetele către imaginea lui Fen. Trecuseră mai mult de doi ani de la moartea lui, însă, acum când îl vedea, simţea că-l iubeşte ca altădată. Fen îşi întinse mâna către ea şi degetele lor se atinseră. Apoi o îmbrăţişă, îşi lipi faţa de a ei şi în sfârşit o sărută, aşa cum făcuse de multe

alte ori în visele ei. Doar că acum totul era real, senzaţia buzelor lui pe ale ei, bătăile accelerate ale inimii ei, mâinile lui pe spatele ei. Aceea era într-adevăr liniştea. De ce ar fi trebuit să spună nu visului aceluia? Suferise destul şi căutarea ei nu o ducea nicăieri. Viaţa ei era greşită în totalitate şi singura modalitate de a fi fericită era să o abandoneze. În rest, spusese asta şi Thoolan, nu? Când suferi prea mult, este corect să scapi de durere.

Era adevărat, tot ceea ce o înconjura era real şi, chiar dacă nu ar fi fost, era reală bucuria pe care o simţea în faţa acelor viziuni. Da, avea să accepte, avea să spargă talismanul acela blestemat, avea să uite de toate şi avea să rămână acolo. Era o nebunie să refuzi. Îşi îndepărtă faţa de cea a lui Fen. El îi zâmbi binevoitor, şi ea la fel, împăcată cu ea însăşi. Tocmai se întorcea către Thoolan să-i spună că avea să accepte, când auzi un glas răsunându-i în cap.

— Ce-i, Nihal? întrebă îngrijorat Fen.

— Eu… începu ea, dar nu ştia ce să răspundă.

Vocea continua să-i răsune în cap.

— Rămâi aici, Nihal, te rog, aici cu mine. Nu te gândi la nimic altceva care să nu fie despre noi, o imploră Fen.

Nihal se întoarse către el şi îi zâmbi distrată, dar simţea o chemare în glasul acela, din ce în ce mai distinctă. Se desprinse din îmbrăţişare.

Cineva îi striga numele, pe un ton alarmat. Găsi direcţia din care provenea glasul şi se îndreptă într-acolo. În faţa ei se profilă una dintre arcadele încăperii şi dincolo de arcadă era Sennar, care rătăcea prin palat şi o striga. Era glasul lui, chemarea lui.

— Sunt aici, Sennar! urlă Nihal.

Trecu de arcadă şi ajunse la el.

Sennar se întoarse brusc şi se uită uluit la ea.

— De unde vii?

— Eram cu gardiana, răspunse Nihal.

În timp ce spunea asta, îşi aminti de ofertă, de Fen şi de tot restul. Se întoarse şi văzu că Thoolan era în spatele ei.

— Acesta este răspunsul tău? o întrebă serioasă.

Nihal dădu din cap.

— Da.

Un zâmbet de înţelegere lumină chipul lui Thoolan.

— Ei bine, dacă asta este alegerea ta… îşi duse mâna la frunte şi luă piatra. Iată-ţi deci piatra. Te-am încercat, Sheireen, dar să ştii că doresc într-adevăr fericirea pentru tine, şi că, dacă ai fi acceptat, toate puterile mele ar fi fost în slujba ta şi ţi-aş fi dat ceea ce îţi promisesem.

Nihal luă piatra, în timp ce Sennar se uita la ea din ce în ce mai zăpăcit.

— De ce-ţi faci probleme pentru mine? o întrebă pe bătrână.

— Pentru că i-am iubit mult pe jumătate-elfi şi voiam să-i apăr îngrijindu-mă de tine. Suspină. În rest, e mai bine să-ţi găseşti singură calea. Însă acum ai făcut o alegere, ai hotărât să urmezi calea cea mai grea. Fii credincioasă acestei alegeri şi caută fericirea. Va fi greu, pentru că, înainte ca drumul tău să se termine, va trebui să pătimeşti mult, dar eu am încredere în tine. Fii tare! În ce mă priveşte, voi încerca să te apăr de visele tale. În realitate, eu nu pot face prea mult, pentru că Reis a ferecat descântecul ei, dar măcar voi evita să te chinuie zi şi noapte. Piatra mea din amuletă va face tot posibilul.

Nihal se uită la ea cu profundă recunoştinţă.

— Mulţumesc, spuse emoţionată.

— Acum, ce aştepţi? răspunse aspră bătrâna. Înfăptuieşte ritualul.

Nihal scoase talismanul, dar se opri.

— Un ultim lucru, înainte să ne părăseşti. Este adevărat ceea ce mi-ai spus despre cei cincizeci de ani de pace sau era numai o modalitate de a mă atrage?

— Din păcate, totul este adevărat. Este bine să te gândeşti, dacă vrei să înţelegi în profunzime natura misiunii tale.

Nihal se opri o clipă cu amuleta în aer.

— Nu mai întârzia, Nihal, lumea pe care ai ales-o te aşteaptă, o încurajă bătrâna.

Nihal luă piatra şi recită formula rituală:

— *Rahhavni sektar aleero.*

Simţi cum se scurge puterea în mâinile ei şi piatra se încastră în lăcaşul ei. Dintr-odată, un vânt neaşteptat mătură sălile acelui palat enigmatic şi luă cu el pe Thoolan şi vrăjitoriile ei.

Când vântul se potoli, Nihal şi Sennar se treziră în centrul unei săli neîmpodobite şi întunecate. Fără scări, fără uşi, fără camere. Vraja care îi legase pentru două zile dispăruse.

14
TOASTUL TRĂDĂTORULUI

Imediat ce părăsiră sanctuarul şi se aflară în deşert, Sennar se întoarse spre Nihal şi o întrebă:

— Cum te simţi?

Nihal tăcu o clipă.

— Bine, răspunse ea în cele din urmă.

Vocile chiar se împuţinaseră, acum erau numai ecouri slabe.

Sennar suspină uşurat, apoi o asaltă cu întrebări. Cine era bătrâna aceea? Unde fusese în timp ce el o căuta peste tot? Ce alegere făcuse?

Nihal nu ştia ce să răspundă, era zăpăcită. Povesti că Thoolan era gardiana pietrei de pe Pământul Zilelor, povesti despre încăperi şi de ceea ce văzuse în ele, povesti până şi despre Fen, dar nu vorbi de sărut.

— De ce ai hotărât să nu rămâi? întrebă Sennar.

— Nu ştiu... poate mi se părea totul prea fals, răspunse, dar nu era sigură de ceea ce spunea. Curaj! Trebuie să ne reluăm drumul, adăugă, pentru a pune capăt acelei conversaţii.

Thoolan le lăsase un dar preţios: ploşti pline cu apă şi ceva de mâncare. Ar fi reuşit să treacă deşertul.

Merseră şase zile prin peisajul acela pustiu, în timp ce vântul mătura câmpia şi ridica vârtejuri de praf. Nihal fu tăcută tot drumul.

În a şasea seară se opriră să hotărască traseul pe care îl aveau de urmat.

— Dacă vom merge drept prin tot deşertul, vom fi siguri că nu vom întâlni niciun duşman, zise Sennar.

Scoase harta mototolită pe care o foloseau în deplasările lor. Era foarte veche, dar era tot ce găsise Sennar despre teritoriile supuse Tiranului. Pe de o parte, de cincizeci de

ani nu mai fusese făcută nicio hartă cu teritoriile ocupate. Pe de altă parte, nu dispar munţii în cincizeci de ani.

— Dacă mergem spre sud, vom ajunge la munţii aceştia, munţii… se strădui să le citească numele.

— Rehvni, îl întrerupse Nihal. Înseamnă meridionali.

El se uită la ea.

— Sigur. Ce mai, cu ceva sacrificii şi raţionalizând hrana, cred că putem reuşi.

Nihal era absentă.

— Dacă mi-ai acorda puţină atenţie, ţi-aş fi recunoscător, pufni Sennar. De când ai ieşit din sanctuarul acela blestemat de abia te uiţi la mine.

Nihal se scutură şi se uită în ochii lui.

— Dacă socoteşti că e cel mai bun lucru…

— Sigur că e, o tăie scurt Sennar, deranjat de dezinteresul fetei.

Împături harta şi o luară iar la drum.

Cu cât înaintau, cu atât Sennar era mai puţin convins de alegerea lui. Nu întâlneau nimic altceva decât câmpie şi pietre, şi alburiul acela al oaselor printre stânci. Continuară să se târască în linişte.

— Vreau să merg la Seferdi, zise într-o seară Nihal, pe neaşteptate.

Lui Sennar îi căzu pe jos bucata de carne uscată din care se pregătea să muşte.

— Ce?

Nihal lăsă ochii în jos.

— Ai auzit.

Erau zile de când nu făcea altceva decât să se gândească. Ştia că era o idee nebunească şi tâmpită, că nu avea cum să fi rămas mult din oraşele jumătate-elfilor şi că ar fi fost o vizită sfâşietoare, dar devenise o nevoie de neînfrânat. Ceea ce văzuse la Thoolan şi glasurile fantomelor care o chinuiseră cu amintirea exterminării semenilor ei lăsaseră un semn pe care nu-l putea ignora. Pe măsură ce înaintau în călătoria lor şi se apropia momentul

în care trebuiau să părăsească Pământul ei, Nihal era copleşită de dorul şi de nevoia de a vedea ceva care să-i vorbească despre poporul ei.

— Am auzit, dar n-am înţeles, zise Sennar. Sper să nu fi înţeles.

— Ştiu că este o nebunie, dar… simt nevoia.

— Cu câteva seri în urmă, te-am întrebat dacă îţi convenea să traversăm deşertul şi mi-ai spus că da. Pe Pământul Apei eşti aproape moartă, numai să poţi merge repede, şi acum vrei să întârzii pe un teritoriu duşman?

Glasul vrăjitorului era tăios.

— Bine, ai dreptate, prea puţin te-am ascultat în zilele astea, admise ea, răspunzând acuzaţiei ascunse în cuvintele acelea. Şi mai ştiu şi că poate fi periculos, dar…

— Eu nu te înţeleg, zise Sennar, pe un ton mai înţelegător. De ce vrei să rişti atât?

— Pentru că vreau să-mi găsesc rădăcinile.

Sennar dădu din cap.

— Te înţeleg şi mai puţin. Ai fost crescută de un om, mereu ai trăit în mijlocul oamenilor, de ce nu reuşeşti să te consideri una dintre ai noştri? Nu vei găsi la Seferdi nimic din ce nu ai deja: numai durere şi moarte.

Nihal se uită în pământ.

— Poate ai dreptate, dar nu pot renunţa. Nu e uşor de explicat… Simt că aici îmi sunt rădăcinile, de acest pământ este legată existenţa mea, ceea ce sunt, ce aş fi putut fi, ce voi fi. Vreau să văd ce a mai rămas de pe urma poporului meu.

— De ce vrei să-ţi faci rău? întrebă în şoaptă Sennar.

— Trebuie să o fac. Niciodată nu voi fi un om, şi nici măcar nu voi fi un jumătate-elf, dacă nu văd Seferdi, Alba, cum se ridică imaculată printre păduri. Încearcă să mă înţelegi.

— Vom face cum vrei, se predă Sennar.

Deci merseră spre vest şi, în două zile, ieşiră din deşert.

Priveliştea care-i întâmpină aproape îi sili să le pară rău după el: o câmpie nesfârşită, mărginită de buboaie negre. Erau turnuri care se ridicau în câmpie, legate între ele de drumuri albe ca nişte cicatrice şi înconjurate de o mână de construcţii aglomerate dezordonat una într-alta. Nu era nici măcar un copac, numai cenuşiul orbitor al câmpiei. În plus, deşertul era măcar un loc sigur, în dezolarea lui, în timp ce în regiunea aceea erau fammini peste tot.

— Gândeşte-te bine, îi spuse Sennar lui Nihal, la marginea câmpiei. Dacă vrei, mai ai timp să-ţi schimbi gândul. Eu mă voi duce să iau provizii într-unul dintre aceste… oraşe, şi tu mă vei aştepta în deşert. Pe urmă ne vom urma drumul spre sud.

Nihal îşi trase gluga pelerinei peste faţă.

— Cu cât intrăm mai repede, cu atât vom ieşi mai repede, declară intrând în câmpie.

Ultima zi petrecută în deşert trebuiseră să ajuneze. Le mai rămăsese numai apa. Acum erau înfometaţi şi nu ar fi putut evita multă vreme zonele locuite. Dimineaţă, nu întâlniseră fammini, dar după-amiază zăriră siluete în depărtare şi se mirară văzând că erau oameni.

Primul era un tip pe cal, înarmat, care nu le aruncă nici măcar o privire şi merse liniştit pe drum. Cel de al doilea bărbat mâna un car în care se înghesuiau vreo zece fammini în lanţuri. Văzând aceasta, Nihal strânse mânerul spadei şi aşteptă să dispară din raza ei vizuală carul şi acele bestii pe care le ura. Când, în sfârşit, fură departe, scoase un suspin de uşurare şi se relaxă.

Către seară se apropiară de una dintre aglomerările acelea de construcţii care păreau oraşe. Era vorba despre citadele fortificate. Erau construcţii joase, case, hanuri şi depozite de arme, înconjurate de un zid înalt. În mijlocul acelei aglomerări se afla un turn mare, centrul nevralgic al citadelei. Totul era din piatră întunecată, probabil bazalt, care dădea acelor oraşe un aspect tern. O ploicică deasă începuse să ude câmpia şi umplea aerul de un iz vag de

putred.

— Nu avem de ales, trebuie să intrăm, observă Sennar.

Făcură înconjurul zidurilor înalte care împrejmuiau oraşul. Era o singură intrare, o poartă controlată de doi fammini. Nu putea fi vorba să se strecoare înăuntru pe ascuns, trebuiau să treacă pe la intrare.

— Vorbesc eu. Tu acoperă-te şi taci! îi porunci Sennar.

Se apropiară precauţi de poartă. Numai ce fură la câţiva paşi, că străjerul şi întinse lancea.

— Cine-i acolo? zise cu glas gutural.

— Vânzători de arme, răspunse Sennar.

— De unde veniţi?

După cât se părea, scuza era plauzibilă.

— De pe Pământul Focului.

— Nu păreţi gnomi.

Nihal puse mâna pe spadă şi începu să transpire rece.

— Chiar nu suntem; suntem oameni de pe Pământul Focului. Căutăm adăpost pentru noapte.

Famminul se uită bănuitor la ei.

— Ce duce sub manta omul care e cu tine?

Înainte ca Nihal să fi putut face ceva, Sennar îi dădu pelerina la o parte şi arătă spada.

— O lucrare de a mea. Frumoasă, nu? Cel mai bun cristal negru de pe Pământul Stâncilor, o dovadă a artei mele pentru eventuali cumpărători.

Famminul coborî lancea.

— Puteţi intra, zise şi deschise poarta grea.

Sennar se grăbi să treacă şi Nihal îl urmă.

Imediat după poartă, era un perete nu prea înalt, negru, atât de apropiat de zidul oraşului încât abia lăsa loc să treacă un om, din care se deschideau o serie de uliţe înguste, înghesuite printre pereţii aceia joşi.

Sennar înaintă câţiva paşi cu prudenţă, apoi o împinse pe Nihal pe o uliţă.

— Ce te-a apucat? izbucni ea.

Ura locul acela, zidurile o sufocau şi ploaia începea s-o

exaspereze. Prefera dezolarea deşertului în locul acelei zone neliniştitoare care bâhâia de fammini.

— Taci, îi porunci Sennar, ducându-şi un deget la gură.

Apoi începu să recite o litanie, închise ochii şi, când îi redeschise, îi puse o mână pe frunte. Nihal avu o senzaţie ciudată, un fel de căldură.

— Ce mi-ai făcut? întrebă înspăimântată.

— Este o vrajă pe care am învăţat-o de la Flogisto pe Pământul Soarelui; permite camuflarea după plac. Acum ai înfăţişarea unui băiat frumos, zise Sennar cu un zâmbet.

Nihal îşi duse mâinile la faţă şi nu se recunoscu. În locul pielii ei fine, simţea asprimea unei bărbi nerase; nasul se lăţise, fruntea se înălţase. Imediat îşi duse mâinile la urechi. Rotunde. I se păru ciudat.

— Va ţine toată seara, nu mai mult. Când vom fi la han, nu vorbi, nu-ţi descoperi faţa şi limitează-te să mănânci. Această vrajă este numai o precauţie; cu cât ne vom da în vileag mai puţin, cu atât va fi mai bine.

Sennar se acoperi iar cu pelerina şi-şi reluară drumul.

Rătăciră mult printre uliţele care tăiau acele construcţii. Era o încrengătură de neexplorat de străduţe şi ulicioare, care se întretăiau în cele mai neprevăzute feluri cu cele mai ciudate cotituri. Nu era chip să te orientezi în labirintul acela şi curând îşi dădură seama că se pierduseră.

— Nu mai ştiu unde suntem, admise Sennar.

Nihal tăcea şi se străduia să-şi învingă stânjeneala şi dezgustul; mergea cu capul plecat încercând să nu se uite în jur. Apoi, auzi un zgomot surd şi se opri, cu mâna pe spadă.

— Ce-i? întrebă Sennar.

Nihal se uită în jurul ei, dar nu văzu nimic. Îi trebui ceva timp ca să înţeleagă că zgomotele proveneau din interiorul clădirilor. Ciuli urechea şi percepu un sunet care părea acela al multor corpuri care se agitau într-un spaţiu îngust, respiraţii gâfâite şi strigăte guturale. O senzaţie de durere îi

trecu prin minte, simţi că se sufocă şi trăi spaima închisorii.

Rătăciră cam o oră şi se udară până la piele sub ploaia aceea lentă, dar neînduplecată. Tocmai se pregăteau să renunţe, când zăriră pe cineva. Nihal se opri.

— Cine-i acolo? zise umbra, care se afla la câţiva paşi de ei.

Glasul nu părea ameninţător, era aproape jovial.

Sennar luă taurul de coarne.

— Negustori. Suntem în căutarea unui han.

Umbra se apropie.

— Cum naiba aţi nimerit prin părţile astea, dacă sunteţi în căutarea unui han? Nu sunt hanuri în cazarmă.

Acum, când era mai aproape, îl putură distinge pe interlocutorul lor: era un bărbat, acoperit de o manta largă roşie. Strângea o lance în mână, trebuie să fi fost un străjer.

— Este pentru prima oară când venim prin părţile astea şi nu cunoaştem locul... răspunse Sennar pe un ton mai puţin sigur.

Omul îi măsură o vreme şi întârzie cu privirea pe silueta lui Nihal. Apoi dădu din umeri pentru a-şi scutura ploaia de pe el.

— Se vede că sunteţi străini... aici sunt numai celulele famminilor, dacă vreţi să găsiţi un han va trebui să urcaţi în oraş; dacă o luaţi în sus pe acolo, nu puteţi greşi.

Sennar îi mulţumi, o luă de un braţ pe Nihal şi dispăru de-a lungul străzii pe care i-o arătase bărbatul.

Nihal era neliniştită. Deci sentimentele pe care le încercase proveneau de la famminii. I se părea imposibil. Nu era vorba doar de mânie, ci şi de prostraţie şi de suferinţă pentru ceva căruia nu i te puteai împotrivi.

Trebuiră să meargă mult, apoi celulele lăsară loc oraşului căţărat pe o culme. Erau case sărace şi toate la fel, dominate de o fortăreaţă masivă care probabil era centrul de comandă al acelui loc.

Curând dădură peste ceea ce părea o tavernă; se auzeau fluierături şi urlete care veneau din interior. Nihal şi Sennar

intrară.

Imediat ce băgară nasul înăuntru, îi lovi un miros pătrunzător de bere, împreună cu urlete şi râsete deşănţate. Localul era mic, sufocat de fumul prea multor pipe şi plin peste măsură de soldaţi înghesuiţi în jurul meselor.

Nihal ar fi vrut să iasă, dar se abţinu; în plus, o căutase cu lumânarea. Sennar se duse ocolind spre cel care trebuie să fi fost hangiul. Gălăgia era atât de mare încât Nihal nu auzi ce-şi spuneau, se limită să se lase condusă de Sennar.

Vrăjitorul o conduse la o masă dosnică, dintr-un colţ. Nihal se refugie pe scaunul care i se păru cel mai apărat, cel de lângă perete, şi Sennar luă loc alături de ea.

— Camerele sunt deasupra, zise vrăjitorul. Mâncăm, urcăm imediat ce am terminat şi mâine, la primele licăriri ale zorilor, o luăm din loc.

Un servitor le aduse un fel de supă demnă de raţia unei trupe de mercenari, în care pluteau firişoare ciudate pe care Nihal se gândi că ar fi fost mai bine să nu le cerceteze; iar ca să condimenteze totul, două pocale de bere, măcar acelea pline ochi, şi un coltuc de pâine neagră.

Atmosfera din tavernă era veselă şi zgomotoasă. Un grup de soldaţi de la o masă nu făceau altceva decât să ciocnească şi să râdă, golind paharele pline ochi cu bere. Evident sărbătoreau ceva.

Nihal era dezgustată de lumea aceea. Trădători, iată ce erau, o grămadă de trădători jegoşi, adăpostiţi într-un han de cea mai joasă speţă. Îi păru rău că nu era pe câmpul de bătălie. Era pe teritoriu duşman şi trebuia să se prefacă mulţumită. Îşi plecă privirea deasupra farfuriei şi-şi mâncă supa cât putu de repede.

La un moment dat, unul dintre soldaţi se ridică în picioare, cu paharul în mână.

— Ei, ascultaţi-mă! urlă cu limba împleticită de alcool. Blestemat fie cel care nu sărbătoreşte astă-seară cu noi! Voi doi, cei de colo, din colţ, şi voi! spuse în direcţia lui

Nihal şi Sennar.

— Ţine-mă, îi murmură Nihal lui Sennar.

Vrăjitorul o luă în serios şi, fără să se lase observat, puse mâna pe spada ei.

— Astă-seară toţi trebuie să se dezlănţuie nebuneşte. Trupele noastre au cucerit încă două oraşe de pe Pământul Apei, în curând tot Pământul va fi în mâinile noastre! Să ciocnim pentru Tiran şi pentru o victorie rapidă asupra Lumii Pământene!

Toţi cei de faţă ridicară pocalele urlând. Nici măcar Sennar nu se putu abţine şi ridică pocalul lui cu convingere. Nihal nu se mişcă şi continuă să-şi mănânce supa.

— Hei! Ce-i de suntem atât de întunecaţi? întrebă o voce.

Când Nihal ridică ochii, se trezi la o palmă de chipul rubicond al unui soldat. Mirosea groaznic a alcool, avea pielea arsă de soare ca un sătean şi un zâmbet batjocoritor şi cutezător. Jumătate-elful nu voia altceva decât să-i şteargă rânjetul acela idiot de pe faţă. Îşi trase capul sub glugă şi-şi luă privirea de la el.

— Prietenul meu nu e prea sociabil, se grăbi Sennar să zică.

— Văd şi eu, fir-ar să fie! izbucni bărbatul agitându-şi carafa care dădea pe afară de bere şi vărsând o bună parte pe podea.

Fără zăbavă, luă un scaun şi se aşeză lângă ei. Apoi fără a lua în seamă privirea aspră a lui Sennar, îşi apropie din nou faţa de i ca a lui Nihal.

— Deci, prietene? Ce ţi s-a întâmplat?

— E mut, interveni Sennar. Şi surd, adăugă.

Nihal continuă să mănânce.

— Mare păcat, comentă acela. O petrecere atât de frumoasă şi nu se poate bucura de ea.

Urmă o secundă de tăcere stânjenită. În loc să plece, bărbatul întinse o mână spre Sennar.

— Avaler, comandant al trupelor încartiruite la Tanner, la graniţa cu Pământul Soarelui.

Nihal avu o tresărire. Auzise despre acel sat, era aproape de cel în care trăia Eleusis.

— Varen, de pe Pământul Focului, i-o întoarse Sennar, fără a strânge mâna pe care i-o întindea bărbatul, negustor de arme. El este Livon, ucenicul meu.

— Dar! Eşti tânăr pentru a avea de pe acum un ucenic…

— Ca să spun adevărul, este pentru prima oară când vin aici să-mi vând negustoria. Până anul trecut lucram pentru un gnom.

Sub masă, Sennar întinse o mână spre Nihal. Ea o apucă şi simţi că era îngheţată. Ridică ochii spre prietenul ei şi văzu că avea fruntea transpirată.

— Se spune că gnomii sunt cei mai buni meşteri de arme, comentă bărbatul.

— Da, am avut un maestru foarte bun.

Sennar îi strânse şi mai tare mâna lui Nihal.

— Sunteţi norocoşi, este o perioadă în care războiul se desfăşoară ca uns. Sigur, moartea lui Dola a fost o lovitură urâtă, dar la urma urmelor nu era singurul nostru conducător bun şi acum lucrurile merg mult mai bine.

Sennar îşi plecă privirea şi începu iar să mănânce.

— Unde mergeţi? întrebă Avaler.

— Trebuie să mă duc la un vechi client al maestrului meu, mi-au spus că trăieşte pe lângă ruinele Seferdi, dar nu ştiu drumul.

— Nu sunt oraşe spre Seferdi, răspunse întunecat comandantul.

Nihal îşi ţinu respiraţia. Sennar întrecuse măsura.

— Ah, sigur! Poate te gândeşti la baza Rothaur! exclamă la sfârşit Avaler.

— Chiar aia, mi-ai luat vorbele din gură, replică Sennar.

— Nu mi-o aminteam pentru că nu e chiar aproape de Seferdi, Rothaur este ultimul fort înainte de mlaştini. E uşor de ajuns: de aici trebuie să mergeţi mereu spre apus; odată ce aţi ajuns la Messar, îndreptaţi-vă spre sud câteva mile. Drumul e bun şi se întâlnesc multe sate. Dacă sunteţi

drumeţi buni, nu vă trebuie mai mult de patru zile.

Multe sate... sigur, tocmai tovărăşia este ceea ce ne lipseşte.

Soldatul reluă nestingherit:

— Tatăl meu a participat la jefuirea Seferdiului.

Nihal fremătă şi Sennar o strânse de mână.

— Chiar aşa? zise vrăjitorul pe un ton neutru, în timp ce începea iar să mănânce.

— Şi încă cum! Tatăl meu a fost printre primii care s-au supus Tiranului. Bătrânul meu a înţeles imediat de unde bătea vântul.

Nihal lăsă cu zgomot lingura în blid şi Sennar dădu să se ridice.

— Unde te duci? întrebă Avaler. Noaptea-i la început şi trebuie să sărbătorim.

Îl obligă pe Sennar să se aşeze iar şi-i umplu pocalul cu bere din carafă şi pe cel al lui Nihal.

— Asta v-o ofer eu în amintirea bătrânului meu. Dădu pe gât pocalul lui şi începu iar să vorbească: Tatăl meu îmi povestea mereu despre distrugerea Seferdiului. Fu prima dată când au ieşit la luptă famminii, blestemaţii ăia. Atunci însă nu erau încă atât de mulţi şi pe urmă ăia sunt bestii, dacă nu este cineva care comandă, nu ştiu nici măcar unde să se ducă. Tatăl meu era unul dintre cei care comandau. Când eram mic, îmi povestea cât era de alb şi mare oraşul. Ei au sosit noaptea, s-au aruncat o parte asupra jumătate-elfilor şi altă parte asupra palatului regal. Au măcelărit jumătate din populaţia oraşului într-o singură noapte. Mai întâi l-au ucis pe rege.

Îşi turnă un alt pocal şi bău.

— Urâţi oameni jumătate-elfii, îngâmfaţi. Tatăl meu îi ura şi, eu, fireşte. Înainte să fi venit blestematul acela de Nammen, noi, cei de pe Pământul Nopţii, eram la un pas de a câştiga Războiul de Două Sute de Ani. Şi pe urmă erau cu toţii vrăjitori malefici, le citeau oamenilor gândurile şi făceau ritualuri ciudate împotriva zeilor, în palatele lor... au

avut sfârşitul pe care-l meritau.

Nihal se ridică brusc şi Sennar o urmă.

Avaler făcu tot aşa şi se puse dinaintea lui Nihal.

— Fir-ar să fie! V-am spus că e devreme ca să plecaţi!

Sennar se băgă între ei.

— Lasă-l în pace, nu te poate auzi. Dar are dreptate, e târziu şi astăzi am mers mult. Crede-mă, a fost o adevărată plăcere să te ascultăm, dar acum trebuie să plecăm, casc de somn.

Aproape-şi deplasă un maxilar pentru a imita un căscat credibil.

— Fă cum crezi… bolborosi Avaler.

Nihal ţâşni spre scară şi o urcă în cea mai mare grabă. Sennar o urmă şi o luă de un braţ.

— Fii calmă! îi ceru în şoaptă.

Imediat ce intrară în camera lor, Nihal îşi aruncă pelerina pe jos.

— Bastardul acela… murmură. Eu credeam că numai famminii au exterminat jumătate-elfii… în schimb… Blestemaţii!

Scoase spada din teacă şi lovi o mescioară de lângă unul din cele două paturi. Lemnul se împrăştie în mii de bucăţi.

Plecară înainte de ivirea zorilor. Când ieşiră din oraş mai ploua încă, o ploaie liniştită şi neîntreruptă, asemănătoare unui plâns resemnat.

Mai trebuiră să se oprească la un han numai o singură dată. Oraşul era identic cu cel prin care trecuseră, poate doar puţin mai mic. Intrară în tavernă după miezul nopţii şi deci nu găsiră multă animaţie. Mâncară în linişte şi tot în linişte se retraseră, pentru ca apoi să se trezească în zori şi să purceadă iar.

În seara zilei următoare sesizară că aerul începea să aibă un miros respingător. Cunoşteau bine putoarea aceea, era asemenea celei pe care o simţiseră în mlaştinile Pământului Apei. Nihal îşi amintea că, într-o vreme, în locul acela era o

pădure minunată, Pădurea Bersith. După cât se vedea, fusese lovită de un rău necunoscut, poate provocat de scursorile oraşelor famminilor, care otrăviseră râurile ce o irigau; acum, în locul ei era o mlaştină rău mirositoare.

— Suntem aproape, murmură Nihal, pe când umbrele se alungeau şi anunţau noaptea.

Pământul pe care călcau era din ce în ce mai moale şi Nihal văzu cum dispar la orizont oraşele pe care le ura. În faţa lor, acum, se întindea numai pata neagră a terenului împânzit de ape puturoase.

Lui Nihal îi trecură prin minte anumite imagini neclare, însoţite de murmurul spiritelor: copaci seculari printre ramurile cărora soarele dansa vesel, splendoarea unui oraş minunat şi a marmurei lui, peste care se profila maiestuos şi alb strălucitor palatul regal, cu uriaşul lui turn de cristal. Acum însă, nicio licărire nu aprindea întunericul nopţii. Şi totuşi, Seferdi era acolo, Nihal era sigură.

Dintr-odată, Nihal se opri.

— Ce e? întrebă Sennar.

— E în spatele acelui deal, murmură Nihal.

— Nu eşti obligată s-o faci, zise Sennar, după ce se apropiase. Putem trece dincolo şi să mergem prin mlaştină.

Nihal nu răspunse şi înaintă spre colină. Numai ce începuse să o ocolească şi văzu înfiripându-se silueta oraşului.

În locul zidurilor înalte şi imaculate pe care le ştia datorită viziunilor din ultimele zile, erau ruine îngălbenite, un zid de cărămidă sfărâmat în mai multe locuri, la poalele căruia zăceau blocuri mari zdrobite. Deasupra, unde odată se iveau cele mai înalte edificii şi moara oraşului, era acum un gol lugubru, învăluit în lumina palidă a lunii.

Nihal înaintă încet în acea tăcere spectrală şi se trezi în cele din urmă, în spatele zidurilor, sub poartă. Era o deschidere în formă de ogivă strâmtă şi foarte înaltă, şi sub arhitravă se aflau statuile a doi lei culcaţi, care păreau să facă de strajă oraşului. Pe pământ, dislocată, era o uşă de

lemn cu incrustaţii de metal; balamalele erau mâncate de rugină şi lemnul era putrezit tot. Nihal se aplecă şi văzu semnele decolorate ale unui basorelief, care era acum de nedesluşit. Pe urmă, în mijloc se deschidea o spărtură, probabil semnul berbecului care spărsese uşa într-o noapte ca aceea, cu patruzeci de ani în urmă. Cealaltă parte atârna smulsă din canat la jumătate. Era nemaipomenit că rezistase în poziţia aceea în toţi aceşti ani.

Nihal se ridică şi, timorată şi impresionată, trecu de lei, care păreau să o cerceteze cu privirile lor lipsite de ochi. Odată intrată, i se păru că pusese piciorul într-o altă lume.

15
LAIUS ŞI VRAŠTA

Laius nu fu imediat sigur că se trezise. Când deschise ochii, văzu numai întuneric. Greutatea lanţurilor care-i legau încheieturile mâinilor şi picioarelor, împreună cu durerea din umăr, îl readuseră la realitate.

Încercă să întoarcă capul ca să vadă unde era, apoi îşi aminti ceea ce se întâmplase şi înţelese că era prizonier. Îi veniră lacrimi în ochi, ca şi cu câteva zile în urmă, în celula de la bază. Nu numai că nu reuşise să o ajungă din urmă pe Nihal, dar se lăsase şi prins.

Încercă să se mişte pentru a înţelege cât de mare era celula, dar lanţurile îl împiedicau şi umărul îl durea. Auzea zgomotele altor lanţuri care proveneau din alte celule, ţipete omeneşti, voci guturale, râsete. Era un univers întunecat de sunete care îl zăpăceau şi îl înspăimântau.

Nu ar fi ştiut să spună cât timp trecuse, dar dintr-odată văzu cum se deschide o ferestruică în faţa lui; trebuia să fi fost un orificiu pe uşă. Lumina, deşi slabă, îl orbi. Când se obişnui, văzu că celula era foarte mică, de ajuns ca să încapă în ea corpul lui mărunt.

La uşă se ivi chipul înspăimântător şi feroce al unui fammin. Laius îngheţă când văzu colţii albăstrii, ochii mici porcini, membrele nefiresc de lungi şi cu gheare.

— Ce vreţi de la mine? Ce vrei să-mi faci? urlă îngrozit.

Famminul intră şi Laius văzu că ducea cu el o farfurie, probabil cina lui sau prânzul. Nu avea idee ce oră din zi să fi fost.

Famminul intră nepăsător şi aşeză mâncarea pe jos. Îi aruncă băiatului o privire ciudată, curioasă, care lui Laius i se păru că nu corespundea defel cu chipul lui feroce. Ochii aceia erau învăluiţi de tristeţe, era o privire aproape omenească.

Famminul plecă în linişte şi închise uşa în urma lui; însă lăsă uşiţa ferestruicii deschisă pe jumătate, astfel încât o lumină slabă să pătrundă în celulă.

Cea de a doua întâlnire a lui Laius cu un fammin nu fu tot atât de promiţătoare ca prima. Două zile mai târziu, văzu cum se dă uşa de perete şi pe una dintre bestiile acelea intrând cu pas hotărât. Acest fammin era mai înalt decât cel care îi aducea mâncarea de obicei şi părul aspru care îi acoperea braţele era de o culoare mai închisă; ochii lui erau răi. Laius nu ar fi crezut niciodată că famminii ar fi putut fi atât de diferiţi unul de altul.

Bestia îi scoase lanţurile, îl târî pe jos şi îl duse într-o altă încăpere, unde erau un bărbat şi alţi fammini. Laius intui ce se întâmpla şi tremură. Îşi spuse că trebuia să-şi facă curaj, că acela era momentul să-şi dovedească valoarea, dar simţea de pe acum cum îi tremurau picioarele.

Bărbatul mai întâi se limită să-i pună câteva întrebări, în faţa cărora Laius tăcu încăpăţânat. Glasul bărbatului deveni ameninţător, din ce în ce mai ridicat, dar Laius continuă să tacă. Trebuia să-şi asume toată responsabilitatea prostiei pe care o făcuse. Niciodată, chiar niciodată, nu ar fi recunoscut că şi Nihal, şi Sennar erau pe acel Pământ.

Îl dezbrăcară cu spatele gol şi în ziua aceea nu făcură altceva decât să-l biciuiască, până când îi striară spatele de sânge. Laius urlă, plânse, se simţi pierdut şi disperat, dar îşi muşcă limba şi nu spuse nimic din ceea ce ştia. Durerea era insuportabilă, mai rea chiar şi decât aceea a rănii de la umăr, dar rezistă.

Famminul se întrerupea numai ca bărbatul să-i poată pune alte întrebări, apoi începea iar cu şi mai mult elan decât înainte, până când Laius fu înghiţit de întuneric şi crezu că era pe punctul de a muri.

Se trezi în celula lui. Spatele îl durea ca şi cum ar fi fost ars de un tăciune încins. Se consolă cu gândul că măcar îşi

ţinuse gura închisă. Dar câtă vreme ar mai fi reuşit?

Laius fu tratat astfel timp de două zile, şi timp de două zile nu vorbi. Urlă şi-şi muşcă buzele până le făcu să sângereze doar ca să nu dezvăluie ceea ce ştia. Când îl aduceau din nou în celulă era mereu leşinat, dar aveau grijă să-i oblojească rănile. Nu puteau să-şi permită să-l lase să moară înainte de a fi dezvăluit motivul prezenţei lui dincolo de graniţă.

Curând, Laius nu reuşi să se mai gândească la nimic. Nu era conştient nici măcar de trupul lui şi zăcea aproape inconştient într-o margine a celulei.

În seara a treia se întâmplă ceva. Când famminul care-i aducea cina deschise celula, Laius la început nici nu realiză. Printre pleoapele întredeschise percepu o lumină slabă, apoi simţi o prezenţă alături. Deschise ochii şi văzu că famminul se uita la el.

— De ce taci? întrebă acea fiinţă cu glas gutural.

Laius nu răspunse.

— Te omoară, de ce nu spui ce ştii? continuă famminul. Nu are sens să mori aşa. Doar pentru o poruncă se moare, pentru că nu se poate face altfel. Fiinţa tăcu gânditoare. Ţi-a poruncit cineva să taci?

De data asta, Laius deschise ochii şi-şi ridică faţa spre fiinţa aceea. Nu înţelegea ce voia.

— Ţi-a poruncit cineva? repetă famminul.

Laius dădu din cap că nu, apoi îl lăsă să cadă în piept.

— Atunci de ce nu vorbeşti?

— Nu am nimic… nimic de spus…

— Sau eşti un spion, sau cauţi ceva: asta spune şeful, insistă famminul.

— Greşeşte, răspunse sfârşit Laius.

— De ce taci? repetă atunci bestia.

— Sunt lucruri care se fac… pentru că vrei să le faci. Eu voi muri… pentru că am hotărât că e corect aşa…

— Nu înţeleg, zise famminul.

Se uită uimit la el, apoi luă un vas jegos, îl întoarse pe

prizonier şi începu să-i întindă conţinutul pe spate. O senzaţie de răcoare îl invadă pe Laius şi îl făcu să se simtă puţin mai bine.

— Şi tu de ce faci asta? îl întrebă băiatul pe fammin.

— Nu poţi muri înainte de a fi spus adevărul: aşa a zis şeful. Atunci te tratez, răspunse fiinţa.

— Sunt lucruri care se fac numai pentru că simţi că sunt corecte.

— Ce înseamnă *corect?*

— Nu ştiu… ceva care aduce binele.

Fiinţa se uită întrebătoare la el. Încă o dată Laius se întrebă cum de era posibil ca un fammin să aibă asemenea ochi.

— Cum te cheamă? întrebă Laius.

— Vrašta.

Cuvântul acela îi aminti ceva.

— Mulţumesc, murmură.

Din a patra zi începură să folosească instrumente de tortură încinse. Bărbatul continua să pună întrebări, apoi îi poruncea famminului să-l ardă pe Laius. Băiatul urla, implora până şi iertare, dar nu vorbea.

— Nu vei putea continua la infinit aşa, îţi dai seama? zise la un moment dat bărbatul, apropiindu-şi faţa de cea a băiatului. Eu nu voi obosi niciodată să te torturez şi nu îţi voi permite să mori înainte să fi spus ceea ce vreau să te aud spunând. Putem continua ani de zile.

Laius tăcu, cuvintele acelea nu îl mai înspăimântau.

Bărbatul zâmbi.

— Vă cunosc bine, pe voi cei de pe Pământurile Libere. Dacă faci aşa, este numai pentru a ocroti pe cineva. Ei bine, ocrotirea ta nu va servi la nimic. Dacă a intrat cineva pe acest Pământ, eu îl voi găsi. Poate l-am găsit deja. Suferi degeaba, băiete, nu eşti un erou, eşti numai o bucată de carne sângerândă în mâinile mele.

Laius nu mai simţea nimic, nici frică, nici ură pentru

călăul lui, nimic. Viaţa era numai durere, mâncare şi băutură. Nimic altceva. Nu avea putere să se gândească, nici nu mai avea dorinţă să supravieţuiască. Singurul lucru care îl interesa era să tacă.

În fiecare seară, Vrašta se ducea la el şi îl îngrijea. Laius începu să iubească senzaţia de prospeţime a leacurilor pe răni şi să îndrăgească fiinţa aceea monstruoasă. Prin intermediul mâinilor păroase care îi atingeau spatele simţea cum curge milă şi începu să creadă că famminul nu îl îngrijea numai pentru că îi fusese poruncit.

În plus, monstrul acela continua să-i pună întrebări.

— Toţi oamenii fac ce vor ei?

— Cine e destul de tare da, răspunse Laius şi se gândi la Nihal.

— Toţi oamenii sunt ca tine?

— Din fericire, nu.

— De ce tremuri?

— Mi-e frică.

— Ce-i frica?

— Este ceea ce te năpădeşte în bătălie, în timp ce lupţi.

— Când lupt, eu nu mă gândesc la nimic. Trebuie doar să ucid.

— Nu ţi-e frică de moarte?

— De ce ar trebui? Nu este diferenţă între a muri şi a trăi, răspunse Vrašta.

— Îţi place să ucizi? întrebă Laius.

— Nu ştiu. Nu-i ceva ce-mi place şi ceva ce nu-mi place. Sunt numai poruncile. Se opri o clipă gânditor. Unora dintre noi, Greşiţilor, nu le place să ucidă, nu vor să o facă. Răspund ordinelor ca toţi ceilalţi, dar nu sunt tot atât de sălbatici. Dacă sunt descoperiţi, sunt ucişi. Ei plâng atunci când mor, dar spun că e mai bine să moară decât să trăiască.

— Toţi iubesc ceva mai mult decât altceva. Nu-ţi place să-mi întinzi alifia? Mie mi se pare că da.

— Nu ştiu, poate.

— O fac pentru cineva, îi zise într-o seară Laius famminului, în delirul febrei. Bărbatul care mă torturează are dreptate, asta se face numai pentru a apăra pe cineva.

— Pentru cine o faci? întrebă Vrašta.

— Pentru o prietenă, persoana la care ţin cel mai mult pe lumea asta.

— Ce e o prietenă?

— Cineva de care nu te poţi lipsi, cineva la care ţii şi cu care te simţi bine, zise Laius, printre gemetele delirului.

— Tu eşti prietenul meu, încheie Vrašta.

Toată noaptea, famminul stătu lângă el, chiar dacă nu-i fusese poruncit. Băiatul repetă de mai multe ori numele lui Nihal şi pe acela al lui Sennar, iar glasul lui ajunse şi la cine nu ar fi trebuit să-l audă.

Vrašta fu chemat de către şeful lui în dimineaţa următoare.

— Vreau ca tu să-l ajuţi pe băiat să fugă.

Vrašta nu se întrebă ce sens avea ordinul acela: era un ordin, un famin nu se poate împotrivi unui ordin.

— Îi vei spune că vrei să-l însoţeşti la prietenii lui; te vei lăsa condus până la ei şi, când îi vei găsi, îi vei ucide.

Famminul rămase în tăcere, chinuit de prima lui îndoială. Simţea că nu vrea să-l ucidă pe Laius, era prietenul lui, pentru prieteni se fac lucruri mari şi cu siguranţă nu se ucide.

— Ce dracu' te-a apucat? întrebă bărbatul, după ce-l cercetase cu atenţie. Nu o să începi şi tu să spui că nu mai vrei să ucizi? Nu te vei fi transformat şi tu într-un Greşit?

— Voi face cum spui, răspunse Vrašta.

Era un ordin, nu se discuta.

Bărbatul se relaxă pe scaun.

— Fă-l să creadă că vrei să-l ajuţi. Este un neghiob, va cădea în capcană. Nu îl ucide înainte să te fi dus la prietenii lui. Atunci îi vei putea masacra cum vei voi.

Vrašta simţi ceva neplăcut în fundul stomacului, dar

răspunse iar că avea să se supună.

Senzaţia aceea neplăcută era încă acolo, când, puţin după aceea, famminul intră în celula lui Laius. O deschise şi îl văzu pe băiat agăţat de mâini de zid, cu capul lăsat în piept. Iar îl torturaseră. Era noapte adâncă, comandantul îi spusese să se ducă la el după asfinţit şi să-l scoată cu precauţie, ca să fie crezut într-adevăr că făcea totul în secret.

Vrašta se apropie de Laius şi îl scutură. Laius deschise ochii şi chipul lui se lumină la vederea famminului.

— Ai venit să mă îngrijeşti?

Greutatea din stomac urcase şi îi sufoca gâtul lui Vrašta. Famminul se întrebă ce era senzaţia aceea ciudată pe care nu o simţise niciodată până atunci, dar nu ezită; îi vorbi lui Laius aşa cum îi ordonase comandantul să facă.

— Te ajut să fugi.

În timp ce o spunea, desfăcu lanţurile care-l legau de perete pe Laius. Băiatul se uita la el zăpăcit.

— Ţi-au dat acest ordin? întrebă.

Vrašta rămase tablou.

— Nu, o fac pentru că vreau, zise în cele din urmă.

Într-un fel, era adevărat. Voia ca Laius să se simtă bine, voia să nu mai fie torturat şi, odată ieşit de acolo, ar fi încetat să sufere.

— Dacă faci aşa ceva, te vor ucide, zise Laius. Îşi mişcă braţul liber. Las-o baltă!

Famminul era surprins. Comandantul nu prevăzuse asta.

— Dar eu vin cu tine şi te duc la prietena ta. Nu-mi vor face nimic.

Atunci, Laius acceptă. Vrašta îl eliberă de lanţuri, îl înfăşură într-un sac, îl luă în spate şi începu să caute drumul de ieşire din închisoare. Făcu aşa cum îi spusese comandantul, se mişcă pe furiş, se prefăcu prevăzător, dar fu inutil pentru că băiatul aţipise din nou, încrezător, pe spatele lui.

În dimineaţa următoare, Laius se trezi sprijinit de un copac şi întredeschise ochii în lucirea înţepătoare ce lumina locul în care se afla. Se simţea amorţit cu totul şi spatele îl ardea. Ridică braţele şi îşi dădu seama că erau în mare parte bandajate; evident, Vrašta i le îngrijise. Se întoarse şi văzu că famminul era întins alături şi se uita la el. Îi zâmbi recunoscător.

— Dacă vrei, te pot duce la prietenii tăi, zise Vrašta.

— Au plecat cu două zile înaintea mea şi nu am idee unde sunt. Nu văd cum i-am putea ajunge, zise Laius.

— Eu am un miros fin, dacă ai ceva de-al lor, ceva pe care să-l fi atins de mai multe ori…

Laius era toropit şi-i era greu să-şi adune gândurile, astfel că îi trebui puţin ca să-şi amintească de punga cu bani. Nihal o atinsese adesea în timpul călătoriei. Se mişcă să o ia, dar simţi o durere puternică străbătându-i trupul.

Vrašta se apropie grijuliu.

— Te doare?

— Am cu mine o pungă pe care o folosea prietena mea, dar nu reuşesc să o iau. Ar trebui să fie sub haina mea.

Vrašta încuviinţă deloc mirat.

Apoi Laius îşi aminti de scrisoarea lui Nihal şi îşi spuse că era un prost. Dacă Vrašta ştia de pungă, trebuia să ştie şi despre pergament. Era clar ca bărbatul care îl torturase o găsise la el. Probabil tocmai datorită scrisorii înţelesese că puteau fi alţi duşmani pe Pământul acela.

Vrašta căută uşor pe pieptul băiatului şi luă punga. Era goală şi pătată de sânge. O duse la nas, apoi adulmecă aerul.

— Nu au trecut pe aici, va trebui să-i căutăm îndelung, zise.

În dimineaţa aceea rămaseră în câmpie, pentru că Laius era prea obosit pentru a continua drumul. Vrašta îl tratã iar, căută apă pentru el, îi aduse de mâncare, mereu zâmbitor şi îndatoritor.

Pe toată perioada căutării lor, Vrašta îl ţinu în spate pe Laius. Famminul avea picioare sprintene şi un miros fin, şi ambele îi fură de folos pentru a le lua urma lui Nihal şi lui Sennar. Traversă repede câmpia imensă, pustie şi se opri numai ca să-l trateze pe Laius, să-i dea să mănânce şi să bea.

Băiatul începu să trăncănească din ce în ce mai des cu famminul, pe tonul afectuos al unui frate mai mare. Într-o seară, îi povesti despre Nihal, despre armată, despre viaţa lui.

— Sunt mulţumit că nu am vorbit, zise în final.

— Dacă ai fi vorbit, nu ai fi fost în halul ăsta, răspunse Vrašta.

— Dar i-aş fi trădat pe prietenii mei şi nimic nu este mai rău decât să trădezi.

— Ce înseamnă *să trădezi?*

— Înseamnă să minţi, să spui că faci ceva şi să faci altceva. Prietenii mei ştiu că eu i-aş apăra cu orice preţ şi că nu le-aş face niciodată rău. Trebuie întotdeauna să fii sincer cu prietenii tăi.

Vrašta simţi un fior în inimă, începea să înţeleagă: dacă el era într-adevăr prieten cu Laius, nu ar fi trebuit să facă tot ceea ce făcea. În zilele acelea, famminul era cuprins de senzaţii pe care nu le cunoştea şi nu reuşea să le recunoască.

Înainte de a-l întâlni pe Laius, Vrašta nici măcar nu ştia ce însemnau cuvinte ca *prietenie* ori *a te simţi bine.* Viaţa lui era numai lupta. Avusese de a face cu mii de prizonieri şi pe câte unul chiar îl torturase. Nu simţise nici durere, nici plăcere: erau ordine şi famminii nu pot nesocoti ordinele.

În schimb, acum, începea să înţeleagă că dincolo de datorii, cărora nu li se putea sustrage, exista o lume, o viaţă care îl aştepta, făcută din mii de senzaţii pe care numai în clipa aceea începea să le atingă şi care îl făceau curios, chiar şi atunci când erau neplăcute şi dureroase.

Îşi aminti ce îi spusese un Greşit, înainte de a-l omorî:

— Niciodată nu doreşti numai să trăieşti şi atât? Să faci ceea ce vrei?

Vrašta nu înţelesese, pentru că nu ştia ce este viaţa. Acum însă, intuia, şi mai ştia şi că nu voia să-l trădeze pe Laius. Iată ce era greutatea aceea din stomac, nodul acela din gât: era să nu vrei să faci un lucru.

În sfârşit, într-o după-amiază, Vrašta găsi drumul pe care prietenii lui Laius îl făcuseră şi înţelese că se îndreptau spre Seferdi.

Seara, Laius aţipise lângă el şi respira liniştit. Vrašta îl scutură de câteva ori; băiatul deschise ochii şi clipi repetat.

— Sunt duşmani? întrebă el, străduindu-se să fie atent.

— Eu te-am trădat.

Imediat ce o spuse, Vrašta se simţi mai bine.

Laius nu înţelese.

— Ce? întrebă zăpăcit.

— Un bărbat mi-a ordonat să te eliberez, mi-a spus să-ţi găsesc prietenii şi să te ucid împreună cu ei.

În clipa aceea, Laius era treaz de-a binelea, se ridică în capul oaselor.

— Doar de aceea m-ai eliberat?

— Mi se ordonase, zise Vrašta.

— Tu vrei să mă ucizi?

— Nu, zise dintr-o suflare Vrašta.

Laius îl fixă pe fammin.

— Eu sunt aici, dacă vrei să mă ucizi, fă-o acum, hai!

Vrašta plecă privirea.

— Eu te-am trădat… repetă.

— Tu nu m-ai eliberat pentru că ţi s-a ordonat, şi nu m-ai adus până aici ca să mă trădezi pe mine şi pe prietenii mei. Ai făcut asta pentru că voiai.

Vrašta se uită la el.

— Un fammin nu poate nesocoti un ordin. Greşiţii pe care i-am cunoscut nu voiau să ucidă, şi totuşi trebuiau să o facă, pentru că aşa au fost creaţi de Tiran.

— Tu ai ales să-mi spui adevărul, şi tu ai ales să mă vindeci, nimeni nu ţi-a ordonat. Şi tu poţi face ceea ce vrei, şi tu poţi alege.

— Eu nu vreau să fiu obligat să te ucid… Eu nu vreau să te trădez… Tu eşti un prieten al meu, zise trist Vrašta.

Laius întinse o mână spre el şi îi mângâie un obraz. Contactul acela avu un efect ciudat asupra lui Vrašta: dintr-odată, se simţi consolat, încurajat.

— Eu am încredere în tine şi ştiu că nu mă vei ucide. Acum, când mi-ai spus totul, nu am de ce să mă mai tem. Călăuzeşte-mă la Nihal şi la Sennar.

16
GROZĂVIE DE NEDESCRIS

În faţa lui Nihal se deschidea un drum lung, pietruit cu dale pătrate. Era larg cât trebuie ca să treacă bine două care şi se cufunda în oraş. Pietrele erau deplasate şi în fisuri creşteau plante contorsionate şi pline de spini. Probabil era drumul principal şi odată trebuie să fi fost mărginit de frunzişul unor copaci impunători. Din ei mai rămăsese ici şi colo buturuga lor carbonizată; alţii erau schelete ce se profilau răsucite spre cerul plumburiu. Pe ramurile acelea moarte erau cuibăriţi numeroşi corbi, iar croncănitul lor era singurul sunet care umplea singurătatea nopţii.

Drumul era plin de moloz, sticlă şi câteva arme, căzute poate din mâinile acelora care încercaseră să salveze oraşul. În jur, resturi de case arse ori distruse. Nihal o luă pe un drum lateral. Găsi aceeaşi distrugere şi aceleaşi dărâmături. Mai erau chiar şi bucăţi de stofă, care se salvaseră cine ştie cum în toţi acei ani.

Jumătate-elful intră într-o casă. Unele mobile erau intacte, dar cea mai mare parte erau la pământ, distruse şi putrezite. Era o masă încă pusă, ca şi cum ar fi aşteptat doar pe stăpânii casei. În celelalte încăperi, scenariul era asemănător: mobile căzute la pământ, foi de hârtie împrăştiate peste tot, cearşafuri îmbibate cu sânge.

Ieşiră şi continuară să străbată străzile oraşului. Văzură alte case, alte semne ale incendiilor şi pete de sânge pe drum şi pe ziduri.

— Nu este normal ca sângele să-şi menţină o culoare atât de vie după aproape patruzeci de ani, comentă Sennar. Cineva a păstrat cu o vrajă această dezolare.

Nihal se învârtea printre dărâmături, ameţită. Nu era în stare să simtă nimic, totul i se părea străin. Nu era nimic în

oraşul acela care să-i fi vorbit, liniştea morţii acoperea orice zgomot şi o împiedica să înţeleagă întru totul ceea ce vedea.

Se treziră într-o piaţă amplă. Nihal îşi aminti vag că era locul în care se ţinea târgul în fiecare săptămână. De obicei, era plin ochi de lume şi în centru se ridica şuvoiul unei fântâni, un bazin alb imaculat circular cu o coloană subţire de marmură neagră care se înălţa în mijloc. Acum piaţa era năpădită de schelete din fier şi de profilurile a ceea ce trebuie să fi fost tarabe. Pietrele drumului erau cu toatele înnegrite de urmele incendiului. În mijloc, incredibil de albă, se ridica fântâna pe care şi-o amintea Nihal. Bazinul era plin cu o apă tulbure şi vâscoasă, din care urca orăcăitul broaştelor, ca o litanie funebră.

Continuară să meargă şi ajunseră în spatele palatului regal. Era dărâmat şi terenul era presărat cu bucăţi din cristalul din care fusese construit. Căzând, turnul dărâmase acoperişul clădirii principale şi descoperise astfel sala tronului. Coloanele sălii suiau spre cer intacte, albe în splendoarea cristalului, dar singura boltă pe care o susţineau era pătura de nori. În fund de tot, singuratic în mijlocul ruinelor, răsărea tronul, un fotoliu de cristal, cu tapiseria de catifea acum decolorată, dar care se ghicea că fusese de un roşu purpuriu. Nihal şi-l imagină pe Nammen aşezat pe tronul acela, în culmea puterii lui, în timp ce le comunica regenţilor adunaţi acolo că nu avea să pună stăpânire pe pământurile cucerite în război de tatăl lui, ci că i-ar fi înapoiat fiecăruia puterea. Tronul acela în mijlocul ruinelor era un spectacol dezolant şi ridicol; simbolul puterii se înălţa pe dărâmături. Amintirea acelei civilizaţii fusese ştearsă şi Nihal, care ştia atât de puţin despre poporul acela şi avusese mereu numai viziuni de moarte şi frânturi de vise, rămăsese singura lui depozitară.

Se învârtiră puţin prin încăperile palatului, până când ajunseră într-o sală vastă, folosită probabil pentru petreceri. În capăt, un perete rămăsese ca prin minune intact şi

acoperit cu un basorelief enorm. Nihal îi văzu reprezentaţi pe semenii ei ocupaţi cu activităţile vieţii de zi cu zi. Ceva îi atrase atenţia într-un colţ. Era un simbol, un blazon. Blazonul poporului ei. Nihal se întoarse să se uite la basorelief şi observă că blazonul acela era inscripţionat pe armura fiecărui războinic din armată. Se uită îndelung la el şi îl memoră.

Într-o altă sală, se găsiră în faţa resturilor a ceea ce trebuie să fi fost un observator, mărturie a interesului jumătate-elfilor pentru cosmos şi pentru misterele lui. Erau fâşii dintr-o hartă stelară pe un perete şi pe jos, distrus, un telescop. Invadatorii spărseseră lentilele şi loviseră metalul în mai multe locuri. Pardoseala sălii era împânzită de foi de hârtie, multe arse. Pe unele dintre ele se puteau citi încă fraze în limbi necunoscute ori note despre mişcarea stelelor şi a planetelor, muncă de o viaţă, risipită precum cenuşa în cele patru zări.

Continuară să rătăcească prin săli şi dădură peste o statuie. Înfăţişa o femeie, o jumătate-elf, prinsă într-o mişcare care părea cea a unui dans. Chipul ei exprima o bucurie şi o linişte profunde, dar corpul zăcea la pământ cu braţele frânte. Atunci, sentimentele ţinute în frâu până în momentul acela se dezlănţuiră. În faţa acelei femei, Nihal se ghemui şi începu să plângă.

— Hai să plecăm, ai avut ceea ce voiai, ne aşteaptă călătoria noastră, zise Sennar.

Se aplecă deasupra ei şi o ajută să se ridice.

— Era drept să vin aici, zise Nihal printre sughiţuri. Da, am făcut bine, ca să nu uit ce a fost şi pentru a-mi aminti de morţi.

— Nu-i vei putea uita nici dacă vei voi, răspunse Sennar. Şi nici măcar eu nu voi putea, după ceea ce am văzut, adăugă întunecat.

Ieşiră din palat şi încercară să se îndepărteze de locul acela funebru. Aşa se făcu că nimeriră pe o stradă pe care încă nu o străbătuseră. Dintr-odată, Nihal se simţi luată de

Sennar, care o strânse la piept pentru a o împiedica să vadă.

— Ce-i?

— Nu-i nevoie să te uiţi, răspunse vrăjitorul.

— Lasă-mă.

— Nu-i nevoie să vezi şi asta, zise el. Glasul îi tremura: Nu te uita!

Nihal se desprinse de Sennar şi se întoarse. Marginile acelui drum erau înţesate de spânzurători, o perspectivă infinită de cadavre care atârnau suspendate în gol. Pe furci se aşezaseră sute de corbi, ca spiritele unor demoni păzitori ai morţilor. Spânzuraţi erau bărbaţi, femei, copii cu chipurile de nerecunoscut, cu hainele sfâşiate, cu orbitele goale şi pline de groază.

— Cineva a vrut să se păstreze semnele măcelului, cineva a folosit o formulă interzisă pentru ca timpul să nu şteargă grozăvia asta, zise Sennar în şoaptă.

Un urlet de groază ieşi din gura lui Nihal.

Sennar alergă la ea şi o obligă să-şi ia privirea de acolo.

— Nu ar fi trebuit să venim. Hai, hai să mergem, spuse în timp ce o ţinea cu faţa lipită de pieptul lui.

Merseră printre două şiruri de cadavre, până când în sfârşit ieşiră din oraş. Atunci, Sennar îi dădu drumul lui Nihal şi se aşeză ca să-şi tragă sufletul.

După câteva clipe de tăcere, vrăjitorul se ridică şi o luă pe jumătate-elf de braţ. Încă mai plângea.

— Să ne îndepărtăm de aici, spuse.

Nihal se lăsă dusă de Sennar şi o luară iar la drum. Era noapte adâncă. Nu ar fi fost uşor să găsească un adăpost în mlaştină. Când ajunseră într-o zonă unde terenul era puţin mai solid, Sennar spuse că putea fi acceptabil ca loc de adăpost pentru noapte. Încropi un fel de culcuş cu pelerinele lor şi aprinse un foc mic.

— În noaptea asta gândeşte-te numai să te odihneşti, îi spuse lui Nihal. Voi face eu de gardă.

— Dar şi tu trebuie să dormi… protestă ea încet.

— Nu am nevoie şi nici măcar nu vreau, răspunse sec Sennar, apoi o acoperi cu pelerina.

Era primăvară; dacă socotelile pe care le făcuse erau corecte, trebuie să fi fost jumătatea lui aprilie şi totuşi îngheţai.

Sennar se ghemui lângă foc şi rămase singur cu gândurile lui, între orăcăitul broaştelor şi miasma asfixiantă care se ridica din terenul puturos. Se simţea golit. Dinaintea victimelor care atârnau în gol, i se păruse că morţii începuseră să ţipe şi că îl invitau la răzbunare. Fusese năpădit de o mânie pe care nu o mai simţise niciodată. Pentru prima oară înţelesese ce o mânase pe Nihal să se dedice războiului. Pentru prima oară în viaţa lui, simţise dorinţa să ucidă.

Merseră mai departe, mâhniţi şi tăcuţi. Două zile înaintară prin mlaştină, apoi începu să se lase întunericul. Era un întuneric diferit de cel al nopţii. Începu într-o dimineaţă şi păru că dintr-odată soarele se hotărâse să apună. Norii se colorară în galbenul stins ce caracteriza apusul pe Pământul Zilelor; şi totuşi, nu era nici măcar amiază.

— Ne apropiem de Pământul Nopţii, zise Sennar.

Continuară să meargă şi, după-amiază, mlaştina învăluită în penumbră cedă locul unei păduri întunecate. La un moment dat, Nihal auzi un zgomot.

Se opri, ciuli urechea şi duse mâna la spadă. Şi Sennar se opri şi începu să asculte. O vreme nu auzi nimic, apoi iar un fâşâit. De data asta, Nihal înţelese de unde venea şi se îndreptă în direcţia aceea cu spada scoasă din teacă. Cu o săritură se aruncă în tufe.

Căzu peste o creatură pe care nu avu timp s-o vadă în saltul ei, simţi numai peri aspri printre degete. O aruncă la pământ, o imobiliză şi îi puse spada la gât. În momentul acela auzi un alt zgomot alături de ea, ca şi cum creaturile

ar fi fost două.

— Opreşte-te, e un prieten! zise o voce aproape de copil, dar cu o notă de suferinţă.

Nihal se scutură şi se uită la creatura care zăcea sub lama spadei ei: era un fammin şi se uita fix la ea. Ea se pierdu în privirea aceea şi simţi cum îi dispar furia şi dorinţa de a ucide. Văzuse ceva în ochii aceia, ceva ce nu ştia să explice.

— Şi tu de unde mama naibii ai răsărit? întrebă Sennar.

Nihal slăbi strânsoarea şi se întoarse către vrăjitor. În faţa lui era Laius, palid şi cu cămaşa murdară de sânge, dar zâmbitor.

17
IDO LA ACADEMIE

Ido îşi probă în bătălie noua lui spadă, iar rezultatul fu mai mult decât satisfăcător. Fantasmele se evaporau sub loviturile puternice ale armei lui şi lucrurile se desfăşurau cât se poate de bine. Spre marea lui mâhnire, gnomul nu putu experimenta arta Soanei pe ţinta lui principală. Multă vreme nu văzu nici urmă de Cavaler roşu.

Ido se străduia să nu uite cuvintele vrăjitoarei: „Oricât de rău poate să vă fi făcut ţie şi lui Nihal, nu este decât un duşman ca toţi ceilalţi”, dar nu-i era uşor. Când era pe câmpul de bătălie, mai întâi se uita în jurul lui după o licărire roşie, fără s-o găsească niciodată. În scurt timp, începu iar să se plictisească. Bătăliile se înlănţuiau toate la fel şi situaţia devenea din zi în zi mai deprimantă.

O primăvară întârziată începuse să încălzească puţin zilele, când fu poruncită o adunare a Consiliului, pe Pământul Soarelui, la care fură invitaţi şi generalii.

Erau într-adevăr cu toţii, o mulţime de persoane: regii Pământurilor Libere, cei mai importanţi generali şi vrăjitorii Consiliului. Membrii adunării erau cam vreo sută, dar întrunirea se desfăşură cu ordine şi exactitate. Un aer de moarte plutea peste adunare şi făcea sufletele să fie mai liniştite ca de obicei.

După patru luni de la apariţia fantomelor pe câmpurile de luptă, lucrurile nu mergeau deloc bine. Mai mult de jumătate din Pământul Apei era în mâna Tiranului, iar cealaltă jumătate era ameninţată serios. Mare parte dintre trupe erau comasate de-a lungul acelei fâşii nestatornice de graniţă, dar numărul soldaţilor oricum nu era suficient ca să oprească înaintarea duşmanului. Să deplaseze acolo alte trupe era imposibil, pentru că şi Pământul Soarelui era în

pericol şi trebuia apărat.

— Nu putem continua multă vreme aşa. Vom sfârşi prin a ne slăbi forţele pe ambele graniţe, riscând ca Tiranul să ne invadeze Pământul, zise Sulana, regina Pământului Soarelui.

Adunarea tăcu. Rapoartele făcute de generali nu lăsau să se întrevadă nimic bun şi acum o singură idee circula prin adunare: curând Pământul Apei avea să capituleze.

— Eu nu voi permite ca regatul meu să fie învins.

Cuvintele lui Galla, regele Pământul Apei, căzură pe neaşteptate asupra adunării.

— Soţia mea a murit pentru acest regat, mii de nimfe şi-au dat viaţa pentru a-l salva, şi în onoarea lor trebuie să continui să lupt să-l apăr.

— Maiestatea Voastră, luptăm, dar forţele noastre nu sunt de ajuns, după cum am avut posibilitatea de a vă explica… protestă Mavern.

— Trebuie atacat o dată pentru totdeauna, zise Galla, fără a-l lăsa pe general să termine de vorbit. Vom organiza o mare ofensivă, care să ne permită să ne tragem sufletul o vreme.

Ido dădu din cap. Îl înţelegea pe bărbatul acela, dar ideea era nebunească. De altfel, Galla nu era un soldat, ci regele unui Pământ paşnic.

— Nu va folosi la nimic. Suntem la capătul puterilor, ar fi cântecul lebedei, obiectă Soana.

— Preferaţi ca Pământul Apei să fie sacrificat? Preferaţi să-l pierdeţi de tot? Populaţia acestui regat luptă alături de voi, chiar dacă nu am fost niciodată oameni ai armelor. Dacă Pământul Apei va cădea în mâinile duşmanului, nu vă veţi mai putea bizui pe sprijinul nostru, şi numai zeii ştiu câtă nevoie avem de oameni, tocmai acum când Tiranul a găsit modalitatea de a avea încontinuu războinici noi.

— Eu cred că Maiestatea Sa are dreptate, interveni Theris, nimfa care reprezenta Pământul Apei. În condiţiile în care ne aflăm, pierderea unui alt Pământ ar fi

distrugătoare. Trebuie să riscăm şi să încercăm, măcar pentru a avea timp să organizăm apărarea.

În cele din urmă se decise un atac. Ido nu-şi punea multe speranţe. Pământul Apei era redus cel puţin la jumătate şi în regat sălăşluiau sărăcia şi disperarea. Cu toate cuvintele lui Galla, trupele pe care putea să le furnizeze Pământul acela erau în realitate foarte puţine, şi, în plus, compuse aproape în totalitate din oameni care nu păşiseră niciodată pe câmpul de luptă. A-l salva de Tiran ar fi folosit numai ca să ridice moralul soldaţilor. Gnomul însă nu-şi manifestă nelămuririle în faţa adunării. Ar fi fost o cruzime să-i critice pe cei care încercau cu disperare o fărâmă de speranţă şi o milă câştigată de la duşman era oricum mai bine decât nimic.

Ofensiva fu planificată pentru luna ce urma.

Într-o zi, un sol sosi în tabără şi întrebă de Ido.

— Generalul Suprem Raven vă convoacă la Academie, spuse acesta, imediat ce-l conduseră în cortul lui Ido.

Ido rămase mai întâi nedumerit, apoi îşi pierdu răbdarea. Dacă-l chema Raven era cu siguranţă pentru un motiv neplăcut. Cei doi nu prea se agreau. Raven nu reuşise să aibă niciodată încredere în Ido şi gnomul îl detesta pentru că nu făcuse altceva decât să-i pună beţe-n roate, încă de când intrase în armata Pământurilor Libere.

În orice caz, dacă ordona Generalul Suprem, nu puteai face altfel decât să te supui. Deci, Ido încălecă pe Vesa şi se duse încă o dată la Makrat, în nesuferita Academie.

Trebui să facă obişnuita anticameră pentru ca Raven să se îndure, în cele din urmă, să-i vorbească şi numai după o altă oră de inutilă şi enervantă aşteptare fu admis în sala de audienţe.

Ca de obicei, Ido se limită la o reverenţă rapidă. Nu îngenunchease niciodată în faţa acelui îngâmfat şi, firește, nu avea de gând să înceapă acum.

— Nu crezi că ai putea să încetezi cu gesturile astea

infantile? zise supărat Raven.

Ciudat, nu avea cu el căţeluşul lui iubit şi armura pe care o purta era neobişnuit de sobră, cel puţin pentru standardele lui.

— Ar fi trebuit să te fi obişnuit de acum, răspunse Ido.

— Gradele, oricum, sunt grade.

Ido pufni.

— Este o conversaţie neplăcută pentru amândoi, hai să o încheiem cât mai repede.

— Situaţia militară nu e roz, ştii mai bine ca mine. Oameni nu sunt îndeajuns, mai ales în comparaţie cu numărul disproporţionat de războinici de care dispune Tiranul. Situaţia e critică şi necesită măsuri drastice.

— Chestia asta nu mi-e necunoscută, dacă nu greşesc am vorbit despre ea în Consiliu.

Era evident că Raven cu greu îşi stăpânea furia şi Ido aproape se căi că îl stârnise într-atât.

— Perfect, având în vedere că vrei să ajungem rapid în miezul problemei… Am discutat cu maeştrii Academiei şi am luat o hotărâre. Îi vom pune să lupte şi pe elevii care nu au ajuns la un grad avansat de instrucţie.

Ido făcu ochii mari.

— Vorbeşti despre băieţii care încă nu au început antrenamentul privat cu un cavaler?

— Exact.

— Dar este vorba de nişte copii care nu au pus niciodată piciorul pe câmpul de luptă, nu văd la ce-ar folosi…

— Vor fi instruiţi cât de cât şi mi se pare că ţi-am spus că situaţia este dramatică. Avem nevoie de oameni, cât de mulţi putem găsi. Un soldat cu o instrucţie parţială e mai bun decât ţăranii şi păstorii care iau spada în mână pentru prima oară, la care, printre altele, am şi apelat în alte bătălii. Oricum, vor fi înrolaţi şi tinerii care se antrenează cu Cavalerii.

— De acord, însă ce legătură au toate astea cu mine? întrebă nerăbdător Ido.

Încă de când formula întrebarea, o bănuială i se strecură în minte.

Oare nu cumva...

— Ai fost ales pentru selecţionarea şi antrenamentul băieţilor, îi comunică Raven.

Ido rămase buimăcit la locul lui.

— Desigur, vei avea şi obligaţia de a-i conduce în luptă. Vor fi trupele tale personale, un grup de vreo sută de băieţi, la care voi avea grijă să adaug trei sute de soldaţi cu o oarecare experienţă.

Ido se uită pe fereastră. Se aştepta să vadă cel puţin câţiva măgari zburând. Dar nu erau nimic altceva decât nori.

— La urma urmelor, ai făcut o treabă bună cu dracul ăla cu părul albastru, cred că tu eşti cea mai indicată persoană pentru această sarcină, încheie Raven.

În sală domni o linişte absolută, până când Ido izbucni într-un hohot de râs sonor.

— Situaţia e dramatică, nici pe departe comică! exclamă Raven. Sau poate nu te simţi la înălţimea acestei sarcini?

Ido se calmă. Nu era cazul să facă multă vreme pe bufonul în faţa Generalului Suprem. Cu toate că îl socotea un imbecil trufaş şi plin de sine, era totuşi superiorul lui.

— Problema nu este cât de la înălţime mă simt eu, zise gnomul cu un zâmbet ironic, ci cât de demn mă consideri tu...

— Crezi că din întâmplare am devenit General Suprem? Crezi că sunt un tâmpit? se împăună Raven. Suntem în război şi într-o situaţie grea, ţi-am spus deja că nu am prea multă încredere în tine şi îţi poţi imagina cât detest să-ţi ofer această însărcinare, dar eşti un războinic isteţ şi abil, cu mare experienţă, şi circumstanţele cer oameni ca tine. Binele Pământurilor Libere vine înainte de orice antipatie sau de urile noastre personale.

Ido rămase ţintuit la locul lui, cu gura deschisă, incapabil să replice. Raven nu i se mai părea cel de odinioară.

— Vei fi ajutat de Parsel în alegerea băieţilor, reluă Generalul, şi fireşte îţi va fi repartizată o cameră la Academie. Dacă nu ai alte prostii să-mi spui, asta-i tot. Parsel te aşteaptă aici afară.

Nu-i dădu lui Ido nici măcar timpul să răspundă. Se întoarse şi ieşi cu semeţia dintotdeauna.

Ido părăsi ruşinat sala de audienţe. Era mândru de noua însărcinare, dar enervat pe sine fiindcă făcuse figura prostului. Chiar că se apropia sfârşitul lumii: el era obsedat de un oarecare duşman şi se lăsa bătut în duel, şi Raven devenise dintr-odată o persoană raţională.

Ido auzise deja vorbindu-se despre Parsel, Nihal îl amintise nu numai o dată. După cât se părea, fusese singurul profesor care o tratase decent în timpul şederii ei în Academie.

Maestrul era un bărbat înalt şi deşelat, brunet, cu două mustăţi mari şi comportament mai curând necioplit. Ido avu greutăţi să pună cap la cap tipul mojic pe care îl avea în faţa lui cu imaginea pe care şi-o făcuse din povestirile lui Nihal, dar nu se miră prea mult. Academia era plină de oameni care se uitau chiorâş la el şi îl tratau de sus. De aceea o detesta.

În primul rând, cei care o frecventau erau majoritatea băieţi răsfăţaţi, copii ai unor războinici îngâmfaţi. Nihal era o excepţie extrem de rară, Laius – o regulă. Dacă voiai să fii admis, tatăl tău trebuia să fie cel puţin Cavaler, sau măcar un alt demnitar de curte. Cei săraci lipiţi nu erau bine-veniţi. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, erau cu toţii bărbaţi. Bărbaţi şi bogaţi, aşadar o specie de copilandri vanitoşi, care nu făceau altceva decât să se judece unul pe altul. Fireşte, erau şi unele excepţii, dar între zidurile acelea majoritatea elevilor era formată din manechine fără creier. Până când puneau piciorul în luptă şi se schimbau pentru totdeauna.

După moartea lui Dola, povestea lui Ido răsuflase printre

militari şi deci era văzut acolo de două ori mai rău: era un fost duşman şi era un gnom. Drumul scurt pe coridoarele Academiei împreună cu Parsel îi confirmă amintirea neplăcută pe care o avea despre acel loc. Toţi cei pe care îi întâlni îl priviră cu suspiciune.

Parsel îi arătă ceea ce ar fi fost camera lui pentru următoarele săptămâni: o încăpere mică, spartană. Puţina lumină care era înăuntru venea de la o singură ferestruică aşezată foarte sus. Lui Ido îi aminti de celula în care fusese închis când se predase spontan Consiliului, după ce îl repudiase pe Tiran, şi simţi că se sufocă.

— Mai bună nu avem, spuse sec Parsel.

Ido tresări.

— Oricum, este mai confortabilă decât corturile cu care sunt obişnuit.

Discutară pe scurt despre obligaţiile care îi aşteptau, apoi Parsel îi dădu întâlnire pentru ziua următoare, când ar fi început selecţionarea, şi ieşi.

Nu îi trebui mult lui Ido ca să-şi amintească al doilea motiv pentru care detesta Academia. Bătu la uşă şi Buruiană intră şchiopătând.

Ido nici nu reuşea să se uite la el. Prima oară când îl întâlnise fusese oripilat. Nu cunoştea povestea acelei fiinţe, dar era de ajuns să-l vezi pentru a înţelege că era un gnom care fusese torturat. Sub aparenţele lui diforme, Ido intuia cât de mult semăna cu el şi furia riscă să-l sufoce. Se gândea la poporul lui adus în acel hal, la laboratoarele pline de gnomi folosiţi drept cobai pentru experienţele Tiranului. În loc să-şi apere poporul, timp de douăzeci de ani, urmase planurile lui Aster, îl ajutase să-i tortureze pe semenii lui în temniţele Fortăreţei. Era un gând de nesuportat şi tot atât de nesuportat era, în consecinţă, tovărăşia acestei fiinţe.

Când îl văzu pe Ido, Buruiană zâmbi cu gura lui fără dinţi. Poate în mintea lui bolnavă simţea că îi unea ceva.

— Marele războinic…

Ido se întoarse în partea cealaltă.

— Da, da, marele războinic… fă ceea ce trebuie şi du-te.

Auzi hohotul lui Buruiană, la fel cu cel al unui copil fericit, şi câteva cuvinte amestecate şi fără sens. Apoi fiinţa se apropie de el şi începu să-i mângâie braţul.

— Te aşteptam… frumos… frumos… mulţumit. Marele războinic…

Ido se dezlipi de contactul acela. Ştia că este nemilos, dar apropierea lui Buruiană era prea dureroasă pentru el.

— De acord, mulţumesc, dar du-te.

Gnomul ieşi mergând înapoi ca un rac, cu ochii la Ido, apoi închise încet uşa.

Ido se uită la pereţii goi ai camerei, la patul spartan, şi auzi murmurul Makratului care pătrundea prin fereastra îngustă. *Chiar începem bine…*

Îşi începu munca în dimineaţa următoare. Parsel personal veni să-l trezească devreme.

— Credeam că te găsesc în picioare. Cu cât terminăm mai repede povestea asta, cu atât mai bine va fi, se văită maestrul.

A început rău şi continuă încă şi mai rău…

Ido se îmbrăcă şi se pregăti în grabă. Nici nu pierdu timp să mănânce, observaţia aceea acră de dimineaţă îi tăiase foamea, şi coborî pe dată în arenă.

Parsel era acolo. Dintr-o pâclă acră răsăreau siluetele a circa treizeci de băieţi, mai mult de jumătate din elevii Academiei. Erau de vârste şi staturi diferite, iar Ido bănui că nu erau tineri soldaţi către sfârşitul instruirii lor, ci elevi pescuiţi la întâmplare din grămadă.

— Tu i-ai ales? îl întrebă pe Parsel.

Maestrul dădu din cap.

— Ai mei nu sunt mai mult de zece, ceilalţi au fost aleşi de profesorii lor.

Ido pufni. Se anunţa o treabă lungă şi plicticoasă.

Ido şi Parsel îşi împărţiră băieţii şi începură selecţionările. Era vorba să-i pună să se bată între ei, ca să se aleagă

crema. Examenul fiecărui elev dura cel puţin jumătate de oră şi cei doi trebuiră să-şi impună ritmuri strânse, paralizând printre altele desfăşurarea normală a activităţii Academiei.

Proasta dispoziţie se răspândi repede în toată clădirea. Profesorii erau nerăbdători din pricina întreruperii activităţilor şi mulţi dintre elevi nu acceptau de bunăvoie hotărârile profesorilor. Atunci când nu era ocupat cu selecţiile, Ido nu ieşea din camera lui. Îl exaspera atmosfera aceea grea.

În rest, nici obligaţiile lui nu-l entuziasmau. Ce responsabilitate, ce dovadă de o reînnoită stimă faţă de el din partea lui Raven! Era numai a nu ştiu câta neplăcere.

Cât despre viitorii lui elevi, nu făceau altceva decât să se uite supăraţi la el. Era evident că acei băieţaşi nepricepuţi nu aveau niciun fel de respect faţă de el.

În orice caz, Ido încercă să-şi desfăşoare activitatea cu imparţialitate. Îi observa pe elevi, încerca să ignore comentariile şi ocheadele, împărţea până şi câte un sfat, primit de obicei cu bombăneli prea puţin convinse.

Când elimina pe câte cineva, observa câteodată priviri încărcate de ură.

Curios cum sunt toţi nerăbdători să se sacrifice când nu au luptat niciodată, şi cum devin în schimb temători imediat ce simt izul bătăliei.

Dintre cei o sută cincizeci de elevi pe care îi examinase Ido, într-o săptămână rămaseră numai şaizeci.

În schimb, Parsel selecţionase cam o sută, dar era vorba numai despre prima triere. Ca ultimă etapă, aveau să se lupte cu fiecare dintre băieţi pentru a le testa capacităţile.

După prima fază a selecţiei, atmosfera din Academie deveni şi mai încordată. Când Ido se mişca pe coridoare, pe oriunde se învârtea erau grupuri de băieţi care discutau în şoaptă. Gnomul era obosit de toate comentariile acelea şi de privirile încărcate de supoziţii care îi erau adresate.

Dincolo de asta, Parsel nu era tratat tot aşa. Fusese câte un elev nemulţumit de hotărârea lui, dar se rezolvase totul cu câte o explicaţie prietenească, în timp ce hotărârile lui Ido erau puse mereu în discuţie.

Gnomul nu era însă omul care să-şi ţină pentru el supărările; dacă avea o pietricică-n pantof, o scotea cât putea de repede.

Astfel, într-o seară, situaţia degeneră.

Ido îşi sorbea supa în sala de mese şi încerca să se distanţeze de obişnuitul murmur care îl înconjura. Intuia că, dacă ar fi început să asculte, ar fi surprins discuţii prea puţin plăcute şi nu avea intenţia să piardă timpul să se certe. Voia numai să-şi încheie misiunea şi să plece din locul acela. Însă, doi elevi vorbeau cu glas mult prea ridicat şi prea aproape de el. Şi-i amintea, îi examinase cu o seară înainte. Unul dintre cei doi, un băiat deşirat cu părul atât de blond încât părea albinos, nu fusese admis la ultima probă.

— M-a eliminat…

— Nu te gândi la asta, vei avea alte ocazii în viitor.

— Războiul sigur nu mă aşteaptă pe mine.

— Războiul e departe de a se termina.

— Spui aşa pentru că tu ai fost admis. Nu a înţeles nimic despre mine, tipul ăla, chiar nimic. Întotdeauna am fost spadasinul cel mai bun din clasa mea.

— Sst, nu ridica glasul, că te aude…

— N-are decât să mă audă, idiotul ăla. Ar fi fost mai bine dacă aş fi nimerit cu maestrul Parsel.

Ido puse lingura pe masă şi se întoarse calm spre elev.

— Repetă ceea ce ai spus, zise pe un ton liniştit.

Cei doi băieţi începură iar să mănânce.

Atunci gnomul se ridică, se duse la ei şi-l atinse pe umăr pe băiatul pe care îl eliminase.

Un fior trecu prin corpul băiatului, care se întoarse însă prefăcându-se indiferent. Avea ochii foarte deschişi la culoare, mâini nervoase şi o expresie sfidătoare, enervantă.

— Ţie îţi spun. Ai curajul şi repetă-mi şi mie ceea ce i-ai

zis prietenului tău. Spune-mi-o în faţă.

Se lăsă tăcerea peste tot refectoriul.

Băiatul fu nehotărât câteva secunde, apoi luă o expresie hotărâtă.

— Am spus că aţi greşit să mă eliminaţi la selecţii, zise pe un ton îngâmfat.

Prietenul lui îi dădu un cot, dar el îl ignoră.

Ido zâmbi.

— Nu-mi imaginam că vei fi ştiind mai multe ca mine, care lupt de patruzeci de ani, despre care sunt calităţile unui războinic bun.

— Cu siguranţă experienţa nu poate îmbunătăţi calităţile unui luptător mediocru.

La o masă din apropiere, un profesor se ridică.

— Dohor! Ţi se pare modalitatea corectă de a te adresa unui superior?

— Nu, lasă-l pe micuţ să se descarce, zise Ido, fără să înceteze să zâmbească. I se adresă din nou lui Dohor: Ţi s-a spus vreodată că trebuie să-ţi păstrezi curajul pentru bătălie, decât să-l foloseşti ca să faci pe nebunul?

Dohor se ridică în picioare.

— Eu nu fac pe nebunul! Sunt perfect conştient de forţele mele şi de faptul că sunt pregătit de luptă. Toţi cei de aici pot confirma că sunt primul de la mine din clasă, toţi îmi cunosc îndemânarea cu spada şi toţi gândesc ceea ce gândesc eu: că este nedemn să fii judecat de unul ca dumneavoastră.

Tăcerea deveni stânjenitoare.

— Limbajul acesta este intolerabil! tună iar profesorul.

— Mă descurc eu, răspunse calm Ido. Se uită iar la Dohor. Mi se pare că ţi-am clarificat situaţia, în ziua în care m-am prezentat. Nu ştiu ce să fac cu domnişori ca tine, care se luptă cu cartea de tehnică în mână, lume cu capul plin de idioţenii solemne despre dueluri şi onoare. Dar văd că eşti mai tâmpit decât credeam. Perfect, nu ai încredere în judecata mea? Să nu se spună niciodată că eu nu ştiu să

mă îndoiesc de evaluările mele. Ia-ţi arma şi urmează-mă afară.

Băiatul rămase la locul lui.

— M-ai auzit? Să mergem în arenă, acolo îmi vei arăta ce ştii să faci.

Dohor se uită la profesorul lui, aşezat la masă împreună cu alţi profesori, dar primi înapoi numai o privire mirată.

Parsel fu cel care interveni:

— Ido, de bună seamă, băiatul nu a fost respectuos cu tine şi va fi pedepsit. Însă tu nu te pune la mintea lui...

— Nu mă pun la mintea lui, replică Ido supărat. Vrea o a doua şansă? De acord, i-o dau. Dacă susţine că este mare războinic, să mi-o demonstreze şi să vină afară cu mine. Ba mai mult, veniţi cu toţii afară şi judecaţi voi înşivă.

Iar se uită la Dohor.

— Te aştept în arenă peste zece minute.

Apoi ieşi din sala de mese şi se duse în camera lui să-şi ia spada.

În timp ce străbătea coridoarele pustii, nu se simţea furios şi nici ofensat. Era calm, poate doar puţin întristat. Ar fi putut să se lupte o viaţă întreagă, dar nu ar fi fost de ajuns ca să câştige respectul celorlalţi.

În mai puţin de zece minute fu afară. Arena era deja plină, dar Dohor nu venise încă.

În cele din urmă sosi, alb ca un mort. Purta o tunică de piele strâmtă, lungă până la genunchi, şi la şold îi atârna o spadă care părea să fie clasica relicvă de familie. Ido văzuse bine. Un puişor răsfăţat al cine ştie cărui comandant înfumurat.

Parsel încercă ultima mediere:

— Ido nu vei face altceva decât să te faci de râs... La urma urmelor, e un băieţel care a mers prea departe, nimic mai mult. Ceilalţi profesori nu văd cu ochi buni ideea asta a ta inteligentă.

— Dacă ar fi făcut-o unul oarecare dintre voi, aţi fi cu toţii aici să aplaudaţi metodele lui educative. Nu mă mai cicăli,

ştii bine că fac ceea ce trebuie şi mai ştii tot atât de bine că nu este vorba despre un băieţel care a mers prea departe.

Parsel tăcu şi renunţă la îndemnurile lui.

Elevul se opri în mijlocul arenei şi rămase perplex la locul lui.

— Ei, ai intenţia să lupţi, sau ce? îl provocă Ido.

— Nu sunteţi în poziţie de atac…

— Printre fammini nu se foloseşte… un mare războinic ca tine ar trebui să ştie. Hai, începe.

Dohor începu cu o lovitură puternică frontală şi lui Ido îi fu de ajuns să se ferească. Băiatul trebuie să fi intuit în timp ce dădea drumul loviturii că strategia nu era câştigătoare, aşa că încercă imediat după aceea o lovitură laterală. Ido se limită să sară şi Dohor îşi pierdu echilibrul. Apoi gnomul îi puse spada la gât.

— Uite, se pare că am câştigat. Dar poate că erai distrat, nu ai avut timp să-mi demonstrezi marile tale calităţi. Să zicem aşa, jucăm cel mai bun din trei atacuri, bine?

Băiatul trebuia să-şi fi dat seama de buclucul în care se băgase, pentru că încuviinţă prea puţin convins.

Cei doi se separară. Şi de data aceasta Ido rămase pe locul lui şi Dohor încercă să-l atace. Încercă printr-o lovitură de sus, dar gnomul se deplasă lateral şi se feri. De când începuse farsa aceea, nu folosise spada nici măcar o dată. Dohor încercă iar şi iar, dar Ido era sprinten ca un viezure. Apoi, gnomul dădu o lovitură rapidă spadei adversarului şi aceea zbură departe. Încă o dată, puse arma la gâtul băiatului.

— După cât se pare, nu ţii prea strâns arma…

Dohor gâfâia la un cot de el.

— Două din trei, băiete. Se pare că am câştigat. Dar nu are importanţă. Astăzi sunt bun la inimă, deci cred că putem face şi aşa: dacă o câştigi pe următoarea, vei intra să faci parte din trupele mele. Eşti de acord?

— Eu… încercă să obiecteze băiatul cu o privire imploratoare, dar Ido nu-i lăsă timp să-şi sfârşească fraza.

— Perfect, văd că eşti de acord. Sunt bun la suflet, dar nu sunt tâmpit, aşa că, de data asta, eu voi fi cel care va ataca.

Ido şi Dohor se depărtară încă odată unul de celălalt. Imediat ce Ido văzu că băiatul era gata la locul lui, atacă. Aşa cum îi era obiceiul, jucă din încheietură. Picioruşele lui, care iscau mare veselie prin turma aceea de băieţi răsfăţaţi, erau bine înfipte pe pământ şi chiar şi partea superioară a corpului era aproape nemişcată. Numai braţul se mişca.

Dohor nu ştia cum să reacţioneze, încerca să pareze, dar spada lui Ido era foarte rapidă şi lovea din mai multe direcţii. Băiatul se străduia din răsputeri, dar nu făcu altceva decât să se retragă, până când se află la câţiva paşi de rastelul pus în fundul arenei. Fu cuprins de panică, se împiedică şi căzu la pământ. Din nou spada lui Ido îi ajunse la gât.

— Strânsă luptă, nu-i aşa? Cum de unul bun ca tine nu a ştiut să răspundă nici uneia dintre loviturile mele? Ce spui?

Dohor, gata să plângă, tăcu gâfâind, culcat încă la pământ.

— Nu-i nevoie să mai risipeşti alte cuvinte, îţi explic eu cum a fost. A fost că eşti un soldat imatur, a fost că te subevaluezi ca un idiot. Ai putea chiar să ai talent, dacă nu ai fi atât de îngâmfat şi de sigur pe tine. Mai ai mult de învăţat despre tehnica spadei, ce să mai spunem despre război. În loc să te văicăreşti că nu te-am luat cu mine, mulţumeşte-mi pentru că ţi-am salvat viaţa. În bătălie nu ai fi rezistat cât a durat acest duel.

Ido îşi băgă spada în teacă şi se întoarse în refectoriu, în liniştea generală întreruptă numai de sughiţurile de furie şi de ruşine ale lui Dohor.

După episodul din arenă, în Academie se schimbă radical atmosfera. Băieţii se uitau cu teamă la Ido, profesorii îl evitau.

Nu era chiar ceea ce sperase gnomul, dar teama era

oricum mai bună decât batjocura, aşa că se mulţumi cu rezultatul obţinut.

Acţiunea lui din seara aceea avu şi unele efecte colaterale neplăcute. Ido îşi dădu seama în ziua în care începu cea de a doua fază a selecţiilor, în timpul căreia fiecare dintre elevii aleşi era chemat să lupte cu maestrul lui.

Gnomul îşi făcu intrarea în arenă în ţinută de luptă, cu spada lungă care îi atârna la şold. Elevii erau deja aliniaţi, cam vreo optzeci cu totul. Domnea o tăcere absolută şi Ido se minună. Trecu rapid în revistă chipurile acolo de faţă şi văzu numai priviri înspăimântate.

Începu prin a prezenta proba şi se pierdu în câteva discuţii inutile, dar continua să se simtă stânjenit, printre toţi acei ochi care-l scrutau alarmaţi. În cele din urmă, hotărî că sosise timpul s-o scurteze.

— Tu, cel din prima linie, începem cu tine.

— Eu? răspunse uluit tânărul.

— Mă uit la tine, deci, tu, da.

Ido alesese un elev oarecum expert. Era un băiat măricel, brunet şi cu pielea măslinie, care i se păruse promiţător. Îşi spusese că poate era cazul să înceapă cu unul bun, pentru a sparge gheaţa.

Băiatul se îndreptă cu pas nesigur spre el. Sub culoarea închisă a pielii lui, se observa o paloare evidentă.

Ido nu prea ştia cum să facă.

— În gardă, spuse sec.

Băiatul ascultă, prea puţin convins.

Gnomul începu să atace şi băiatul părea să se fi zăpăcit. Mişcări aiurea, lovituri nesigure şi nu la timp, o mostră a incapacităţii în duel, până când spada-i zbură cât colo după câteva asalturi.

— Ei! exclamă Ido dezorientat.

Băiatul rămase în centrul arenei cu braţele atârnându-i pe lângă trup. Avea privirea îngrozită.

— Iertaţi-mă… eu…

Ido putea să-i miroasă teama şi la distanţa aceea. Auzea până şi bătăile înspăimântate ale inimii. Începu să înţeleagă.

— Bine, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eşti agitat. Îmi dau seama…

În realitate nu înţelegea, dar să insiste în rolul lui de maestru intransigent nu l-ar fi dus nicăieri.

— Înainte să veniţi în faţa mea unul câte unul albi ca varul, să clarificăm câteva lucruri. Eu nu sunt aici pentru a mânca pe cineva, nici pentru a vă umili. Uitaţi episoadele la care aţi asistat zilele astea. Fireşte, nu mă aştept să mă bateţi. Şi tot atât de firesc este faptul că nu mă aflu aici ca să vă bat. Fiţi calmi şi fiţi cât puteţi de buni. Bine?

Da-ul acelor aproape optzeci de băieţi fu aproape imperceptibil. Ido pufni. *Ce fel de însărcinare mi-au dat…*

— Hai, ia-ţi spada şi atacă-mă. Eu sunt aici.

Băiatul îşi făcu curaj, luă iar spada şi încercă să atace. Din partea lui, Ido nu făcu aproape nimic. Se limită să pareze, nici măcar cu prea multă convingere, lovitură după lovitură. După vreo zece minute de duel inutil şi plictisitor, coborî arma.

— A fost atât de groaznic? întrebă cu un zâmbet forţat.

Băiatul păru să aprecieze tentativa şi cu un zâmbet timid de înţelegere zise un *nu* care mirosea de la o poştă a suspin de uşurare.

— Perfect. Următorul.

Nimeni nu se mişcă.

— Am spus următorul, repetă pe un ton mai autoritar.

Imediat înaintă un blonduţ slăbuţ, dar foarte tenace; Ido îl observase deja la prima fază a selecţiilor. Nu era un mare spadasin, dar un foarte bun războinic, entuziasmat de ardoare şi de hotărâre.

Băiatul luă o mutră concentrată şi se aşeză în poziţie de atac. Ido zâmbi; în sfârşit avea în faţa lui pe cineva conştient de ceea ce făcea. Începu să dueleze cu plăcere, mândru de rolul lui de instructor.

Selecţiile durară cam trei zile şi, la sfârşit, Ido avu ceata lui de tineri recruţi, o sută douăzeci cu toţii, mai puţin de jumătate din grupul iniţial.

Când îi văzu aliniaţi pentru prima oară, se descurajă. Avea două săptămâni ca să facă din băieţii aceia războinici şi sarcina i se părea de neîndeplinit. Cu Nihal îi trebuiseră luni de zile. Era adevărat că, în cazul acela, era vorba să instruiască un Cavaler, dar era adevărat şi faptul că jumătate-elful era destul de dotat. Aici însă, avea un grup de băieţaşi cu o înclinaţie către arme care de-abia făcea faţă.

Parsel păru că-i citeşte gândul.

— Nu trebuie să devină cel mai puternic corp al armatei. Doar buni războinici care să ajute trupele de asalt, îi spuse.

Ido suspină.

Pentru instrucţie, gnomul ţinu ca băieţii să părăsească Academia şi să-şi aşeze tabăra pe Pământul Apei. Acest lucru fu izvorul unei lungi şi epuizante discuţii cu Raven.

Generalul Suprem puse nenumărate beţe în roate, bodogăni şi spuse că băieţii erau oricum elevi şi deci locul lor era acolo, în Academie.

— Trebuie să devină războinici, trebuie să înveţe să se familiarizeze cu anumite spectacole. Pe front vor avea posibilitatea să guste atmosfera de război, astfel nu se vor trezi nepregătiţi în ziua atacului, replică Ido.

— Tu pur şi simplu vrei să pleci, răspunse Raven. Nu suporţi locul acesta, ştiu, şi abia aştepţi să-ţi iei catrafusele şi să pleci. Acesta-i singurul motiv.

— Şi singurul motiv pentru care tu faci toate fiţele acestea şi îmi pui beţe-n roate.

Trebui să intervină Parsel, care în mod neaşteptat, fu de acord cu ideea lui Ido. Numai aşa gnomul avu cale liberă şi putu, în cele din urmă, să părăsească Academia.

Imediat ce scoase nasul pe poartă, i se păru că începe iar să respire, şi se simţi şi mai bine când părăsi Makratul.

Zbură lin cu Vesa, în timp ce caravana de elevi se scurgea încet sub el. Pe măsură ce se îndepărta de capitală, îi părea că înfloreşte; până şi obligaţia instrucţiei se profila mai puţin plictisitoare.

Se opreau adesea şi Ido profita pentru câte o lecţie de strategie, pentru a le reaminti băieţilor noţiunile pe care le învăţaseră în Academie. Gnomul ştia din experienţă că strategia era materia cel mai puţin învăţată de către studenţii care erau mereu nerăbdători să se bată.

Le povesti deci recruţilor despre numeroasele bătălii în care luptase, le ilustră alinierea armatelor şi strategiile adoptate. Găsi aproape distractiv să facă toate astea, era ca şi cum ar fi retrăit trecutul şi simţea o plăcere ciudată să evoce acţiunile lui. Băieţii îi sorbeau cuvintele şi îl ascultau atenţi. Câteodată, cineva lăsa să-i scape vreo exclamaţie de uimire, sau altul îi punea o întrebare. Ido începea să se ataşeze de băieţii aceia.

Gnomul insista şi în descrierea duşmanului, a armelor lui, a războinicilor lui. Băieţii auziseră vorbindu-se despre fammini şi despre păsările de foc, dar erau subiecte peste care se trecea repede în Academie pentru că ar fi fost abordate în ajunul primei bătălii, cea care încheia faza iniţială a instrucţiei.

Dar zilele de călătorie nu erau ocupate numai cu lecţiile recruţilor. În sfârşit, Ido putea începe propriul antrenament. Se gândea cu teamă la bătălia ce urma să aibă loc în curând şi îşi amintea din ce în ce mai des imaginea Cavalerului roşu, pe care aproape că-l uitase în zilele petrecute în Academie. Adesea se ducea în pădure, cu Vesa, să se antreneze pentru a-şi mări propria sprinteneală, cu toate că nu avea cu adevărat nevoie. Era obsedat de ideea de a-l învinge pe Cavalerul acela şi epitetul pe care acesta i-l aruncase în toiul luptei – „laş” – îi ţiuia permanent în ureche.

18
GREŞITUL

Fericirea lui Nihal la vederea lui Laius se transformă curând în îngrijorare. Băiatul avea un colorit pământiu şi braţele bandajate, iar cămaşa lui era însângerată.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă în timp ce se apropia de el.

Laius zâmbi.

— E o poveste lungă.

Mai întâi de toate, Nihal vru să-l lege pe fammin. Simţea că veneau dinspre el sentimente ciudate, asemănătoare cu cele pe care le simţise în afara celulelor unde erau închise fiinţele acelea, dar mai puternice. Jumătate-elful nu reuşea să înţeleagă de unde veneau, nu pricepea că un fammin ar fi putut fi atât de neconsolat trist şi docil.

Apoi mâncară şi, în timpul mesei, Nihal şi Sennar îl puseră pe Laius să povestească toată istoria. Scutierul descrise cu mândrie fuga lui din temniţă, cum ajunsese la trecătoare, tortura, fără să uite niciun amănunt. Din expresia lui, Nihal înţelese cât de mândru era de a merita în sfârşit admiraţia lor şi observă că adesea i se adresa lui Sennar, ca şi cum ar fi aşteptat o recunoaştere. În sfârşit, Laius vorbi despre Vrašta.

— Ar fi mai bine să-ţi îngrijesc rănile acelea, zise Sennar la sfârşitul povestirii lui.

Laius îl fixă şi-şi luă privirea de la el numai când vrăjitorul îi dărui un zâmbet. Apoi se întoarse către Nihal.

— Eşti furioasă?

Nihal ezită înainte de a răspunde.

— Nu ştiu.

— Nu am făcut-o din capriciu, zise Laius şi Nihal observă că vocea lui nu mai era cristalină ca înainte, era vocea unui bărbat. Vreau să fiu stăpânul destinului meu, de aceea am făcut-o. Cred că sunt mai folositor aici cu tine decât la bază

sau în orice alt loc.

— Dar… în ce hal ai ajuns… murmură Nihal.

— Am plătit pentru alegerea mea. Aşa e în viaţă, spuse.

Apoi zâmbi şi se îndepărtă cu Sennar.

Rănile nu erau grave, cu excepţia celei de la umăr, care risca să se infecteze, dar erau multe şi Sennar trebui să se obosească puţin ca să le dea de capăt. Când vrăjitorul termină, Laius aţipi liniştit.

Apoi, Sennar se întoarse la Nihal, gânditoare lângă foc.

— Ce intenţionezi să faci cu famminul? o întrebă.

— Nu se poate face altceva decât să-l ucidem, răspunse rece Nihal.

— Nu crezi ceea ce ne-a spus Laius?

— Famminii sunt maşinării ale morţii, nimic altceva.

Nihal simţea nevoia să ucidă din momentul în care părăsise Seferdiul, şi acum i se prezenta ocazia care s-o satisfacă. Văzuse corpul lui Laius, în timp ce Sennar îl îngrijea; nu era o fâşie de piele care să nu fi fost sfâşiată de bici sau arsă cu fierul roşu. Dintre toate lucrurile abjecte, tortura era aceea pe care o tolera cu cea mai mare greutate.

— Laius ţine la fiinţa aceea, zise Sennar. Dacă famminul ar fi vrut să ne omoare, nu ar fi mărturisit tot. Ştiu că eşti încă furioasă din cauza celor văzute la Seferdi, dar cred că trebuie să reflectezi…

Nihal îi făcu semn să tacă.

— Şi tu ştii bine că famminii sunt duşmani.

— Acesta însă i-a salvat viaţa lui Laius, replică Sennar.

— Da, ca să vină până aici să ne omoare.

— Vorbeşte-i, zise calm Sennar. Întreabă-l şi încearcă să înţelegi ce vrea, apoi vom hotărî ce să facem cu el.

Nihal nu reuşea să doarmă la gândul că avea fiinţa aceea alături de ea, aşa că vru să vorbească cu el chiar în noaptea aceea. Îl trezi cu un şut şi i se puse dinainte. Mâna

ei strânse automat mânerul spadei, dar se abţinu să-l ucidă. Ochii aceia o frânau, tristeţea pe care o simţea că vine de la famin o împiedica să scoată spada din teacă şi să-i taie capul.

— Trebuie să vorbim, îi spuse.

Famminul se limită să se uite liniştit la ea.

Nihal se aşeză.

— Ai un nume?

— Vrašta.

Jumătate-elful murmură. Era un cuvânt al formulei interzise. Doar auzul lui o făcu să tremure.

— Este un cuvânt pe care îl foloseşte Tiranul în vrăjile lui, explică fiinţa. Toţi famminii au astfel de nume, astfel încât, atunci când sunt chemaţi, sunt învinşi de o vrajă şi nu pot să nu se supună.

— Aşa vă dau ordine comandanţii?

— Da, zise Vrašta. Dacă este vorba de un ordin normal, un famin poate chiar să nu se supună, dar, când suntem strigaţi pe nume, pierdem această posibilitate.

— Eşti aici pentru a ne ucide, nu-i aşa? întrebă Nihal.

— Nu vreau să-i fac rău lui Laius, răspunse Vrašta.

— Eu vă ştiu bine, începu Nihal. Aproape cu trei ani în urmă, doi tovarăşi demni de ai tăi au venit la mine acasă şi l-au ucis pe tatăl meu sub ochii mei. S-au distrat să o facă. Ştiu să recunosc bucuria de a ucide şi am văzut bucuria aceea în ochii lor. Voi sunteţi cu toţii aşa: iubiţi sângele.

— Eu nu iubesc nimic. Îmi place doar ca Laius să se simtă bine.

— Ai profitat de Laius pentru că este naiv, dar pe mine nu mă înşeli. Eu sunt un Cavaler al Dragonului, am avut de a face cu voi.

— Atunci, de ce nu m-ai ucis?

Întrebarea o zăpăci pe Nihal. Nu reuşea să se confrunte cu fiinţa aceea. Simţea că îl urăşte, dar în anumite sensuri îl simţea asemănător cu ea. Nu semăna cu famminii cu care era obişnuită să se lupte.

— Eu nu sunt ca voi, răspunse la sfârşit. Eu nu ucid doar de dragul de a o face.

— Tu eşti o jumătate-elf. Cuvintele acelea o făcură pe Nihal să tresară. Ştiu, pentru că mulţi oameni se laudă că i-au exterminat, explică Vrašta. Au trecut mulţi ani, dar câţiva dintre cei care au asistat la măcel mai trăiesc încă şi acum sunt mari comandanţi. Adesea i-am auzit povestind despre Seferdi. Numeroase oraşe de pe Pământul Zilelor au fost distruse de fammini, dar, în ce priveşte Seferdiul, oamenii au vrut să-l radă de pe faţa pământului.

— Minţi, zise Nihal.

— Au dus o trupă de fammini acolo pentru diversiune, dar aproape cu toţii erau oameni, şi printre ei erau mulţi vrăjitori. Ultimul rege al jumătate-elfilor alungase vrăjitorii de pe Pământul Zilelor şi aceştia voiau să se răzbune. Au intrat cu cei mai puternici războinici şi au început măcelul; pe urmă, unul dintre cei mai puternici vrăjitori a aruncat deasupra Seferdiului o vrajă ca să nu se descompună cadavrele spânzuraţilor şi să rămână pentru totdeauna acolo unde erau atârnate.

Nihal scoase spada şi o îndreptă spre el.

— Retrage-ţi toate aceste cuvinte mincinoase! strigă ea.

— Este adevărul, zise calm Vrašta. Nihal simţi că nu avea niciun fel de teamă de moarte. Noi ucidem, dar oamenii sunt cei care ne comandă, singuri nu ştim să facem nimic. Ei ne spun să exterminăm şi noi o facem; ei ne-au creat ca să ne placă să ucidem şi nouă ne place; ei ordonă şi noi nu putem spune nu.

Nihal tremura de furie, dar ştia că era adevărul. Se lovise deja de trădători când lupta şi îi văzuse la hanul în care se opriseră cu câteva zile în urmă. Puse spada la gâtul famminului.

— Tu chiar nu cunoşti cu adevărat famminii, altfel nu ai avea bănuielile astea, răspunse Vrašta. Sunt anumiţi fammini pe care îi numim Greşiţi. Oamenii nu ştiu bine de ce, dar Greşiţilor nu le place să ucidă. Vorbesc de

sentimente, spun că nu este drept să masacrezi şi lucruri de felul acesta.

— Nu există astfel de fammin, izbucni Nihal, dar chiar atunci când o spunea bănuiala i se strecurase în suflet. Asta explica sentimentele famminilor din celulă, emoţiile pe care le percepea în Vrašta.

— Greşiţii spun că suferă în timp ce ucid. Nu vor să o facă, dar trebuie, pentru că oamenii le ordonă. Când un om ne strigă pe nume, ceea ce vrem sau ce simţim noi nu mai are sens. Famminul făcu gânditor o pauză. Eu ştiu că nu vreau să-l ucid pe Laius, este tot ce ştiu.

— Sunt mulţi aceşti Greşiţi? întrebă Nihal.

— Încă nu, dar numărul lor creşte. Oamenii îi urăsc. Îi pun să se bată şi se distrează dându-le ordine monstruoase strigându-i pe nume, ca să-i vadă suferind. Unii dintre ei, la sfârşit, se lasă ucişi.

— Tu nu eşti unul dintre ei, zise Nihal.

— Nu, răspunse Vrašta, dar Nihal înţelese că şovăia.

Era un Greşit, Nihal simţea asta, dar nu voia să creadă, aşa cum nu voia să dea crezare cuvintelor lui. Famminii erau monştri, şi ea exterminase cu miile în bătălie. Şi totuşi, ştia că Vrašta spusese adevărul. Dar atunci unde era binele şi unde răul? Oamenii erau adevăraţii monştrii? Nu era mai rău cel care, ca ea, ucidea din proprie alegere, decât cei care o făceau pentru că erau obligaţi?

Vrašta se uită fix la ea.

— Ucide-mă, spuse.

Nihal rămase în tăcere, uluită.

— Eu nu vreau să-l omor pe Laius. El m-a făcut să cunosc viaţa. El este prietenul meu, mi-a explicat ce este prietenia. Dar dacă cineva mă va striga pe nume, va trebui să-l ucid, şi pe tine. Şi nu vreau. Ucide-mă!

Nihal strânse din dinţi şi căută în acel moment o hotărâre pe care nu o avea.

— Sigur că o fac, nu e nevoie să mă rogi.

Pregăti lovitura. Strânse spada cu amândouă mâinile şi o

ridică, uitându-se la gâtul famminului. L-ar fi lovit în punctul acela şi totul s-ar fi sfârşit. Fiinţa aceea era un pericol, trebuia să-l elimine. Spada îi tremură în mâini.

— Ucide-mă, zise iar Vrašta.

Acum glasul lui era uman, nu mai avea tonurile acelea guturale care îi aminteau de fiecare dată lui Nihal moartea lui Livon. Nu era un asasin cel care-i cerea moartea, era un prizonier. Nihal coborî spada.

— Acum nu, nu vreau, zise.

— Dar eu sunt o ameninţare… protestă Vrašta.

— Nu-ţi voi permite să mă ucizi nici pe mine, nici pe tovarăşii mei, zise Nihal. Atâta timp cât voi fi eu, tu vei fi inofensiv.

Apoi plecă, însoţită de durerea famminului.

În dimineaţa următoare, când se treziră cu toţii, Nihal le comunică hotărârea ei:

— Vrašta va veni cu noi, va fi un fel de prizonier. Nu-l putem trimite înapoi, fiindcă ar vorbi despre noi, şi dacă l-am ucide…

Şovăi. Nu-i venea să admită că nu avusese curajul de a-l omorî. Văzu privirea plină de speranţă a lui Laius şi prinse mai mult curaj.

— Dacă l-am ucide ar trimite alţi tovarăşi de-ai lui ca să ne caute şi am risca să fim descoperiţi.

Explicaţia nu stătea în picioare, dar nimeni nu-i atrase atenţia.

— La nevoie ne-am putea preface că ne ţine prizonieri, ar fi o modalitate de a trece prin teritoriul duşman, încheie Nihal.

Nu aşteptă replici, ocoli privirile lui Vrašta, care era singurul cu totul nemulţumit de hotărârea ei, şi se ridică în picioare. Apoi reluă marşul.

Intrară pe Pământul Nopţii în ziua următoare întâlnirii cu Laius. Lumina din mlaştini era crepusculară, dar, dintr-odată, se lăsă întunericul, învăluindu-i.

Era o beznă ciudată. Nu erau stele pe cer, şi nici măcar lună, doar o neobişnuită lumină difuză, ca într-o noapte cu lună plină.

— Am ajuns, zise Laius. Nihal îl privi. Acesta este Pământul meu, Pământul Nopţii.

Laius fusese dus din acele locuri pe când avea vreo doi ani şi, practic, nu mai avea amintiri despre ele. Ai lui zăboviseră pe meleagurile acelea cât timp reuşiseră să ţină ascuns dezacordul lor faţă de regimul Tiranului şi să dea o mână de ajutor rezistenţei locale. Când apăruseră primele bănuieli despre ei, preferaseră să-şi protejeze fiul şi să plece. Se refugiaseră în Pământul Apei, unde tatăl lui construise reşedinţa întunecată în care fusese găzduită Nihal. Mama lui Laius murise pe când era însărcinată a doua oară, iar Laius şi tatăl lui rămăseseră singuri. Pewar îi vorbea adesea fiului despre Pământul pe care îl iubea, pământ învăluit într-o beznă veşnică. Împreună cu acele povestiri, Laius păstrase şi nostalgia care le înconjura şi voise mereu să-şi vadă pământul natal.

În prima seară, poposiră în mlaştină şi, apăraţi de întuneric, Nihal întrebă talismanul. Îşi dădu seama că puterea lui crescuse. De acum, jumătate dintre nestemate erau în lăcaşurile lor. Într-adevăr, indicaţiile fură mai exacte decât de obicei: Nihal văzu sudul şi copaci contorsionaţi, cu ramurile îndreptate spre cer. O pădure care murea.

— Tatăl meu îmi vorbea adesea despre asta, zise Laius, când Nihal îşi povesti viziunile. Este la sud o pădure mare, numită Pădurea lui Mool. Era una dintre cele mai frumoase păduri din Lumea Pământeană, dar, de când cu Tiranul, moare încet-încet.

Se îndreptară spre sud. După primele două zile de mers, înţeleseră ce însemna să trăieşti într-o noapte perenă. Era aproape imposibil să dormi cu regularitate şi sfârşiră prin a adormi când se nimerea. În plus, dacă terenurile mlăştinoase erau greu de traversat în plină lumină, să ne imaginăm cum era pe întuneric, fără să vadă unde puneau

piciorul. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, era greu să te orientezi, aşa că Sennar fu obligat să folosească magia, cu riscul ca alţi vrăjitori să-l descopere. Nu o dată pierdură drumul şi se treziră că se învârteau în cerc. Apoi se terminară proviziile şi trebuiră să se mulţumească cu ce găseau în drum: rădăcini şi diferite ierburi. Din când în când, Vrašta reuşea să prindă câte un animal mic.

Când trecură râul Looh, se treziră în faţa unei stepe acoperite de un puf pe care cu greu îl puteai numi iarbă. Abătuţi se pregătiră să o treacă.

Fu în acele zile că Vrašta dădu primele semne de nelinişte. Până atunci fusese liniştit şi serviabil; doar Nihal îi cunoştea frământarea interioară. Famminul îl ducea în spate pe Laius, îşi punea în serviciul tovarăşilor de călătorie mirosul lui dezvoltat, mergea fără să obosească niciodată. Seara, făcea de gardă chiar dacă nu i se cerea. Odată cu trecerea zilelor, glasul famminului devenise din ce în ce mai puţin gutural şi părea aproape uman, iar ochii lui erau mai limpezi.

— De ce te simţi rău? îl întrebă într-o seară Nihal, pe când împărţeau tura de strajă în faţa focului.

Famminul se uită uimit la ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Simt că eşti trist, că suferi.

Vrašta suspină.

— Mă gândesc la destinul meu. Stând cu Laius, îmi dau seama de multe lucruri pe care nu le înţelegeam şi nu ştiu dacă sunt mulţumit că le-am înţeles. Poate aş prefera să nu fi descoperit lumea.

Nihal tăcu.

— Poate sunt ca Greşiţii, continuă Vrašta. Dacă mă gândesc la ceea ce-mi spuneau, cred că acum îi înţeleg. Aş vrea să nu fiu ceea ce sunt, aş vrea să nu mai trebuiască să ucid, dar ştiu că într-o zi voi fi constrâns să o fac. Prefer să mor. Mă vei ucide dacă ţi-o voi cere?

Nihal se gândi mult înainte să răspundă.

— Niciodată nu-ţi voi permite să ne faci rău, răspunse într-un târziu.

Într-o zi, când mergeau prin stepă, Sennar îşi dădu seama că Vrašta adulmeca aerul încontinuu.

— Ceva nu e-n regulă? întrebă vrăjitorul, dar famminul dădu negativ din cap.

Ajunseră în Pădurea lui Mool în cea de a treia săptămână de călătorie. Lumina palidă care plutea peste Pământul acela de umbră se aşternea pe o încrengătură de ramuri despuiate, care se împleteau urzite spre cer, şi se întindeau cât vedeai cu ochii. Chiar şi aşa, asfixiată de ghearele Tiranului, pădurea păstra o parte din vechea ei splendoare.

Nu era totul mort. Pe măsură ce pătrundeau în desiş, începură să întâlnească şi câte un copac cu ramurile acoperite de frunze. Aveau un aspect bolnăvicios, şi totuşi rezistau. Într-o zi descoperiră o mică rarişte înconjurată de arbori cu coroană bogată şi se hotărâră să se oprească pentru odihnă.

Vrašta plecă la vânătoare şi Nihal profită pentru a interoga iar talismanul. Prefera să facă asta atunci când famminul nu era prin apropiere. Jumătate-elful închise ochii şi din viziuni înţelese că erau aproape de sanctuar. Poate, pentru o singură dată, nu aveau să întâlnească obstacole.

Când Vrašta se întoarse, Nihal şi Sennar îşi dădură imediat seama că nu era ceva în regulă.

— E totul bine? întrebă Nihal.

Din reflex, duse mâna la spadă.

— Da, răspunse Vrašta, dar nu o privi în ochi.

— Sigur?

Scoase spada din teacă şi i-o puse la gât.

— Lasă-l în pace, e posibil ca încă să nu ai încredere în el?! exclamă Laius înaintând.

Nihal lăsă spada. Ştia că Vrašta nu se temea de moarte, dar o dorea. În felul acela nu ar fi scos nimic de la el.

— Mai bine să plecăm, zise.

Astfel, renunţară la odihnă şi o luară din loc.

Merseră mult, până când fură epuizaţi şi se opriră într-un luminiş, mai amplu şi mai despuiat decât cel anterior. Laius nu era încă în plină formă şi merseseră timp de optsprezece ore încontinuu. Vrašta era tot neliniştit.

La vreo două ore după aceea, numai Nihal stătea de veghe. Sennar cedase oboselii şi aţipise; cât despre Laius, dormea buştean. Şi Vrašta părea să se odihnească. Dintr-odată, famminul deschise un ochi roşu în întuneric şi se ridică brusc. Respiraţia lui era gâfâită, ochii nu mai erau limpezi şi trişti, ci aprinşi de furie.

Imediat ce îl văzu, Nihal duse mâna la spadă.

— Mă cheamă, murmură Vrašta.

Glasul lui era puternic, aproape un răget.

Nihal îi trezi pe Sennar şi pe Laius, apoi scoase spada.

— Cine te cheamă? îl întrebă pe Vrašta.

— Sunt aproape, răspunse el.

Glasul lui era din ce în ce mai sălbatic.

— Orice ar fi, du-te la sanctuar, zise Sennar.

Nihal se întoarse şi-l văzu cum se pregăteşte de luptă. Laius era lângă el, somnoros şi cu spada în mână.

— Ce? întrebă Nihal.

— Nu poţi muri. Dacă vom fi atacaţi, fugi către sanctuar, repetă vrăjitorul.

— Şi vă las aici?

— Treaba noastră este să te apărăm, răspunse Laius.

Nihal ezită.

— Nu face pe nebuna, insistă Sennar pe un ton mai hotărât, apoi ciuli urechile.

Nihal auzi respiraţia gâfâită a lui Vrašta în spatele ei, o respiraţie de animal încercuit. Se întoarse şi-i văzu ochii roşii de mânie.

— Pleacă! strigă Sennar.

Acum se auzeau clar paşi care se apropiau printre copaci.

Vrašta o luă de un braţ pe Nihal şi o târî departe de

prietenii ei, unde nu puteau s-o vadă. Ea se desprinse de el şi se alese cu o vânătaie.

— Ce te-a apucat? urlă.

— M-au urmărit, zise Vrašta, cu un glas atât de feroce încât era greu să-i distingi cuvintele. I-am văzut ieri de departe. Sunt tovarăşii mei de la închisoare. Mă cheamă. Ştiu că i-am trădat şi acum îmi spun să vă omor, să-l omor pe Laius.

Hohoti sălbatic.

Nihal luă spada în mână, dar nu o coborî. Nu îi era frică de Vrašta ca de un duşman, se temea de schimbarea lui. Famminul scutură din cap şi, pentru o clipă, ochii lui fură iar cei de dinainte, dar era în ei o asemenea teroare încât lui Nihal îi fu şi mai frică.

— Te-am adus aici ca să mă ucizi, zise cu un glas care când semăna iar cu cel uman, când cu un răget ameninţător.

— Nu voiam să mă omori în faţa lui Laius.

— Nu pot…

— Ucide-mă! urlă Vrašta.

— Tu l-ai salvat pe Laius, ai mers cu noi, ai vânat pentru noi… Nu pot…

Ucisese mii de fammini, dar cel pe care îl avea dinaintea ei nu era un duşman. Ar fi fost o crimă.

— Nu vreau să-l omor pe Laius, nu vreau să ucid… omoară-mă! strigă Vrašta şi vocea lui umplu pădurea.

Nihal auzi zgomot de spade şi nişte explozii. Prietenii ei începuseră bătălia. Auzi paşi nesiguri printre copaci, urlete guturale, şi îl văzu pe Vrašta cum se schimba sub ochii ei. O strânse cu putere şi chipul lui se transformă într-un rânjet feroce.

— Ucide-mă. De ce nu vrei să o faci, blestemată jumătate-elf? Mă urăşti atât de tare? Curând nu voi mai fi eu însumi!

Acum şi Nihal auzea numele lui Vrašta făcând ecou în pădure. Famminul îşi luă capul în mâini şi se apăsă atât de

tare peste tâmple încât sângele începu să-i curgă printre degete. Se ridică, o privi cu ochi de nebun şi o imploră să-l ucidă.

Nihal sări în picioare, închise ochii şi înfipse spada până la gardă în pântecele lui Vrašta. Când îi redeschise, famminul era în genunchi într-o baltă de sânge, şi se uita fericit la ea. Ochii lui erau din nou limpezi, chipul lui era destins şi surâdea.

— Mulţumesc… murmură, apoi căzu la pământ.

Nihal rămase nemişcată. Pentru prima oară înţelesese ce însemna să ucizi. Spada îi tremura în mâini şi se simţi năclăită de sânge nevinovat. Nu auzi paşii duşmanilor care înaintau spre ea şi, când patru fammini ţâşniră dintre ramurile despuiate, o luară prin surprindere. Întinse spada în faţă.

Niciodată nu ezitase în faţa duşmanului; îi fusese teamă de bătălie, o dată, dar niciodată să ucidă.

Acum era diferit. Era sătulă de sânge, simţea dezgust la ideea de a mai vărsa altul.

Famminii se aruncară asupra ei şi o secure o răni la umăr. Nihal sări înapoi, cu spada întinsă către ei.

— Nu vreau să lupt împotriva voastră! Plecaţi! urlă.

În fiecare dintre chipurile sălbatice care se aflau în faţa ei vedea reflexul zâmbetului lui Vrašta; fiecare dintre adversarii ei putea fi un Greşit, care se supunea ordinelor pentru că nu putea face altfel. Cum să se poată lupta cu ei?

O luă la goană, încercă să alerge cât putu de repede, se zgârie printre ramuri, căzu, se ridică şi continuă să fugă. Auzea paşii duşmanilor în urma ei.

O a doua lovitură îi despică pieptarul pe spate.

Nu, nu putea fugi, trebuia să lupte. Se opri şi se întoarse. Când o văzură gata de luptă, famminii ezitară.

— Nu vreau să vă ucid. Plecaţi şi nu vă voi face nimic, spuse Nihal.

Ca răspuns, primi rânjete dispreţuitoare. Nihal închise ochii şi începu să se bată. Nu voia să le vadă chipurile, era

terorizată să nu zărească o urmă de umanitate în ei. Îi trebui puţin ca să-l doboare pe primul, apoi se aruncă peste al doilea, fu din nou rănită, dar continuă să se lupte, până când la pământ rămaseră numai corpurile famminilor ucişi. Începu iar să alerge, urmărită de dezgustul pe care îl simţea faţă de ea însăşi.

Dintr-odată, se opri. Simţea că ajunsese.

În faţa ei era un fel de peşteră, pereţii erau trunchiuri de copaci morţi şi ramurile împletite formau bolta. Nihal intră şi continuă să alerge; cu cât alerga, cu atât întunericul din jurul ei se înteţea.

I se păru că aleargă de o eternitate. Aerul luase o consistenţă ciudată, o învăluia ca o cuvertură, ca şi cum ar fi fost apă. Se împiedică de ceva şi căzu. Atunci simţi nodul pe care îl avea în gât cum se topeşte şi se dezlănţui într-un plâns necurmat. Mii de gânduri îi înţesau mintea: imaginea lui Vrašta care murea zâmbind, măcelul abia făptuit în pădure, prietenii ei care se luptau singuri, Laius rănit şi torturat, Sennar.

Plânse atât de mult încât crezu că nu avea să se oprească niciodată, că avea să rămână pentru totdeauna singură în întuneric ca să-şi verse lacrimile.

Până când auzi o voce:

— Cine eşti?

19
GORIAR SAU DESPRE VINĂ

Laius se strădui să-şi revină din somnolenţă şi luă poziţie de atac, cu spada în mână. Auzea cum paşii deveneau din ce în ce mai repezi şi mai distincţi.

— Eşti sigur că poţi lupta? întrebă Sennar. Rănile tale nu sunt încă pe de-a-ntregul vindecate.

Laius zâmbi, dar nu părăsi poziţia.

— M-am săturat să fac pe mâna moartă. Nu am venit până aici ca să mă las apărat.

Sennar îi întoarse zâmbetul, se răsuci în loc şi pregăti formula pe care avea să o recite la sosirea famminilor.

Paşii deveniră din ce în ce mai apropiaţi, însoţiţi de un glas care striga cât îl ţinea gura numele lui Vrašta. Vocea unui om. Laius strânse spada. Ultima oară când se luptase nu dăduse dovadă de o mare vitejie, dar acum ar fi fost altfel.

Dintre copaci, în faţa lor ţâşniră în luminiş şapte fammini. Sennar aruncă o vrajă deasupra lor şi reuşi să elimine din luptă pe unul dintre ei. Ceilalţi rămaseră dezorientaţi şi asta îi dădu voie vrăjitorului să pregătească apărarea. Atrase patru dintre cei şase fammini către el, ridică o barieră slabă de apărare şi începu bătălia.

Laius profită de zăpăceală şi-l lovi pe furiş pe unul dintre duşmani. Apoi începu să se lupte. Fu ca şi cum, într-o clipă, i-ar fi venit în minte tot ce învăţase la Academie. Para şi ataca cu precizie, concentrat. Ştia că printre duşmanii lui puteau fi Greşiţi, dar nu vru să se gândească.

Primul fammin era încă la pământ şi scutierul se putu concentra asupra celui de al doilea. Era puternic şi mult mai abil decât el în bătălie, dar Laius avea de partea lui ardoarea şi sprinteneala. Fu rănit la un braţ, profită de o clipă de neatenţie a famminului şi îl lovi.

Când văzu duşmanul căzând, Laius se bucură. Reuşise. O apărase pe Nihal.

Pe neaşteptate, o lovitură de spadă îl ajunse la picior şi scutierul înţelese că socotelile cu cel de al doilea fammin nu se încheiaseră. Începu iar să se bată. Erau răniţi amândoi, dar scutierul ieşea dintr-o convalescenţă lungă. Curând, durerile vechilor tăieturi reîncepură, vederea i se înceţoşă şi fiecare lovitură i se păru mai grea decât cea dinainte.

Cu forţa disperării, dădu o lovitură frontală hotărâtă şi famminul se prăbuşi la pământ. Laius căzu în genunchi, fără suflare. Ridică privirea şi îl văzu pe Sennar încă luptându-se cu doi fammini; alţi doi erau la picioarele lui.

— Vin la tine! îi zbieră Laius vrăjitorului şi încercă să se ridice.

În clipa aceea simţi o durere neaşteptată în spate şi trupul lui nu-l mai ascultă.

— Chiar cred că ai terminat să faci pe eroul, zise un glas în spatele lui.

Laius se prăvăli la pământ fără un geamăt. Bărbatul care îi comanda pe fammini îl atacase din spate şi acum era lângă el, cu un zâmbet întipărit pe faţă.

Sennar auzise strigătul lui Laius şi se întorsese la timp ca să-l vadă căzând. Fu năpădit de aceeaşi furie care îl cuprinsese în Seferdi, nu mai văzu nimic altceva decât corpul băiatului la pământ şi zâmbetul pe faţa bărbatului aceluia, al acelui trădător.

Cu o săritură, se feri de o lovitură a duşmanului şi alergă la scutier. Avea ochii închişi şi o pată mare de sânge pe spate.

Famminii se opriră şi bărbatul înaintă spre Sennar.

— E inutil să încerci să te aperi, spuse el, apoi ridică spada pentru a-l lovi.

Dintr-odată se opri, cu braţul în aer. O psalmodiere stranie ieşea de pe buzele vrăjitorului; o rază verde plecă din mâna lui şi bărbatul căzu la pământ, fără viaţă.

Peste câmpie coborî o tăcere de moarte. Famminii rămaseră la locul lor. Acum, când nu mai era nimeni să dea ordine, nu ştiau ce să facă. Sennar începu să recite un descântec, mai întâi cu glas scăzut, apoi pe un ton din ce în ce mai ridicat, şi în mâinile lui apăru un glob de argint luminos. Globul crescu, şi când fu destul de mare, cu un urlet Sennar îl lăsă să cadă. Ceea ce tocmai recitase pentru prima oară în viaţa lui, împins de puterea urii pe care o descoperise în el, era o formulă interzisă.

Lumina inundă spaţiul din jurul lui, pe o rază de zece coţi, şi, când se micşoră, totul era în jur numai cenuşă şi corpuri carbonizate. Nici copaci, nici duşmani.

În liniştea aceea ireală, Sennar auzea doar respiraţia lui gâfâită. I se păru că dăduse în nebunie, că se cufundase în abisurile infernului. Îşi reveni când fu conştient că ucisese pentru prima oară în viaţa lui, şi se îngrozi când îşi dădu seama nu numai că lucrul acesta nu îi displăcea, dar îi dădea chiar o plăcere sălbatică. Se uită la Laius.

O rană lungă de spadă traversa dintr-o parte în alta spatele băiatului şi chipul lui era pământiu. Sennar îi puse o mână la gât. Mai era viu. Nu era totul pierdut.

Vrăjitorul se uită în jurul lui, încercând să nu zăbovească peste ceea ce mai rămăsese din bărbat şi din fammini. Se strădui să se gândească. Vraja pe care o folosise era vizibilă la multe leghe distanţă, şi cu atât mai mult pe un Pământ unde întunericul era permanent. Cu siguranţă îl observase cineva, nu era prudent să rămână acolo. Nu putea încerca să-l îngrijească pe Laius pentru că nu avea destulă energie. Mai întâi lupta cu famminii şi formula interzisă pe urmă îi consumaseră toate energiile magice. Nu rămânea decât să plece. Ar fi fost mai bine să ascundă cadavrele, dar nu mai era timp şi, doar uitându-se la ele, Sennar era îngrozit. Îl luă deci pe Laius în braţe şi începu să fugă în căutarea unui loc sigur.

Alergă ca un disperat, multă vreme, şi nu numai o dată i

se păru că trecuse printr-un loc prin care mai fusese. În sfârşit, zări o vizuină, o gaură neagră în pământ. Nu avea un aspect prea încurajator, însă era destul de mare pentru ei doi. Mai întâi îl băgă pe Laius, apoi intră şi-l aşeză pe pământ pe prietenul lui.

Odată, aceea trebuie să fi fost vizuina cine ştie cărui animal, pentru că erau împrăştiate pe jos oase şi pe o latură era un culcuş de frunze. Acolo îl întinse Sennar pe Laius, apoi se sprijini de perete şi încercă să-şi adune forţele.

Imediat ce închise ochii, îi veniră în minte imaginile bătăliei: Laius care cădea la pământ, rânjetul bărbatului pe care îl omorâse, măcelul pe care el însuşi îl făptuise. Nu omorâse pe nimeni până atunci, nici măcar pe vrăjitorul care atentase la viaţa lui Nereu, şi se simţi pierdut, tulburat de uşurinţa cu care o făcuse cu ocazia aceea. În minte i se învălmăşeau cuvinte auzite cu mult timp înainte de la Soana şi de la alţi profesori de-ai lui: *Să ucizi un om este cea mai mare răsturnare a firii lucrurilor, magia Tiranului este bazată pe omucidere.* Folosise o formulă interzisă, una din cele mai rele, îşi dăduse sufletul infernului. Şi, în fundul inimii, se mai bucura încă de măcel. Îl copleşi groaza.

Cam după un ceas, se simţi gata pentru un descântec. Mai întâi îi trimise un mesaj lui Nihal, apoi se aplecă deasupra lui Laius şi spuse cea mai puternică formulă pe care i-o permiteau forţele. Atunci îşi dădu seama de gravitatea rănii: traversa tot spatele şi era mai curând adâncă; în plus, Laius pierduse mult sânge. Sennar începu să-l îngrijească, dar descoperi că rana nu dădea semne să reacţioneze la vrajă. Nu renunţă, ci continuă să recite descântecul, rechemând către mâinile lui, care erau acum calde şi luminoase, toate forţele care-i mai rămăseseră.

— Cine eşti?

Era glasul unui bărbat, şi totuşi avea ceva neomenesc. Era tenebros, adânc, ca şi cum ar fi venit din cele mai

întunecate străfunduri ale nopţii, glasul morţii care se ridica din fundul mormintelor. Nihal nu răspunse.

— De ce ai venit până aici, în locul acesta sfânt?

Nihal continuă să plângă în tăcere.

— Stăpâneşte-ţi durerea şi vorbeşte-mi, spuse vocea.

Nihal avu impresia că un braţ îi înlănţuise umerii. Se linişti şi se strădui să deschidă ochii, dar întunericul era total. I se părea că este cufundată în nimic.

— Sunt într-un sanctuar? întrebă în cele din urmă.

— Acesta-i Goriar, sanctuarul Întunericului: tenebrele Uitării, noaptea marii consolări, Moartea care amorţeşte orice durere, negura unui Somn fără vise, în care se odihneşte sufletul, răspunse vocea.

— Atunci am nevoie de tine, pentru că inima mea se anină de nimic, acum, zise Nihal.

— Care este numele tău?

— Sheireen, răspunse folosind numele pe care îl ura. Dă-mi uitarea, sunt o ucigaşă.

Nihal avu senzaţia că se aşezase cineva dinaintea ei. Braţul se mişcă de pe umeri pe faţă şi o mână caldă şi încurajatoare îi mângâie chipul.

— Te cunosc, zise glasul.

Nihal luă amuleta în mână, aceasta strălucea acum în întuneric.

— Ai luat-o cu tine pe sora mea Glael, smulgând-o din singurătatea ei.

— Eşti fratele lui Glael? întrebă fata.

— Lumină şi Umbră sunt acelaşi lucru, Sheireen. Aceea este jumătatea mea şi eu însumi, ea mă neagă, dar în acelaşi timp mă confirmă. Fără Umbră Lumina nu ar străluci atât de scânteietor, dar, fără Lumină, Umbra nu ar putea fi atât de evidentă.

Nihal îşi plecă privirea.

— Sosisem aici pentru piatră, trebuia să te implor să mi-o dai, dar acum nu mai ştiu ce trebuie să fac. Mâinile mele sunt pline de sânge nevinovat. Nu mai sunt demnă să

primesc amuleta.

I se păru că întunericul o învăluia mai strâns.

— Simt că inima ta este plină de durere şi mai simt că vorbele tale sunt adevărate. Spada ta a văzut mii de morţi şi printre aceştia şi pe cei care erau nevinovaţi. Şi totuşi, în străfunduri, sufletul tău păstrează puritatea.

— Eu nu voiam să-l ucid pe Vrašta! urlă Nihal. Îl consideram un prieten, devenea un tovarăş, l-a salvat pe Laius. Nu voiam!

— Ştiu asta, zise Goriar.

— Nu voiam să-i ucid pe famminii din pădure, nu voiam să ucid nevinovaţi! Lacrimile începură din nou să-i curgă pe faţă. Vreau de la tine uitarea. Dă-mi-o!

Senzaţia de protecţie pe care o simţise până atunci încetă. Se simţi singură şi părăsită.

— Ţi-a fost oferită, la Thoolan, dar ai refuzat-o, zise glasul.

— Ceea ce vreau acum este inconştienţa şi ştiu că mi-o poţi da, replică Nihal.

— Nu de asta ai nevoie, spuse Goriar.

— Nu vreau să mă mai simt atât de murdară! Nu vreau să mă mai simt atât de îngrozitoare, atât de vinovată!

Mâna îi luă bărbia şi o obligă să-şi ridice capul. Nihal simţi pe faţă suflarea unei respiraţii calde. Când vorbi Goriar, vocea lui era foarte aproape:

— Durerea pe care o simţi acum, senzaţia de vinovăţie sunt indispensabile. Nu te poţi sustrage. Când ai plecat de la Thoolan, ţi s-a spus că aveai să suferi, dar tu ai ales să mergi înainte. Ceea ce simţi acum e nimic; se va mai întâmpla altceva ce-ţi va sfâşia inima, şi se va întâmpla curând. Prin intermediul acestei dureri vei învăţa ce este viaţa.

— Acum ştiu că greşeam când credeam că sunt dreaptă ucigând fammini, dar este prea târziu, spuse Nihal.

— Este adevărat, dar din ruinele acestei învăţături poţi construi certitudini noi. Ai înţeles că răul pătrunde oriunde,

că nu a fost adus până aici de Tiran, ci că există o putere prezentă în lume dintotdeauna.

— Ce trebuie să fac? întrebă Nihal.

— Asta-i căutarea ta, eu nu-ţi pot spune nimic.

— Sunt ca ucigaşii tatălui meu...

— Nu-ţi va folosi la nimic să te perpeleşti în această durere. Trebuie să găseşti calea să ieşi din ea, drumul care te va conduce afară din întunericul acesta, către lumină.

Nihal începea să se liniştească.

— N-am ştiut niciodată în viaţa mea unde să mă duc... murmură.

— Asta este esenţa căutării pe care ţi-ai propus-o. Dacă nu te simţi pierdut, nu poţi găsi calea.

— Şi acum?

— Acum trebuie să te gândeşti la tine, la lume şi la misiunea ta. Eu îţi pot spune doar că sufletul tău nu este pierdut şi de aceea simt că-ţi pot da piatra mea.

Nihal îşi şterse ochii şi obrajii. Dintr-odată văzu cum prinde contur în faţa ei silueta palidă a unui bărbat. Răsărea ca o licărire cenuşiu-albăstrie pe fundalul întunecat al peşterii şi zâmbea maiestuos şi serios. În mijlocul pieptului avea o pată neagră.

— Dacă tu astăzi nu ai fi făptuit ceea ce te-a costat atâta durere, eu nu aş fi putut să-ţi dau asta.

Pata neagră se desprinse de pe piept şi se ridică în aer către Nihal.

— Aceasta este piatra pe care o căutai, cea de a cincea piatră, şi ai plătit-o cu preţul suferinţei care se naşte din înţelegere. Aceasta este ca flăcăruia care te va ajuta să ieşi din aceste tenebre. Foloseşte-o cum trebuie şi ajut-o să crească în tine.

Nihal întinse mâna spre piatră.

— Să nu uiţi niciodată durerea de astăzi. Nu-ţi mai rămâne decât să îndeplineşti ritualul, zise Goriar.

Zâmbetul lui devenise binevoitor.

Nihal luă piatra în mână şi, în timp ce o punea la locul ei,

recită formula. Întunericul se risipi şi talismanul străluci de o lumină nouă. Jumătate-elful se trezi dintr-odată singură, în mijlocul unei galerii de copaci morţi.

Nihal rămase ceva vreme în galerie. Era epuizată ca şi cum în acele câteva ore ar fi trăit ani întregi. Avea nevoie de linişte. Brusc, îşi dădu seama de timpul care trecuse şi îşi aminti de Sennar şi de Laius. Erau în pericol. Sennar nu era un războinic şi Laius era doar un scutier rănit.

Sări în picioare şi începu să alerge cu spada în mână. Pădurea era cufundată în linişte. Când Nihal ajunse în luminişul în care începuse totul, se opri şi se uită zăpăcită în faţa ei.

Nu văzuse niciodată o asemenea distrugere. Pe o rază de zece coţi, copacii dispăruseră, ca şi cum ar fi fost carbonizaţi de o pălălaie. Pe jos zăceau opt trupuri de nerecunoscut, înnegrite de flăcări. Întunericul nu-i permitea să le distingă înfăţişarea, dar Nihal era sigură că şapte erau fammini, în timp ce ultimul părea un om.

Se aruncă asupra lui, cu bănuiala că ar fi putut fi unul dintre prietenii ei, dar imediat zări o armură care nu era nici a lui Laius, nici a lui Sennar. În mijloc era o despicătură. Nihal înţelese că acea grozăvie era opera lui Sennar. El şi Laius trebuie să fi fost la adăpost. Însă o asemenea furie îi era străină lui Sennar cel pe care îl cunoştea ea. Vrăjitorul nu numai că se apărase de duşman, ci îi exterminase pe fammini. Nihal avu o presimţire urâtă.

Atunci îşi dădu seama de fumul albăstrui care o învăluia. Un mesaj. Scoase din traistă pietrele pentru descântec şi îl citi. Era scurt şi lapidar.

„În pădure la vizuină. Repede.”

Nihal se ridică brusc şi căută urmele prietenilor ei. Găsi numai o singură pereche de amprente, adânci şi şovăielnice, ca ale unuia care şi-a târât picioarele. Începu să fugă.

Nu-i trebui mult să găsească vizuina. Odată ajunsă acolo,

băgă capul înăuntru.

— Sunteţi aici?

Nu-i răspunse niciun glas, dar Nihal zări într-o licărire lugubră imaginea lui Sennar aplecată deasupra lui Laius. Toate indiciile se adunară în mintea ei şi deveniră teribil de clare. Se aruncă înăuntrul vizuinii.

— Ce s-a întâmplat? urlă.

Dar întrebarea fu de prisos, pentru că văzu rana de pe spatele lui Laius şi chipul lui livid.

— Nu-i timp de explicaţii, ajută-mă! exclamă Sennar.

Nihal era zăpăcită, nu reuşea să-şi ia ochii de pe pata de sânge de pe cămaşa scutierului ei.

Nihal, acolo afară te aşteaptă altă durere, dacă ieşi se vor întâmpla lucruri care te vor face să suferi foarte mult, ştiu pentru că am văzut... Va trebui să se întâmple şi alt lucru care-ţi va sfâşia mima, şi se va întâmpla curând... Cuvintele lui Thoolan şi ale lui Goriar i se învălmăşeau în minte.

Sennar o luă de umeri.

— Vrei să mă ajuţi sau nu?

Nihal încuviinţă, îşi înăbuşi lacrimile, se concentră şi începu şi ea să facă tot posibilul pentru Laius.

Nihal şi Sennar recitară formule de vindecare ore întregi. Sennar părea neobosit; sudoarea îi curgea şiroaie pe frunte, dar chipul rămânea concentrat, mâinile – sigure.

Nihal nu putu să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi întârziat în galeria copacilor. În orele acelea, îi veniră în minte toate amintirile pe care le împărţise cu scutierul ei: ziua în care se cunoscuseră, vremurile de la Academie, călătoria pentru a se întâlni cu Pewar şi felul în care Laius ştiuse să-i ţină piept tatălui său. Îşi aminti fiecare bătălie, momentul dinaintea ieşirii pe câmpul de luptă, când Laius îi întindea spada pe care o ascuţise sau când îi strângea şireturile armurii şi o ruga să fie atentă.

Imaginea pe care o păstra despre el nu avea nimic de a

face cu băiatul care zăcea în mâinile ei. Acela nu era Laius, nu putea fi el.

În toiul a ceea ce trebuia să fie noaptea, dacă nu s-ar fi aflat pe un Pământ unde întunericul era permanent, Nihal văzu că Sennar era epuizat. Capul i se clătina şi îi tremurau mâinile. Doar atunci îşi dădu seama că era şi el rănit: avea un braţ însângerat.

— E mai bine să te odihneşti, îi spuse.

Vrăjitorul nu îi răspunse şi nu se opri. Lumina pe care o emanau mâinile lui era din ce în ce mai slabă. Nihal îl luă de mână.

— Nu poţi fi de ajutor dacă eşti atât de obosit. Odihneşte-te!

— Eu…

— Mă ocup eu, n-ai grijă.

Reuşi să-l convingă să se desprindă de Laius. Imediat ce Sennar puse capul pe pământul din vizuină, adormi.

Ziua următoare sosi fără lumină, în întunericul care învăluia Pământul acela. Sennar fu cel care se trezi primul şi o clipă i se păru că visase totul. Apoi o văzu pe Nihal aţipită lângă Laius şi înţelese cât de neîndurătoare era realitatea. Se simţea fizic odihnit, dar bătrân şi obosit în suflet. O scutură pe Nihal şi cântări situaţia lui Laius. Se oprise sângerarea, dar rana nu arăta mai bine. Respiraţia băiatului era neregulată.

În momentul acela Sennar înţelese ce avea să se întâmple şi avu curajul să accepte. Nu putea face nimic pentru Laius. Dacă descântecele lui nu aveau efect însemna că în curând fantoma scutierului ar fi luptat printre trupele Tiranului. Începu iar să-l îngrijească, pentru că îşi jurase sieşi că ar fi încercat totul, dar ştia că era inutil.

Când Nihal se trezi, Sennar nu avu curajul să se uite la ea.

— Cum se simte Laius?

— E prea devreme s-o spun, i-o tăie scurt. De ce nu te

duci să iei câteva plante medicinale?

— Când crezi că se va trezi? întrebă Nihal seara.

Sennar o privi. Părea că alesese să ignore realitatea şi că se convinsese că Laius era în afară de orice pericol. Nu găsi cuvinte să-i răspundă.

— Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat în luminiş, insistă ea.

— Laius a ucis doi fammini, apoi bărbatul care era cu ei l-a lovit pe la spate, răspunse vrăjitorul cu glas obosit.

— Când se va trezi, va trebui să-l felicit. Este de acum un războinic încercat, comentă Nihal cu un surâs.

Sennar îşi sprijini capul de peretele de pământ; cât ar fi putut să se prelungească ficţiunea aceea?

— Nu crezi că ar fi cazul să încercăm cu vreun alt descântec? întrebă ea.

— Am încercat de toate.

Jumătate-elful îşi schimbă expresia.

— Ce intenţionezi?

— Nu ştiu alte descântece care ar putea să-l vindece. Am făcut tot ce era posibil. Nu mai e nimic de născocit.

— Dar el încă nu s-a trezit… protestă Nihal.

Ca răspuns, Sennar se uită la ea neputincios.

— Nu trebuie să renunţi. Sunt sigură că totul va fi bine, zise ea, dar vocea ei nu mai avea siguranţa de dinainte.

— Nihal, nu are rost să speri în ceva ce nu se poate întâmpla, murmură Sennar.

— Cum poţi spune asta? Nu îţi aminteşti de câte ori mi-ai salvat viaţa? Rana mea, în Salazar, era cu mult mai gravă decât a lui Laius.

— Rana ta nu era ca asta şi pe urmă greşeşti, Laius se simte mult mai rău decât te simţeai tu.

Nihal îl înşfăcă pe Sennar de cămaşă şi îl zgâlţâi.

— Tu eşti un consilier, unul dintre cei mai puternici vrăjitori de pe pământul acesta. Trebuie să fie ceva ce poţi face! Cunoşti mii de vrăji!

Sennar nu se clinti.

— Rana lui nu se poate vindeca, spuse încet.

Nihal îi dădu o palmă.

— El este scutierul meu, mi-a salvat viaţa! E prietenul meu! Nu-l pot lăsa să moară!

Sennar nu răspunse şi se uită în altă parte.

Nihal reluă cu şi mai multă furie:

— Tu trebuie să faci ceva! Cât va mai respira, trebuie să-l îngrijeşti. Nu-l poţi lăsa să moară!

— Aş vrea asta cu toată fiinţa mea, dar, cu cât recit mai multe formule, cu atât simt că viaţa lui se duce. E ca şi cum ai încerca să stăvileşti cu mâinile un fluviu revărsat.

Nihal începu să plângă.

— Nu… nu vreau… murmură cu o voce care nu mai părea a ei.

Speranţa se arătă în cea de a treia zi. Imediat ce se trezi, Nihal văzu două puncte luminoase în întunericul vizuinii. Mâna ei se duse rapid la spadă, de teamă că vreun duşman i-ar fi descoperit, apoi înţelese că luminile erau reflexul ochilor cuiva, reflexul luminozităţii care pătrundea în ascunzătoare prin deschizătura vizuinii.

— Laius! urlă.

Se aruncă asupra lui şi îi mângâie capul. Un zâmbet slab animă buzele băiatului.

— Nihal…

Şi Sennar se trezi şi crezu şi el că nu era totul pierdut, imediat ce-l văzu pe băiat viu şi conştient. Pentru o clipă, toţi trei se alinară cu speranţa aceea.

Laius era foarte slăbit şi vorbea greu. Adesea îl asaltau atacuri de tuse care-i tăiau respiraţia în gât. Mai întâi întrebă de Vrašta.

Nihal nu ştiu ce să răspundă. Şi Sennar se uita întrebător la ea, aşa că spuse că-l trimisese să vadă dacă nu erau duşmani prin împrejurimi şi că avea să se întoarcă în curând. Laius păru să creadă, dar Sennar luă o înfăţişare bănuitoare. Spre norocul lui Nihal, nu vrură să piardă timpul

cu pălăvrăgeli.

Nihal şi Sennar începură iar să rostească descântece de vindecare, convinşi că trecuse ce-i mai rău şi că în curând prietenul lor s-ar fi întremat. Însă rana nu dădu niciun semn de tămăduire, ba din contră, începu să se infecteze.

— Îţi aminteşti ce plante ai folosit când a fost rănită Nihal? îl întrebă vrăjitorul pe Laius.

Scutierul murmură câteva nume şi închise ochii, ca pentru a-şi regăsi forţele.

— Du-te să cauţi şi adu cât poţi de multe, şi apă. Fii atentă, ar putea fi duşmani în jur, zise vrăjitorul.

Fata ieşi pe furiş din vizuină.

Sennar îşi reluă lucrul, dar văzu că Laius devenise gânditor.

— În ce stare sunt? întrebă la un moment dat.

Vrăjitorului îi era teamă de întrebarea aceea. Tăcu.

După o scurtă tăcere, vocea slabă a lui Laius se auzi din nou.

— Am fost rănit deja în temniţa în care m-au torturat. Cred că acum e diferit... Făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul. E ca şi cum nu aş mai avea trup, nici măcar nu mă doare rana... îmi pare a fi pe punctul de a adormi.

Sennar continua să tacă.

— Spune-mi în ce situaţie sunt, insistă Laius, încercând să ridice puţin glasul. Vreau să ştiu adevărul.

Sennar nu încetă să-l îngrijească.

— Rana ta e lungă şi adâncă, nu reuşesc s-o vindec. Se infectează şi nu mai ştiu să recit alte vrăji.

Laius tăcu câteva clipe. Chipul lui era şi mai serios ca înainte.

— Mă voi salva? întrebă la sfârşit.

— Nu ştiu, cred că da, zise Sennar cu un zâmbet forţat.

— Dacă sunt pe cale să mor, trebuie să-mi spui, murmură Laius.

Sennar se gândi la lupta din luminiş, la siguranţa pe care o observase în ochii scutierului, la cum dintr-odată văzuse

în el un bărbat.

— Eu nu mai pot face nimic, zise în cele din urmă.

Vrăjitorul îl văzu pe Laius cum închide pleoapele pentru a-şi goni lacrimile, dar una îi alunecă de pe gene şi îi coborî pe obraz.

— Dacă aş fi într-adevăr un bărbat nu mi-ar fi teamă… zise în cele din urmă, scutierul.

— Doar proştilor nu le e frică de moarte, răspunse Sennar.

— Lui Nihal nu-i este frică să moară.

— Sigur ea nu e bucuroasă de asta.

Laius surâse slab.

— În luminiş ai luptat bine, pentru a nu mai vorbi de tot ce ai făcut când ai fost capturat. Teama ta nu poate şterge ceea ce ai fost în stare să faci.

— Aş vrea să cred… zise Laius.

Un nou atac de tuse îl sufocă.

— Nimeni nu poate spune acum că nu eşti un bărbat, încheie Sennar, şi de data asta fu el cel care-şi alungă lacrimile.

Laius zâmbi, părea aproape calm.

— Să nu-i spui lui Nihal că am plâns.

— Nu o voi face.

Nihal nu mai ştia cât era ceasul. Trebuie să fi trecut puţin mai mult de o zi de când Laius deschisese ochii, dar nu era sigură. I se părea că era închisă în gaura aceea şi se afla în întuneric de secole. Sennar acoperise deschiderea vizuinii cu câteva crengi şi aprinsese un focuşor magic care împrăştia o lumină albăstruie. Însă frunzele şi ramurile înghesuite la intrare nu lăsau să intre aerul în vizuină şi acum era o căldură exasperantă. De câteva ori, în schimb, Nihal auzise nişte paşi care făcuseră pământul să tremure deasupra ei. Poate o fi fost vorba doar de vreun animal, dar jumătate-elful nu era liniştită. Imediat ce ar fi descoperit cineva măcelul din luminiş, duşmanul le-ar fi luat urma.

Sennar dormea ghemuit într-un colţ; căzuse pe jos în

timp ce îl trata pe Laius, palid şi extenuat aşa cum Nihal nu-l mai văzuse niciodată. Puseseră o prişniţă de plante peste rana scutierului şi continuau şi cu descântecele. În jurul rănii apăruse o umbră gălbuie care începuse să se întindă cu repeziciune pe tot spatele. Nihal recita formulele magice cu puţină convingere.

Laius avea ochii închişi.

— Nu mă mai trata, zise la un moment dat.

— Ce...?

— Gata cu farmecele, te rog, insistă Laius.

— Cum să te faci bine dacă nu te îngrijesc? zise ea, străduindu-se să zâmbească.

— Nu simt nimic de la gât în jos, de abia reuşesc să-mi mişc degetele... te rog, nu mă mai îngriji.

Nihal se supuse. Luă mâinile de pe rană şi rămase în tăcere.

— Ce inutilă a fost călătoria asta a mea... murmură Laius.

Nihal stătea să plângă.

— Nu spune tâmpenii.

— Aş fi vrut să te ajut, în schimb, pe Pământurile Libere doar v-am încurcat, apoi m-am lăsat prins şi am riscat să vă dau pe mâna duşmanului. Acum vă ţin aici pe loc.

Cuvintele lui se sfârşiră într-un acces de tuse şi frunzele de dedesubtul bărbiei lui se pătară de sânge. Când începu iar să vorbească, glasul lui era şi mai slab:

— V-am ajuns din urmă numai pentru ca să te fac să asişti la moartea mea.

— Nu vei muri!

— Aş fi vrut să ajung cu tine până la sfârşit şi să te ajut să-ţi pui armura în ziua ultimei bătălii, aşa cum mi-ai scris în scrisoare.

Îşi trase sufletul.

— Aş fi vrut să te văd câştigând şi să te văd în sfârşit fericită. Nici nu am reuşit să te apăr.

— Tu mi-ai salvat viaţa, m-ai susţinut când eram singură, ai fost un prieten adevărat. Ai făcut mult... Sennar mi-a

spus despre famminii din luminiş. Eşti un războinic, un erou.

Nihal plângea acum.

Laius zâmbi, apoi deveni serios.

— Spune-mi adevărul: Vrašta e mort?

Nihal încuviinţă.

— Îmi închipuiam... zise Laius trist, apoi tăcu câteva clipe.

— Mă îmbrăţişezi? îi ceru în sfârşit lui Nihal.

Scutierul se strădui să zâmbească, dar Nihal văzu teama din ochii lui. Îl ridică încet din zăcătoare şi-şi trecu braţele pe după mijlocul lui. Laius îşi sprijini capul pe umărul ei.

— Nu mă doare... acum mă simt bine, zise el.

Respiraţia îi devenise liniştită şi regulată.

Nihal îl ţinu strâns la piept multă vreme, până când îi simţi trupul nemişcat în braţele ei.

20
UN MOTIV SĂ CONTINUI

Nihal ar fi vrut să-i aducă lui Laius onorurile închinate Cavalerilor şi să-i ardă trupul pe un rug, aşa cum se făcuse pentru Fen. Dar pământul pe care se afla era lăcaşul unui întuneric permanent şi nu se putea aprinde nici măcar un focuşor fără a fi descoperiţi, darămite un rug. Astfel, Nihal i-a putut oferi lui Laius numai un mormânt simplu care să-l apere de duşmani, în ceea ce era Pământul lui natal şi pe care scutierul de abia apucase să-l viziteze.

Aşteptară o zi înainte să părăsească ascunzătoarea, puţin pentru că durerea le lua forţele şi dorinţa de a o porni iar la drum, puţin pentru că simţeau cum pământul de deasupra vizuinii tremură pe sub paşii duşmanilor. Erau înconjuraţi, grupuri de fammini băteau pădurea în căutarea lor.

În ziua următoare, Nihal aşează trupul lui Laius şi-i strânse în mâini spada cu care luptase ca un erou cu câteva zile în urmă. Îşi tăie o şuviţă de păr şi i-o puse pe piept, ca o parte din ea să rămână cu el. Când ieşiră bănuitori din vizuină, totul tăcea în jurul lor.

Firește, vânătoarea se deplasase în altă parte. Nihal începu să scurme pământul în faţa intrării cu mâinile goale. Îşi zgârie degetele, îşi rupse unghiile, dar continuă să sape şi să scoată pământ şi pietre până când fu ştearsă de pe faţa pământului deschizătura, pentru a păstra pentru totdeauna mormântul lui Laius.

— Ajunge, zise la un moment dat Sennar, luând-o de umeri. Se aşează în faţa mormântului, concentrat. M-am gândit mult toată vremea asta pe care am petrecut-o alături de el. Dacă nu fac ceva, va deveni o fantomă. Îşi plecă ochii. Nu cunosc formule care să-i salveze pe cei vii, dar poate ştiu una care să dea pace spiritului morţilor. Cu câtva timp în urmă, am citi despre o formulă interzisă care

permite înlănţuirea sufletelor morţilor cu un sigiliu. I-am vorbit despre ea lui Flogisto şi el mi-a zis să o uit, pentru că era rodul răului. Dar nu pot permite ca Laius să devină o fantomă şi să lupte pentru Tiran. Voi încerca să-i sigilez spiritul.

Ridică privirea spre Nihal, ca şi cum i-ar fi căutat consimţământul pentru ceea ce se pregătea să facă, dar chipul fetei era de nepătruns.

— Îmi va lua mult timp şi pe urmă cred că nu voi mai putea folosi magia o vreme. Îţi cer doar să controlezi să nu vină cineva.

Nihal încuviinţă. Sennar se întoarse către mormânt şi încercă să-şi reamintească formula, pe care o citise doar o singură dată. După ce folosise magia interzisă în rarişte, era dispus să repete greşeala aceea pentru a salva spiritul lui Laius.

Când începu să rostească formula, o cantilenă care-ţi îngheţa sângele în vene, Nihal îşi plecă privirile şi îşi acoperi urechile cu mâinile. Vrăjitorul continuă să recite, cu inima plină de ură şi de disperare. De aceea descântecul se supuse voinţei lui şi bariera începu să se ţească sub degetele lui. Ar fi pus asupra mormântului un sigiliu care s-ar fi rupt numai în clipa în care puterea Tiranului ar fi fost zdrobită; atunci, spiritul lui Laius ar fi fost din nou liber; Vraja îl costă o oră şi toate forţele lui magice, sleind speranţa care îl susţinuse până în clipa aceea. La un moment dat, Sennar simţi cum vraja se desprindea de el, se regăsi pierdut şi fără ţintă, mâinile i se răciră şi formula îl părăsi. Laius era salvat.

— Am terminat, zise tulburat.

Nihal nu îi răspunse.

Rămaseră o vreme în faţa mormântului. Sennar fu cel care îşi reveni primul.

— Ceea ce e curat nu poate rezista pe lumea asta, zise, fără să ştie dacă vorbea cu el însuşi, cu Nihal sau cu prietenul pe care se pregăteau să-l părăsească. Poate tu

erai singurul care puteai salva Lumea Pământeană, mâinile tale erau curate şi sufletul tău nevinovat.

Se ridică şi o obligă pe Nihal să facă acelaşi lucru.

— Trebuie să plecăm, mi se pare că aud paşi.

Îşi reluară drumul.

Merseră în linişte prin întuneric, unul în spatele celuilalt, cu simţurile treze. Nu numai o dată trebuiră să se ascundă în pădure, în spatele vreunui tufiş, pentru că auziseră paşi sau un zgomot suspect. Erau obosiţi să ucidă şi nu se simţeau în stare să lupte. Lui Nihal, spada, care acum se lovea de şoldul ei în timpul mersului, i se părea o povară. Sennar era rănit, dar, cum îşi epuizase forţele magice, nu se putea îngriji şi se mulţumea cu pomada din anumite ierburi pe care văzuse că o folosea Laius.

În trei zile de mers ajunseră aproape de Ludanio, marele râu care tăia în două Pământul Nopţii. Se anunţă cu o albie largă uscată, înţesată de pietre ascuţite. Odinioară, trebuie să fi fost un fluviu impunător, dar acum era aproape complet secat şi în locul lui se afla acel pat de pietre, care se întindea vreo câteva mile. Îl trecură cât putură de repede: la loc deschis erau o pradă uşoară.

Apoi, râul se arătă ochilor lor. Apele lui tulburi şi urât mirositoare curgeau leneşe prin ierburile uscate de pe mal. Lui Nihal îi aminti râuleţul de scursori care înconjura Salazarul, în care se aruncase în ziua morţii tatălui ei. Nu se opriră să se odihnească, îşi reluară drumul numaidecât şi traversară de cealaltă parte a albiei uscate. De data asta, drumul prin loc deschis dură o zi întreagă şi, atunci când se regăsiră printre copacii muribunzi a ceea ce fusese Pădurea Mool, scoaseră un suspin de uşurare.

Continuară să înainteze în pădure. Se odihneau numai când erau sfârşiţi şi nu numai o dată, în timp ce unul din ei dormea, fură obligaţi să-şi reia marşul pentru că auziseră voci ori paşi. Făcură călătoria aceea dezolantă în tăcere, dar nu era tăcerea aceluia care nu are nimic de spus.

Tăceau pentru că ştiau că împărţeau a nu ştiu câta durere şi că niciun cuvânt nu i-ar fi putut consola.

Merseră aşa zece zile. Înaintau într-o zonă de pădure unde erau din ce în ce mai mulţi copaci morţi şi tufe uscate pline de spini, dar nu fură niciodată luaţi prin surprindere de paşi şi glasuri neaşteptate. Evident, duşmanii lor se hotărâseră să-i caute în altă parte.

Erau exasperaţi de întuneric, de umbra aceea perpetuă, insuportabilă. Părea să simtă în aer miros de stătut şi de închis, ca şi cum întunericul ar fi mucegăit totul. Astfel când văzură lumina din nou, li se păru că au început în sfârşit să respire.

De fapt, în cea de a zecea zi, zăriră o licărire slabă la apus, ca un răsărit palid paradoxal, care venea de la vest în loc de să vină dinspre est.

— Suntem aproape de graniţă, zise Sennar. E mai bine să întrebi talismanul.

Pe măsură ce înaintau, licărirea devenea din ce în ce mai puternică, dând lucrurilor din jur contururi mai clare: silueta copacilor se desena lămurit înspre cer, începeau să se vadă nuanţe de culori. Era ca şi cum s-ar fi născut iar şi lumea părea diferită de cum o ştiau; până şi dezolarea în care erau cufundaţi părea mai încurajatoare în lumină. Pădurea începu să se anime, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung: pete de verde apăreau pe neaşteptate printre ferigi îngălbenite, ramuri acoperite de frunze se ridicau printre frunzişurile uscate.

În ziua următoare, lumina era destul de intensă şi vegetaţia din ce în ce mai bogată. Mergeau în linişte, Sennar în faţă şi Nihal în urma lui, când deodată vrăjitorul se opri.

— Ceva nu e-n regulă? întrebă Nihal, cu mâna pusă deja pe mânerul spadei.

Sennar se întoarse, pe chipul lui era întipărit primul zâmbet de multă vreme.

— Aşteaptă aici, zise şi se aruncă printre tufişuri.

— S-a întâmplat ceva? întrebă iar Nihal, în timp ce scotea spada din teacă.

— Nu te îngrijora! îi răspunse un glas îndepărtat.

Nihal rămase singură în pădure, cu spada în mână, fără să ştie ce avea de făcut. Se uita îngrijorată în direcţia în care dispăruse vrăjitorul şi, atunci când nu mai auzi niciun zgomot, îl strigă, dar nu primi răspuns.

— Sennar! strigă iar. Sennar!

În clipa aceea îl văzu ieşind dintre arbuşti. Avea câteva zgârieturi pe obraji şi mâinile înroşite de tăieturi; le ţinea în formă de cupă şi strângea ceva la piept.

Nihal alergă spre el.

— Se poate şti ce se întâmplă? întrebă ea enervată.

Sennar zâmbi iar şi desfăcu palmele. Nihal zări ceva roşu.

— Ce...?

— A trecut atâta timp încât nici nu-ţi mai aminteşti când ne duceam în pădure să le adunăm? întrebă Sennar. E zmeură.

Fructele acelea îi aminteau multe lucruri. Se uită la Sennar şi i se păru că îl vede aşa cum era când îl cunoscuse, înainte să fi început toată povestea aceea. Îi puse o mână pe obraz.

— Nu vreau să-ţi mai faci rău pentru mine... zise, în timp ce atingea o zgârietură, apoi îl îmbrăţişă.

Se aşezară să mănânce zmeura. Pe când gustul acela intens, dulce şi totodată puţin aspru îi umplea gura, Sennar fu din nou liniştit după multă vreme. Îşi pierduse speranţa şi voise să se cufunde în durere până la fund, dar acum simţea că venise timpul să se ridice iar, să-şi amintească motivaţia acelei călătorii. Lumea în care avea norocul să trăiască nu era perfectă, şi nici el nu era, mai ales acum. Şi totuşi, mereu era ceva sau cineva care avea nevoie să fie salvat, care nu merita să dispară. Nu trebuia să dea voie urii să-l mai năpădească încă o dată, trebuia să-şi păstreze

încrederea şi să nu renunţe. Dacă ar fi crezut, poate la sfârşit ar fi reuşit să creeze din dărâmături o nouă epocă.

Se uită la Nihal, care mânca zmeura în tăcere.

— Nu trebuie să renunţi, îi spuse dintr-odată. Este un moment disperat, dar, dacă şi noi ne lăsăm învinşi de neplăceri, s-a terminat.

Nihal se opri din mestecat.

— Nu reuşesc să nu mă gândesc la Laius, la tot ceea ce am făcut împreună. Îmi lipseşte mult...

Sennar se uită în pământ.

— Laius a murit după ce şi-a atins scopul. Te-a apărat, şi-a învins teama şi a devenit un războinic.

Ridică ochii spre ea.

— Trebuie să mergem înainte şi să acceptăm durerea, pentru el mai întâi de toate. Când ai plecat de la Thoolan, ai făcut o alegere, ai ales viaţa. Nu transforma în ceva inutil hotărârea aceea.

Atunci Nihal îi povesti vrăjitorului despre momentul în care îl ucisese pe Vrašta şi despre bătălia dinainte de a ajunge la sanctuar.

— Sunt obosită de sânge, de moarte, de război. Am obosit să ucid, încheie ea şi tonul ei era mai liniştit.

Sennar îşi luă ochii de la ea şi se uită în pământ. Nihal se uită îngrijorată la el, apoi îşi plecă şi ea privirea.

— Dacă nu ar fi dramatic ar fi aproape caraghios... murmură vrăjitorul.

— Ce?

Sennar ridică ochii.

— În luminişul în care am luptat eu şi Laius, am ucis un om şi pe famminii care erau cu el. Ezită. Am folosit o vrajă interzisă. Nihal ridică brusc capul. Nu am făcut-o pentru a mă apăra pe mine şi pe Laius, ci din nerăbdarea de a ucide, pentru că doream să nu mai rămână nimic din ei.

Pronunţă cuvintele acelea cu furie, dar şi cu un fel de linişte tragică. Ştia că Nihal îl putea înţelege, că împărţea cu el aceeaşi durere.

— După cum vezi, în timp ce tu descopereai grozăvia de a ucide, eu experimentam dorinţa, încheie vrăjitorul cu un zâmbet trist.

Nihal se uita tăcută la el.

— Acum sunt şi eu un asasin, dar nu voi lăsa ca asta să mă împiedice să merg înainte, nu atâta vreme cât va fi cineva care are nevoie de mine.

Cuvintele lui se stinseră pe umărul lui Nihal, care se aruncase de gâtul lui şi îl strângea cu putere.

O îmbrăţişă şi el, o mângâie pe spate, urmă linia sinuoasă a coloanei vertebrale, urcă spre umeri, apoi se opri cu delicateţe pe gât la rădăcina părului. În clipa aceea simţi că are nevoie de ea, simţi dorinţa de a-i fi pe cât posibil aproape. Era pe cale să o sărute, când Nihal se îndepărtă brusc şi se desprinse din îmbrăţişare. Era roşie la faţă şi nu avea curaj să se uite la el. Şi Sennar îşi lăsă privirea în jos şi închise ochii. Îşi regăsi calmul, îşi spuse că era un prost şi luă în gură puţină zmeură, tot cu privirea plecată.

— Să ne odihnim aici, astăzi… zise Nihal încet, cu o voce tulburată, aproape înspăimântată.

Terminară de mâncat în linişte. Pentru prima oară aproape după o lună, văzură un asfinţit şi întunericul coborî peste stânjeneala lor.

Seara, după o cină săracă şi tăcută, făcură rezumatul situaţiei, cu harta despăturită în faţa lor. Se aflau în apropierea graniţei cu Pământul Focului; din povestirile lui Ido, ştiau că pe acel pământ erau vreo sută de vulcani şi că toţi erau fierării. Poporul maestrului lui Nihal construise oraşe în văi, între un vulcan şi altul, şi le legase între ele cu poduri şi tuneluri.

— Toate căile de comunicaţie vor fi supravegheate şi înţesate de duşmani, observă Sennar.

Nihal suspină.

— Şi atunci? Ce putem face?

Sennar fixă un punct din faţa lui în întuneric.

— Nu am idee.

După câteva clipe de tăcere, Nihal îşi îndreptă brusc spatele.

— Sistemul de aprovizionare cu apă! exclamă.

Sennar se uită la ea fără să înţeleagă.

— Ido mi-a vorbit despre asta, continuă ea. A fost construit de gnomii de pe Pământul Stâncilor, pentru locuitorii Pământului Focului. Este un sistem de canale subteran care traversează toată regiunea şi o leagă de Pământul Stâncilor.

— Dar nu ştim unde se află intrarea, obiectă vrăjitorul.

— Ba da, răspunse Nihal zâmbind.

Indică un punct pe hartă. Ido mi l-a arătat. E aproape de graniţa cu Pământul Nopţii.

Sennar îşi ridică privirea spre ea.

— Deci trebuie să mergem sub pământ, zise prea puţin entuziasmat.

— E singura soluţie, răspunse Nihal. Sau cel puţin cea mai sigură.

Până în ziua aceea stabiliseră mereu ture de pază, dar în seara aceea Sennar nu rezistă. Între oboseala călătoriei şi emoţiile de după-amiază, rămăsese fără putere. Chiar în mijlocul turei lui îl cuprinse somnul şi adormi liniştit, cu capul sprijinit de un copac. Dar era cea mai nepotrivită noapte pentru a aţipi.

Simţurile ascuţite ale lui Nihal fură cele care îi salvară. Fu trezită pe neaşteptate de o senzaţie de pericol pe care nu reuşea să o identifice. Puse imediat mâna pe spadă şi îl trezi pe Sennar.

— Ce-i? întrebă el căscând.

— Nu ştiu… răspunse jumătate-elful. Ascultă. Ţi-ai recăpătat puterile?

— Nu în totalitate, dar poate sunt în stare să fac câteva descântece de apărare demne de numele acesta, zise vrăjitorul.

Nihal sări în picioare.

— Fugi! urlă şi o luară amândoi la goană.

Duşmanii se arătară şi strigătele şi paşii lor grăbiţi răsunară cu claritate în pădure. Nihal nu apucase să vadă câţi erau, însă distingea cel puţin trei glasuri şi zgomote de paşi din patru direcţii.

Jumătate-elful îl ajunse din urmă pe Sennar şi îl luă de mână. Nu voia să-l piardă, aveau să fugă împreună. Alergară să-şi dea sufletul, în neştire. Oriunde s-ar fi dus, părea că poteca era închisă de aglomerări de arbuşti. Famminii îi urmăreau, Nihal simţea asta, de aceea îi era teamă să lupte. Nu mai voia să ucidă iar.

Paşii şi ţipetele erau din ce în ce mai apropiate. Nihal se simţi apucată de o gleznă, pierdu mâna lui Sennar şi căzu la pământ. Vrăjitorul se opri şi în clipa aceea un fammin coborî securea peste fată. Nihal fu însă mai rapidă. Se răsuci, scoase spada şi-l lovi la timp pe adversar. Famminul se prăvăli la pământ şi Nihal sări în picioare. Goana începu iar.

— Cât de departe crezi că este intrarea în cisternele Pământului Focului? întrebă Sennar în timp ce alerga.

O săgeată şuieră deasupra capetelor lor. Nihal invocă o barieră slabă care îi apăra cu întreruperi.

— Poate vreo câteva mile, răspunse gâfâind.

— Nu vom reuşi niciodată…

O râpă le întrerupse fuga şi căzură lovindu-se câţiva coţi. Nihal reuşi să se agaţe din zbor de o rădăcină care-i ieşi în cale şi îl înşfăcă pe Sennar. Auziră cum paşii se apropiau deasupra lor.

— Pot încerca… murmură Sennar.

— Ce? îngăimă Nihal.

— Vraja de Zbor, răspunse magul.

— Reuşeşti?

— Nu avem multe de ales. Trebuie să încerc să mă concentrez asupra graniţei şi să îmi amintesc punctul pe care mi l-ai arătat pe hartă.

Sennar închise ochii. Paşii erau din ce în ce mai apropiaţi şi strigătele îi mânau de la spate. Vrăjitorul spuse formula şi într-o clipă cei doi tineri dispărură.

Se treziră într-un loc inundat de lumină, o câmpie deşertică fără pic de vegetaţie. După zile întregi de întuneric total, soarele îi orbi.

Nihal fu cea care deschise prima ochii. Întoarse capul în urmă şi văzu pădurea. Era cam la vreo sută de coţi în spatele lor. Îl auzi pe Sennar respirând din greu lângă ea.

— Eşti bine? îl întrebă.

Vrăjitorul îşi trase sufletul.

— Destul, dar pentru azi am încheiat cu descântecele.

— Nu suntem încă destul de departe, trebuie să fugim.

Jumătate-elful se ridică şi îl obligă pe Sennar să facă acelaşi lucru.

O luară iar la goană. Locul în care se aflau era şi mai periculos decât cel de unde fugiseră; nu erau adăposturi, nimic după care să te ascunzi, terenul era plat şi arid, iar ei erau o pradă uşoară.

— Aş fi vrut să fac mai bine, dar nu îmi aminteam punctul exact şi nu cunosc zona, se scuză Sennar, fără suflu.

— Măcar ne-am îndepărtat de acolo, replică Nihal.

Puţurile care permiteau accesul în canalele subterane ale Pământului Focului nu aveau cum să fie foarte departe, dar când se uita în jurul ei Nihal vedea contururile lucrurilor atenuându-se în lumina aceea insuportabilă şi dispărând într-o singură văpaie de căldură. La un moment dat, observă ceva care se profila la orizont, nori negri şi denşi, şi munţi foarte înalţi. Sennar se târa în urma ei, sfârşit.

— Cât crezi că mai avem? întrebă vrăjitorul.

— Nu am nici cea mai mică idee... răspunse Nihal într-un suflet.

Dintr-odată, jumătate-elful simţi că i se deschide pământul sub picioare. Ea şi Sennar căzură şi se cufundară în întuneric. Ultimul lucru pe care îl mai simţi Nihal fu un junghi puternic în moalele capului, apoi nimic.

CĂTRE ADÂNCURI

În oraşul de piatră fiecare lucru are culoarea muntelui. Aici, mai mult ca oriunde, se demonstrează măreţia şi ingeniozitatea artei gnomilor. Drumurile sunt pline de sporovăiala copiilor, aglomerate de lume care sărbătoreşte, şi la amiază regele pune să se bată un clopot, al cărui sunet se împrăştie repede în toate colţurile oraşului.

Geografia Lumii Pământene, paragraful XXXVII, din biblioteca Regală a oraşului Makrat

21
RĂZBOINICII LUI IDO

Ido şi elevii lui ajunseră în tabără într-o săptămână şi descoperiră că frontul se retrăsese şi mai mult. După cum era de aşteptat, băieţii fură foarte tulburaţi. Sângele, răniţii, grămezile de morţi, spadele boante de prea multă folosire, spaima... erau toate lucruri care în atmosfera izolată a Academiei nu şi le putuseră imagina.

— Ăsta-i războiul, e treaba aceea murdară pe care Academia vi-o prezintă ca pe un balet dichisit de spade. Când lupţi, nu există reguli, nici loialitate. Există doar viaţa sau moartea. Uitaţi onoarea, uitaţi manualele de scrimă şi ţineţi bine minte pentru ce luptăm, le spuse elevilor care se uitau înspăimântaţi la el.

Îşi duse plutonul şi prin sate, printre dărâmăturile fumegânde şi cadavrele lăsate să putrezească pe străzi. Le arătă băieţilor disperarea supravieţuitorilor, orfanii, văduvele, ochii holbaţi în gol ai acelora care au pierdut totul.

Câte unul îşi muta privirile, altul, seara, suspina în cortul lui. Era corect. Aşa trebuia să fie. Un războinic care nu e supus grozăviilor războiului şi ale nedreptăţii nu poate da în luptă tot ce-i mai bun în el.

În faţa lacrimilor unuia dintre cei mai tineri elevi ai lui, Ido fu crud şi succint.

— Decât să plângi, reflectă. Lasă tot ce vezi să-ţi intre în inimă şi întreabă-te de ce există. După ce ai reflectat, întreabă-te ce poţi face tu ca să nu se mai întâmple niciodată. Atunci vei înţelege că nu ţii spada pentru că tatăl tău ţi-a pus-o în mână când încă nu mergeai în picioare, pentru că vrei să fii mai puternic decât alţii sau pentru că fetele întorc capul după tine când treci, ci pentru un ţel mult mai înalt.

Ido încerca să le transmită elevilor lui tot ce învăţase în anii lungi de război, şi treaba aceasta îl entuziasma, pentru că nu însemna numai să instruiască războinici, ci să şi formeze oameni care într-o zi ar fi putut susţine sorţii păcii, dacă ar fi sosit vreodată.

Poate ar trebui să o fac mai des, poate ar trebui să-mi iau şi alţi elevi, se surprinse gândind într-o zi. La urma urmelor, nu ar fi fost şi acela un mod pentru a-şi ispăşi trecutul?

Apoi veni rândul orelor de antrenament pentru bătălie, a duelurilor duse de toţi împotriva tuturor, pentru a-i învăţa să se mişte atunci când duşmanii atacă din toate direcţiile. Ido era un profesor sever. Le cerea elevilor lui aceeaşi rigoare şi aceeaşi implicare pe care şi-o cerea sieşi. Astfel îi epuiza cu atâtea lupte şi lecţii teoretice.

— Nu e o treabă odihnitoare aceea a războinicului, spunea când se văita câte cineva.

În acelaşi timp cu instrucţia, Ido urmărea şi ultimele faze de pregătire a bătăliei. Se sfârşea primăvara şi data stabilită pentru atac se apropia. Fură multe adunări de planificare şi Ido cu ai lui, un grup de vreo patru sute de bărbaţi, printre care şi tinerii de la Academie, fură repartizaţi în prima linie. Cavalerii aspiranţi, în schimb, care erau deja în stare să călărească pe dragoni, aveau să ofere ajutor împotriva păsărilor de foc. Tabăra era în zilele acelea un haos, între pregătirile febrile şi ţipetele zecilor de dragoni înghesuiţi în grajduri.

Când Ido le comunică alor lui data atacului şi poziţia lor, simţi cum teama străbate rândurile băieţilor.

— Noi nu suntem cu adevărat războinici, protestă unul.

— Ba da, sunteţi. Instruirea pe care v-am făcut-o e mai mult decât suficientă şi aveţi în spate şi noţiunile de la Academie, replică Ido.

— Da, dar prima linie este prima linie… încercă să zică un altul.

— De aceea v-am selecţionat şi v-am instruit. Nu sunteţi

soldaţi oarecare, amintiţi-vă. Ido trecu cu privirea peste chipurile înspăimântate ale băieţilor. Nu trebuie să vă lăsaţi pradă fricii. Aţi făcut o alegere când aţi intrat în Academie. Aţi hotărât să vă puneţi viaţa în joc pentru un ideal şi acum a sosit momentul să plătiţi preţul pentru alegerea aceea. Teama este o reacţie normală şi corectă. Dă măsura dragostei de viaţă şi este nevoie de dragoste de viaţă ca să faci această meserie. Dar trebuie să o dominaţi. Faceţi parte dintr-un singur corp. Ca şi în viaţă, moartea unuia le permite celorlalţi să continue. Aşa trebuie să gândiţi. Nu luptaţi degeaba. În orice caz, aveţi toate instrumentele pentru a evita să vă lăsaţi omorâţi.

Timpul trecu repede, primăvara rece din acel an se risipi încet în primele zile calde de vară timpurie şi în sfârşit sosi ziua bătăliei.

Câmpul dădea pe afară de oameni şi mijloace de luptă. Încă dinaintea zorilor, printre corturi începură să se succeadă ordinele şi dispoziţiile, în timp ce dragonii erau deplasaţi dintr-o parte în alta a taberei.

Ido se trezi foarte devreme, cu sufletul la gură. Nu i se mai întâmplase asta decât poate atunci când era un copilandru şi lupta pentru Tiran. Îşi spuse că era un prost şi se ridică.

Aerul era încărcat de electricitate. Era o bătălie importantă, cu toţii simţeau asta.

Ido se duse la ai lui şi îi găsi pe toţi treji şi agitaţi.

— Vă înţeleg zbuciumul, dar trebuie să încercaţi să fiţi calmi. Goniţi gândurile de moarte şi orice altceva ar putea să vă distragă de la luptă. Acum există numai spada voastră şi duşmanul, nimic altceva. Concentraţi-vă asupra trupului vostru, fiţi lucizi, nu vă lăsaţi subjugaţi nici de frică, nici de beţia omorului. Nu pentru asta veţi coborî pe câmpul de bătălie.

Îi văzu încuviinţând, o sută douăzeci de chipuri care-i sorbeau cuvintele de pe buze.

Ido nu prea avea scutieri, de când plecase Laius, aşa că se lăsă ajutat de unul dintre elevii lui, Caver, băiatul blond care ieşise în faţă pentru a se duela cu el. Apoi rămase singur, să-şi lustruiască spada. O făcea întotdeauna înainte de bătălie. Îl ajuta să se relaxeze şi îi permitea să se concentreze.

După vraja Soanei, arma prinsese o transparenţă opacă, părea mai uşoară şi lucea în penumbra cortului. Însă nu îi fu de ajuns să se calmeze doar trecând peste lamă cu cârpa. În fundul inimii simţea o teamă surdă, care semăna neliniştitor cu nerăbdarea de a lupta pe care o simţea când era militar în trupele Tiranului.

Când ajunse la Vesa, starea lui de spirit nu era mai bună. Dragonul era tot atât de neliniştit ca şi Cavalerul lui.

— Poate îmbătrânim, îi spuse Ido, în timp ce-i mângâia solzii roşii. Odată ne era de ajuns să ne privim în ochi pentru a ne calma.

Dragonul pufăi şi gnomul mai rămase câteva clipe cu el, atât cât să-şi găsească din nou concentrarea indispensabilă pentru bătălie.

Fu nevoie de mai mult de o oră pentru ca toţi să se alinieze şi Ido profită pentru a-şi aranja trupele în cel mai potrivit mod pentru bătălie. Printre rânduri îi zări pe mulţi pe care îi cunoştea. Soana era într-o parte, ocupată să descânte spadele, urmată de un pluton de vrăjitori. Mai încolo era Mavern, care fusese numit în fruntea trupelor tinerilor Cavaleri ai Dragonului. La mică distanţă, Nelgar, generalul comandant, în ziua aceea. În sfârşit, ochii lui Ido întâlniră ceva neobişnuit.

Era un războinic pe care nu îl cunoştea, pe crupa unui murg. Avea o armură albăstruie foarte fin lucrată şi ţinea în mână o spadă lungă plină de încrustaţii. Când războinicul ridică viziera coifului, Ido îl recunoscu şi se întristă. Păr buclat castaniu, un chip nevinovat de băieţandru. Galla.

Gnomul crezuse că treaba fusese rezolvată. În timpul uneia dintre ultimele adunări, Galla se ridicase şi ceruse permisiunea să poată participa la luptă.

— Soţia mea a murit pentru acest regat şi eu nu am făcut nimic până acum, decât să planific din încăperile sigure ale palatului meu. Între timp, oamenii mei mor. Nu mai pot sta cu mâinile în sân, spusese.

Cu toţii ştiau că, de la moartea soţiei lui, Galla nu mai era ca înainte. O iubise foarte mult şi faptul că o văzuse dispărând aşa, risipită în aer de lancea aruncată de Deinofor în ziua bătăliei contra morţilor, îl distrusese.

— Maiestatea Voastră, nu sunteţi un războinic şi regatul vostru are nevoie să fie condus de voi. Nu vă puteţi permite să riscaţi moartea, încercase Mavern să-l facă să raţioneze.

— Şi dacă Pământul meu ar fi învins? Ce ar rămâne din mine? Eu trebuie să fiu alături de poporul meu.

În ziua aceea nu reuşiseră să-l convingă, dar Ido credea că până la urmă Theris, nimfa care reprezenta Pământul Apei în Consiliul Magilor, îl făcuse să se răzgândească.

— Am încercat, crede-mă.

Ido se întoarse. Alături de el era Nelgar.

— A fost de neînduplecat, adăugă comandantul.

Ido suspină.

— Într-un anume fel îl înţeleg. Este nobil să vrei să-ţi împărţi soarta cu cea a poporului tău, dar este şi nemaipomenit de prostesc. În realitate bărbatul acela doreşte numai să moară.

— Nu putem face altfel decât să-l lăsăm să-şi urmeze destinul. Astăzi va lupta. Să sperăm numai că va supravieţui. Vom încerca să-l apărăm cât vom putea.

Lumina zorilor găsi armata aliniată de luptă. Cerul era plumburiu şi cădea o ploicică slabă. Câmpul răsuna de vuietul surd al apei care curgea pe corturi şi pe armuri.

Ido respiră adânc. În faţa lor, duşmanul era o mare cenuşie punctată de negrul Cavalerilor Dragonului. Unu,

doi… trei. Trei Cavaleri. Măcar din punctul acela de vedere erau egali. Chiar şi de la distanţa aceea gnomul îl distingea pe Deinofor, roşu ca focul. Era în faţa tuturor, deci el avea să comande trupele.

Gnomul se uită dincolo de el. Sute de fammini neliniştiţi şi, în spatele lor, animalele înaripate care îşi făceau auzite zbieretele. La urmă de tot, fantomele. Multe, ca de obicei. Ido nu se uită prea mult la ele, încă nu reuşise să se obişnuiască cu priveliştea aceea. Mintea lui nu ştia să se confrunte cu grozăvia aceea.

Primiră ordin să se pregătească. Ido scoase spada din teacă şi-şi regăsi pe neaşteptate liniştea.

În sfârşit.

Famminii scoaseră urletul lor de luptă. Câţiva băieţi din spatele lui Ido dădură semne că nu mai puteau suporta.

— Totul e numai teatru, nu vă neliniştiţi, încercă să-i calmeze.

O clipă de linişte precedă începutul. Aşa era întotdeauna. O linişte lungă cât o eternitate, în timpul căreia fiecare era asaltat de mii de gânduri. Viaţa, moartea, prietenii, iubirile… În mintea lui Ido era loc numai pentru o pată roşie ca focul.

Apoi ordinul de atac, şi bătălia începu.

22
DUELURI

Ciocnirea dintre cele două armate fu violentă şi bătălia se încinse sângeroasă încă de la început. După cum se stabilise, Ido trebui să se înfrunte cu păsările de foc şi, totodată, să le dea ordine oamenilor lui. La început, asaltul noilor trupe ale lui Ido fu nehotărât; băieţii şovăiră în faţa mulţimii de fammini care înaintau, astfel încât gnomul trebui să-i apere de primele atacuri.

— Nu vă pot fi dădacă la infinit! Hai! îi îmboldi.

Le deschise calea cu un şuvoi de flăcări de la Vesa, apoi începu iar să se ocupe de situaţia de pe cer. Nu-i plăcea să lupte pe ploaie. Vesa zbura cu greutate şi apa diminua vizibilitatea. Într-o clipă însă, Ido se concentră numai asupra bătăliei. Acum era pe deplin conştient de sine, simţea greutatea liniştitoare a mânerului spadei în mâna lui şi, în palmă, suprafaţa aspră pe care fusese incrustat şi apoi şters jurământul către Tiran.

Se luptă cu elanul lui obişnuit şi dezorientă numeroasele păsări de foc. Alături de el, Mavern nu era mai puţin activ. Pe pământ, învălmăşeala era în toi. Din când în când însă, gnomul nu putea să nu arunce o privire dincolo de liniile de bătaie, în căutarea unei sclipiri roşii. Într-un târziu îl văzu, îndepărtat şi nedefinit. Deinofor nu intrase încă în luptă. Îi conducea din spatele liniilor pe ai lui, împărţea ordine şi observa scena.

Ido ar fi vrut să se arunce imediat asupra lui, dar amână plăcerea aceea. Nu trebuia să rişte buna desfăşurare a luptei pentru nerăbdarea lui personală de a se duela. Luptă multă vreme pe cer, apoi hotărî că-l putea lăsa pe Vesa să se descurce cu păsările. Dintr-o săritură fu pe pământ, se uită în jur şi controlă poziţia oamenilor lui. Apoi îi conduse în luptă, cu spada la şold, şi se aruncă cu furie asupra

imensităţii de fantome care împânzea câmpia, cenuşie în cenuşiul ploii.

Soldaţii luptară corp la corp ore întregi, în timp ce pe cer Cavalerii înfruntau păsările de foc şi jos soldaţii câştigau teren palmă cu palmă. Asfinţitul nu era departe.

Lucrurile se desfăşurau mai mult decât bine şi Ido era entuziasmat. După câte putea vedea, oamenii lui nu avuseseră pierderi mari. Acum, Deinofor era mai aproape, nemişcat pe dragonul lui negru în ploaie. La intervale regulate, o izbucnire de fum roşiatic ieşea din nările dilatate ale animalului, dar Cavalerul privea în faţa lui impasibil, fără să mişte un muşchi.

— Nu vrei să vii? Atunci voi veni eu să te iau. Aproape nici nu avu timp să gândească acest lucru şi o flacără îşi greşi ţinta la firul de păr. Se uită în sus. Un Cavaler punea greu la încercare capacitatea elevilor Academiei care erau pe dragoni.

— Vesa! strigă.

Încălecă animalul şi se aruncă alături de Mavern împotriva Cavalerului duşman.

Poate pentru că erau ocupaţi cu toţii, poate pentru că în mijlocul unei lupte atât de înteţite era imposibil să ţii loc de dădacă unui mic rege înnebunit de durere, dar Galla fusese până în momentul acela extraordinar. La început, generalii încercaseră să-l apere, el, însă, era o furie.

Nu primise chiar o instrucţie militară propriu-zisă şi nu putea fi definit drept un războinic încercat, dar era susţinut de forţa disperării. Se aruncase fără şovăială asupra duşmanului şi se descurcase. Omorâse mulţi adversari, ajunsese în primele rânduri şi chiar şi acolo, în şaua calului lui, continuase măcelul. Părea atât de puternic şi de neînvins, încât curând generalii încetaseră să-i mai urmărească mişcările. La urma urmelor, bărbatul acela îşi alesese propriul destin chiar în momentul în care pusese piciorul pe câmpul de bătălie. Deci, să meargă în

întâmpinarea destinului său.

Dar nimeni nu ştia ce căuta Galla, ce căuta cu adevărat. Era uşor de închipuit, şi totuşi nimeni nu se gândise, cu excepţia duşmanului.

Galla se uita tot timpul la Deinofor. Când văzu că era destul de aproape, galopă spre el.

— Te provoc, blestematule, te provoc! urlă.

Aruncă după el cu o lance pe care o înşfăcase din zbor. Greşi destul de mult ţinta şi încetini.

— Cum doreşti, răspunse în şoaptă Cavalerul.

Dintr-o săritură fu pe pământ şi-şi lăsă dragonul să zboare să dea o mână de ajutor trupelor din aer.

— Este pentru soţia ta... declară, în timp ce scotea spada stacojie din teacă.

Galla nu răspunse. Era plin de mânie şi se simţea în stare să o răzbune pe Astrea.

— E corect, adăugă Deinofor. La urma urmelor, răzbunarea este cea care ne împinge pe toţi să reacţionăm.

Ridică spada în semn de salut şi Galla făcu la fel. Arma îi tremura în mână. Apoi regele scoase un urlet şi se aruncă asupra lui Deinofor.

Schimbară primele lovituri şi, la început, Galla crezu că se va descurca onorabil. În realitate Deinofor se juca cu spada lui, cum se joacă pisica cu şoarecele. Îl ţinea la distanţă cu mişcări elegante, parând fiecare lovitură în parte, fără să atace niciodată.

În schimb, Galla ataca fără încetare, în timp ce lacrimi de furie curgeau pe obrajii lui de copil. Chipul Astreei, în ziua morţii, şi miile de momente fericite trăite împreună, Pământul Apei încă bogat, imagini de bucurie şi de durere se amestecau în mintea lui şi îl mânau să lupte până când duşmanul ar fi fost mort. Poate atunci ar fi putut să zacă liniştit şi el şi ar fi putut să se ducă la femeia pe care o iubise.

Ultima lui lovitură nu-şi atinse ţinta şi duelul se întrerupse. Galla respira gâfâit, în timp ce Deinofor era

perfect stăpân pe sine.

— Ei bine, te-am lăsat să te descarci. Acum e rândul meu. Am terminat cu joaca, zise Cavalerul.

Apoi se întâmplă totul rapid. Spada lui Deinofor se roti trasând fulgere sângerii în penumbra asfinţitului şi Galla încercă inutil să pareze. Ultima lovitură îi sfâşie măruntaiele. Nici măcar nu avu timp să ţipe. Căzu în genunchi la picioarele duşmanului.

— Eşti demn de onoare, pentru că ai fost învins de mâna celui mai puternic de pe câmpul de bătălie, zise Deinofor, apoi îl lăsă pe Galla la pământ într-o băltoacă de sânge.

Dragonul negru aterizâ la câţiva paşi de Deinofor. Bărbatul îl încălecă şi îl ajunse din urmă pe Nelgar.

— Apusul e aproape, nu are sens să continuăm, spuse cu spada în teacă.

Nelgar rămase la locul lui, în aer, incapabil să scoată o vorbă.

— Regele vostru e pe moarte şi curând va fi noapte. Vă permit să luaţi corpul. Putem să reluăm bătălia mâine.

Apoi, aşa cum venise dispăru şi trupele lui se retraseră în linişte, înapoindu-se să se alinieze pe acelaşi front de dimineaţă. O linişte de mormânt coborî pe câmpul de luptă, în timp ce ultimele raze de soare părăseau pământul.

Îl duseră pe Galla în cortul lui. Era încă viu, când îl găsiseră pe câmp. Chemară câţiva preoţi şi pe aceeaşi Soana, dar cu toţii luară o expresie îndurerată imediat ce văzură despicătura pe care i-o deschisese Deinofor în vintre.

Bună parte din noapte regele se agită în delir şi urlă de durere.

— Ucideţi-l, cineva să-l ucidă şi să o răzbune pe Astrea! zbiera în puţinele momente de luciditate.

Apoi sosi nemişcarea ultimelor faze ale agoniei, respiraţia deveni o horcăială şi în sfârşit fură numai frig şi linişte.

Ido rămăsese afară din cort. Încetase să plouă şi câmpul era plin de noroi.

— Pământul Apei nu mai are un rege, zise Nelgar laconic, când ieşi din ultimul adăpost al lui Galla.

Ido îşi acoperi chipul cu mâna. După Astrea, Galla. Nu mai era nimeni care să conducă acel regat mic, înghesuit de acum spre Munţii Soarelui. Îşi promiseseră să-l ajute pe rege, să-l apere, şi, în schimb, îl lăsaseră singur, pradă nebuniei lui.

Nu poţi opri un om disperat.

Da, poate era adevărat, dar ei nici măcar nu încercaseră. Ido nu bănuia că Galla avea în bătălia aceea acelaşi obiectiv. Stătuseră pe urmele aceluiaşi om. Şi totuşi, era atât de simplu de înţeles!

Gnomul strânse pumnii şi se gândi la ultimele cuvinte ale lui Galla.

Eu îl voi ucide pentru tine, mâine, iar tu şi soţia ta veţi avea parte de pace, în cele din urmă.

Înainte de a se retrage, Ido îşi trecu în revistă trupele. Nu avusese mai mult de douăzeci de pierderi, în cea mai mare parte băieţi.

Nu avu multe să le spună. Le lăudă comportamentul, dar era abătut şi încă şi mai puţin înclinat spre muştruluiala obişnuită. Deci se duse în cortul lui şi se întinse. A doua zi, bătălia avea să reînceapă devreme şi avea nevoie de odihnă.

Dar nu reuşi să adoarmă. Se gândea la Deinofor şi la codul lui de onoare absurd. Cavalerul se dusese cu spada în teacă la Nelgar şi îi ceruse un răgaz pentru un duşman căzut. Un gest neaşteptat de milă. Îi reveniră în minte urletele regelui muribund. În adâncul inimii se simţea aproape de acel rege copil, erau legaţi prin aceeaşi ură. Căutaseră acelaşi duşman în mijlocul bătăliei. Galla îl găsise, şi de aceea era mort. Era al nu ştiu câtelea nevinovat sacrificat.

„Ucideţi-l! Cineva să-l ucidă şi s-o răzbune pe Astrea!”

Cuvintele acelea ale lui Galla îi erau adresate lui. Greşise că nu-l atacase pe Deinofor, şi pierduse timpul cu

fantomele şi cu famminii. Ar fi trebuit să se arunce imediat asupra Cavalerului Dragonului Negru, fără ezitare. Mâine nu avea să comită aceeaşi eroare. Doar cu gândul acela reuşi să adoarmă, în timp ce afară ploaia începea iar să ude câmpul.

Când se trezi Ido, ploua încă. Era foarte devreme şi gnomul se dedică spadei lui. În dimineaţa aceea era liniştit ca întotdeauna în ajunul unor hotărâri importante.

Lustrui cu grijă armura, năclăită de noroiul din ziua anterioară, şi le făcu elevilor lui o vizită rapidă.

Când ajunse din urmă trupele, totul era exact ca în ziua anterioară. Părea să nu se fi întâmplat nimic în acele douăzeci şi patru de ore: aceleaşi linii pe care erau dispuse armatele, identică ploaia măruntă care curgea pe armuri şi făcea terenul noroios. Doar că în armata Pământurilor Libere era mai multă tristeţe. Moartea regelui le scăzuse tuturor moralul.

Ido avea ochii fixaţi pe Deinofor, oprit în aceeaşi poziţie de cu o zi înainte.

Fu dat ordinul de atac şi Ido cu ai lui plecară. De data asta, şi Deinofor îşi mână dragonul şi începu să lupte. Înfruntarea luă de la început o altă întorsătură. Trupele de pe Pământurile Libere răspundeau cu greutate loviturilor duşmanilor şi primii soldaţi căzură sub armele famminilor şi ale fantomelor.

Deinofor era peste tot, bântuia pe sus cu dragonul lui ţinându-se în afara îmbulzelii.

În ziua aceea, Ido nu tărăgănă lucrurile. Ştia clar care îi era scopul şi ar fi ajuns la el cu orice preţ. Între el şi omul lui se intercalau sute de păsări de foc, dar pentru gnom nu erau o problemă şi nu era singur ca să le înfrunte. Astfel, câştigă teren palmă cu palmă, cu faţa întoarsă mereu spre duşman, spre mişcarea circulară a dragonului negru pe deasupra câmpiei.

Ido aproape că-şi uitase soldaţii de jos de pe pământ. Din

când în când îi îndemna şi le dădea indicaţii, dar Deinofor ocupa toate gândurile lui şi curând gnomul se simţi singur pe câmpul de bătălie, ca acum mulţi ani în urmă.

— Oamenii tăi, ce mama naibii, Ido! îi strigă cineva de foarte departe, dar el nu îl ascultă.

Era obosit să aştepte, obosit să piardă timpul cu blestematele alea de păsări. Îi dădu pinteni lui Vesa şi se îndreptă fără alte şovăieli spre duşmanul lui. Îi dădu o primă lovitură de avertisment, aşa cum făcuse prima oară când drumurile lor se încrucişaseră.

Deinofor pară lovitura, apoi se întoarse spre el.

— Văd că ţii foarte mult să te baţi cu mine.

Ido nu răspunse. Un sunet ciudat veni de sub viziera coifului lui Deinofor. Râdea.

— In fond, eşti un duşman pe cinste, cu toată laşitatea ta, adăugă Cavalerul.

Ido atacă fără să mai zăbovească. Deinofor era pregătit şi pară fără dificultate. Începu scrâşnetul dintre spade, în timp ce dragonii încercau să se rănească unul pe altul.

De data asta, Ido era furios, dar concentrat şi conştient de sine şi nu greşi nicio lovitură. Era ca şi cum s-ar fi uitat din exterior la duel şi i-ar fi fost uşor să prevadă fiecare mişcare a duşmanului. Erau la fel. Acelaşi fel de a se bate, acelaşi calm glacial în acţiune.

Se descleştară din încăierare la egalitate, şi cu dragonii care gâfâiau din cauza efortului.

— Dacă mă gândesc bine, am şi eu o datorie neplătită faţă de tine, zise Deinofor. Glasul lui era uşor gâfâit. Tu l-ai trădat pe Stăpânul meu, ai aderat la cauza acestor râme.

Ido râse.

— Ceea ce am făcut nu se numeşte trădare, ci căinţă, vindecare de nebunie.

Începură iar să se bată, exacţi şi impecabili ca mai înainte. Ritmul se acceleră, spadele se încrucişau repezi sub ploaie. Însă niciunul din ei nu reuşi să ţintească: fiecare lovitură, de o parte şi de alta, era parată.

Se despărţiră iar, dar de data asta Ido încercă o lovitură nouă. Îl împinse pe Vesa către dragonul negru şi îl stârni să muşte din laba bestiei duşmane. Acum, când era mai aproape de adversar, gnomul începu să atace iarăşi prin surprindere, din ce în ce mai rapid.

Statul în şa devenise însă nesigur şi lui Ido îi era greu să rămână în echilibru.

La naiba! Cum dracului face Nihal în asemenea situaţii?

Într-un târziu, Vesa trebui să dea drumul strânsorii, dar îi sfâşie o bucată de piele a dragonului negru.

— Ce crezi că ai obţinut, Ido? îi urlă Deinofor.

Rana dragonului se închise sub ochii gnomului.

Cei doi se scrutară câteva clipe, gâfâind. Erau obosiţi şi nu reuşiseră nici măcar o dată să lovească ţinta. Ido simţi cum îi tremură spada în mâini.

Trebuie să închei!

Cu un urlet se aruncă asupra duşmanului şi începură iar să se dueleze, cu o monotonie enervantă. Sub ei, bătălia era în toi, dar cei doi nu o auzeau.

Gesturile deveniră mai puţin exacte, câteva lovituri nimeriră în plin de o parte şi de alta, dar nu reuşiră încă să se rănească. Dragonii se îndepărtau şi se apropiau într-un balet infinit. Apoi, o lovitură de-a lui Deinofor tăie una dintre legăturile armurii lui Ido şi gnomul se îndepărtă.

— Se începe, rânji Cavalerul.

Trebuie să închei... sunt obosit.

Ido trecu în revistă armura duşmanului, care nu lăsa nici măcar o bucăţică de piele descoperită: trebuie să fi fost vorba despre o armură vrăjită, ca a lui Dola. Contrar obiceiurilor lui, gnomul se hotărî să-şi joace ultima carte: forţa. Luă spada cu amândouă mâinile.

Duşmanul se aruncă asupra lui şi Ido îl înfruntă cu toate puterile ce-i mai rămăseseră. Acolo unde gnomul reuşea să o lovească, armura duşmanului sclipea ciudat. Erau însă amândoi obosiţi acum, loviturile deveneau din ce în ce mai puţin precise. Deinofor încercă o lovitură frontală. Ido

încercă să se ferească, dar spada Cavalerului îşi schimbă brusc direcţia.

Gnomul văzu cum vine arma spre el, către capul lui, către ochii lui. Din reflex, mişcă lateral spada înspre mâna duşmană.

Văzu un fulger şi auzi un urlet neomenesc, apoi avu senzaţia de muşchi, oase şi tendoane tăiate de spada lui. În acelaşi timp, simţi o durere sfâşietoare la cap, o suferinţă de nedescris, care îi tăie suflarea. Văzu roşu ca şi cum întreaga lume s-ar fi colorat de sânge, şi apoi negru, un gol dens şi negru. Încercă să deschidă ochii, în timp ce simţea că cineva îl înşfăca şi îl târa către golul acela. Zări o mână roşie, care încă mai strângea spada, cum zboară în aer şi se roteşte către pământ. Apoi durerea fu mai presus de el şi leşină.

23
ÎN APĂ ŞI LA ÎNTUNERIC

Chiar înainte de a deschide ochii, Nihal se simţi învăluită de întunericul care îi intra în gură şi pe gât. Simţi o greutate pe abdomen şi doar atunci se întrebă ce se întâmplase.

Când ridică pleoapele şi se uită în jur, i se confirmă: întuneric. Tocmai acum când regăsiseră lumina după o lună de întuneric. Îşi pipăi burta şi simţi o mână; pipăi în continuare până când simţi o claie ciufulită. Sennar.

— Sennar… strigă cu duioşie. Îl scuturǎ. Sennar…

Îl simţi că se mişcă.

— E totul bine? întrebă vocea obosită a vrăjitorului.

— Eu da, tu?

Sennar mişcă mâna şi Nihal auzi cum hainele îi foşneau în întuneric.

— Cred că totul e la locul lui, spuse magul. Ai idee unde am putea fi? întrebă după câteva clipe.

— Fă puţină lumină, şi vom şti.

Sennar se sprijini de peretele de stâncă.

— Dar odată nu ştiai şi tu să faci câteva vrăji? Fuga şi descântecul m-au obosit… Fă tu puţină lumină.

Nihal evocă un focuşor timid, albăstriu. I se aprinse în mână şi o licărire slabă se împrăştie câţiva coţi în jurul lor. Erau într-un fel de tunel, trebuie să se fi rostogolit puţin odată căzuţi, pentru că alături de ei era pământ răscolit. Tunelul era puţin înalt şi strâmt, încât, pentru a trece prin el, ar fi trebuit să meargă în patru labe, şi nu era un tunel natural; pereţii aveau urme de daltă şi de cazma.

— Nu poate fi decât una dintre galeriile pentru aprovizionarea cu apă, zise Sennar.

— Dar apa nu se aude…

— Ido a părăsit acest Pământ cu douăzeci de ani în urmă, de atunci ar fi putut să se schimbe multe lucruri, poate

unele canale au secat.

Nihal se întoarse spre Sennar. Vrăjitorul era palid şi obosit.

— Poate e mai bine ca astăzi să ne odihnim aici. Când ne vom fi revenit puţin, vom continua, propuse ea şi vrăjitorul acceptă.

Însă Nihal reuşi să stea locului numai câteva ore, apoi hotărî să o ia înainte să cerceteze. Îl lăsă pe Sennar pradă unui somn odihnitor şi începu să exploreze din partea tunelului pe unde intraseră. Nu trebui să meargă mult, pentru că se rostogoliseră nu mai mult de vreo zece coţi; în locul acela coridorul părea să-şi ia zborul şi devenea mai curând abrupt. Sus, ea văzu gaura în care căzuseră şi lumina pe care o filtra îi răni ochii.

Nihal se uită câteva clipe în lumină, apoi se întoarse în locul de unde plecase şi exploră coridorul în cealaltă direcţie. Înaintă o porţiune lungă şi nu fu uşor, pentru că trecerea era din ce în ce mai strâmtă. Se opri la primul cot, de frică să nu piardă drumul şi ciuli urechile. Se auzea un zgomot îndepărtat, ritmic, precum clipocirea apei prin ţeava unei fântâni. Se simţi uşurată: ajunseseră într-adevăr la canale.

Când se trezi, Sennar se simţea mai bine şi, cu toate protestele lui Nihal, vru să continue drumul. Cu cât plecau mai repede, cu atât ar fi revăzut mai repede soarele.

La început trebuiră să înainteze ghemuiţi în patru labe. Odată ajunşi la primul cot, aleseră să se îndrepte pe direcţia zgomotului apei. Continuară să umble de-a buşilea multă vreme şi oboselii i se adăugă îngrijorarea, pentru că nu întâlneau apa. O auzeau curgând aproape de ei şi încercau să urmeze zgomotul, şi totuşi, cu toate că mergeau de peste două ore, nu văzuseră încă nici urmă de apă. Pereţii erau uscaţi şi se părea că drumul îşi bătea joc de ei, conducându-i la un pas de ţintă şi distrându-se apoi să devieze şi să-i îndepărteze. Urcară mult şi coborâră; în

unele locuri fură nevoiţi să se ducă în jos, în altele, în schimb, trebuiră să se caţăre, dar niciunul dintre eforturile lor nu fu răsplătit, pentru că de-a lungul întregii zile apa rămase un miraj îndepărtat.

— Nu putem continua să înaintăm la întâmplare. Dacă am găsi măcar blestemata asta de apă, i-am putea urma cursul, zise Nihal, când se opriră să se odihnească.

Iar pierduseră noţiunea timpului. Ca şi pe Pământul Nopţii, nu aveau idee ce oră era, şi nici de când mergeau.

Trebuiră să caute iar în ziua următoare şi în cea succesivă, târându-se tot de-a buşilea pe piatră. Foculeţul magic slab al lui Nihal nu era de ajuns să lumineze drumul şi nu numai o dată crezură că s-au pierdut, pentru că fiecare tunel era la fel cu cel de dinainte.

Pe neaşteptate, Nihal puse mâna în gol şi vrăjitorul o auzi ţipând în timp ce cădea. Ajunse imediat în locul unde dispăruse, se aplecă şi nu putu face altceva decât să se bucure când auzi că se termina căderea cu o bufnitură. În sfârşit, apa. Sennar se aruncă fără zăbavă în jos şi, când se ridică la suprafaţă, era lângă Nihal care râdea.

Se găseau într-o mare sală circulară plină toată cu apă, cu excepţia unei platforme mici pe o parte, la care se ajungea prin intermediul câtorva trepte. Apa intra printr-o deschidere la vreo treizeci de coţi deasupra lor şi se arunca în acea-zisă cisternă printr-un şuvoi, ca apoi să iasă prin cinci canale largi dispuse în formă de stea de-a lungul pereţilor. Nihal şi Sennar se urcară pe platformă să se odihnească.

Proviziile erau puţine şi rădăcinile pe care le culeseseră pe Pământul Nopţii erau ude. Le mâncară şi aşa, încercând să facă economie. Acolo jos, apa nu lipsea, dar hrana ar fi fost o problemă.

Se hotărâră să o ia pe unul dintre cele cinci canale. Erau identice şi nu exista posibilitatea de a ghici unde aveau să ducă. Nihal întrebase talismanul, dar văzuse numai multă apă şi un fel de insuliţă: direcţia nu era exactă, poate către

apus.

Sennar spuse un descântec pentru a se orienta. Scoase pumnalul pe care îl câştigase de la Nihal în ziua în care se cunoscuseră şi îngână câteva cuvinte. Din vârful lamei ţâşni o rază de lumină care indică vestul. Lumina căzu însă exact la jumătatea distanţei dintre două canale, astfel încât fură obligaţi să aleagă la întâmplare unul din ele.

Se deciseră să facă cu rândul la focul magic. După trei zile de repaus în ale magiei, Sennar îşi recăpătase forţele şi, atunci când focul era întreţinut de el, puteau vedea mai clar locul în care se aflau.

Nu era nicio îndoială că opera care se afla dinaintea lor era apreciabilă: mile întregi de canale, mici şi mari, prin care apa curgea limpede şi curată, toate cu câte o mică pasarelă. Evident, odinioară apeductul acela fusese îngrijit cu regularitate şi coridoarele trebuie să fi folosit pentru asta. La intervale regulate se aflau marile cisterne; unele erau măreţe, înalte şi decorate cu împletituri şi basoreliefuri. Cele mai mari aveau şi puţuri care comunicau afară şi prin intermediul cărora filtrau aerul şi lumina, dându-le o uşoară senzaţie de uşurare lui Nihal şi lui Sennar.

Într-una din acele construcţii, pe unde o lamă de lumină străpungea întunericul şi dăruia transparenţe pline de dor apelor limpezi, se hotărâră să se oprească şi să se odihnească. Se întinseră pe platformă şi se bucurară de căldura razelor de soare.

Dintr-odată, Nihal se ridică.

— Vreau să fac o baie adevărată, zise. Închide ochii.

Vrăjitorul rămase nemişcat să se uite la chipul lui Nihal în contralumină.

— Nu m-ai auzit? Hai, zise ea, şi Sennar observă că o roşeaţă uşoară îi acoperea obrajii.

Vrăjitorul zâmbi stânjenit şi-şi duse mâinile la ochi. Auzi foşnetul hainelor lui Nihal: zgomotul sec al pielii din care

era pieptarul, şireturile care se desfăceau şi cădeau la pământ, pelerina care îi aluneca de pe umeri. La fiecare zgomot îşi apăsa cu mai multă putere mâinile pe ochi. Îi veni în minte seara cu câteva zile în urmă, când mâncaseră zmeura şi el încercase să o sărute. Se miră când auzi paşii ei pe piatră, pentru că sunetul acela uşor, atât de diferit de marş, părea să nu-i aparţină. Era pasul unei femei.

Încet şi involuntar, degetele lui se desfăcură puţin, dar Sennar nu voi să se uite. Auzi zgomotul apei care se despica la trecerea corpului, pentru ca apoi să se închidă în urma ei. Într-un târziu, vrăjitorul se ridică în picioare şi lăsă mâinile în jos. Nihal înota sprintenă şi uşoară. Părea slabă, mai mult decât ar fi crezut. Era prima oară când o vedea aşa. Nihal înotă până la şuvoiul din fundul cisternei, se căţără pe pod şi rămase multă vreme sub jet. Atunci îi văzu Sennar spatele: mai mult de jumătate era negru.

— Ce ai făcut? o întrebă, dar îi păru imediat rău, pentru că Nihal întoarse brusc capul şi Sennar avu timp să vadă un fulger de furie cum îi traversa ochii, înainte ca ea să se cufunde iar în apă.

— Îţi cerusem să nu te uiţi!

Sennar îşi duse iar mâinile la ochi.

— Acum nu foloseşte la nimic.

Sennar auzi cum continua să se mişte în apă, dar mai puţin liniştită decât înainte.

— Credeam că te scufundaseşi... ce ştiam... Era sigur că se înroşise şi speră că mâinile erau de ajuns să-i ascundă faţa.

— Acum nu mai e nimic de privit, zise Nihal.

Sennar îşi mişcă degetele.

— Ce ai pe spate? o întrebă.

De data asta, ea fu cea care întoarse privirea.

— Sunt două aripi de dragon, e un tatuaj.

— Când l-ai făcut?

— Când am devenit Cavaler. E o tradiţie. Orice Cavaler are un tatuaj, explică, în timp ce continua să înoate. Nu-ţi

place?

— Nu ştiu, zise el. Sunt prea mari, ocupă aproape tot spatele.

— Acum întoarce-te, vorbi Nihal.

Tot atât de uşor precum intrase, ieşi din apă.

— Când am împlinit optsprezece ani, mi-am făcut două cadouri: o rochie şi acest tatuaj. Acum uită-te.

Sennar deschise ochii şi văzu că se înfăşurase în pelerină. Din stofa neagră răsăreau numai faţa, urechile ascuţite şi părul albastru.

Încotoşmănită aşa, Nihal se întinse lângă Sennar, sub raza de soare.

— Ţi-am spus vreodată că întotdeauna am vrut să zbor? îl întrebă.

— Nu, dar am ştiut mereu, răspunse el.

Nihal se întoarse să se uite la el şi zâmbi.

— De aceea mi-am tatuat două aripi; sunt de dragon, pentru că Oarf este tovarăşul meu şi destinele noastre vor fi unite întotdeauna; sunt strânse pentru că încă nu mi-am luat zborul. Într-o zi îmi voi găsi calea şi aripile mele de pe spate se vor deschide. Atunci voi putea zbura.

Din cine ştie ce motiv ciudat, cuvintele acelea îl întristară foarte mult pe Sennar.

— Lui Laius îi plăceau, spunea că e un tatuaj care mi se potriveşte, adăugă Nihal.

Îi învălui amintirea prietenului pierdut şi rămaseră întinşi în tăcere.

Bucuria descoperirii apei nu dură mult. Crezuseră că, odată ce ar fi găsit canalele, ar fi fost uşor de continuat drumul, dar nu fu aşa. Conductele erau cu sutele, se intersectau într-o reţea foarte deasă, formând cele mai ciudate cotituri, şi semănau cu toatele între ele.

Sennar şi Nihal străbăteau câteva mile şi se trezeau într-o cisternă; mergeau iar şi nimereau în altă cisternă. Curând, nu mai reuşiră să înţeleagă dacă mergeau în cerc

sau dacă ajungeau în locuri noi; părea că apa nu făcea altceva decât să descrie trasee sinuoase ample şi la sfârşit nu părea să se verse nicăieri.

Nihal încerca să aibă încredere în talisman, dar imaginea era mereu cea din prima zi: apă multă şi o insulă, nu reuşea să vadă altceva. La toate acestea se adăugă căldura. La început, canalele păreau răcoroase şi bine aerisite, dar curând căldura deveni sufocantă şi umiditatea – insuportabilă; aerul părea dens, se respira greu, şi amândoi erau uzi leoarcă, în obscuritatea aceea asfixiantă.

Cu cât înaintau, cu atât starea podeţelor se deteriora, încât în unele locuri Sennar şi Nihal fură obligaţi să umble cu apa până la genunchi. Uneori aveau noroc şi apa era liniştită, dar pe alocuri curentul era puternic şi trebuiau să caute puncte de sprijin pe pereţii alunecoşi ca să nu fie purtaţi de şuvoi.

În cele mai adânci tuneluri, pe care începură să le exploreze în cea de a patra zi, semnele năruirii erau vizibile. Multe podeţe erau distruse, în unele locuri bolta se dărâmase şi molozul împiedica trecerea prin tunel, basoreliefurile cisternelor mai mari erau devorate de mucegai.

Nihal fu prima care se arătă nemulţumită. Penumbra o înnebunea, umiditatea şi căldura îi tăiau răsuflarea şi mai ales începea să se descurajeze, pentru că era clar acum că se pierduseră. Mergeau la voia întâmplării şi jumătate-elful avea vaga senzaţie că tot drumul pe care îl făcuseră fusese inutil.

— Nu putem continua aşa, zise într-o seară.

Erau închişi în locul acela cam de vreo zece zile şi terminaseră rezervele de hrană. Îşi împărţiseră ultima rădăcină.

— Este evident că nu poate fi căutat sanctuarul sub pământ. Trebuie să găsim o cale de ieşire, chiar dacă ne-ar duce în gura duşmanului.

Sennar încuviinţă prea puţin convins.

— Ştiu, adăugă Nihal, după ce-i descifrase expresia. Pare o treabă fără ieşire, dar acesta este un apeduct, nu? Apa totuşi va trebui să se sfârşească undeva. Cu puţin noroc, vom găsi drumul care să ne scoată de aici.

Continuară să meargă nemâncaţi şi prin căldura aceea sufocantă o vreme care li se păru interminabilă. Din când în când, solul se cutremura şi se auzeau bubuituri şi gâlgâieli, ca şi cum pământul s-ar fi văitat.

— Acesta este un Pământ de vulcani, Ido a spus că sunt mai mult de o sută. Cred că zgomotele acestea sunt normale, comentă Sennar la a nu ştiu câta zguduitură de cutremur. Tot aşa se explică şi căldura, şi focul care mocneşte sub scoarţa terestră.

Nihal încuviinţă distrată, nemulţumită de explicaţie.

Într-o zi, în timp ce înaintau de-a buşilea pe un coridor foarte strâmt, Nihal văzu ceva care o puse pe gânduri.

— Tu rămâi aici, îi spuse lui Sennar.

Nu îi lăsă timp să comenteze şi se târî prin apă încet către obiectul care îi atrăsese atenţia. Părea o boccea, dar emana un miros insuportabil, de hoit.

— N-o fi…

Sennar îşi duse o mână la gură.

În apă era cadavrul unui om. Trebuie să fi fost mort de multe zile, judecând după miros şi după starea lui. Fusese despuiat de tot ce avea şi purta numai o cămaşă lungă şi aspră de in.

Nihal făcu câţiva paşi îndărăt şi dădu să scoată spada din teacă, dar locul în care se aflau era prea strâmt pentru a-i permite libertate de mişcare. Rămaseră nemişcaţi, în linişte, ascultând eventuale zgomote, dar nu auziră altceva decât clipocirea apei.

— Era un duşman sau un prieten? întrebă Sennar.

— N-am nici cea mai mică idee… i-au luat toate armele.

Îşi reluară drumul în tăcere absolută, dar ştiau că nu ar fi fost de ajuns să-i salveze de duşmanul care se ascundea în umbră. Cine îl ucisese pe bărbatul acela în canal trebuia să

cunoască bine apeductul şi poate chiar în momentul acela îi observa, în aşteptarea momentului cel mai potrivit pentru a-i ataca.

Cadavrul din canal nu fu singurul pe care îl găsiră. Tot în ziua aceea, puţin mai târziu, se iviră altele şi, când ajunseră la o cisternă văzură plutind sub ei vreo douăzeci de trupuri, transportate uşor de curent. Mulţi fuseseră jefuiţi de arme ca şi bărbatul din canal, alţii aveau încă în mână spadele sau purtau armuri uşoare. Părea să se fi dat o bătălie.

Sennar şi Nihal stătură înmărmuriţi să privească scena, apoi fata rupse tăcerea. Scoase brusc spada şi lovi piatra.

— Cine este în umbră? Arătaţi-vă! Dacă trebuie să ne omorâţi, omorâţi-ne! urlă din rărunchi.

Forţându-se, îşi pierdu echilibrul, căzu în apă şi fu dusă de curent.

Sennar se aruncă după ea şi reuşi să o prindă de un braţ înainte să se prăvălească în şuvoiul care ducea spre cisternă. O urcă din nou pe podeţ, o împinse la perete şi se uită cu asprime la ea.

— Vrei să te calmezi? Să zbieri nu foloseşte la nimic!

Respiraţia lui Nihal deveni mai puţin gâfâită şi fata se lăsă în braţele lui Sennar.

— Nu putem continua aşa…

— Suntem doar obosiţi, zise vrăjitorul, totul va fi bine.

Dar Nihal înţelese că nu era decât o minciună jalnică şi inutilă.

Ajunseră la o altă cisternă şi se odihniră pe platformă. Era îngustă şi abia aveau loc.

— E preferabil ca în noaptea asta tu să dormi bine. Voi face eu de gardă, se oferi Sennar.

— Ca şi cum ar fi uşor… Să dormi într-un loc care pare să aibă mii de ochi care ne observă şi aşteaptă o clipă de neatenţie din partea noastră pentru a ne ataca… Ca să nu mai vorbim de foame, de căldură şi de întunericul acesta insuportabil, replică Nihal.

— Nici eu nu mai pot, crede-mă. Dar nu foloseşte la nimic

să ne pierdem calmul. Te rog, încearcă măcar să dormi puţin, răspunse Sennar.

Tonul lui categoric o convinse în sfârşit pe jumătate-elf. Nihal se cuibări alături de vrăjitor şi-şi sprijini capul pe umărul lui. Astfel Sennar rămase să vegheze singur. Flacăra lumina doar pe o rază de câţiva coţi şi în afara cercului ei formele se pierdeau în întuneric. Apa din faţa lui era neagră ca smoala. Simţurile vrăjitorului erau încordate, atente; încerca să cerceteze noaptea aceea artificială pentru a prinde un semn al prezenţei duşmanului, dar totul părea liniştit şi tăcut. Sunetul ritmic şi constant al apei în curând îl enervă; părea că vrea să-l hipnotizeze, în timp ce el trebuia să rămână treaz şi stăpân pe sine.

Apoi, încet, i se păru că zgomotul nu era chiar atât de ritmic şi mereu egal: pe sunetul grav al curgerii apei se suprapuneau alte sunete, ca vocile într-un cor. Erau zgomote diferite, neaşteptate. În cele din urmă, Sennar se convinse că erau creaţia minţii lui, nu era o altă explicaţie. Încercă să-şi abată atenţia şi să se gândească la altceva, ca să rămână treaz. Dar nu era nimic de făcut: zgomotele continuau.

Apoi i se păru că aude voci; nu erau cuvinte, ci sunete neclare. Hohote, înăbuşite, rele. Râdeau de el, de vrăjitorul acela tânăr singur în noapte, ud până la piele şi înspăimântat. Glasurile deveniră mai puţin neclare şi li se adăugă un zgomot de paşi. Lipăia pe piatra umedă. Unu, doi, trei, o sută de paşi, o mie de bărbaţi. Nu, nu era nimeni.

Este închipuirea ta. Stai liniştit.

Urmă o uşoară licărire şi Sennar se frecă la ochi. Îl văzuse într-adevăr? Acum iar era totul întunecat. Îşi sprijini capul pe piatră şi închise ochii. Iar zgomot de paşi. Îi deschise iar şi în cele din urmă, o văzu: o lumină puternică, un punct luminos în întuneric. Sări în picioare.

— Ce-i? întrebă Nihal somnoroasă.

— E cineva, răspunse dint-o suflare Sennar.

Mâna lui se mişcă gata să trimită o vrajă.

Nihal se ridică şi căută spada, dar nici nu avu timp s-o scoată din teacă. Simţi că o mână îi înşfacă braţul şi i-l răsuceşte. Înainte să cadă jos, îl văzu pe Sennar în faţa ei, luat de umeri de un bărbat care-i pusese la gât un cuţit lung. Lumina explodă cu violenţă în jurul lor. Nihal avea chipul turtit de pământ, dar putu vedea licăririle a mii de făclii.

— Ia te uită, avem oaspeţi aici jos, zise un glas.

Nihal încercă să se desfacă din strânsoare. Apoi fu lovită în cap şi nu mai văzu nimic.

Sennar încercă să opună o rezistenţă mai încrâncenată. Aruncă o primă vrajă şi reuşi să-l elimine din luptă pe bărbatul din spatele lui. O luă la goană, dar fu încercuit şi lovit la picioare. Căzu, incapabil să respire de durere. Foamea şi oboseala îi luaseră orice capacitate de apărare. Vraja pe care o lansase fusese cântecul lui de lebădă.

24
OCHIUL

Când Ido îşi reveni, era înconjurat de întuneric. Se simţea slăbit şi i se părea că un cui îi perfora capul. Încercă să se mişte, dar braţele erau grele şi reuşi numai să ridice degetele. Auzi un fâşâit, ca şi cum s-ar fi apropiat cineva.

— Unde sunt? întrebă în şoaptă.

— La Dama, pe Pământul Mării.

Era un glas cunoscut, pe care însă nu şi-l putea aminti.

— Cine eşti? Nu te văd…

— Sunt Soana, răspunse glasul.

Ido era buimac. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era bătălia de pe Pământul Apei, nu înţelegea cum de ajunsese pe Pământul Mării. Soana trebuie să-şi fi dat seama de zăpăceala lui pentru că începu iar să vorbească:

— Ai fost rănit în cea de a doua zi de bătălie şi de atunci eşti inconştient. Pământul Apei este aproape cu totul pierdut, armata s-a adăpostit aici.

— Pierdut?

Soana nu răspunse.

Nu era de mirare. Ştiuseră dintotdeauna că ar fi fost o acţiune disperată. Pe urmă, fără Galla…

— De când dorm?

— De patru zile.

Ido fu cuprins de o ameţeală uşoară. Trebuia să fi fost lovit rău, nu i se întâmplase niciodată să rămână inconştient patru zile.

— Ce fel de rană…?

Se întrerupse, să vorbească îl costa un mare efort.

— La cap. De aceea nu vezi. Ai un bandaj care îţi acoperă ochii. Acum însă, ultimul lucru de care ai nevoie este să vorbeşti. Mai bine odihneşte-te.

Ido ar fi vrut să răspundă că se odihnise destul, că acum

avea nevoie să înţeleagă, şi că oricum, nu ar fi reuşit să doarmă cu toate întrebările acelea care-i treceau prin cap, dar, înainte de a putea formula gândul acela, alunecă într-un somn fără vise.

Când se trezi, în dimineaţa următoare, se simţea sigur mai bine. Încercă să deschidă ochii, dar i se păru ciudat de greu. În cele din urmă, reuşi să-şi ridice pleoapele şi văzu că totul era incredibil de luminos. Soana era tot acolo, în faţa lui.

Vrăjitoarea îi zâmbi.

— Cum te simţi astăzi?

— Mai bine, aş spune.

Ido încercă să se ridice şi, cu ceva efort, reuşi. Soana îi aranjă imediat perna în spate.

Gnomul îşi pipăi cu grijă capul. Avea un bandaj lat care îi acoperea ochiul stâng. Tocmai voia să-l atingă, dar Soana îi luă mâna şi i-o dădu la o parte.

— Nu încă.

Ido ascultă, cu toate că mii de întrebări îl chinuiau. În ziua aceea îşi amintea câteva amănunte în plus, duelul împotriva lui Deinofor, mai ales, dar nu reuşea să-şi amintească felul în care se terminase.

— Am multe lucruri să te întreb, izbucni.

Ea îşi schimbă expresia, apoi fu iar surâzătoare.

— Întreabă.

— Mai întâi, ce dracu' mi s-a întâmplat?

— Ai fost rănit în timp ce te luptai cu Deinofor.

Iar, fir-ar să fie...

— M-aţi luat de acolo de acolo în timpul duelului... zise întunecat.

Soana dădu din cap.

— I-ai tăiat cu totul mâna dreaptă. A fugit şi el, tu ai fost adus pe pământ de Vesa în stare de inconştienţă.

Gnomul zâmbi. Măcar luase cu el o bucată din bastardul acela. Mâna dreaptă, pe urmă... cea cu care lupta.

— Şi oamenii mei? întrebă.

Soana se întristă.

— Ido, este o poveste complicată şi nu eu sunt cea care trebuie să ţi-o povestesc... Acum eşti obosit, când te vei simţi bine, vei avea toate răspunsurile.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii mei? insistă Ido.

Reticenţa aceea începea să-l îngrijoreze. Nici măcar nu ştia încă ce fel de rană avea.

— Despre asta îţi va vorbi Nelgar, când va veni să te vadă, adăugă vrăjitoarea, apoi ieşi din cameră, lăsându-l singur cu îndoielile lui.

Nelgar veni seara. Se arătă foarte grijuliu, îl întrebă pe Ido cum se simte, dacă mâncase şi o serie de alte lucruri inutile.

— Vreau să aflu multe, o tăie scurt Ido.

Ca şi Soana, în faţa acelei întrebări Nelgar luă o expresie care nu promitea nimic bun.

— Nu face mutra aia şi vorbeşte. Mi se pare că sunt destul de matur. Mai întâi de toate, spune-mi despre oamenii mei.

— Băieţii de la Academie au rămas treizeci.

Ido simţi că-i stă inima-n loc.

— Şi veteranii care erau cu mine?

— S-au salvat vreo cincizeci.

— Nu se poate...

Nelgar suspină.

— Tu n-ai idee ce fel de bătălie a fost... Mai întâi ai fost ocupat cu Deinofor, apoi ai fost rănit...

— Povesteşte-mi, zise Ido cu un fir de voce.

— În timp ce tu şi Deinofor eraţi în toiul duelului, au sosit alţi doi Cavaleri ai Dragonului Negru, două fiinţe identice, care luptau pereche. Atunci a început dezastrul. Sigur, îl scoseseşi din luptă pe Deinofor, nu s-a mai arătat după ce i-ai tăiat o mână, dar şi tu erai în afara luptei şi oamenii tăi erau în voia sorţii. Nu ne-au dat nicio clipă de răgaz. Bătălia

s-a încins noaptea întreagă şi a continuat şi în ziua următoare.

Nelgar ezită şi, înainte de a relua, îşi trase adânc suflarea ce i se opri în gât.

— Mavern a murit de mâna celor doi în cea de a treia zi şi atunci a fost clar că nu aveam să reuşim; el luase comanda oamenilor tăi după ce ai fost rănit. Atunci, mulţi dintre băieţii tăi au căzut. În final nu a rămas nimic altceva de făcut decât să ne retragem... mai mult decât o retragere a fost o fugă. Doar ajutorul trupelor Pământului Mării a împiedicat armata Tiranului să ajungă până la graniţă. O parte din regiune la nord-est este încă liberă, dar, în rest, Pământul Apei este pierdut.

Ido privi cearşafurile albe. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. În fond, ştiuse dintotdeauna că se va sfârşi aşa, dar nu era de ajuns ca să se consoleze. Se gândi la toţi morţii din acele trei zile, la Galla care se contorsiona în agonie, la chipul trist al lui Mavern; apoi îi veniră în minte chipurile tinerilor de la Academie, adoraţia cu care îl priviseră în prima zi de bătălie. Morţi. Morţi aproape cu toţii. Încercă să-şi revină.

— Şi acum? întrebă.

— Acum ne lingem rănile. Probabil ne vom întări trupele în zona liberă încă a Pământului Apei, folosind şi oamenii din Zalenia, dar situaţia e disperată. Putem doar să rezistăm şi să aşteptăm. Ultima noastră speranţă este în călătoria lui Nihal, dar nu ştiu dacă vom putea să rezistăm până la reîntoarcerea ei.

Ido se simţea trist şi obosit, ca un bătrân peste sufletul căruia s-ar fi îngrămădit mulţi ani de durere. Schimbă subiectul.

— Nimeni nu vrea să-mi spună ce rană am suferit.

Nelgar suspină iar.

— Deinofor ţi-a smuls un ochi, zise dintr-o suflare. Ai avut noroc, de puţin lama nu ţi-a străpuns capul dintr-o parte în alta. Două zile ai fost între viaţă şi moarte, Soana te-a

smuls din agonie pe muchie de cuţit.

Ido îşi aminti. Durerea, apoi totul roşu.

— În ce sens, smuls?

— În sensul că nu a mai rămas mult din ochiul tău stâng atunci când te-am găsit. A trebuit să-l scoatem. Acum îl ai numai pe dreptul.

O tăcere grea coborî în cameră. Ido nu reuşea nici să vorbească, nici să se gândească. Duse mâna la ochiul stâng şi nu simţi pe sub bandaje nicio umflătură. Ochiul lui nu mai exista.

— Îmi parte rău, zise Nelgar cu capul plecat.

Trecură câteva zile. Soana rămase la căpătâiul lui Ido până când gnomul obosi să stea întins într-un pat. Era slăbit, dar nu-i plăcuse niciodată să facă pe bolnavul. Vru să grăbească vindecarea, cu toate că vrăjitoarea încerca să-l oprească.

— Dacă vei forţa timpii vei obţine efectul contrar.

— Mă simt bine, nu am nevoie să stau în pat ca un invalid.

La un moment dat, încăpăţânarea gnomului învinse, aşa că se ridică şi ieşi.

Descoperi că locul acela în care se aflau nu era cu adevărat o tabără militară. Dama era un sat ca multe altele, transformat în bază logistică. Era un du-te-vino de oameni şi de provizii, dar era evident că războiul era departe. Plecase şi Nelgar, iar satul era populat aproape în exclusivitate de răniţi, ca şi el. Lui Ido i se părea că se află într-un lazaret. Vedea bărbaţi fără picioare sau fără braţe, răniţi la piept sau la cap, şi toţi îi adresau priviri miloase de compătimire.

Mie nu-mi lipseşte o mână sau un picior. Pierderea unui ochi nu e nimic, îşi spunea, sustrăgându-se acelor priviri de compasiune.

Dar în sufletul lui începea să simtă că era o minciună. Lumea văzută cu un singur ochi era complet diferită. Soarele, pădurea, corturile, răniţii, totul părea ireal. Ido nu

reuşea să accepte acea realitate nouă. Părea că-i scapă obiectele printre degete, prea aproape sau prea departe, şi era în stare să le apuce numai după câteva încercări.

Va trece. Nu-i nimic. Este vorba numai de obişnuinţă.

Era şi o lume mai mică, ca şi cum, pe neaşteptate, s-ar fi micşorat în jurul lui. Era mereu ceva care se întâmpla în afara câmpului lui vizual şi adesea el sfârşea prin a răsturna obiecte în timp ce umbla. Cu toate că încerca să nu ia în seamă, neîndemânarea aceea îl enerva.

Îi trebui ceva vreme până să aibă curajul să se privească în oglindă. Îi schimbau bandajul des, dar Ido nu avusese încă posibilitatea de a-şi vedea noul chip.

Într-o seară, hotărî că sosise momentul.

Scoase bandajul cu grijă, pentru că rana îl durea. Era ca şi cum ar fi simţit încă ochiul stâng, îl simţea ca pe un cui înfipt în cap. Mulţi îi spuseseră: răniţii continuau să-şi simtă piciorul, după ce le fusese amputat. Ido nu îşi închipuia că se putea întâmpla asta şi cu ochii; într-un fel, îţi dai seama că-i ai numai după ce i-ai pierdut.

După ce scoase bandajul, luă oglinda pe care o rugase pe Soana să i-o aducă. Văzu cicatricea roşiatică brăzdându-i o bună parte din faţă, punctele negre de-a lungul pleoapei, sângele adunat pe sub gene.

Nu ştiu să se raporteze la acea nouă înfăţişare a lui însuşi. Nu ştiu ce să simtă. Gânduri negre, ţinute până atunci la marginea conştiinţei, începură să-i înece mintea.

Va fi altfel. Nu vei mai putea folosi spada ca altădată. Vezi jumătate din ceea ce vedeai înainte şi dinspre jumătatea din umbră ar putea veni duşmanul. Nu vei mai fi niciodată războinicul de odinioară.

În timp ce se plimba prin sat, într-o zi, Ido zări un chip nou, un băiat care se târa cu o cârjă. Gnomul şi-l amintea bine. Era Caver, elevul care se încumetase să se dueleze cu el în timpul ultimei faze de instrucţie. Gnomul îl citise bine, băiatul se arătase viteaz în prima zi de luptă.

Ido îl strigă şi îl ajunse din urmă.

— Domnule! exclamă Caver cu un zâmbet.

Căutară un loc retras unde să poată sta de vorbă în linişte şi stătură în tăcere câteva minute, ca şi cum nu ar fi avut prea multe să-şi spună.

— Cum te-ai rănit? izbucni Ido.

— A fost în cea de a doua zi, domnule, în timp ce dumneavoastră eraţi ocupat cu Deinofor. Trupele au avut un moment de dezorientare, în absenţa dumneavoastră; atunci m-au lovit doi fammini.

Zâmbi trist.

Ido îşi reaminti ziua aceea. Se aruncase asupra lui Deinofor şi uitase de tot restul, ca şi cum ar fi fost singur pe câmpul de luptă.

O comportare pe care o avusese adesea în trecut, dar care acum i se părea respingătoare.

Se ruşină.

— M-am lăsat luat de val... admise el, ţinându-şi capul plecat.

— Aţi fost extraordinar! replică băiatul. Îmi pare rău că nu am putut vedea când i-aţi retezat mâna, mi-au spus că a fost nemaipomenit. L-aţi eliminat pe cel mai puternic dintre duşmanii noştri. După ce a fost rănit, nu s-a mai întors niciodată.

Apoi îl rugă pe Ido să-i povestească duelul. Gnomul o făcu şi regăsi plăcerea de a fi privit cu admiraţie. Dar nu putea evita să se simtă stânjenit. Oamenii lui muriseră şi el nu fusese cu ei, îi părăsise în voia sorţii pentru a-şi da bătălia personală. O comportare incalificabilă.

— Şi ce vei face acum? întrebă la sfârşit Ido.

Caver ridică din umeri.

— Nu cred că vreau să mă întorc la război. Am văzut lucruri pe care nu mi le-aş fi imaginat. Nu văd niciun ideal pentru care să merite să asist la asemenea spectacole. În orice caz, mi-au spus că piciorul meu nu va mai fi niciodată ca înainte. Cred că mă voi întoarce acasă, dar nu va fi uşor

să-mi reiau viaţa de dinainte. Am văzut cum au murit toţi tovarăşii mei.

Da, era o durere pe care Ido o cunoştea foarte bine. În patruzeci de ani văzuse cum dispăruseră sub pământ o bună parte din cei dragi lui. Acum îi mai rămânea numai Nihal.

Se salutară în timp ce soarele asfinţea palid la orizont. Întorcându-se la el, Ido se simţi un veteran. Ceva se schimbase, după lupta cu Deinofor. Poate o poveste ajunsese la sfârşit, sau poate el trebuia să găsească un nou început.

25
NEÎNCETATA LUPTĂ

Nihal îşi revenise.

— Fir-ar să fie!

O durea groaznic capul şi avea mâinile legate cu corzi jegoase. Ea şi Sennar erau închişi în acea gaură puturoasă, legaţi şi întinşi pe piatra aceea umedă. La un moment dat, jumătate-elful simţise că era ceva în neregulă, ca şi cum în tabloul de ansamblu ar fi fost o notă discordantă. îşi întorsese capul într-o parte. Spada. Îi luaseră spada.

De când o primise în dar de la Livon, niciodată spada nu-i fusese luată fără voia ei. Acum o atingeau mâinile cine ştie cărui străin, poate unul dintre duşmani şi-o legase la şold. Gândul acesta era insuportabil. Aceea nu era pur şi simplu spada ei, era tot ceea ce îi mai rămăsese de la Livon, era tatăl ei.

— Fir-ar să fie!

— Măcar tu dormeai când au sosit duşmanii, zise Sennar. Eu mi-am petrecut jumătate de oră spunându-mi că paşii pe care îi auzeam erau rodul imaginaţiei mele. Dacă aş fi făcut bine de gardă, acum nu am fi fost aici.

Faptul că Sennar îşi recunoştea vina nu era de ajuns s-o consoleze pe Nihal. Măcar nu-i luaseră medalionul; simţea răceala metalului în contact cu pieptul ei, pe sub pieptar.

— Cine ne ţine prizonieri? întrebă.

— N-am idee. Suntem încă în apeduct. Nu văd de ce oamenii Tiranului ar trebui să aibă baze aici jos.

Nu avea mare importanţă. Oricine i-ar fi capturat, acum erau prizonieri. Gata cu misiunea. Din când în când, Nihal încerca să se elibereze din strânsoarea nodurilor de la mâini şi de la picioare, dar fără rezultat: erau legate cu iscusinţă şi ea era sfârşită. Vederea începea să i se înceţoşeze din cauza foamei, iar căldura insuportabilă îi tăia

respiraţia în gât.

După câteva ore, uşa celulei se deschise şi lumina îi orbi. Nu reuşiră să distingă nimic, dar auziră glasuri.

— I-am pus aici.

— Văd.

Un glas de femeie, care i se păru familiar lui Sennar.

— El este un vrăjitor, dar e ca vai de el, iar ea e un fel de războinic, cred.

— Scoate-i afară, nu am intenţia de a mă băga în gaura aceea.

Două braţe puternice îl înşfăcară pe Sennar şi îl aruncară dincolo de prag. Tot aşa făcură şi cu Nihal.

— Să vedem puţin pe cine avem aici, zise glasul femeii. Apoi amuţi. Nu se poate…

Sennar ridică privirea şi reuşi s-o distingă pe cea care-i vorbea.

— Tu eşti…

Aires îi sări de gât.

— Sennar!

Nihal nu înţelegea, dar era deranjată văzând-o pe femeia aceea necunoscută cum îl strânge cu atâta patimă pe Sennar la pieptul ei.

Rămaseră îmbrăţişaţi îndelung şi, când se desprinseră, râdeau cu lacrimi. Ea nu înceta să se uite la el şi să repete:

— Nu e posibil… Tu eşti, Sennar!

Ochii lui Nihal se obişnuiră într-un târziu cu lumina şi reuşi s-o vadă mai bine pe femeie. Era foarte frumoasă. Avea păr lung, negru şi lucios ca lemnul lustruit, şi ochi negri adânci şi pătrunzători. Era îmbrăcată ca un bărbat, dar era de o feminitate debordantă. O femeie, o femeie adevărată. Unde o cunoscuse Sennar? Şi de ce erau atât de apropiaţi? I se părea că îl mânca din ochi şi că el răspundea cu tot atâta voluptate. Crescu enervarea.

După acele manifestări de afecţiune, Aires porunci alor ei să-i elibereze. Când văzu că Sennar de abia se mai ţinea pe

picioare, întrebă ce li se întâmplase. Nici nu-i lăsă timp să răspundă. Îi ridică tunica şi observă pe pantaloni, la înălţimea genunchiului, o pată de sânge.

— Ai mei nu se încurcă… spuse. Te voi îngriji. Se uită la el cu ochi atent şi îi luă faţa în mâini. Ai înfăţişarea unuia care n-a mâncat de mult.

— Chiar… încuviinţă Sennar.

— Atunci, mai întâi de toate se mănâncă, spuse femeia şi îi luă cu ea.

Nihal avu timp să se uite în jurul ei. Erau încă în apeduct, într-una dintre cisternele mai mari. În pereţi fuseseră săpate nişe şi parapete care găzduiau cel puţin vreo treizeci de cabane, populate de o faună eterogenă. Erau câţiva oameni, dar cea mai mare parte erau gnomi şi se uitau cu curiozitate la prizonieri. Nihal se întrebă unde naiba nimerise.

Pe tot parcursul drumului, femeia şi Sennar nu încetară să povestească. Aires îi conduse într-o cabană mai mare decât celelalte şi îi puse să se aşeze în jurul unei mese, în lumina unei făclii care proiecta licăriri jucăuşe pe pereţi şi pe butiile aranjate într-un colţ. Apoi dădu ordine către doi gnomi, care puţin mai târziu se întoarseră cu două farfurii de orez fiert. Nihal şi Sennar se aruncară asupra farfuriilor cu o lăcomie care o lăsă pe gazda lor fără cuvinte.

— Dar de când n-aţi mâncat?

Sennar ridică privirea din farfurie exact atât cât să răspundă:

— Cam de şase zile, şi nu am făcut altceva decât să mărşăluim prin apeductul acesta blestemat.

— Îmi aminteam că erai unul care nu renunţă uşor, dar chiar într-atât… comentă Aires.

După ce se săturară, Aires scoase o pipă lungă, o aprinse şi începu să fumeze. Lucrul acesta o uimi pe Nihal. Nu văzuse niciodată femei care să fumeze.

— Acum eşti al meu cu totul, zise Aires, cu o voce

insinuantă care o făcu pe Nihal să fie şi mai nervoasă. Eşti ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat să o văd aici jos.

— Credeam că eşti tot pe mare, răspunse Sennar.

— Mincinosule, zise ea maliţioasă. Probabil nu te-ai gândit la mine nici măcar o dată de când ne-am despărţit.

Îi aruncă o privire fugară lui Nihal, care se înroşise până în vârful urechilor. Aires zâmbi.

— Îmi închipui că tu eşti Nihal.

Jumătate-elful se simţi lovită în plin. Femeia aceea ştia despre ea, în timp ce ea nu avea nici cea mai mică idee cine va fi fost.

— Mă cunoşti?

Aires se uită amuzată la ea.

— Sennar mi-a vorbit despre tine, răspunse trăgând din pipă. În schimb, sunt sigură că nu ţi-a spus nimic despre mine, adăugă aruncându-i o privire piezişă.

Nihal observă că şi Sennar se înroşise.

— De ce spui aşa? întrebă vrăjitorul.

— Ştiu cu cine am de a face, i-o întoarse Aires. Oricum, Nihal eu sunt Aires. Eram timonier pe nava care l-a dus pe Sennar până la Vârtej. Se întoarse iar spre Sennar. Gata cu prezentările, mai bine spune-mi cum de ai reuşit să supravieţuieşti. Când te-am văzut că te îndepărtai cu bărcuţa ta, am fost sigură că te-ai dus spre moarte.

Sennar începu să-şi povestească peripeţiile cu amănunte din plin. Nihal îl cunoştea mult prea bine ca să nu-şi dea seama că Sennar căuta aprobarea în ochii de panteră ai femeii.

— Gaura din barcă a făcut-o Benares, zise la sfârşit Aires.

Sennar făcu ochii mari.

— Nu-i posibil.

— Ba aşa e! exclamă ea, golindu-şi pipa. Mi-a mărturisit când am ajuns în Insulele Iluziilor. A fost sfârşitul şederii lui pe corabia mea. L-am gonit în pumni.

Sennar se miră de liniştea cu care vorbise Aires. Îşi amintea sărutul pasionat pe care i-l dăduse lui Benares în

ziua în care îl scosese de pe navă înainte să fi fost dat pe mâna militarilor şi tot timpul pe care îl petrecuseră închişi în cabină, la începutul călătoriei.

— După câte ştiu, continuă Aires, este şi acum în Arhipelagul Iluziilor, acolo unde l-am lăsat. Era un idiot, adăugă, dar glasul ei începea să se împotmolească. Înainte să fi fost prins nu era aşa, într-o vreme nu ar fi trădat niciodată un tovarăş.

— Cum de nu mai eşti pe mare? întrebă Sennar.

— E vina ta, răspunse ea uitându-se la el. Mi-ai distrus viaţa. Apoi se ridică şi luă de pe un raft din perete o sticlă plină cu un lichid violaceu. Ţi-l aminteşti? îl întrebă pe Sennar.

Vrăjitorul zâmbi.

— Desigur.

Femeia luă trei pahare şi le umplu. Îl bău pe al ei dintr-o sorbitură, în timp ce Sennar îl gusta încet-încet.

Nihal privi lichidul bănuitoare, îşi muie buzele şi simţi cum ia foc. Era tare... nimic de a face cu berea cu care era obişnuită.

Aires se aşeză cu paharul în mână.

— După ce te-am lăsat, am făcut aşa cum ne spuseseşi. Am ocolit monstrul şi ne-am întors la Insulele Iluziilor, pentru a repara nava şi a lua provizii. Mă gândeam adesea la tine, zise privindu-l maliţioasă. Eram sigură că eşti mort. Mă gândeam la toate lucrurile acelea pe care ni le spuseserăm, pe Insulele Iluziilor şi pe vas.

Nihal bău o sorbitură lungă din lichidul violaceu.

— Începeam să mă gândesc că poate nu greşeai chiar atât, când vorbeai despre o viaţă dedicată unui scop mai înalt decât să cauţi aventura, continuă Aires. În orice caz ne-am lăsat sfătuiţi de Moni. Clarvăzătoarea ne-a spus că puteam trece printre alte insule, unde nu era furtună. Aşa am început să explorăm mările acelea. Au fost timpuri de glorie, în felul lor: pământuri necunoscute, plaje noi, popoare îndepărtate...

Timp de patru luni nu am făcut altceva decât să explorăm, să vedem tot ceea ce poate fi văzut de ochi omenesc. Când ne-am săturat să vagabondăm, am vizitat pământurile de dincolo de Saar. Ne-am reluat viaţa dintotdeauna, dar eu nu eram mulţumită. După toate locurile pe care le vizitasem, aventurile pe care le trăisem, aveam impresia că nu îmi mai rămăsese nimic de făcut. Totul mi se părea banal, plictisitor. Corăbii de atacat, duşmani de doborât, mereu cu spada în mână. Au fost mulţi bărbaţi, dar sfârşeau prin a mă plictisi şi ei. Mă gândeam iar la tine, la moartea ta, şi mă întrebam ce se întâmpla atât de oribil pe uscat încât să poată convinge pe unul ca tine să-şi sacrifice viaţa pentru Lumea Pământeană.

Pe mare mă simţeam în cuşcă, aşa că am hotărât să debarc. La început am făcut-o din curiozitate: voiam să văd locul din care veneai, să cunosc lumea căreia îi sacrificaseşi viaţa. Tatăl meu a fost nemulţumit, dar nu s-a opus. M-am dus mai întâi pe Pământurile Libere. Pământul Soarelui m-a îngrozit: toată lumea aceea care nu făcea altceva decât să chefuiască, femeile pline de bijuterii nici măcar nu erau divinităţi... Apoi am vizitat Pământul Apei, dar şi acolo am fost deziluzionată: oameni şi nimfe care se priveau câineşte, generali îngâmfaţi... Nu înţelegeam pentru cine te hotărâseşi să-ţi sacrifici viaţa.

Atunci am luat hotărârea să mă duc pe pământ duşman. Cu multă vreme în urmă, am trecut graniţa cu Pământul Vântului. Acolo am început să înţeleg. Ştii că morţii şi sângele nu mă înspăimântau. Dar în locul acela era o cruzime pe care nu o întâlnisem niciodată pe mare. Oameni în sclavie, bestiile acelea neomeneşti, famminii, soldaţi care omorau ca să se distreze, execuţii în masă... era triumful cruzimii ca scop în sine, al sadismului. Şi pe urmă turnul acela scârbos, Fortăreaţa, care domnea peste toate. Se vedea de oriunde.

— Am mers multă vreme fără ţintă. Am vizitat Pământul Stâncilor şi în sfârşit am poposit pe acest Pământ de

vulcani, unde aerul este de nerespirat. Aici am cunoscut pentru prima oară oamenii supuşi jugului Tiranului. Erau oameni supuşi, cu demnitatea călcată în picioare, nu aveau curaj să se revolte şi făceau tot ce li se poruncea, chiar şi atunci când era vorba să-şi omoare un prieten. La început, i-am dispreţuit, eram convinsă că-şi meritau sclavia. Apoi m-am gândit însă la cuvintele pe care mi le spuseseşi în Insulele Iluziilor, în ziua în care vorbiseşi cu Moni: „De ce trebuie să se supună cei slabi?”

Aires se uită îndelung la vrăjitor şi Sennar, intimidat, îşi plecă privirea. Ea începu iar să vorbească:

— M-am străduit să privesc în sufletul acelor persoane şi ceea ce am găsit m-a adus până aici: am văzut sămânţa libertăţii. Erau obligaţi să trăiască precum nişte servitori, erau răniţi la trup şi cu spiritul doborât, şi totuşi, în adâncul inimii lor, erau încă liberi, simţeam asta. Întotdeauna am crezut că libertatea este totul în viaţă. Să laşi să moară sămânţa libertăţii pe care fiecare om a ascuns-o în inima lui este un delict. Astfel, am hotărât să rămân aici, am cunoscut pe alţii care gândeau ca mine, şi împreună cu ei am organizat rezistenţa împotriva Tiranului, pentru a apăra sămânţa aceea, pentru a o face să crească.

Nu a trebuit să fac multe. Mai erau câteva grupuri de rebeli, cei mai mulţi gnomi, dar şi oameni; ceea ce lipsea era o structură în stare să-i unească şi să-i coordoneze. Când mi-au spus despre apeduct, am înţeles că era cartea noastră câştigătoare. Ne-am refugiat aici jos şi ne-am pus pe treabă. Unii dintre gnomi munciseră aici şi cunoşteau fiecare canal şi fiecare cisternă. Am săpat alte tuneluri, am construit cabanele, am organizat apărarea. Unii s-au dus în altă parte şi au format grupuri noi. Aşa s-a înfiripat rezistenţa. Trăim aici dedesubt şi ieşim numai atunci când trebuie să făptuim vreun jaf. Lovim pe ascuns şi dispărem sub pământ. Uneori lumea ne ajută, alteori ne trădează. Dar noi mergem înainte.

Aires se întrerupse şi mai luă un gât de Rechin.

— Caraghios, nu? Cine ar fi zis că voi sfârşi aşa? Cu mai puţin de un an în urmă eram cu tine pe nava mea şi ţeseam apologia vieţii egoiste, şi acum sunt aici sub pământ şi vorbesc despre libertate, în fruntea a câţiva amărâţi antrenaţi într-o luptă fără speranţă…

Nihal ascultase în linişte discursul acela lung şi acum se uita cu admiraţie la Aires. Până şi femeia aceea, care fusese pirat şi, după cât povestea, o dusese într-o petrecere, avea un ideal care o mâna, ştia ceea ce face şi de ce. În comparaţie cu ea, se simţi mică şi inutilă, cu spada ei însângerată, cu nenumăratele ei dubii şi cu incapacitatea ei de a trăi, de a-şi găsi propriul drum.

— La urma urmelor, eşti mereu aceeaşi, zise Sennar. Şi când îmi vorbeai despre viaţa ta pe mare, ştiam că asta aveai în inimă. O vedeam în dragostea pentru corabia ta şi în devotamentul pentru oamenii tăi.

Aires îl privi cu un aer cercetător.

— În schimb, tu nu mai eşti acelaşi. Acum pari trist, abătut, ţi-o citesc în ochi. Nu mai eşti băiatul pe care îl cunoscusem. Ţi s-a întâmplat ceva.

Sennar îşi plecă ochii şi Aires schimbă subiectul.

— Cum de vă aflaţi aici? Locul unui consilier este la Makrat, sau greşesc?

— Nu mai sunt consilier, zise Sennar, apoi aminti că pentru călătoria aceea trebuise să părăsească Consiliul.

— Atunci trebuie să fie o treabă serioasă. De ce călătoriţi? întrebă Aires.

Nihal înţelese că era momentul să intervină:

— Nu-ţi putem spune.

Aires se răsuci spre ea şi îi aruncă o privire indescifrabilă.

— Şi de ce?

— Pentru că multe vieţi depind de misiunea noastră, iar secretul este o armă.

Femeia se uită la Sennar.

— Are de a face cu războiul şi cu Tiranul, se limită să adauge vrăjitorul.

Aires dădu din umeri.

— Dacă lucrul acesta este atât de grav, eu însămi sunt cea care nu vreau să ştiu nimic.

Continuară să vorbească ore întregi, dar Nihal era în afara discuţiilor lor şi a amintirilor comune. Sennar părea mulţumit că o reîntâlnise pe femeia aceea şi se uita cu drag la ea, în timp ce Aires îşi mişca ochii ei de pisică peste el cu repeziciune, ca şi cum ar fi încercat să pătrundă în cele mai ascunse unghere ale sufletului lui. Nihal se simţi tristă şi supărată toată după-amiaza.

Odată ieşită din cabana lui Aires, Nihal simţi nevoia să stea singură, aşa că se lăsă în jos pe platformă şi-şi băgă picioarele goale în apă. În cisternă nu erau deschideri spre exterior, pentru că era mai bine ca refugiul să nu comunice cu lumea de deasupra. Cu toate că timpul petrecut cu femeia aceea i se păruse interminabil, Nihal calculă că se lăsase seara de puţină vreme.

Era acolo de câtva timp, şi-şi mişca încet picioarele, concentrată asupra zgomotului apei şi asupra cercurilor pe care le făcea cu picioarele, când simţi pe cineva în spatele ei.

— Ce faci?

Nihal nu se întoarse.

— Nimic, mă odihnesc.

Sennar se aşează alături de ea.

— Tu ce făceai?

Erai la Aires, iată ce făceai...

— Am dormit puţin, eram epuizat, răspunse vrăjitorul.

Nihal continuă să mişte picioarele. Simţea că şi Sennar era trist şi se întrebă de ce, tocmai acum când o regăsise pe femeia aceea la care, după cât se părea, ţinea mult.

— De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre Aires? îl întrebă.

Sennar se înroşi şi nu răspunse.

— Era timonierul... şi, în plus, sunteţi apropiaţi, mi se pare, insistă Nihal.

— Nu ştiu... Poate mi-a scăpat... se bâlbâi Sennar, apoi se întinse pe jos şi fixă tavanul cisternei.

Nihal se gândi că prietenul ei nu i se păruse niciodată atât de departe şi totuşi atât de aproape, ca în momentul acela. Se întinse şi ea şi rămaseră să se uite în linişte la piatra de deasupra lor.

Rămaseră oaspeţii lui Aires timp de patru zile şi ea le arătă comunitatea peste care domnea. Ordinele ei erau executate şi de locuitorii următoarelor două cisterne. Rebelii erau organizaţi în grupuri mici şi fiecare avea câte un şef. Membrii diferitelor grupuri nu se cunoşteau, doar şefii erau în contact. Astfel, dacă ar fi căzut cineva pe mâini duşmane, nu ar fi putut revela prea multe secrete.

Organizarea era ca a unei bestii cu mai multe capete. Pentru fiecare comunitate care dispărea, mai erau numeroase celule ascunse în măruntaiele pământului care-şi continuau misiunea – aceea de a-l deranja pe Tiran permanent. De cele mai multe ori, obiectivul erau fierăriile care împânzeau acel Pământ. Existau şi atunci când Pământul Focului era liber şi se aflau în jurul vulcanilor care desenau silueta zbuciumată a acelui Pământ. Armele care se forjau aici erau dintotdeauna cele mai bune şi cele mai rezistente. De când Moli fusese omorât de fiul lui Dola, însă, aproape toată populaţia fusese supusă sclaviei şi constrânsă să lucreze în fierării. De acolo ieşeau miile de spade cu care armata Tiranului semăna moarte pe câmpul de bătălie.

Rebelii atacau fierăriile, eliberau prizonierii, ucideau gărzile, făceau razie de spade.

— Nu e mult, explică Aires, dar le dăm bătăi de cap. Suntem peste tot şi atacăm încontinuu, în aşa fel încât producţia să fie încetinită.

Dar uitarea aceea nu putea dura la infinit şi Nihal fu cea care se gândi prima la misiunea pe care o aveau de îndeplinit. În seara celei de a patra zi îi spuse lui Sennar că

intenţiona să plece a doua zi. Cercetă cu atenţie chipul prietenului, pentru a prinde şi cel mai mic semn de părere de rău la gândul că ar fi trebuit să părăsească locul acela, ca probă a afecţiunii lui pentru Aires, dar nu găsi nici urmă.

— Şi eu voiam să-ţi vorbesc, despre asta, răspunse Sennar. Cu cât terminăm mai repede călătoria asta blestemată, cu atât mai bine va fi.

Sennar îi spuse lui Aires de unul singur.

— Nu puteţi pleca aşa, zise Aires liniştită, trăgând din pipa ei.

— Te rog, insistă Sennar, nu încerca să mă opreşti. Este fundamental să plecăm cât mai repede.

Ea se uită liniştită la el.

— Nu intenţionez să te reţin. Spun că nu puteţi pleca singuri. V-aţi pierde în decurs de câteva ore, aţi sfârşi prin a rătăci prin canale zile întregi şi în cele din urmă aţi muri de foame. Chiar ca atunci când v-am găsit.

— De fapt, o călăuză ne-ar prinde bine, admise Sennar.

— Trebuie să-mi spui încotro vă îndreptaţi, izbucni ea.

Sennar suspină.

— Nu pot.

— Nu mă interesează de ce, explică Aires, şi nu mă interesează ce trebuie să faceţi. Vreau doar să ştiu unde, altfel nu vă pot însoţi.

Sennar se uită uimit la ea.

— Vrei să ne călăuzeşti tu?

Aires trase lung, în piept, apoi, cu tot calmul, suflă fumul afară.

— Cunosc bine locurile acestea, şi o fac cu plăcere.

— Nu ştiu dacă ai tăi vor fi mulţumiţi… Eşti şeful aici, oi fi având responsabilităţi.

— Nu am încetat niciodată să fac ce-mi place. Zâmbi. Tocmai pentru că sunt şeful sunt liberă să-mi însoţesc un prieten vechi. Oricum, are cine să mă înlocuiască.

— Ca să spun drept, nu ştim bine încotro trebuie să

mergem, zise vrăjitorul. Căutăm un fel de lac, cred, cu o insulă în mijloc.

Aires îşi puse picioarele pe masă şi-şi dădu capul pe spate. Părea că cercetează o hartă imaginară pe tavanul cabanei, pentru a găsi locul cerut. Apoi îşi plecă privirea.

— Este un singur lac pe Pământul acesta, la multe mile de aici spre vest. Se numeşte Lacul lui Jol şi nu e tocmai un loc frumos. Cu secole în urmă, în locul acela era un vulcan enorm. Ultima erupţie i-a fost fatală; practic a sărit în aer şi ani de zile a întunecat tot Pământul Focului cu cenuşă şi zgură. În locul lui s-a format lacul, dar tăciunii acelui infern mocnesc încă la mică adâncime. În centru se ridică o insuliţă, este un mic vulcan. Erupe permanent şi lava sfârşeşte în apă, ridicând tot timpul un nor de aburi care ascunde lacul. Apele lui sunt toxice şi atât de sărate încât ai putea lăsa să plutească pe el o bucată de plumb.

Sennar îşi aminti sanctuarele pe care le vizitaseră şi se gândi că locul acela infernal ar fi potrivit să păstreze piatra focului.

— Perfect, mă tem că va trebui să ne duci până acolo.

— Cum vrei, spuse ea.

Sennar se şi pregătea să treacă pragul, când Aires îl opri.

— Sennar, ce ai? îl întrebă direct.

El se opri în prag, dar nu se întoarse.

— Nimic.

— Nu face pe tâmpitul cu mine. Am fost împreună doar trei luni, dar te cunosc bine. Nu mai eşti copilandrul pe care l-am însoţit până la Vârtej, este ceva schimbat la tine, ceva care te face să suferi. Din cauza lui Nihal? Sunteţi făcuţi unul pentru altul, e suficient să mă uit la voi ca să înţeleg.

Sennar zâmbi şi se apropie de ea.

— În timpul acestei călătorii s-au întâmplat lucruri care nu ar fi trebuit să se întâmple, am văzut adevăruri pe care nu mi le închipuiam, pe care aş fi preferat să le ignor. Astea m-au schimbat, zise pe un ton obosit.

Aires dădu să vorbească, dar el o întrerupse:

— Eu însumi am depăşit o limită pe care nu aş fi crezut niciodată că aş fi putut s-o trec. Am ajuns să mă întreb dacă pe acest pământ există cu adevărat cineva demn să fie salvat, dacă nu cumva suntem cu toţii pe calea pierzaniei.

Expresia lui Aires se schimbă, fu ca şi cum dintr-odată ar fi renunţat la orice fel de scut.

— Eu mă mântuiesc şi tu te pierzi, comentă ea.

Sennar zâmbi trist.

Aires trase iar un fum lung din pipa ei.

— Dacă nu ai fi fost tu, poate nu aş fi fost acum aici. Orice ai fi făcut, trebuie să te ierţi. Nu are niciun rost să te frământi din sentimentul de vină.

Sennar îi zâmbi recunoscător şi vru s-o lase să creadă că-l convinsese. Dar nu era aşa. Avea să-şi continue lupta, pentru că întotdeauna ar fi fost cineva demn de a fi salvat, dar amintirea rarişteiei şi a corpurilor carbonizate avea să-l însoţească toată viaţa. Împreună cu certitudinea că nimic nu va mai fi ca înainte.

26
UN SFAT PREŢIOS ŞI NEAŞTEPTAT

Plecară în dimineaţa următoare şi Aires clarifică de la început că nu avea să fie uşor şi că drumul era lung. Călătoria începu în cel mai prost mod cu putinţă, pentru că trebuiră să se bage într-un tunel lung şi strâmt, pe unde fură nevoiţi să înainteze de-a buşilea.

— Unele conducte sunt riscante, sunt cunoscute de Tiran şi de ai lui. Acestea mai incomode sunt mult mai sigure, explică Aires.

Mergeau repede, Aires era o călăuză foarte abilă şi se deplasa cu sprinteneală printre tuneluri şi galerii. Părea să cunoască pe dinafară fiecare trecere şi fiecare scurtătură, şi nu numai pe teritoriul ei, ci de-a lungul întregului apeduct. Chiar şi acolo unde ajungeau să se intersecteze şi zece canale, femeia nu ezita nicio clipă şi înainta cu siguranţă. Nu întâlniră niciodată duşmani, dar nu numai o dată fură constrânşi să ocolească pe neaşteptate. Aires se oprea brusc şi stătea nemişcată, aproape adulmeca aerul, ori se ghemuia la pământ şi asculta piatra. Apoi îi punea s-o ia pe alt drum.

— Din când în când, duşmanul trimite pe cineva să prospecteze terenul; a trebuit să distrugem canale din cauza asta, le explică într-o după-amiază lui Nihal şi lui Sennar.

Jumătate-elful descoperi că să o suporte pe Aires era mai puţin greu decât crezuse. Cu excepţia acelor dăţi când vorbea cu Sennar şi-i arunca priviri înfocate care păreau să fie făcute special pentru a-l provoca, era o tovarăşă de drum plăcută. Dacă în cele patru zile cât stătuseră în cisternă se învrednicise să-i arunce sau nu o privire lui Nihal, în timpul drumului începu să i se adreseze mai des.

Într-o zi insistă să se dueleze cu ea. Nihal acceptă cu

entuziasm, pentru că ardea de dorinţa de a o învinge şi de a o pune la locul ei o dată pentru totdeauna.

Duelul avu loc pe platforma unei cisterne. Prima din cele două care ar fi căzut în apă sau ar fi fost rânită ar fi pierdut. Fu o luptă încrâncenată şi Nihal se năpusti asupra femeii cu toată puterea pe care o avea, încercând să folosească orice artificiu pe care-l învăţase pe câmpul de bătălie. Însă Aires nu era mai prejos; era dotată cu o mare sprinteneală, era plină de resurse şi mai ales nu ezita să joace murdar. Nihal înţelese repede că duelurile cu care era obişnuită se încheiau datorită surprizei şi a curselor.

La sfârşit, după o luptă lungă şi pasionantă, Nihal fu cea mai bună. O aruncă în apă pe Aires, după ce o pusese cu spatele la zid printr-o serie de atacuri repetate. Victoria nu-i dădu însă bucuria pe care o sperase. Duelul o distrase, îşi admirase adversara şi acum aproape se simţea împăcată cu tipa aia care-i inspira atâta antipatie.

Pasul decisiv în transformarea raportului lor avu loc într-o noapte. Nihal era de gardă, aşezată lângă foc. Era pierdută în gânduri, când o auzi pe Aires înaintând în spatele ei cu obişnuitul ei pas uşor.

Adesea, când se uita la ea cum merge în faţa ei, Nihal se gândea la ceea ce îi explicase Eleusis despre felul în care trebuie să se mişte o femeie. Atunci nu înţelesese ce voia să spună, dar când o văzuse pe Aires pentru prima oară mişcându-şi şoldurile, înţelesese cum se mişca o femeie adevărată şi găsise că mişcarea aceea era aproape hipnotică.

Nihal nu se mişcă.

— Tura ta s-a sfârşit, e rândul meu, zise Aires întinzându-se.

— Dacă vrei, culcă-te. Eu mai pot sta puţin, răspunse Nihal.

În seara aceea nu avea chef de somn. Se temea că, dacă ar fi închis ochii, s-ar fi întors fantomele. De când murise

Laius, era terorizată să nu-l vadă şi pe el printre prezenţele care îi tulburau nopţile.

— Fă ce vrei, zise Aires dând din umeri. Eu am dormit destul, voi veghea cu tine.

Îşi scoase pipa din traista pe care o purta mereu cu ea, o aprinse şi începu să fumeze. Până şi gestul acela, care lui Nihal i se păruse întotdeauna bărbătesc, făcut de ea avea ceva senzual.

— Mi te imaginam altfel, începu Aires. Din descrierea lui Sennar îmi făcusem o altă idee despre tine.

— Şi cum îţi închipuiai că sunt?

— Mult mai... hotărâtă. Mă aşteptam să văd o furie şi, în schimb, am găsit o fetiţă înspăimântată.

Nihal se îmbufnă. Descrierea aceea o deranja: ea era un războinic, nu o fetiţă.

— Nu e o critică, continuă Aires. O femeie e mereu o femeie, e bine să-şi păstreze feminitatea. Dar eu mă aşteptam să fii un fel de gigant, toată muşchi.

Între ele se lăsă iar tăcerea. Nihal era stânjenită, Aires în schimb continua să fumeze liniştită şi dezinvoltă.

— De ce nu mă întrebi? zise femeia pe neaşteptate.

Nihal întoarse capul.

— Ce?

— Ştii. Să-ţi clarific dubiul care te roade.

— Nu-i niciun dubiu, răspunse jumătate-elful, dar îşi dădu seama că se înroşise.

Aires suspină.

— Toată perioada pe care am trăit-o pe navă împreună, eu aveam un iubit, bărbatul despre care am vorbit cu Sennar în ziua în care v-au găsit oamenii mei. Eram atât de tâmpită încât nu aveam ochi decât pentru el, deci nu aveam timp să mă gândesc la băiatul tău.

— Pardon? izbucni Nihal, roşie ca racul.

— Sennar, zise calmă Aires. Iubitul tău.

— Sennar este cel mai bun prieten al mea, nimic altceva.

— Un prieten? repetă Aires sceptică.

— Singurul meu prieten, precizã Nihal, cu o notã de duioşie în glas.

— Vãzându-vã împreunã nu s-ar zice…

— Nu am timp pentru lucruri de felul acesta, trebuie sã mã gândesc numai la misiunea mea, rãspunse Nihal uitându-se la foc.

— Nu sunt de acord, replicã Aires. Trase un fum lung din pipã. Pentru bãrbaţi este întotdeauna timp.

— Nu pentru mine, zise Nihal. Asta nu este numai misiunea mea, este viaţa mea.

— Sennar îmi spusese cã viaţa ta e sã lupţi.

— Poate nu mai este… murmurã Nihal. Trebuie sã fie altceva, ceva care sã dea formã la tot restul, sã-i dea un sens.

— Un motiv care sã te împingã sã trãieşti… comentã Aires.

Nihal încuviinţã.

— Asta cauţi, un motiv?

— Când ai vorbit despre libertate, în prima zi, încercã sã explice Nihal, mi-a plãcut ceea ce ai spus. Erai convinsã cu adevãrat. Şi eu aş vrea sã cred atât în ceva, sã am un punct de referinţã de care sã mã agãţ.

— Nu înţeleg, zise Aires. Tu eşti un rãzboinic, lupţi împotriva Tiranului. Ai un motiv, şi încã cum, nu?

— Nu, spuse Nihal neconsolatã. Fac aceastã cãlãtorie pentru cã trebuie, nu pentru cã vreau. Lupt pentru cã nu ştiu sã fac altceva. Merg înainte în speranţa de a gãsi ceva, dar nu gãsesc nimic niciodatã. Toate punctele de referinţã pe care credeam cã le gãsisem erau nesigure şi s-au prãbuşit la picioarele mele. Poate cã nu existã nimic de care sã mã agãţ, sau cel puţin nu pentru mine.

Ridicã ochii jenatã de mãrturisirea aceea involuntarã, şi vãzu cã Aires se uita la ea cu o privire zãpãcitã.

— Poate ai cãutat prost, zise.

— Tu cum ai gãsit acel ceva în care crezi?

— Nu ştiu sã explic. Dintr-odatã adevãrul mi s-a impus,

cu atâta forţă încât nu-l puteam refuza. Probabil era în mine de multă vreme şi la un moment dat a ieşit la lumină. Întotdeauna te-ai luptat, dacă nu greşesc, continuă Aires. Te-ai întrebat vreodată dacă sensul vieţii tale este într-adevăr în luptă? Şi dacă ar fi altundeva? Dacă o fi fost lângă tine şi nu ţi-ai dat niciodată seama?

Nihal rămase tablou şi ţintui focul, fără să răspundă.

— Nu trebuie să crezi că ceea ce îi împinge pe oameni să trăiască sunt numai idealurile înalte şi emfatice. Uneori trebuie să se plece de la lucrurile mici pentru a construi convingeri mari, şi micile dorinţe duc la mari realizări. Te-ai gândit vreodată la asta?

Nihal continuă să se uite la foc în linişte.

— Şi Sennar? întrebă Aires pe neaşteptate.

Nihal se înroşi iar.

— Ce legătură are Sennar?

— Crezi că poţi avea încredere în el? Crezi în el?

— Fireşte, cred! Este singura persoană în care-mi pot pune toată încrederea.

— Atunci nu este adevărat că nu ai certitudini, pentru că una din ele doarme aici lângă tine, încheie Aires.

Apoi, îşi puse pipa în gură şi începu iar să fumeze liniştită.

Fu nevoie de treisprezece zile de călătorie pentru a ajunge la ţintă, Lacul Jol. Pe neaşteptate, canalul pe care îl urmau o coti în sus şi, printr-o deschidere care părea foarte îndepărtată, văzură cum pătrunde o lumină slabă.

— Aici lucrurile se complică, spuse Aires.

Scoase din sacul pe care îl avea cu ea o funie şi un fel de piolet.

— Mă duc eu înainte şi fixez funia; voi veţi veni după mine. Încercaţi să vă obişnuiţi puţin câte puţin cu lumina, altfel vă va orbi.

Apoi începu să urce cu repeziciune stânca, în timp ce apa curgea vijelioasă sub ea.

Când o văzu urcându-se repede ca un viezure, Sennar zâmbi. Era aceeaşi Aires care se căţăra pe catarg şi pe odgoanele corăbiei, oricare ar fi fost starea mării.

Zâmbetul vrăjitorului se stinse însă curând. După jumătate de oră, de fapt, Aires se întoarse şi le spuse că puteau continua; trebuiau să se ţină de funie şi să se ridice prin forţa braţelor. Imediat ce auzi instrucţiunile acelea, Sennar se uită îngrijorat la apa de sub ei.

Pentru Nihal urcuşul nu fu o problemă. Sennar însă nu se descurcă tot atât de uşor. Haina lui lungă se încurca tot timpul şi nu o dată vrăjitorul riscă să cadă şi se întrebă cum naiba îi trecuse prin minte să se bage într-o situaţie de felul acesta.

În cele din urmă, însă, reuşi să se urce şi în mai puţin de o oră ajunseră la lumină.

Când ieşiră la suprafaţă, li se păru că au ajuns în infern. La început, tot ceea ce observară erau fum şi nori groşi şi simţiră un miros acru de sulf; părea să nu se poată respira de putoare şi de căldură. Apoi imaginea se clarifică şi în depărtare zăriră o serie de puncte luminoase care se profilau pe cerul galben. Când se obişnuiră cu lumina, încet-încet, înţeleseră că punctele acelea roşii erau guri de vulcani. Fiecare erupea scântei şi cenuşă, iar revărsări de fum se ridicau negre spre cer.

Nicăieri în jur nu era vegetaţie, doar piatră goală bătută de ploi în culori puternice, galben şi portocaliu. Şi din pământ se ridicau aburi puturoşi, dar albi ca norii unui cer de vară.

— Pământul Focului nu este peste tot ca aici, zise Aires, în timp ce le-o lua înainte. Asta este una dintre cele mai rele zone, împreună cu Câmpurile Moarte. Însă, spre nord, peisajul se îmbunătăţeşte. Se spune chiar că prin părţile Assei a fost o pădure cu mulţi ani în urmă. Însă eu iubesc pustietatea asta. Îşi lăsă privirea să hoinărească de jur împrejur. Nu ştiu de ce, dar simt că acest pământ sălbatic este patria mea, aşa cum era marea.

Începură să meargă urmând cursul năvalnic al râului care îi condusese până acolo; se arunca în măruntaiele pământului în locul în care ieşiseră la lumină. Era emisarul Lacului Jol şi era singurul râu care curgea o bună bucată la suprafaţă; în rest, pe Pământul Focului apa era toată sub pământ şi ieşea la suprafaţă numai în vecinătatea oraşelor. Apeductul din Assa era celebru, o construcţie uriaşă care înconjura capitala şi ducea apă locuitorilor lui.

În realitate, râul era ceva mai mult decât un pârâu, cu toată violenţa curenţilor lui. Curgea printre pietre colorate în nuanţe de roşu şi de galben, cu forme chinuite şi remodelate permanent de eroziune. În contact cu piatra caldă, apa se evapora şi forma cortina aceea de fum de nepătruns care le împiedicase la început vederea.

Nu trebuiră să meargă mult, înainte să ajungă la lac. Şi acesta era acoperit de o draperie deasă de fum, atât de dens şi de imaculat încât părea ceaţa unei dimineţi de iarnă. Căldura era sufocantă şi aerul impregnat cu mirosuri înţepătoare. Sunetul de fundal al acelei privelişti era tumultul întunecat şi constant al vulcanilor, care cu sunetul acela maiestuos păreau să revendice locul. Apoi se auzea un zgomot de clipoceală, care îi aminti lui Sennar clinchetul fântânii din grădina în care îşi luase rămas-bun de la Ondine, dar care era aici fierberea lentă a lacului. Bule mari de gaz se ridicau din adâncuri şi explodau leneşe pe suprafaţa verde smarald, care devenea de un albastru întunecat acolo unde adâncimea era mai mare. Chiar acolo se ridica din ape vulcanul despre care vorbise Aires.

Nu putea să fie mai înalt de vreo cincizeci de coţi şi avea un crater mic şi rotunjit, din care ieşea o lavă densă, care se scurgea apoi încet în lac.

— După cum v-am explicat deja, apele sunt otrăvitoare şi impregnate cu sare, zise Aires, când se opriră pe margine.

Luă o piatră de pe jos şi o aruncă în lac. După ce se scufundă la început, piatra se ridică încet la suprafaţă şi pluti.

Sennar şi Nihal rămaseră puţin să se uite uluiţi.

— Acesta-i locul? întrebă în sfârşit vrăjitorul.

Nihal închise ochii, apoi îi deschise iar.

— Da, acesta este.

— Bine, spuse Aires. V-am adus unde voiaţi să ajungeţi. Acum nu mă interesează ce vreţi să faceţi şi, după câte am înţeles, e mai bine să nu ştiu. Eu plec, vă aştept în ultima cisternă prin care am trecut.

Acestea fiind spuse, întoarse spatele şi se îndreptă în direcţia din care veniseră, lăsându-i pe Sennar şi pe Nihal nehotărâţi pe mal.

— Şi acum? întrebă Sennar.

— Sanctuarul este în vulcan, zise calmă Nihal.

— Perfect! observă Sennar. Cum ajungem acolo?

— Cu o vrajă, răspunse Nihal.

Vrăjitorul observă că glasul ei avea o tonalitate ciudată, lipsită de orice nuanţă.

— E bine totul?

— Fă să răsară o pasarelă, continuă Nihal cu aceeaşi voce lipsită de tonalitate.

Sennar se uită la ea câteva clipe, apoi se supuse. Un podeţ şubred se desenă la suprafaţa apei şi jumătate-elful se urcă pe el. Sennar se pregătea să o urmeze repede.

— Tu rămâi aici, îl opri Nihal.

— De ce? Am venit cu tine practic în toate sanctuarele.

— De data asta nu mă poţi urma. Mă aşteaptă cineva căruia îi sunt consacrată.

— Dar… încercă să protesteze Sennar, dar Nihal se şi îndepărtase şi fumul care era deasupra lacului o înghiţise.

Vrăjitorul se aşeză pe mal şi rămase nemişcat, în aşteptare. Aşadar, Shevrar era cel care o chema.

Nihal mergea cu senzaţia că se supunea unei porunci, unei chemări ciudat de familiare căreia nu ştia să i se împotrivească.

Talismanul, ascuns în pieptar, îi arăta cu precizie unde

era aşezat sanctuarul; Nihal aproape că putea să simtă pe piele strălucirea pietrelor.

În mijlocul lacului, pe insulă, aveau să-l găsească pe servitorul preferat al lui Shevrar, zeul întunecat şi misterios căruia o dedicase mama ei.

Nihal ajunse repede în apropierea vulcanului. Dădu un ocol insulei şi la început zări doar lavă, peste tot; nicio trecere care să fi condus înăuntru. Apoi, uitându-se mai atent întrezări o platformă mică, spălată de lavă, dar care era formată din pământ solid. Se duse acolo.

În faţa ei învăluită de un zid de flăcări, era o uşă pe care, trasată cu foc, se citea o inscripţie: *Flaren.* Locul unde era păstrată Flar, sanctuarul lui Shevrar.

Dintr-odată Nihal îşi pierdu toată siguranţa. Simţea că o cheamă focul şi îi era frică. Ce putea să vrea de la ea? Nu-l cunoştea pe acel zeu, nu-i iubea numele care avea iz de bătălie şi de distrugere. Nu ar fi vrut să treacă pragul acela de foc, însă trebuia să o facă. Înaintă către uşa din flăcări şi trecu prin ea. La mijlocul drumului se opri, înmărmurită. Focul îi atingea carnea, dar nu o ardea. Deci era bine-venită în locul acela.

Intră şi în faţa ei se înfăţişă o sală imensă, circulară, ai cărei pereţi erau de culoarea sângelui şi incredibil de luminoşi. Limbi de foc se înălţau spre tavan ca nişte coloane şi în capăt, ridicată în aer pe un rug, şi bătând în roşu, era Flar. Nihal îşi închipuia că trebuia să fie o căldură insuportabilă, şi totuşi ea nu o simţea, ba din contră, se afla în largul ei în locul acela, ca şi cum acela ar fi fost locul căruia de multă vreme îi era destinată. Făcuse bine să nu-l aducă pe Sennar, el nu ar fi suportat căldura aceea şi probabil nici nu ar fi trecut nevătămat peste prag.

Nihal înaintă şi ecoul paşilor ei pe pardoseală umplu liniştea.

— *Rassen, Sheireen tor Shevrar,* spuse o voce.

Un bărbat învăluit în flăcări îngenunche în faţa ei.

Îi vorbiseră odată în idiomul acela, dar nu îl înţelesese.

Acum însă înţelegea salutul gardianului şi îi răspunse: *Rassen tor sel, Flaren terphen,* pentru ca după aceea să se mire ea însăşi de cuvintele pe care le pronunţase.

Gardianul îşi înălţă capul şi se uită la ea, apoi îi zâmbi. Era un tânăr foarte frumos; ochii lui băteau în roşul tăciunilor şi până şi părul lui era de foc. Când vorbi din nou, o făcu în limba Lumii Pământene:

— Deci, în sfârşit ai ajuns, Consacrato.

27
FLAREN SAU DESPRE DESTIN

Nihal întrebă:

— Eşti un servitor al lui Shevrar, nu-i aşa?

— Şi eu îi sunt consacrat, dar nu ca tine, care oricum rămâi o creatură a acestei lumi. Eu sunt o fiinţă creată de el ca să veghez locul acesta, răspunse tânărul.

Dintr-odată, Nihal se simţi dezlegată de vraja care o înlănţuise în timp ce înainta spre sanctuar. Din reflex, vru să pună o distanţă între ea şi fiinţa aceea.

— Sunt aici numai pentru piatră, nu ca o Consacrată, spuse.

— Tocmai pentru că eşti Consacrată, Sheireen, eşti aici pentru piatră, răspunse tânărul zâmbind din nou.

Nihal se uită întrebătoare la el.

— Când mama ta, în culmea disperării, s-a rugat de zeul meu să o salveze, Shevrar făcu din tine predestinata, aşa cum fusese prezis.

— Eu nu ştiu cine este Shevrar, replică Nihal. Reis mi-a vorbit despre el şi mi-a spus că era zeul Războiului. Ştiu numai că îi sunt consacrată fiindcă sunt abilă să lupt.

Tânărul dădu din cap.

— El nu este numai zeul Războiului, Reis nu ţi-a spus cum trebuie. Orbită de ură, Reis nu vede altceva decât distrugere, dar el nu este numai foc şi război. Şi Ael ţi-a vorbit, îţi aminteşti? A făcut-o cu alte cuvinte. Ţi-a spus ca el este începutul şi sfârşitul, moartea şi viaţa. Asta este esenţa lui, şi în această esenţă trăieşte misiunea ta.

— M-a consacrat pentru misiunea mea? Eu credeam că voia să lupt…

— Tu, ca şi alţii, vezi numai ură; de aceea lumea se duce spre pierzanie. În realitate, fiecare durere ascunde o bucurie, şi orice sfârşit un început. Atunci când, cu ani în

urmă, Tiranul a luat puterea, un înţelept al timpului a dezvăluit o profeţie, pe care a aruncat-o asupra lui ca pe un blestem. Acesta era ultimul sacerdot al lui Shevrar, pentru că încă de pe atunci jumătate-elfii îşi uitau zeii, zeii părinţilor lor elfi. El i-a spus că sfârşitul la care voia să ajungă Tiranul nu avea să se împlinească niciodată, pentru că termenul final la care trebuia să se ajungă e îndepărtat şi nu este în firea lui Shevrar. De aceea Consacrata, o jumătate-elf, ar fi oprit mâna lui capabilă de sacrilegiu. Consacrata eşti tu, Sheireen.

Gardianul tăcu.

— Care este finalul Tiranului? întrebă Nihal după câteva clipe.

Flar scutură din cap.

— Nu este acum timpul ca tu să-l cunoşti. Află numai că el s-a răzvrătit primul împotriva zeilor, şi a lui Shevrar, uitând eterna curgere a lucrurilor.

Nihal rămase perplexă.

— Ce trebuie să fac, deci? De ce m-a salvat Shevrar numai pe mine dintre toţi jumătate-elfii?

— Pentru ca la sfârşit să ajungi aici şi să primeşti din mâinile mele Flar, şi cu aceasta să-l dobori pe Tiran.

— Dar de ce tocmai eu? replică Nihal, neliniştită.

Simţea umbra destinului cum se aşternea peste ea, umbra morţii şi a răzbunării de care încercase îndelung să scape.

— Pentru că mama ta a împietrit pentru tine.

— Deci, toată viaţa mea e aici? Acesta-i răspunsul pe care îl căutam?

Tânărul se ridică şi se uită fix în ochii ei. Privirea lui era de o infinită înţelepciune şi îngăduinţă.

— Când ai fost salvată, în sângele mamei şi al tatălui tău, zeii, şi Shevrar mai întâi, au vrut să dăruiască prin tine o speranţă acestei lumi rănite. Misiunea ta este speranţa într-o eră nouă, speranţa în pace.

— La urma urmelor, totul este aşa cum mi-a spus Reis în

cabana ei cu nici măcar un an în urmă: eu sunt arma cu care aceşti zei pe care nimeni nu îi mai venerează îşi vor lua revanşa asupra Tiranului, zise cu amărăciune Nihal, cu privirea în pământ.

— Va fi răzbunare numai dacă tu vei voi să fie. Zeii nu stăpânesc inimile oamenilor, şi nici măcar soarta nu are putere deplină asupra lor. Tu eşti singura, Sheireen, care ai putea reda acestei lumi lumina, dar hotărârea finală ţine de tine. Când vei fi în faţa Tiranului, nimeni nu-ţi va putea spune ce să faci. Destinul tău nu este o colivie, doar drumul care îţi este arătat.

— Dar faptul că am rămas ultima mi-a luat posibilitatea de a alege, replică Nihal.

Flar zâmbi.

— Thoolan a văzut bine în tine: tu nu îţi simţi misiunea, tu nu vrei să faci ceea ce faci.

— Eu trebuie să o fac, ai spus-o şi tu. Sunt Sheireen, consacrată acesteia.

— În parte este adevărat, însă tu ai fost cea care te-ai ridicat în Consiliu şi ţi-ai luat asupră-ţi asemenea povară, i-o întoarse tânărul continuând să zâmbească. Rostul existenţei tale nu se sfârşeşte în destinul tău, şi să nu crezi că zeul meu nu vrea şi pentru tine bucuria. Fiind Consacrată, ceea ce faci e drept, dar scopul acţiunii tale nu ţi-l pot spune eu, nici zeul meu. Acela este în tine şi în ceea ce te înconjoară, şi este esenţa căutării tale.

Nihal era descurajată. Aşadar, rătăcirea ei nu se sfârşise, căutarea ei nu ajunsese la final. Nici măcar certitudinea pe care de abia o enunţase Flar nu trebuia să-i fie de ajuns? Gardianul spusese că de mult era scris ca să facă acea călătorie, să ia pietrele şi în sfârşit să-l învingă pe Tiran. Acesta era răspunsul. Şi totuşi, îl ştiuse dintotdeauna, îl simţea în inimă şi nu era deci ceea ce căuta.

— Gândeşte-te bine, zise Flar. Ceea ce au hotărât alţii pentru tine nu poate fi scopul acţiunilor tale. Misiunea ta era stabilită încă dinainte de a te naşte, înainte ca mama şi

tatăl tău să fi văzut lumina acestei lumi. De aceea, esenţa vieţii tale nu este în călătoria aceasta.

Nihal suspină.

— E scris şi că îl voi învinge pe Tiran? întrebă.

De data asta, gardianul râse şi frumuseţea lui străluci şi mai fulgerătoare.

— Sheireen, inima şi mintea creaturilor din lumea asta sunt atât de profunde încât nici măcar zeul meu nu le poate pătrunde până în străfunduri. Eu nu ştiu ce se va întâmpla în ziua în care te vei înfăţişa în faţa Tiranului. Ştiu numai asta.

Tăcu o clipă, apoi se întoarse către rug şi o chemă pe Flar la el. Piatra pluti în aer în mâna lui, strălucind roşie şi însângerată.

— Piatra asta îţi era destinată de multă vreme. Alţii înainte au luat-o în mâinile lor, alţi consacraţi. Acum e a ta, împreună cu viaţa oamenilor de pe acest pământ.

Nihal era nemulţumită, nu reuşea să înţeleagă pe deplin semnificaţia cuvintelor tânărului.

— Ia-o, o încurajă el.

Nihal întinse mâna şi luă piatra. Era roşie ca sângele şi mii de flăcări îi animau interiorul; i se părea că strângea între degete însăşi esenţa focului. Scoase medalionul din pieptar; şi acesta strălucea.

Era pe punctul de a făptui ritualul, când Flar îngenunche în faţa ei.

— În ziua ultimei bătălii ne vom reîntâlni, spuse.

Nihal recită cuvintele ritualului şi, ca şi în celelalte dăţi, păru că întregul sanctuar era absorbit de medalion. Dintr-odată, locul în care era se întunecă şi se înnegri, şi căldura deveni insuportabilă. Jumătate-elful înţelese că nu putea să rămână prea multă vreme în locul acela, aerul era impregnat de aburi otrăviţi, şi ieşi repede.

Podeţul era încă acolo, dar mai şubred decât înainte. Nihal urcă şi îl străbătu repede. Imediat ce sări pe platformă, lava acoperi intrarea în Flaren, ascunzând uşa şi

inscripţiile înflăcărate.

— Cum a mers?

Sennar sări în picioare, vizibil uşurat, imediat ce zări chipul lui Nihal profilându-se neclar printre aburii lacului. Era obosit, vraja îl epuizase.

Nihal se opri în faţa lui şi îi arătă medalionul. Strălucea în cenuşiul acela şi pietrele păreau animate de o viaţă interioară.

Sennar scoase un suspin de uşurare.

— Pe cine ai văzut? întrebă.

— Pe un servitor al zeului căruia îi sunt consacrată, răspunse ea.

În timp ce se întorceau, Nihal îi povesti ce îi spusese gardianul şi îi vorbi despre profeţie.

Ajunseră la Aires, care nu vru să ştie nimic din ceea ce se întâmplase.

— E totul gata? se limită să întrebe şi Nihal încuviinţă. Apoi femeia se ridică şi o luară iar la drum.

Când coborâră din nou în măruntaiele pământului, seara se lăsa peste Pământul Focului, un întuneric punctat de miile de focuri ale erupţiilor.

Călătoria spre graniţele Pământului a fost mai complicată. Aires nu cunoştea tot atât de bine zona în care intraseră şi de vreo două ori se găsi în dificultate. La un moment dat riscară chiar să se piardă. Rătăciră o zi întreagă, având-o în faţa lor pe femeia care întorcea capul încontinuu într-o parte şi într-alta, pentru a încerca să se orienteze. Se salvară numai pentru că ajunseră la o cisternă unde întâlniră nişte rebeli. Astfel, după aproape trei săptămâni de călătorie, reuşiră să se odihnească.

Cisterna era mai mică decât cea pe care o stăpânea Aires, dar nu lipsită de comoditate. Şeful comunităţii era Lefe, un gnom deştept şi vioi, care îi aminti lui Nihal de maestrul ei. Gnomul nu o întâlnise niciodată pe Aires

personal, dar auzise vorbindu-se despre ea.

— Cine nu o cunoaşte pe Aires, femeia venită de pe mare, care ne-a redat viaţa şi speranţa! exclamă imediat ce ea se prezentă.

În noaptea aceea dormiră într-o cameră mare, în trei paturi comode. Până şi Nihal se odihni liniştită, fără ca vreunul dintre coşmarurile ei să o bântuie. A doua zi de dimineaţă, când se treziră Nihal şi Sennar, Aires nu era în cameră. Reveni puţin după aceea, aducând pâine şi lapte pe care le mâncară la micul dejun.

— Eu nu vă mai pot ajuta, zise femeia fără ocolişuri. Nu cunosc această zonă a apeductului; şi aşa am riscat să vă rătăcesc.

Coborî tăcerea.

— Nu vă las singuri, continuă. Unul dintre oamenii lui Lefe s-a oferit să vă însoţească până la ieşirea din canale. Din păcate, se termină înainte de graniţă şi va trebui să traversaţi pe jos Câmpurile Moarte.

Fu o despărţire tristă. Până şi pentru Nihal, care începuse să o simpatizeze pe Aires, cu toate că nu suporta privirile languroase pe care femeia i le arunca din când în când lui Sennar.

Cu toate astea jumătate-elful vorbi.

— Nu-ţi pot spune despre misiunea noastră, dar vreau să-ţi cer un serviciu, începu.

Aires îşi propti ochii ei negri ca noaptea pe Nihal şi deveni atentă.

— Vreau să aduni o armată.

Aires încetă să mestece şi privi neîncrezătoare.

— Armata sunteţi voi, dacă nu greşesc. Acum aveţi şi întăriri din Lumea Scufundată.

— Ascultă-mă. Nihal se apropie de ea şi vorbi în şoaptă: În curând, poate peste o lună sau două, cel mult trei, sper, vom declanşa un atac asupra Tiranului.

De data asta, Aires izbucni în râs, dar râsul îi muri pe buze imediat ce văzu feţele serioase ale lui Nihal şi Sennar.

— E o nebunie, zise dintr-o suflare. Nu poţi vorbi serios. Suntem în război de patruzeci de ani şi în tot acest timp nu am făcut altceva decât să pierdem teren. Suntem inferiori ca număr şi ca forţe. Ei îi au pe fammini, ca să nu mai vorbim despre morţi... A ataca în masă înseamnă sinucidere.

Nihal se uită în jurul ei. Nu păreau să fie în jur urechi sau ochi indiscreţi, dar niciodată prudenţa nu era de ajuns.

— Nu-ţi pot dezvălui scopul călătoriei noastre, nici la ce va duce el, dar în ziua în care o vom duce la bun sfârşit, dacă vom reuşi, vom da atacul decisiv împotriva Tiranului, şi îţi jur că va fi cu totul altceva decât o sinucidere. Trebuie să ai încredere în mine.

Aires suspină.

— Spune-mi ce vrei.

Nihal se relaxă.

— În aceste două luni sau trei, câte vor fi, trebuie să pregăteşti o trupă care să fie în stare să lupte ca o armată adevărată. Prădaţi fierăriile, faceţi provizii de spade şi armuri, coifuri, scuturi, orice armă găsiţi. Instruiţi-vă de război, recrutaţi oameni. Dacă e posibil, extindeţi revolta.

Aires scutură din cap.

— Am mai încercat şi au făcut-o şi alţii înaintea mea. Lumea e obosită şi copleşită, nu mai e loc pentru o rezistenţă în altă parte.

— Mai încearcă, interveni Sennar. Ar fi bine ca pe fiecare Pământ să fie un nucleu gata de luptă.

Aires era neîncrezătoare.

— De câţi oameni este nevoie?

— Va trebui să luptaţi împotriva tuturor oamenilor şi a gnomilor care se află în rândurile armatei Tiranului. Nu vor exista fammini, nici fantome, răspunse Nihal.

De data asta, Aires deveni atentă.

— Ce vrei să spui?

Nihal dădu din cap.

— Nu te gândi, tu adună oameni suficienţi pentru o

asemenea bătălie. La momentul potrivit, când va sosi timpul, te vom anunţa.

Aires i se adresă lui Sennar:

— Presupun că vei folosi vreo drăcie de vrajă de a ta.

Vrăjitorul se limită să zâmbească.

— Vom ataca de pe toate fronturile, continuă Nihal. Va trebui să fie o acţiune fulminantă, pentru că avem o singură zi la dispoziţie. Ceea ce ţi-am spus trebuie însă să rămână secret. Te rog să conduci operaţiunea în cel mai ascuns mod cu putinţă, în aşa fel încât niciun duşman să nu poată afla. Păstrează secretă ştirea atacului, instruieşte-ţi oamenii, dar lor nu le spune nimic din ceea ce se va întâmpla.

— E puţin două luni, şi nu pot face totul singură. Va trebui să ştie cineva.

— Doar dacă şi când va fi strict indispensabil, interveni Sennar. Secretul este cheia misiunii noastre. Acum când ştii ceea ce ţi-am spus, chiar dacă nu e mult, ai vieţile noastre în mâinile tale, şi, odată cu ele, viitorul Lumii Pământene.

Aires nu păru înspăimântată de cuvintele acelea. Un zâmbet complice îi lumină faţa.

— Bine, zise. Ştii, Sennar, că mi-au plăcut întotdeauna provocările. Voi face tot ce-mi stă în putere şi, când mă veţi chema, fiţi siguri că voi veni.

28
PĂMÂNTURI PUSTII

Nihal şi Sennar plecară după prânz. Ghidul lor era un băiat slab, cu părul roşu şi cu pistrui, unul dintre puţinii oameni care luptaseră în rândurile rebelilor. În continuare călătoria prin apeduct fu exasperantă şi monotonă. Canalele erau cu toatele identice, întunericul – din ce în ce mai dens, umiditatea şi căldura – insuportabile. Călăuza lor era taciturnă şi sprintenă ca un viezure; nu numai o dată îl văzură cum se caţără şi dispare prin vreun tunel, şi trebuiră să-l strige ca să nu rămână în urmă. Nici ei nu vorbiră mult pentru că prezenţa acelui băiat pistruiat îi deranja. Parcurseră aproape întregul drum în linişte, fiecare adâncit în gândurile lui.

— Am ajuns, zise pe neaşteptate băiatul, întrerupând lunga tăcere. Indică un punct luminos îndepărtat. Aici se sfârşeşte apeductul. Sus aici e Hora, Gura Sudică. Mergeţi mereu către est şi veţi trece graniţa, adăugă.

Apoi, neobservat ca întotdeauna, o luă lipăind înapoi, fără să le dea timp nici măcar să-i mulţumească sau să-i ceară vreo informaţie cu privire la drumul pe care trebuiau să-l facă.

Dintr-odată, Nihal şi Sennar fură iar singuri.

Ieşiră cu greutate la lumină şi se treziră la poalele unui vulcan enorm, al cărui vuiet umplea aerul mile întregi. Era complet diferit de cel pe care îl văzuseră lângă Lacul Jol. Era un munte înspăimântător de înalt, negru de funingine şi de lavă, impunător ca o zeitate puternică. La vedere părea chiar ca un zeu care zăcea întins. Un povârniş puţin înclinat se întindea către sud, dar în rest erau toate râpe foarte abrupte. Craterul era roşu ca sângele şi stropi de lavă ţâşneau înalţi către cer.

Încordându-şi privirile, Nihal şi Sennar reuşiră să vadă la

nord un al doilea munte, care chiar şi de la distanţa aceea părea şi mai impunător decât cel la poalele căruia se aflau. Un alt vulcan, probabil cel mai mare din regiune.

— Aires mi-a spus că Assa, capitala, se înaltă la poalele unui vulcan uriaş, care se vede din orice parte a acestui Pământ. Se numeşte Thai. Trebuie să fie acela, explică Sennar.

Nihal se uită la punctul acela îndepărtat şi se gândi iar la maestrul ei. Assa era locul în care trăise multă vreme, oraşul căruia îi dusese dorul în anii de exil pe Pământul Stâncilor, unde se întorsese pentru a-l ucide pe regele uzurpator, devenind un asasin. Cine ştie cum se simţea Ido, ce bătălii ducea împreună cu Vesa. Nihal se rugă să fi fost bine şi să-l poată revedea viu şi nevătămat, când s-ar fi întors să păşească pe Pământurile Libere.

Fu nevoie de o zi întreagă ca să ocolească de jur împrejur Hora, apoi o luară pe drumul ce ducea spre vest, aşa cum li se spusese, îndreptându-se către un loc care nu trebuia să fie prea sigur, judecând măcar după numele pe care i-l dăduseră: Câmpurile Moarte. Era greu să-ţi închipui un loc mai pustiu decât acela pe care îl traversau acum. Nu era niciun fir de iarbă, aerul era impregnat cu mii de izuri greţoase şi soarele era permanent acoperit de o pătură de nori deşi şi întunecaţi. Era însă ceva încurajator în peisajul acela, care îl făcea să pară mai puţin trist decât cel pe care îl văzuseră pe Pământul Zilelor. Pustietatea din jurul lor măcar nu era rodul nebuniei distrugătoare a Tiranului. Teritoriul acela, în felul lui, era încă neatins, sălbatic: solul lui fusese întotdeauna mort şi aerul – contaminat, şi tocmai în asta consta frumuseţea lui. Era regatul naturii în starea ei primordială, locul în care spiritele naturale erau pure şi puternice. Acolo domneau focul şi apa, iar stăpânirea lor era deplină, nici măcar Tiranul nu reuşise să o năruie.

— Văzând locul acesta, îţi vine să te gândeşti că oamenii, gnomii şi toţi cei care populează această lume în realitate sunt numai nişte venetici, zise Sennar, în timp ce înainta cu

greu.

Nihal fu de acord cu el. În faţa puterii absolute pe care natura o manifesta în locul acela, toate războaiele lor şi sângele vărsat păreau ceva de nimic. I se păru că înţelege ce vrusese Flar să spună, atunci când îi vorbise despre infinita curgere a lucrurilor. Totul era un cerc destinat să nu se închidă niciodată, şi într-o zi nici nu s-ar mai fi auzit vorbindu-se despre Tiran. Întâmplările oamenilor s-ar fi consumat într-o lentă agonie, pentru ca după aceea să fie uitate. La sfârşitul tuturor timpurilor, din locul acela ar fi rămas numai focul, piatra munţilor, apa râurilor, valurile oceanului, vântul care mătura pământul.

După patru zile de călătorie, ajunseră la Câmpurile Moarte şi înţeleseră imediat că numele i se cuvenea pe bună dreptate acelei câmpii întinse, care se întindea cât vezi cu ochii, plată şi galbenă. O presărau miriade de cratere fumegânde; unele erupeau jerbe de fum, altele lăsau să se scurgă râuri încete de lavă care se împrăştiau pe teren desenând geometrii stranii. Iar altele aruncau către cer la intervale regulate şiroaie de stropi de apă. Nu era nimic viu, doar puterea pământului.

Să traverseze Câmpurile Moarte se demonstră a fi mult mai complicat decât prevăzuseră. Adesea, pământul era rănit de râpe adânci şi lava care ieşea din ele le tăia calea. Nu rar întâlneau câte o fisură şi trebuiau să ocolească şi vulcanii, şi jeturile de apă. În sfârşit, era cald, iar aerul era de nerespirat. Nu le trebui mult ca să-i lase moralul: se târau pe drum cu o încetineală care li se părea exasperantă, lac de sudoare şi cu plămânii în flăcări din pricina căldurii. Se consolau numai la gândul că acolo nu aveau să întâlnească duşmani. La ce bun să supravegheze Tiranul un loc în care nici măcar muştele nu îndrăzneau să se aventureze?

— Poate ar fi cazul să-l înştiinţăm pe Ido că vom sosi curând, spuse Nihal într-o seară.

Erau întinşi pe pământ şi se uitau la o fâşie de cer din bolta înstelată printr-o gaură în nori.

— Mai lipsesc numai două pietre.

— Nu ştiu, călătoria noastră nu este încă terminată… răspunse Sennar.

I se părea de rău augur să vorbească de sfârşitul misiunii.

— Atacul nu va fi uşor de pregătit, va trebui să dăm de ştire înainte de sosirea noastră, în aşa fel încât totul să poată fi organizat cum trebuie, insistă Nihal.

Sennar continuă să se uite la cer.

— S-ar putea întâmpla ceva care să ne întârzie… ezită. Putem chiar să nu ajungem deloc…

Nihal zâmbi şi se ridică să se uite la el.

— Ţi-e teamă că aduce ghinion?

Sennar îi înapoie zâmbetul.

— Poate.

Era neliniştit de când o părăsise pe Aires. Simţise ceva ciudat în timp ce îşi lua rămas-bun, aproape ca şi cum salutul acela ar fi fost ultimul, şi de atunci i se părea că e înconjurat de o aureolă de moarte. Îşi scuturã capul pentru a goni gândurile acelea şi se întoarse către Nihal.

— Să presupunem că ajungem la sfârşitul întregii poveşti, zise, şi că îl vom bate pe Tiran. Te-ai întrebat vreodată ce vom face după aceea?

Nihal se întinse iar să se uite la cer.

— Nu ştiu, răspunse. Adevărul este că am obosit să lupt. Poate, dacă totul s-ar termina, aş pune deoparte spada o vreme.

De data asta, fu Sennar cel care se ridică şi o fixă, surprins.

— Nu-mi vine să cred… De când te cunosc, nu doreşti altceva decât să lupţi şi acum ai vrea să te opreşti?

— Am vorbit cu Aires cu câteva seri în urmă, răspunse ea. Mi-a spus lucruri care m-au pus pe gânduri. M-am

căutat deja îndelung pe mine însămi în luptă. Poate a venit momentul să caut în altă parte, în odihnă şi singurătate poate... Ştiu doar că am văzut destul sânge, cel puţin deocamdată.

Sennar încercă să-şi ascundă deziluzia.

În singurătate... de ce nu poţi încerca şi cu mine, Nihal? De ce nu vrei să te ajut?

— Şi tu? întrebă Nihal.

— Nu ştiu prea bine nici măcar eu, dar cu siguranţă voi continua să fiu vrăjitor, spuse. Dacă mă vor vrea, mai întâi mă voi întoarce în Consiliu. Acolo este întotdeauna de lucru, cu sau fără război. Îmi voi relua activităţile dintotdeauna şi mă voi bucura de pace, voi vedea cum este. Trebuie să fie frumos, încheie pe un ton mai abătut decât ar fi vrut.

Apoi se întinse iar să se uite la puţinele stele care se iţeau deasupra lor.

În cea de a treia zi de mers ajunseră în mijlocul Câmpurilor Moarte. Erau obosiţi să mai meargă prin dezolarea aceea, unde nu creştea nici măcar un fir de iarbă. Doreau să întâlnească ceva viu şi rugile lor fură auzite, dar nu aşa cum ar fi vrut.

Pe neaşteptate, în timp ce mergeau obosiţi sub pătura de nori, auziră glasuri. Până atunci singurul zgomot pe care îl auziseră fusese tunetul apei care ţâşnea din pământ sau zgomotul jeturilor de lavă şi cel al jerbelor de fum care se ridicau la suprafaţă.

Se ascunseră în spatele unui pisc ciudat de piatră şi rămaseră în aşteptare, cu sufletul la gură. După minute care nu se mai sfârşeau, văzură înaintând doi gnomi îmbrăcaţi de război şi cu însemne care nu lăsau niciun dubiu cărei armate îi aparţineau. Nihal şi Sennar se făcură cât putură de mici lipindu-se de piatră şi aproape că-şi ţinură respiraţia pentru a nu fi auziţi. Ce făceau nişte duşmani în locul acela uitat de zei?

— După mine, sunt morţi.

— Cred şi eu.

— Şi atunci ce rost are căutarea asta?

— Ascultă, nu-ţi convine să ne punem prea multe întrebări. Ştii bine că ordinele sunt ordine şi mai ales acesta, după cât se pare, vine de foarte de sus.

— El?

— Cred că da.

— Intruşii ăştia trebuie să fie chiar extraordinari, dacă până şi el s-a deranjat...

Sennar simţi cum îi sare inima în piept şi se rugă să înceteze să bată cu atâta furie, pentru că i se părea că bătăile erau atât de puternice încât gnomii le-ar fi putut auzi.

— Spionii noştri ne-au dat de ştire că a dispărut un consilier de la Makrat. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, cu trei luni înainte să-l fi găsit pe băiatul acela pe Pământul Zilelor. Pare să fie cel despre care s-a vorbit mult, cel care s-a dus în lumea din adâncul mării.

— Mi-au spus că Tiranul nu se aştepta la o asemenea mişcare de la băiatul acela.

— Asta am auzit şi eu. Oricum, se bănuieşte că unul dintre fugari este chiar el.

Era blocat. Sennar încercă să-şi repete că totul mergea bine, că era important că nu ştiau de Nihal. Căută mâna jumătate-elfului şi o găsi pe spadă. O strânse.

— Morţii găsiţi în pădure erau făcuţi cenuşă de o vrajă. Cine crezi că poate elimina şapte fammini şi un om, dacă nu un consilier?

— O fi, dar de ce nu am reuşit să-i găsim într-o lună?

— Oamenii din trupa care îi căuta au spus că i-au văzut dispărând sub ochii lor chiar în mijlocul pădurii. Trebuie să fie un tip foarte bun vrăjitorul acela.

Se opriră la mică distanţă de ei.

— Cine era cu el?

Sennar se rugă să nu o fi văzut pe Nihal.

— Un tip ciudat, un războinic. A eliminat patru fammini.

— Au idee cine este?

— Nu, niciuna. Nu crezi că e timpul să ne întoarcem? Soarele apune şi baza e departe.

— Ba da, la urma urmelor ne-am făcut datoria.

Se răsuciră şi se întoarseră pe urmele lor.

Nihal se relaxă şi-şi sprijini capul pe pământ. Sennar însă rămase încordat ca o coardă de vioară.

— Ştiu de noi, spuse ea uitându-se la el.

— Dar nu ştiu de tine.

Nihal blestemă:

— Am fost nişte tâmpiţi. Ne-am amăgit că au încetat să ne mai caute... Şi acum? Mai trebuie să traversăm Pământul Stâncilor şi Pământul Vântului.

— Singurul lucru raţional ar fi să ne păstrăm calmul. Evident, în zona asta este o bază a duşmanului. De acum încolo vom călători noaptea, şi pe cât posibil camuflaţi. Trebuie să ieşim de aici cât mai repede cu putinţă.

În ziua aceea nu se opriră şi-şi continuară drumul toată noaptea. Baza duşmană nu era foarte departe. Nu trebuia să fie singura, mai ales că de la ea se despărţeau diferite drumuri. De ce-or fi fost cantonaţi duşmanii pe un teritoriu atât de pustiu rămânea un mister.

Când zorile începură să lumineze la răsărit căutară un loc unde să se ascundă şi să se odihnească, dar rătăciră multă vreme fără să-l găsească. Doar atunci când soarele fu sus pe cer reuşiră să zărească o gaură în pământ care le putea folosi drept refugiu.

Merseră zile întregi. Sennar îi făcu lui Nihal acelaşi descântec cu care îi schimbase aspectul pe Pământul Zilelor.

— În condiţiile astea este extrem de important ca nimeni să nu ştie că eşti jumătate-elf, spuse.

Însă cu cât înaintau, cu atât întâlneau mai mulţi duşmani în drumul lor. Câmpurile Moarte erau înţesate de tabere şi construcţii de tot felul: turnuri care dominau câmpia, oraşe

foarte asemănătoare cu cele pe care le văzuseră pe Pământul Zilelor, citadele fortificate, dar mai ales porţiuni ciudate îngrădite, înconjurate de ziduri înalte de cristal negru prin care nu reuşeai să zăreşti nimic. În timp ce treceau, atenţi să rămână cât mai departe de ele, nu numai o dată Nihal şi Sennar auziră răgete care umpleau aerul şi simţiră cum le tremură pământul sub picioare, ca şi cum ar fi fost zguduit de paşi greoi.

— Îmi par sunete familiare, spuse odată Nihal. Ar putea fi dragoni.

Într-o noapte, auziră o vânzoleală neobişnuită care venea din acele îngrădiri, glasuri întârâtate şi răgete sălbatice. Văzură un animal uriaş profilându-se în întunericul nopţii şi ridicându-se maiestuos deasupra îngrădirii. Aruncă spre cer o pălălaie de flăcări şi-şi desfăcu aripile mari în atmosfera densă a acelui loc. Un dragon negru. Iată explicaţia tuturor acelor tabere: acolo era locul unde se creau dragonii negri.

— Sunt mulţi vrăjitori prin părţile astea, îi simt clar, zise Sennar, şi tremură, pentru că, dacă era în stare să perceapă prezenţa vrăjitorilor, atunci şi ei ar fi putut s-o perceapă pe a lui.

Din clipa aceea călătoria lor se transformă într-o fugă. Simţeau permanent răsuflarea duşmanului în ceafă şi nu-şi mai găsiră liniştea nici ziua, nici noaptea.

Într-o seară, în timp ce înaintau prevăzători pe câmpia luminată numai de roşul incandescent al lavei, Nihal auzi un zgomot. Se opri şi duse mâna la spadă. Şi Sennar se opri să asculte. Aerul era plin de sunete, peste toate tunetele vulcanilor, dar Nihal auzise ceva deosebit. Un zgomot metalic… Închise ochii şi i se păru că simte o zguduială ritmică sub picioare. Probabil paşi. Sau poate nu. În orice caz, era un semnal de pericol.

Nihal scoase spada.

— Cred că soseşte cineva, zise.

Sennar privi în jurul lui.

— Nu sunt locuri de adăpost.

— Nu ne rămâne decât magia, zise Nihal.

— Ar fi mai bine să o evităm. Tocmai acum când am putea fi în raza vizuală a duşmanului.

— Nu avem de ales, i-o tăie scurt Nihal.

Sennar se concentră şi spuse descântecul. Imediat după aceea, Nihal luă înfăţişarea unui fammin şi Sennar pe aceea a unui simplu soldat. Jumătate-elful îşi puse spada la loc în teacă. Simţurile ei nu greşiseră, acum paşii se auzeau mai bine; Nihal distingea până şi zgomotul metalic al armurii pe care o purtau duşmanii.

Îşi continuară drumul, cu sufletul la gură. Paşii se apropiau din ce în ce. În lumina lavei incandescente apăreau nişte siluete, poate patru. Trei erau plecate la pământ şi nu puteau fi decât fammini. Nihal tresări. Adulmecau terenul. Vrašta o făcuse adesea când era cu ei, când se ducea la vânătoare.

Siluetele se apropiară. Cel de al patrulea era un gnom, poate mai mult decât un simplu soldat, judecând după armura lucrată cu grijă şi după pelerină.

Gnomul încetini pasul imediat ce-i văzu. Când ajunse la ei, Nihal observă că avea o expresie mirată. Sennar îşi trase gluga pe faţă.

— Arătaţi-vă, somă gnomul.

Fiori reci începură să se scurgă pe spatele lui Nihal. Se rugă ca prietenul ei să reuşească să inventeze încă o dată o scuză bună.

— Venim de la tabără, suntem în recunoaştere pentru a-i găsi pe cei doi fugari, spuse Sennar.

Nihal realiză că îi tremura vocea. Între timp, unul dintre fammini se ridicase în picioare şi începuse să adulmece aerul aruncând spre vrăjitor o privire înfiorătoare.

— Astă-seară eu patrulez şi, după câte ştiu, nu au fost trimişi alţii în recunoaştere, zise gnomul.

— A fost o decizie de ultimă clipă de aceea nu aţi fost

informat, replică Sennar.

Famminul începu să rânjească, ceilalţi ridicară securile.

— Cum vă numiţi? întrebă gnomul.

Mâna lui era deja pe spadă.

Atunci Nihal îl apucă şi îl trase pe Sennar repede. Famminii ţâşniră şi ei în spatele lor.

— Ce dracu'...? întrebă Sennar, în timp ce alergau pe câmpie.

— Nu te-a crezut, nu ne rămânea decât să fugim, răspunse Nihal.

Urmăritorii lor câştigau rapid teren. Respiraţiile gâfâite şi urletele guturale erau din ce în ce mai aproape.

— Nu are rost să fugim! urlă Sennar. Ştiu cine suntem, vor năvăli peste noi!

Nihal continuă să fugă strângându-l de mână.

— Trebuie să luptăm, spuse Sennar.

— Tu nu vrei s-o faci, ştiu ce ar însemna pentru tine.

Sennar lăsă mâna lui Nihal şi se opri în câmpie, apoi se întoarse către duşmani.

Lui Nihal nu-i rămase altceva de făcut decât să se oprească la rândul ei şi să se pregătească de luptă. Îl înfruntă pe gnom, în timp ce Sennar se ocupa de famminii. Iar fu un măcel aşa cum se întâmplase în rarişte. O vreme crezuseră că puteau uita războiul, dar moartea îi urmărise şi, în timp ce se uitau la trupurile duşmanilor rostogolite la pământ, simţeau că nu se schimbase nimic. Iar erau singuri şi pierduţi.

Trecură graniţa în ziua următoare şi părăsiră pentru totdeauna Pământul Focului. Părea să fi trecut un secol din seara în care vorbiseră de sfârşitul misiunii. Lipseau două pietre, dar erau pândiţi şi lupta din câmpie avea să atragă asupra lor noi duşmani.

— Nu vom mai lupta, zise Nihal, în timp ce mergeau. Dacă vom continua să ne mişcăm noaptea, nimeni nu ne va găsi. Vom fi atenţi.

Sennar tăcea. Când se hotărî să rupă tăcerea, făcu ceva neaşteptat. Râse.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Am încetat să fac pe mironosiţa şi să mă tulbur pentru fiecare picătură de sânge care se scurge în faţa ochilor mei. Voi mai lupta, nu te teme. De fiecare dată când va fi necesar.

Nihal nu spuse nimic, cu credinţa că tăcerea ar avea un efect mai bun decât mii de cuvinte.

29
UN URLET TURBAT

Ido se plictisi repede să stea la Dama. Vara era în toi şi gnomul îşi imagina că în scurtă vreme va avea loc o nouă adunare pentru a discuta mişcările succesive împotriva Tiranului. Simţea că venise timpul să se întoarcă la viaţa militară.

Gnomul era mirat că niciunul din armată nu se arătase. Permisia lui nu putea fi eternă, şi el se aştepta ca dintr-un moment în altul să-i parvină ordine. Dar zilele treceau fără să sosească vreo ştire.

Astfel, într-o zi cu soare în care se simţea mai bine decât de obicei, gnomul se hotărî să se ducă la Makrat. Ştia că toţi comandanţii militari erau acolo, inclusiv Soana.

Se îmbrăcă de război şi întrebă ordonanţa care avea grijă de el unde-i erau armele. Avu o surpriză neplăcută. Alături de armură lipsea ceva.

— Unde mi-e spada? întrebă enervat.

— Deinofor a frânt-o, răspunse înspăimântat băiatul.

Lui Ido îi tresări inima. Duelul acela subminase toate punctele de referinţă ale existenţei lui. Spada era viaţa lui, nu putea lupta fără ea.

— Dar v-am făcut rost de una nouă, adăugă imediat ordonanţa şi arătă o spadă sprijinită de perete. Nu erau incrustaţii pe gardă, trebuie să fi fost a unui simplu soldat căzut în bătălie.

— Unde este ceea ce a mai rămas din spada mea? întrebă Ido ridicând glasul.

Băiatul tresări.

— Vrăjitoarea mi-a dat-o înainte să plece. Am pus-o în depozit cu celelalte arme.

Ido se enervă. Gândul că spada lui era amestecată cu resturile de aruncat îl scotea din minţi. Băiatul îl urmă

gâfâind.

O văzu imediat, aruncată într-un colţ. Lama era ruptă la câteva degete de gardă. Ido simţi cum i se strânge inima. O luă în mână. Mânerul era plin de sânge închegat. Al lui sau poate al lui Deinofor. Chiar şi ceea ce mai rămăsese din lamă era roşu. Gnomul se gândi la toţi anii în care spada lui îi fusese slugă credincioasă şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— O iau cu mine, spuse.

— Dar, domnule, e ruptă… protestă băiatul.

Ido nu-l luă în seamă şi ieşi cu pas hotărât din depozit.

Măcar Vesa era la locul lui, semeţ ca întotdeauna. Practic, dragonul ieşise nevătămat din duel şi îl salută pe Ido cu o pufăitură pe nas. Imediat ce se urcă pe el, gnomul regăsi senzaţiile care-i lipsiseră cel mai mult în acele zile de convalescenţă şi aproape reuşi să se convingă că în fond nu se întâmplase nimic grav.

— Hai, trebuie să ne întoarcem la Academie să primim ordine, zise cu un zâmbet, apoi îl mână pe Vesa în zbor.

Când ajunse, Ido găsi Makratul mult schimbat. Ecoul înfrângerii de pe Pământul Apei ajunsese până acolo şi lumea era înspăimântată. Pe străzile oraşului se învârteau mulţi soldaţi şi locuitorii îşi schimbaseră obiceiurile neruşinate şi petrecăreţe: aglomeraţia de pe străzi se micşorase, era mai puţin negoţ în pieţe şi până şi copiii erau mai potoliţi la jocurile lor. Situaţia era serioasă, de acum înţelegeau cu toţii.

Ido se duse direct la Academie şi ceru audienţă la Raven. Cu cât îşi lua mai repede de pe suflet acea obligaţie, cu atât ar fi fost mai bine. Trebui să facă obişnuita anticameră, apoi Raven îl primi. Generalul Suprem era aşezat pe jilţul lui, rece, şi nici măcar nu îl salută. Ido nu avea chef de ceartă, aşa că îngenunche repede.

Privirea lui Raven fugi pe bandajul care îi acoperea ochiul.

— Cum merge rana ta?

— Închisă. Nu era nimic grav.

Liniştea se lăsă câteva minute în sală.

— Ei bine? Ce ai venit să-mi ceri?

— Mi se pare evident. Vreau să ştiu ce trebuie să fac. M-aţi lăsat să putrezesc la Dama fără urmă de ordin.

— Eşti în permisie.

— M-am vindecat.

— Văd că refuzi să înţelegi…

— Nu, zise Ido nerăbdător. De fapt, nu înţeleg.

— Eşti în permisie pe timp nedeterminat.

Cuvintele acelea se prăbuşiră ca un bolovan peste el. La asta chiar că nu se aşteptase.

— Ţi-am spus că mă simt bine, protestă.

Raven se ridică şi se duse către el.

— Nu intenţionam să fiu aşa de dur cu tine, dar m-ai obligat, spuse pe un ton repezit. Sunt două motive pentru care ai fost eliberat de îndatoririle tale de Cavaler.

— Ce-i asta, o altă modalitate patetică de a mă elimina? Credeam că am aplanat o dată pentru totdeauna divergenţele noastre, izbucni Ido.

Păru că Raven nici nu luă în seamă cuvintele acelea.

— Comportamentul tău în luptă a fost incalificabil. Ţi-ai lăsat la voia întâmplării trupele pentru a te dedica unui duel personal nesemnificativ, ai dus la moarte mai mult de trei sute de oameni.

Ido simţi că ia foc.

— Eram rănit, ce pretindeai, să-i fi însoţit în infirmerie?

— Nu despre asta vorbesc, ştii bine. Te-ai aruncat la începutul bătăliei asupra lui Deinofor, fără să iei în seamă strategiile. Ţi-ai părăsit oamenii la voia întâmplării. Aproape toţi au murit în ziua aceea, sau nu ştii?

Într-o clipă, Ido văzu chipurile acelora pe care îi instruise şi i se părură teribil de tineri, nişte copii. Apoi îşi aminti o voce îndepărtată care îl chema pe câmpul de luptă: era glasul lui Nelgar: *Oamenii tăi, ce naiba, Ido!*

— Eu… încercă el să se apere, dar nu-şi găsi cuvintele.

Ştia asta din ziua în care vorbise cu elevul lui.

— Mi-ai demonstrat că nu greşeam când nu aveam încredere în tine, continuă Raven. Nu te-ai schimbat de pe vremea când luptai pentru Tiran, un animal însetat de sânge, şi setea ta a făcut multe victime.

— Nu-i aşa, şi ştii. Da, am greşit, dar…

— Niciun dar. Nu tolerez greşeli atât de grosolane, nici de la un tinerel, darămite de la cine a călcat de sute de ori pe câmpul de luptă.

Ido rămase la locul lui, cu pumnii strânşi. Aproape că nu reuşea să respire, i se părea că se sufocă.

— În orice caz, nu numai acesta este motivul permisiei tale, zise Raven. Se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi. Ai fost rănit foarte grav şi îţi lipseşte un ochi. Nu vei mai putea fi războinicul de altădată.

Ido simţi cum fierbe de turbare.

— Nu spune idioţenii, bâigui.

— Spun doar adevărul. Un ochi mai puţin nu este o bagatelă pentru un războinic.

— Eu sunt exact ca mai înainte, vrei să-ţi demonstrez?

— Nu face pe puştiul! Totul pentru tine se reduce la a scoate spada din teacă, mereu şi în orice caz. Crezi că nu a ajuns la mine la Academie zvonul despre bravada ta? Ido, nu poţi nega, ai greutăţi în a aprecia distanţele şi câmpul tău vizual este destul de limitat. Nu te vei putea întoarce să lupţi ca înainte.

Ido încercă să se controleze, dar furia pe care o avea în sine era prea mare.

— Ia blestemata aia de spadă şi încearcă-mă să vezi dacă nu sunt cel de altădată. Demonstrează-mi! Eu şi cu tine ar fi trebuit să ne încheiem socotelile cu ani în urmă.

Raven rămase indiferent.

— Ido nu mă obliga…

— Ţi-o cer, fir-ar să fie!

Urletul lui Ido îi făcu pe străjerii de la intrare să tresară.

— Eşti scos din minţi, răspunse liniştit Raven. Nu are sens să continuăm această discuţie. Pleacă, vom vorbi când vei fi dispus să raţionezi.

Raven se întoarse şi dădu să ajungă la jilţ. Ido nu mai văzu, cu un strigăt scoase spada de care îi făcuse rost ordonanţa şi îl atacă pe Generalul Suprem.

Raven pară lovitura cu uşurinţă.

— Aminteşte-ţi că sunt superiorul tău. Ido, nu mă provoca!

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, gnomul atacă din nou, şi iar Raven pară fără să clipească. Apoi, Generalul Suprem îi dădu o lovitură laterală. Ido nu o văzu venind, de abia avu timp să audă un fâşâit vag în spatele lui. Se feri şi îşi dădu seama că sosise una din cele două gărzi.

— Acum te-ai convins? Nu mi-ai văzut lovitura, nu ai văzut străjerul venind.

Ido urlă iar şi începu să atace, dar nu reuşi să vadă multe dintre loviturile pe care le îndreptau spre el Raven şi străjerul. Nu înţelegea unde era, nu percepea spaţiul din jurul lui şi curând începu să se mişte dezordonat. Pe neaşteptate, fu lovit în spate şi Raven profită ca să-l dezarmeze. Spada zăngăni departe, pe pardoseala lucioasă. Ido căzu în genunchi, fără suflu.

— Nu eşti în stare să lupţi, hotărî Generalul Suprem. Îmi pare rău, Ido, dar nu avem nevoie de serviciile unui jumătate de Cavaler.

Raven părăsi sala. Zgomotul cizmelor lui pe marmură sună odios în urechile lui Ido.

Gnomul rămase gâfâind pe jos. Spada lui zăcea ceva mai încolo.

Nu va mai fi ca înainte. Niciodată nu va mai fi ca înainte. El are dreptate. Sunt o jumătate de Cavaler.

Scoase un urlet de mânie către bolta înaltă a sălii.

Ido intră ca o furie în camera Soanei. Era palid şi răvăşit, iar vrăjitoarea se înspăimântă.

— Ce faci aici?

Nu ştia nici măcar că era la Makrat, îl credea încă la Dama, în convalescenţă.

— Dă-mi ochiul înapoi.

Soana nu înţelegea.

— Ce...?

Ido începu să scotocească printre cărţile ei, printre lucrurile ei, ca un nebun.

— Tu eşti o vrăjitoare, nu-i aşa? Ei bine, dă-mi ochiul înapoi, fir-ar să fie! O fi vreun descântec blestemat în stare să mi-l facă să crească la loc, să mă facă să fiu iar cel de dinainte!

Soana se duse înspre el şi încercă să-l oprească, dar gnomul continua să arunce cărţi pe jos.

— Ido, nu există nicio vrajă care să poată face aşa ceva, sunt limite pe care nimeni...

— Nu se poate! Nu se poate termina aşa! Se aruncă iar înspre rafturi, dar când dădu să ia o altă carte, din stânga lui, nu-i nimeri cotorul. Drace!

Cu un urlet de disperare căzu la pământ, în lacrimi.

Soana nu îl văzuse niciodată plângând. Rămase nemişcată la locul ei, aşteptând ca Ido să se liniştească.

— Deinofor mi-a luat şi posibilitatea de a lupta, ultimul lucru care îmi rămăsese. Fără ochi nu mă voi putea întoarce pe câmpurile de luptă şi ce sunt eu, fără luptă? Ce sunt, dacă nu un trădător?

Rămase la pământ sughiţând. Soana se aplecă şi îl îmbrăţişă în tăcere.

Încet-încet Ido se calmă. Rana de la ochi se deschisese iar şi Soana îl pansă.

Gnomul nu ar fi tolerat să fie văzut în condiţiile acelea de nimeni altcineva.

— Iartă-mă, îi spuse.

— Nu-i nimic, răspunse vrăjitoarea. Mi se pare că acum e bine.

Ido duse mâna la ochi. Nu avea să se obişnuiască

niciodată să simtă cavitatea cu degetele.

Afară, pe fereastră, soarele cobora încet peste oraş şi seara sosea să domolească treptat căldura sufocantă a verii. Soana aprinse lumânările.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

Ido îi povesti întâlnirea cu Raven.

— Nu l-am văzut pe străjer. Mi-a ieşit în cale pe neaşteptate. Şi nu vedeam nici multe din loviturile lui Raven. E ca şi cum astăzi, pentru prima oară, s-ar fi adeverit pierderea ochiului. Nu voi mai putea lupta niciodată. Se uită la ea. Lupta era singura modalitate prin care îmi ispăşeam greşelile.

Soana zâmbi melancolică.

— Ido, tu nu ai nevoie de un alt ochi. Ai nevoie de curaj şi de voinţă. Vei învăţa să te mişti, să lupţi cu un singur ochi, îţi vei ascuţi auzul şi te vei întoarce pe câmpul de luptă.

Rămaseră în tăcere, în timp ce întunericul se adâncea în jurul petelor de lumină ale lumânărilor.

— Mulţumesc, murmură Ido.

— Rămâi aici astă-seară, spuse Soana. Ai nevoie de odihnă.

Gnomul încuviinţă.

Ido rămase o vreme la Soana. Avea nevoie de timp de gândire şi tovărăşia vrăjitoarei îl calma.

— Îi voi cere ajutor lui Parsel, spuse într-o seară gnomul în timp ce se bucura împreună cu Soana de adierea care intra pe fereastră.

Cerul înstelat era atât de limpede, încât lumina cu licărirea lui argintată drumurile tăcute ale Makratului.

Vrăjitoarea zâmbi.

— Deci, eşti gata.

— Mai trebuie să fac un lucru, adăugă Ido, după câteva minute de tăcere.

Soana se uită la el întrebătoare.

— Am nevoie să ştiu cine este Deinofor.

Vrăjitoarea suspină.

— Nu-i aşa cum crezi, replică gnomul. Nu mai îmbrac hainele răzbunătorului solitar, nu mi se potrivesc şi mă fac ridicol. Dar trebuie să-l învinge.

— Fii atent! Drumul pe care vrei să-l străbaţi este periculos.

Ido simţea că Soana era nehotărâtă, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-i spune ceva, dar nu era convinsă de oportunitatea de a o face.

— E ciudat cum se întorc anumite persoane mereu, în anumite istorii, zise la un moment dat vrăjitoarea. Şi, în general, sunt persoanele nepotrivite.

Ido se uită la ea fără să înţeleagă.

— Când, după mulţi ani de zile, am reuşit, în sfârşit, s-o reîntâlnesc pe maestra mea Reis, ea mi-a cerut s-o vadă pe Nihal. Eu am încercat să mă opun şi atunci ea a pronunţat o frază pe care nu am înţeles-o în ziua aceea. Mi-a spus că fantomele conduse de o armură roşie aveau să o ducă în cele din urmă pe Sheireen la soarta ei, aşa cum ea venise în întâmpinarea destinului ei urmând chiar armura aceea.

Ido îşi plecă ochii.

— Bătălia contra morţilor… murmură.

Soana încuviinţă şi pe faţă îi trecu o umbră.

— Nu ştiu ce înţelegea cu cea de a doua parte a frazei… şi nu vreau să ştiu, încheie mâhnită.

Gnomul tăcu câteva clipe.

— Trebuie să mă duc la ea.

— A înnebunit, Ido, nici nu mai seamănă cu maestra mea de altădată. E plină de ură, o ură atât de profundă încât i-a deformat până şi aspectul.

— N-are importanţă. Am avut de a face cu multe persoane pline de ură.

Gândul îi zbură imediat la fratele lui, dar Ido îl goni.

— Vreau să ştiu cine este Deinofor, vreau să privesc în adâncul obsesiei mele.

— Ştii ce cred eu despre acest lucru. Măcar fii atent.

Ido încuviinţă.

Gnomul plecă în ziua următoare şi se îndreptă spre Academie.

Mai întâi se duse să-şi ia rămas-bun de la Vesa şi să obţină permisiunea de a lăsa dragonul o vreme în grajdurile Academiei. Faptul că stătuse acolo îi fusese de folos măcar la ceva.

Apoi îl căută pe Parsel. Îi spuseră că era ocupat cu elevii lui, aşa că Ido îi lăsă un mesaj şi speră ca profesorul să nu se lase mult aşteptat.

Se întâlniră afară din Academie, într-un han din Makrat. Când sosi, Parsel era stânjenit.

— Nu face faţa aia, izbucni Ido. Nu sunt un invalid.

Parsel se conformă şi reveni la atitudinea aspră care îl caracteriza.

Vorbiră despre bătălie, despre duelul împotriva lui Deinofor, despre pierderile suferite. Apoi discuţia se opri pe întâlnirea cu Raven.

— Nu ştiu să trăiesc fără să lupt, îmi închipui că tu înţelegi asta, zise Ido.

Parsel încuviinţă prea puţin convins.

— Eu nu vreau să cred că pierderea acestui ochi este sfârşitul. Mă voi antrena, măcar voi încerca, şi voi învăţa să mă bat ca înainte, mai bine chiar decât înainte, cu singurul ochi care îmi rămâne.

Parsel tăcu.

— Nu crezi că se poate?

— Rămâne faptul că ai un unghi mort mai mare decât al unui om normal. Este o problemă pe care nu o poţi rezolva, răspunse profesorul.

— De când se luptă numai cu ochii? Mai sunt auzul, mirosul, pipăitul… voi învăţa să le folosesc, şi va fi ca şi cum aş avea ochi peste tot, pe spate, în vârful degetelor… Dar nu pot s-o fac singur. Am nevoie de ajutorul tău. Crezi că ai putea să-ţi faci timp să mă ajuţi la antrenament?

— Eu… începu Parsel şovăitor.

— Nu, nu suntem prieteni, ştiu. Şi mai ştiu şi că în trecut mi-ai dezaprobat comportamentul. Dar ne unesc toţi tinerii aceia care au murit din cauza mea. Ido se întrerupse şi se uită fix la el. Ţi-o cer s-o faci pentru ei. Ajută-mă să-mi repar greşeala.

Parsel nu răspunse, ţinu ochii plecaţi şi-şi plimbă multă vreme degetul pe marginea paharului. Ido nu-şi dezlipea ochii de pe buzele lui.

— Deci? izbucni într-un târziu.

— Fie, capitulă Parsel. Eşti un mare războinic, ştiu, şi pierderea ta ar fi gravă pentru armată. Te voi putea ajuta numai noaptea, ziua sunt ocupat la Academie.

Ido îşi dădu berea pe gât dintr-o singură înghiţitură.

— Trebuie să învăţ să văd cu tot corpul, întunericul îmi va fi de ajutor.

30
ÎNTOARCEREA

Ido îşi găsi o căsuţă în interiorul zidurilor Makratului. Nu era atât de comodă ca aceea în care locuia Soana, dar pentru obiceiurile lui spartane era potrivită. Timpul pentru consolare se sfârşise, acum începea o etapă nouă a vieţii în care ar fi trebuit să se bazeze numai pe forţele lui.

Descoperi repede că a trăi în civilie era mai greu decât ar fi crezut. Zilele petrecute rătăcind prin oraş sau fixând tavanul camerei erau cu toatele la fel şi mortal de plictisitoare. Apoi venea seara şi Ido începea iar să respire. Se întâlnea cu Parsel într-o pădure la mică distanţă de Makrat unde se antrenau toată noaptea.

Fu greu la început. Era ca şi cum lumea s-ar fi mişcat prea repede pentru el, ca şi cum spaţiul care îl înconjura ar fi fost plin de fiinţe invizibile. Era de necrezut cum forţa obişnuinţei îi înceţoşase simţurile.

În prima fază de antrenament îşi bandajă şi ochiul sănătos. Era cel mai bun mijloc pentru a-şi dezvolta auzul şi pipăitul. În primele săptămâni, rezultatele nu fură încurajatoare şi adesea se întorcea acasă cu câte o rană superficială, dar curând perioada lungă în care frecventase câmpurile de bătălie îşi arătă roadele. Ido se obişnui să distingă zgomotele şi provenienţa lor, să perceapă spaţiul înconjurător încredinţându-se sunetului vântului printre ramuri, să intuiască direcţia loviturilor după fâşâitul spadei prin aer şi după foşnetul paşilor pe frunzele uscate. I se părea că era iar copil, că regăsise un entuziasm de care nu-şi mai amintea de multă vreme. Progresa noapte de noapte şi, cu toate că nu era încă în stare să-l bată pe Parsel, simţea că este aproape de ţintă.

La începutul toamnei, când i se păru că ajunsese cu

antrenamentul într-o fază bună, hotărî că-şi putea permite câteva zile de odihnă. Sosise momentul să se ducă la Reis.

Aflase de la Soana că vrăjitoarea trăia pe Pământul Apei, la cascadele Nael, în zona care rezistase armatelor Tiranului, şi ceruse să i se explice cu belşug de amănunte unde se găsea căsuţa.

Ajunse la Reis într-o zi cenuşie şi tulbure. Cu toate indicaţiile Soanei, gnomul trebui să treacă şi iar să treacă pe sub cascadă şi să se ude până la piele, înainte de a pricepe unde se afla cabana, dar în cele din urmă, reuşi să o identifice.

Era o dărâmătură sărăcăcioasă şi gnomul fu mirat că o vrăjitoare atât de puternică, femeia care îi dezvăluise lui Nihal cheia pentru a salva Lumea Pământeană, trăia într-o asemenea magherniţă. Bătu la uşă şovăitor, dar nu-i răspunse nimeni. Puse mâna pe clanţă şi îşi dădu seama că uşa era întredeschisă.

Când intră, damful de mucegai şi de ierburi stătute îi mută nasul din loc. Interiorul căscioarei i se păru şi mai sărăcăcios decât exteriorul. La o primă privire, părea cocioaba unei vrăjitoare de magie neagră, nu de magie albă, cărţile care zăceau la pământ deschise, ticsite de rune care aveau ceva rău în ele, trebuie să fi fost înţesate de descântece interzise.

Frumoase prietenii are Soana...

— Cine e? întrebă alarmată o voce gâjâită.

Ido tresări.

— Cavalerul Dragonului Ido, un prieten al Soanei.

Se arătă o siluetă gârbovită, o bătrână care părea aplecată peste ea însăşi. Cu siguranţă era un gnom, dar era mult mai măruntă decât Ido, cu o statură aproape nefirească. Părea că o înghite pământul puţin câte puţin. Chipul ei era desfigurat de riduri, ochii coloraţi doar de un cerc alburiu. Avea părul foarte lung, care se târa pe pământ ca un covor.

Bătrâna îşi ţintui ochii pe gnom şi îl scrută multă vreme.

— Cavalerul gnom… spuse la un moment dat. Maestrul lui Sheireen… Nu te-am simţit când ai venit. Ce vrei?

Ido detestă locul acela pestilenţial şi pe bătrâna aceea nepoliticoasă.

— Sunt aici ca să-ţi cer informaţii.

— O vrăjitoare nu ştie nimic din ceea ce l-ar putea interesa pe un războinic.

Ido se uită mai bine la ea; în trecut trebuie să fi fost foarte frumoasă, dar părea că acea frumuseţe se veştejise, ca şi buchetele de ierburi care atârnau în aerul irespirabil al acelei cabane.

— Sunt aici pentru a te întreba despre Deinofor, Cavalerul cu armură roşie.

Pe Reis o trecu un fior. Deci vrăjitoarea Soana spusese adevărul.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele acela.

— Ba da. Şi nu voi pleca de aici până când nu-mi vei spune ce ştii. Am luptat împotriva lui cu câteva luni în urmă, adăugă Ido. Acesta – îşi atinse ochiul stâng – este opera lui. Vreau să ştiu cine este.

Reis îşi propti ochii alburii pe faţa lui Ido, şi gnomul înţelese că şi ea, ca şi el, în clipa aceea se gândea la Nihal. Se ţintuiră câteva clipe şi Ido avu senzaţia neliniştitoare că vrăjitoarea încerca să-şi revendice un privilegiu întunecat asupra sufletului elevei lui.

Apoi Reis zâmbi, un zâmbet rău.

— Aşază-te, spuse aspră.

Ido se aşeză pe un scaun plin de praf. Bătrâna luă loc pe un jilţ, în spatele unei mese ticsite de pergamente şi ierburi medicinale. În centru, era un mic vas de jăratic plin cu cenuşă.

— Numele Debar nu-ţi spune nimic? întrebă Reis.

La auzul acelui nume, gnomul simţi cum îl năpădeşte o ură străveche. Atunci când îl cunoscuse, Debar era un băiat simpatic şi promiţător; brunet, cu ochi albaştri, luptase în trupele lui Ido şi o vreme el îl luase sub aripa lui

protectoare, până când Debar crescuse în grad şi făcuse o carieră rapidă în armată. Pe urmă însă, familia lui fusese acuzată de trădare, pe baza câtorva dovezi. Părinţii lui fuseseră linşaţi, sora lui – siluită; Debar le scăpase acuzatorilor, dar era foarte grav rănit şi aproape pe moarte. Când Ido aflase, încercase să repare ceea ce i se părea o nedreptate de neiertat, dar fusese prea târziu.

— Îmi amintesc perfect de el, zise cu glas sumbru. Moartea lui cântăreşte greu pe conştiinţa oamenilor de pe Pământurile Libere.

— Debar nu a murit, explică Reis cu voce aspră şi arţăgoasă. Debar e Deinofor.

Ido îngheţă. Nu i se părea posibil. Nu reuşea să împace imaginea pacifică a acelui băieţel cu războinicul dezlănţuit contra căruia luptase.

— Minţi, spuse cu un fir de voce. Cum poţi susţine o asemenea idioţenie?

Bătrâna fu scuturată de un alt tremur şi tăcu o vreme.

— Cu mulţi ani în urmă, spuse apoi, înainte de a descoperi adevărul despre Sheireen şi înainte de a găsi medalionul, am fost prinsă de un Cavaler al Dragonului Negru şi dusă la Fortăreaţă. Am călătorit singuri, într-o zi l-am văzut fără coif şi i-am recunoscut chipul lui Debar. Cavalerul acela, cum vei fi înţeles deja, era Deinofor.

Reis tremura, era neliniştită. În dorinţa ei de a-l răni pe Ido, evident trecuse dincolo de limită.

Gnomului încă nu-i venea să creadă ce auzise. Prea multe erau lucrurile care nu se potriveau în povestirea acelei bătrâne.

— Care era destinul despre care i-ai vorbit Soanei? întrebă. Ce voia Tiranul de la tine?

— Nimic, i-o tăie scurt Reis.

— Şi totuşi, a pus să fii condusă la Fortăreaţă escortată de un Cavaler de-al lui…

— Nu are nimic de a face cu cercetările tale, nu te priveşte.

— Ai fost prizoniera lui? insistă Ido.

— Puţină vreme. Am fugit.

— Nu se fuge din temniţele Fortăreţei. Acela este un loc al morţii.

Reis îşi roti ochii ei alburii ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

— Ce ai văzut în Fortăreaţă? De ce nu vrei să vorbeşti? aproape că urlă Ido.

Din reflex, duse mâna la garda spadei. Dacă scorpia aia ştia ceva despre Tiran, el nu ar fi ieşit de acolo fără să fi auzit.

— Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi! şuieră bătrâna.

Ido scoase spada din teacă.

— Ce ştii despre Tiran? întrebă el răspicat pe un ton mai calm, de data asta.

Reis nu îi răspunse. Atunci el puse iar spada în teacă şi se îndreptă cu paşi liniştiţi către ieşire. Aproape ajunsese la uşă, când se întoarse.

— Chiar mâine voi pune să se convoace Consiliul, chiar mâine. Nu voi lăsa soarta Lumii Pământene pe mâinile unei trădătoare.

Spre totala uimire a lui Ido, bătrâna începu să plângă.

— De ce vrei să mă obligi să dau la iveală ceea ce am îngropat în străfundul inimii? De ce vrei să-mi cunoşti vina?

Reis suspina, dar Ido nu avea milă de ea. Simţea că femeia aceea emană ceva întunecat, ceva sordid, ura despre care îi povestise Soana.

— Vorbeşte, porunci în timp ce se întorcea spre masă.

Reis îl fixă cu ochii înroşiţi de plâns.

— În trecutul meu se întinde o umbră lungă, care, ca un rău ucigaş, mi-a sorbit bucuria.

Se ridică şi luă nişte ierburi dintr-o cutie. Se reaşeză, cu un gest al mâinii aprinse un focuşor albastru în vasul cu jăratic şi aruncă acolo ierburile. Se ridică un fum dens şi albăstrui, pe care Reis îl stăpânea cu gesturi liniştite ale mâinilor. Chipul unei tinere se desenă în fum. Contururile

erau nelămurite, dar apărea de o frumuseţe orbitoare. Era un gnom. Doar după câteva clipe, Ido înţelese că trebuia să fi fost vorba despre Reis şi o fixă dezorientat pe bătrâna distrusă de anii lăsaţi în urma ei.

— Nu am fost întotdeauna aşa cum mă vezi astăzi, spuse vrăjitoarea. Într-o vreme, aspectul meu era cu totul diferit. Atunci l-am cunoscut pe Aster. Era un tânăr foarte frumos şi părea dedicat numai lucrurilor bune. Era consilier ca şi tatăl meu, şi eu m-am îndrăgostit nebuneşte de izbitoarea lui frumuseţe. În nevinovăţia mea, am crezut că si el mă iubea, şi i-am dăruit inima mea. Tot ce voiam era să-i fiu pe plac, să-l văd că-şi realizează visele. Deci am intervenit pentru el pe lângă tatăl meu, l-am ajutat în ascensiunea lui. Mi-a trebuit mult ca să înţeleg. Prea mult. Şi, când s-a întâmplat, era prea târziu.

Ido simţi cum i se strânge stomacul. Nu voia să creadă ce îi sugera raţiunea.

— Prea târziu pentru ce? Cine este Aster?

— Aster nu mai există, răspunse bătrâna şoptind. Acum există numai Tiranul.

Ido rămase nemişcat la locul lui. Mut.

— Într-un târziu, tatăl meu a fost cel care mi-a deschis ochii, urmă Reis. Am văzut câtă grozăvie era ascunsă sub pielea lui diafană, am văzut că înfăţişarea angelică ascundea asemănarea cu un monstru. Tatăl meu mi-a frânt inima îndărătnică cu vorbele lui şi m-a eliberat de jugul acela. Când am aflat adevărul, când am înţeles că fusesem înşelată, folosită în slujba răului, l-am renegat pe Aster şi i-am aruncat în faţă toată ura mea, pentru că nimic nu era sincer în dragostea lui, pentru că se folosise de mine ca să-şi construiască puterea. Fusesem atât de neajutorată şi de nevinovată încât căzusem în capcana lui, îi crezusem linguşelile şi îmbrăţişările. Faptul că am fugit de el, că i-am refuzat dragostea necurată nu a fost de ajuns ca să-mi gonească din inimă remuşcarea care mă sfâşia zi de zi, care mă făcea să-mi urăsc frumuseţea care entuziasmase

ochii acelui bărbat.

Fumul se risipi, în timp ce lacrimile coborau de-a lungul obrajilor ofiliţi ai acelei bătrâne. Copleşit de acele mărturisiri, Ido aşteptă ca povestea să se sfârşească.

— Monstrul nu m-a uitat. A poruncit să fiu prinsă şi adusă la Fortăreaţă.

Conturul impunător al Fortăreţei se profilă prin fum şi păru să înghită orice altă imagine.

— În lanţuri m-au târât la el. Acum, când nu mai avea nevoie de mine pentru a-şi întinde mâinile lacome peste lume, voia pentru el frumuseţea mea, corpul meu. Atunci am început opera pe care o vezi acum în faţa ochilor tăi. Frumuseţea mea a dispărut, pentru că aceea a fost cea mai aprigă dorinţă a mea. Încet, am început să îmbătrânesc: ridurile mi-au schimonosit chipul, pielea a devenit aspră şi s-a fleşcăit pe mine ca o rochie veche, părul a albit. Cu cât îmbătrâneam, cu atât eram mai urâtă, şi cu atât mai mult mă bucuram.

Reis îşi duse o mână la faţă şi izbucni într-un hohot necruţător, cu ochii aprinşi de un fel de nebunie.

— El m-a urât pentru ce am făcut şi a încercat cu vraja lui să mă transforme în cea care fusesem odinioară, dar nu a reuşit nimic împotriva voinţei mele. Monstrul ştia bine că nu mă putea lăsa să plec, şi m-a ţinut cu forţa lângă el. Am putrezit îndelung în temniţele palatului lui, dar am reuşit să fug, pentru că nici Tiranul nu poate face nimic în faţa neglijenţei unei santinele. Atunci, am luat-o pe urmele trecutului lui Sheireen şi am găsit talismanul. Reis îşi ridică spre Ido ochii bătrâni şi nebuni. Când se va prăbuşi Tiranul, de mâna mea va fi. Eu singură voi fi răspunzătoare de distrugerea lui, încheie ea.

Gnomul se uită îndelung la ea, cu dispreţ, şi simţi un fior. Faptul că aflase povestea acelei bătrâne arunca o umbră neliniştitoare asupra misiunii lui Nihal. În plus, mai era şi ceva care nu se potrivea, Reis nu îi istorisise tot adevărul. Nu se fuge din Fortăreaţă, iar dacă fiinţa aceea slabă şi

ofilită reuşise, era pentru că îi dăduse voie Tiranul. Oare de ce?

— Vei păstra toate astea pentru tine, zise bătrâna pe un ton sumbru. Ceea ce ţi-am povestit nu va ieşi dintre aceşti pereţi.

— Fireşte, răspunse gnomul, dar intenţiile lui erau tocmai pe dos.

În noaptea aceea, în Makrat, Ido fu mai puţin concentrat decât de obicei în timpul antrenamentului. Continua să se frământe pe seama cuvintelor lui Reis, pe seama istoriei tânărului consilier pervertit de forţele răului şi nu reuşea să nu se gândească la Debar. Într-un fel, era creaţia lui; Ido îl învăţase multe pe băiatul acela isteţ şi cu aer simpatic. În sfârşit, acum se explica de ce stilul de luptă al Cavalerului era atât de asemănător cu al lui şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât simţea că se sufocă de mânie.

Deinofor parcursese exact invers drumul pe care îl făcuse el şi asta îi făcea în mod ciudat asemănători. Era ceva care îi lega, care îi îndrepta tot timpul unul spre celălalt. Faptul că luptaseră împreună, că luaseră hotărâri diametral opuse, că erau amândoi mutilaţi. Poate în asta consta obsesia lui pentru bărbatul acela.

Sosi o lovitură neaşteptată. Gnomul îşi pierdu echilibrul şi căzu.

— Nu eşti cel dintotdeauna, zise Parsel în timp ce îl ajuta să se ridice. Ce dracu' ai azi în cap?

Gnomul scutură din cap.

— Nimic, gânduri.

Ido avu un sfat de taină cu Soana şi-i istorisi povestea lui Reis. Vrăjitoarea îl ascultă cu atenţie, dar fără să pară surprinsă.

— Ştiai? întrebă gnomul.

— Nu, dar îmi închipuiam. Mi se părea ciudată ura aceea atât de sălbatică împotriva Tiranului. Noi cu toţii îl

detestăm, dar nu cu înverşunarea ei. Şi nici măcar nu reuşeam să-mi explic aspectul decrepit al lui Reis: trebuie să aibă cel mult zece sau douăzeci de ani mai mult ca tine.

Pe Ido îl trecu un fior de repulsie.

— Nu ştiu dacă putem avea încredere în ea… a fost totuşi iubita lui, spuse. Şi povestea asta cum că a fugit din temniţă… nu se scapă din Fortăreaţă, e imposibil. Tiranul trebuie s-o fi lăsat să plece. Dar de ce?

Soana scutură din cap.

— Ura ei e veritabilă. Reis nu se preface şi nu ne-ar vinde niciodată duşmanului. Alta-i problema. Este orbită de ranchiună, e dispusă la orice numai să-l doboare pe Tiran.

Atunci, în şoaptă, Soana îi dezvălui lui Ido ce îi făcuse vrăjitoarea lui Nihal, coşmarurile pe care i le trimisese. Gnomul strânse pumnii cu mânie.

— Asta vreau să spun. Nu eram de acord ca Nihal s-o întâlnească, nu eram de acord cu acea călătorie, dar Reis proiectase totul în cele mai mici amănunte. Nu putem face altfel decât să urmăm ceea ce a hotărât ea pentru noi.

— Blestemata… bâigui Ido.

— În orice caz, reluă Soana, ultima noastră speranţă e legată de ea. Poate şi din ura ei se poate naşte ceva bun.

Săptămânile trecură repede şi curând începu să fie frig. Ido se antrena în fiecare zi pe ploaie şi pe soare, iar lucrurile se desfăşurau din ce în ce mai bine. Redevenise cel de altădată, înţelesese asta atunci când îl învinsese pentru prima oară pe Parsel. Erau de acum rare ocaziile în care maestrul reuşea să-l depăşească. Ido se simţea pregătit. Atunci hotărî că venise timpul să-şi repare şi spada.

O duse la un armurier din Makrat, un tip care părea să aibă mai mulţi muşchi decât creier.

— După mine, nu cred că merită reparată, spuse bărbatul, după ce se uitase la spadă cu ochi de specialist. Te-ar costa mai mult decât dacă ai cumpăra una nouă.

— Nu mă interesează cât costă şi sunt dispus să te plătesc cât îmi vei cere. Fă-o ca nouă, răspunse Ido.

Armurierul nu trebuie să fi fost prea inteligent, dar ştia să-şi facă treaba destul de bine. La sfârşitul unei săptămâni, spada lui Ido era într-adevăr ca nouă.

Când gnomul o luă în mână, se simţi cel de altădată. Se duse imediat la Soana, care îi făcu armei acelaşi descântec pe care îl folosise pentru vechea spadă.

Acum Ido ar fi putut să-l înfrunte pe Raven şi şi-ar fi putut relua locul care i se cuvenea.

Gnomul intră în Academie îmbrăcat elegant, cu armura şi cu spada, şi ceru să fie primit. În sală, gardienii se uitară la el cu mirare.

Ciudat, Raven nu se lăsă aşteptat şi se prezentă dinaintea lui Ido purtând o haină şi mai sobră decât aceea pe care o purtase cu ultimele ocazii. Pentru prima oară în viaţa lui, Ido făcu o plecăciune până la pământ şi rămase îngenuncheat în faţa lui, dând dovadă de supunere.

Raven trebuie să fi fost mirat, pentru că Ido îi auzi paşii oprindu-se pe neaşteptate.

— Ridică-te, zise în cele din urmă Generalul Suprem, şi Ido se supuse.

Când gnomul ridică privirea, Raven era aşezat în jilţul lui, imperturbabil ca de obicei.

— Ei bine?

Ido plecă uşor capul.

— Cer să fiu reprimit în serviciu.

— Mi se pare că ţi-am demonstrat că nu sunt condiţii să se întâmple aşa ceva.

— Uită de bărbatul acela fără coloană vertebrală care a început să se smiorcăie în mijlocul sălii tale de audienţe, zise Ido, tot cu capul plecat. E mort şi îngropat. M-am antrenat, am muncit în lunile acestea şi simt că sunt iar cel de odinioară. Greşeala pe care am făcut-o faţă de oamenii mei a fost de neiertat, şi cel mai neînsemnat lucru pe care l-ai fi putut face era să mă demiţi. Apreciez că mi-ai lăsat o

posibilitate.

— Crezi că această falsă supunere va fi de ajuns pentru a mă face să mă răzgândesc?

În sfârşit, Ido îşi înălţă capul şi se uită drept în ochii lui.

— Nu este falsă supunere din partea mea. Cu siguranţă mă cunoşti îndeajuns pentru a fi înţeles asta. Eu nu m-am umilit niciodată, pentru nimic, şi cu siguranţă nu o fac nici acum.

Raven şi Ido se fixară câteva secunde.

— Nu-ţi pot încredinţa un grup de oameni, zise, în cele din urmă, Generalul Suprem.

— Înţeleg perfect.

— Nu e cruzime, dar greşeala ta a fost gravă.

— Te rog doar să mă laşi să mă întorc să lupt. Ştii că sunt un războinic de excepţie şi mai ştii tot atât de bine că pierderea unui ochi nu poate să-mi fi transformat întru totul capacităţile.

— Ai fost învins în sala aceasta, de mine.

— M-am antrenat, îl poţi întreba pe Parsel, care m-a ajutat. Dă-mi o altă posibilitate şi nu te voi dezamăgi.

Raven tăcu câteva clipe.

— Te vei duce pe Pământul Soarelui sub comanda generalului Londal. Este o încercare, Ido, numai o încercare. Dacă nu vei face faţă, nu vei avea alte şanse.

Ido îngenunche iar.

— Îţi mulţumesc, murmură.

Raven înaintă către el.

— Sunt obligat să admit că-ţi cunosc valoarea. Astăzi mi-ai demonstrat-o, şopti el.

Apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi din sală.

Frontul în faţa lui. Vesa care fremăta sub picioarele lui. Spada, în mână. În locul ploii de atunci când ieşise pentru ultima oară la luptă, era o negură care te pătrundea. Ido nu-l căută pe Deinofor. Avea să-l întâlnească, ştia, şi în ziua aceea vor încheia socotelile o dată pentru totdeauna. Era în

ariergardă, dar nu avea importanţă. Ceea ce conta era să fie acolo ca să o ia de la capăt, pentru a putea spune că s-a născut a doua oară.

Închise ochii şi văzu chipurile oamenilor lui. Erau şi ei acolo, acum, ca să ceară răzbunare, şi nu avea să-i deziluzioneze. Inima bătea liniştită, mintea era concentrată.

Strigătul de atac nu îl luă prin surprindere. Vesa îşi desfăcu aripile lui uriaşe şi Ido simţi cum aerul rece îl loveşte în faţă. Primul duşman îi veni din faţă şi Ido nu întâmpină nicio greutate ca să-l doboare. Apoi, un fâşâit uşor, o mişcare de aer imperceptibilă. Se întoarse şi-şi lovi adversarul care-l ataca pe la spate.

Da, totul era ca înainte.

31
CÂNTECUL ORAŞULUI MORT

Nihal şi Sennar se opriră pentru un scurt popas şi jumătate-elful întrebă talismanul în ce direcţie s-o apuce. De fiecare dată când îl scotea din pieptar, i se părea că strălucea mai viu. Culorile pietrelor erau mai aprinse şi luminau întunericul nopţii.

Puterea amuletei crescuse, Nihal simţea asta.

Închise ochii şi viziunea fu limpede cum nu mai fusese vreodată. Ceea ce văzu o lăsă fără cuvinte. Era o pădure, sau măcar la prima vedere aşa părea, dar vegetaţia avea o culoare stranie, culoarea pământului sau a pietrelor. Nihal se concentră mai mult: era o pădure pietrificată. Erau tufişuri, copaci, frunze, până şi câteva flori, totul de piatră.

Când deschise ochii, o parte din viziune trebuie să-i fi rămas pe pupile, pentru că Sennar se uita uluit la ea.

— Ce ai văzut?

— Ceva extraordinar, răspunse, apoi îi spuse despre pădurea pietrificată. Şi direcţia pe care trebuiau s-o apuce era clară: către nord.

Se deplasau numai noaptea, dar nu o dată riscară să dea peste grupuri de fammini care erau pe urmele lor. Deci vestea intrării lor pe teritoriile ocupate ajunsese până acolo.

În primele două zile peisajul nu fu mult diferit de cel pe care îl părăsiseră. Nu mai erau vulcani impunători, dar pământul era chinuit de sute de cratere inactive. Focul pe care îl lăsaseră în urma lor îşi împrăştia suflul distrugător către regiunea aceea.

În cea de a treia zi văzură în depărtare cum o linie neagră însemna orizontul, şi le aminti amândurora ziua în care fusese distrus Salazarul, armata care mărşăluia către turn. Se temură că putea fi vorba despre forturi sau văi

fortificate. Când se apropiară, descoperiră că era ceva cu mult mai impunător.

Erau munţi, negri şi ascuţiţi, care se ridicau maiestuoşi către cer. Lui Nihal îi reveniră în minte câteva cuvinte spuse de Livon, cu mult timp în urmă. Îşi aminti de tatăl ei ocupat să lucreze un bloc de material negru şi pe ea lângă el, care, ca de fiecare dată, îi urmărea mişcările.

— Acesta este cristal negru, materialul cel mai rezistent care există pe lume. Însăşi Fortăreaţa este construită din acest material, spusese Livon, în timp ce bătea cu barosul în blocul negru aşezat pe nicovală. Mi l-a dat pe furiş un gnom pe care îl cunosc. Cristalul negru se găseşte numai pe Pământul Stâncilor.

La fiecare lovitură nouă, din nicovală săreau mii de scântei.

— Acolo jos sunt munţi uriaşi. Sunt negri şi strălucesc în soare ca briliantele. În stânca simplă se strecoară de fapt cristalul negru, care le dă culoarea aceea.

— Tu i-ai văzut vreodată?

— Când eram tânăr. Pe atunci, Pământul Stâncilor nu era cotropit în întregime de Tiran şi m-am dus până acolo tocmai ca să caut cristal negru pentru maestrul meu. Munţii sunt imenşi, un zid negru îndreptat spre cer. Când îi vezi rămâi fără grai. Cine ştie dacă într-o zi nu vei putea ajunge şi tu până acolo.

În sfârşit ajunsese, şi îi văzuse. Se profilau lucitori pe cerul cenuşiu al răsăritului. Luminaţi de o licărire uşoară, străluceau slab.

Când începură să meargă pe lângă ei, descoperiră că nici măcar locul acela nu scăpase. Fuseseră săpate numeroase tuneluri, din care ieşeau gnomi în lanţuri care târau după ei cărucioare pline cu cristal negru. Şi populaţia acelor locuri fusese adusă la sclavie, ca şi cea de pe Pământul Focului, şi extrăgea preţiosul cristal din care erau forjate armele

duşmanului.

Nihal şi Sennar o luară pe lângă munţi cât mai departe de mine. Duşmanii continuau să-i pândească. Deseori trebuiră să schimbe drumul sau să stea ascunşi multă vreme pentru a nu fi descoperiţi de patrulele de fammini şi de gnomi.

Pe măsură ce înaintau, puteau vedea cu câtă cruzime fusese săvârşită opera de distrugere a acelor munţi: săpaţi în interior pe de-a-ntregul, nu mai rămăseseră decât pereţi de stâncă suspendaţi în gol.

Când nimeriră într-o zonă plină de resturi datorate săpăturilor, observară ceva curios. Printre praf şi blocuri de piatră erau dărâmături care păreau resturi de locuinţe: fragmente de pardoseli, uşi, pe ici, pe colo câte o bucată de perete încă în picioare. Totul era construit în întregime din stâncă.

În cele din urmă hotărâră că era mai convenabil să urce pe munţi. Pantele care dădeau în vale erau exploatate pentru extragerea cristalului negru şi deci zona era plină de duşmani. Odată depăşite primele contraforturi, singurătatea deveni tovarăşa lor de drum şi glasurile, vacarmul, urletele şi văicărelile care veneau din mine se potoliră în liniştea munţilor. Astfel putură să meargă şi ziua.

Călătoriră mult timp pe munţi, ţinându-se la mică înălţime, dar departe de cele mai exploatate coaste. Astfel dădură de floarea secretă a acelui Pământ.

Străbăteau o trecătoare lungă care trecea printre doi munţi, nu mai largă de câteva braţe şi greu accesibilă pentru că era plină de pietroaie care se rostogoliseră din peretele de piatră care se înălţa ameninţător deasupra lor. Pe neaşteptate, ieşiră într-o vale în care şiroia o cascadă mică cu apă limpede. Valea era înconjurată de munţi înalţi care o închideau de jur împrejur. Nihal şi Sennar ridicară ochii şi, în sfârşit, înţeleseră de unde veneau resturile dărâmăturilor pe care le întâlniseră în timpul călătoriei.

Vârfurile munţilor găzduiau oraşe, dar clădirile nu

fuseseră construite pe stâncă. Înseşi vârfurile munţilor fuseseră plăsmuite drept locuinţe.

În timpurile de aur, aşadar, gnomii trăiau pe munţi, în acele oraşe solide şi nepieritoare precum stânca. Acum însă, tăcerea era palpabilă şi vorbea cu limba ei mută despre abandonarea acelor construcţii. De fapt, multe demonstrau semnele timpului şi ale neîngrijirii. Casele cele mai înalte erau şubrezite sau roase de vânt, scorojite. Turnuleţele care le împodobeau nu mai erau ascuţite, contururile se profilau nefinisate, cu umbrele deformate de opera neîncetată a vântului.

Sennar îşi aminti că mai văzuse asemenea construcţii în Insulele Iluziilor, dar atunci nu înţelesese ce erau. Acum, în schimb, înţelegea că erau copia unui model grandios, a unei opere înălţate în decursul secolelor de mâinile unui popor muncitor.

Nihal şi Sennar nu reuşiră să se abţină. Muţi de uimire, urcară unul din piscuri şi vizitară oraşul din stâncă. Era o ţesătură de case înghesuite una într-alta, de ulicioare strâmte şi sinuoase, de uşi care se deschideau peste tot. Totul era nemişcat, static. Mai mult decât părăsit, oraşul părea fosilizat, ca şi cum vreun vrăjitor ar fi aruncat peste el vreun blestem obscur. Începu să plouă mărunt şi trist, des şi fără oprire, şi imediat praful de pe drumuri deveni noroi şi păru că toate construcţiile, care erau deja mâncate de vânt, se dizolvau în apă. Dar Nihal şi Sennar nu se opriră şi îşi continuară vizita.

Nu erau semne de devastare ca la Seferdi. Totul era în ordine, perfect, nici sânge, nici cadavre. Nu furia oamenilor fusese cea care pustiise locul acela, ci opera de Sisif continuă a timpului. La fiecare colţ se ghicea ingeniozitatea constructorilor oraşului. În case erau conducte care duceau apa până în interiorul zidurilor. Existau băi şi sisteme ciudate de încălzire, cu spaţii goale care se desfăşurau în interior de-a lungul zidurilor şi prin care trecea căldura. Gnomii care erau acum sclavi trebuie să fi fost odată bogaţi

şi fericiţi.

Nihal şi Sennar rătăciră pe străzile oraşului, în timp ce ploaia, preludiu al unei toamne timpurii, spăla piatra sub ochii lor. Urcară pe stâncă până la palatul regal, deprimant de gol. Numai zgomotul picăturilor pe piatră rupea o linişte ireală. Şi tot atât de ireal li se păru ceea ce zăriră la colţul unei străzi. În ploaie, aşezată pe un scaun, se afla o bătrână. Se legăna înainte şi înapoi şi fredona, indiferentă la tot. Era mărunţică şi purta o rochie verde de in, plină de rupturi şi de pete. Nihal se apropie de ea, însă femeia nu păru să-i dea atenţie şi continuă să cânte, în timp ce părul ei lung îngălbenit se uda. Părea o păpuşă veche, jerpelită.

Nihal o atinse delicat pe spate şi ea tresări; se uită la ea cu o privire goală.

— E ora mesei? întrebă cu un zâmbet. Astăzi s-a terminat repede târgul.

Începu iar să cânte.

— Eşti singură aici? întrebă Sennar.

— O, nu. Nu sunt singură. Sunt ai mei înăuntru, familia mea…

Nihal aruncă o privire înăuntru şi văzu o cocioabă plină de fel de fel de resturi, rău mirositoare şi întunecoasă. Nu era picior de om.

— Anotimpurile nu mai sunt cele de odinioară… suspină bătrâna. Poate de aceea s-a sfârşit repede târgul.

— Nu-i nimeni… îi murmură Nihal lui Sennar.

— De multă vreme eşti singură aici? întrebă Sennar privind-o cu duioşie.

Bătrâna continuă să se legene.

— Eu nu sunt singură, înăuntru sunt ai mei… E deja timpul de masă? repetă în timp ce îi arunca vrăjitorului o privire infantilă.

Sennar se uită în pământ, apoi se întoarse către Nihal.

— Avem destule provizii?

Nihal controlă în traista ei.

— Astăzi copiii nu fac gălăgie, continuă bătrâna. De

obicei, fac mult zgomot şi eu nu mă pot odihni... Ce vrei? Sunt mici, trebuie să se bucure de viaţă. Sunteţi străini? îl întrebă pe Sennar.

— Da, răspunse el.

Nihal scosese din traistă un colţ de pâine.

— Acesta i-l putem da.

— Mergeţi să vedeţi palatul regal, în vârf. E minunat, continuă bătrâna. La prânz, regele pune să fie sunat clopotul. Oraşul se opreşte şi se duc cu toţii să mănânce. E deja ora de masă?

Sennar îi întinse pâinea.

— Da, e ora de masă, spuse încet.

— Mare rege, regele nostru, bun şi cu suflet mare. A pus să se construiască noi canale, bazine noi pentru apă, şi cu toţii au ce să mănânce şi din ce să trăiască. Onorat fie Ler de pe Pământul Stâncilor şi lungă să fie domnia lui!

Bătrâna muşcă cu lăcomie din pâine, smulgând bucăţi mari.

Nihal şi Sennar se îndepărtară, în timp ce femeia începea iar să cânte.

— Cum crezi că a reuşit să supravieţuiască acolo singură, întrebă Nihal.

Sennar dădu din umeri.

— Poate mai sunt pe undeva provizii depozitate, poate sunt grădini, n-am idee... Oricare ar fi motivul, nu cred că va mai dura mult.

Refrenul umplea ulicioarele oraşului şi făcea ecou de la un zid la altul, acoperind până şi zgomotul ploii, şi încet părură să fie mii de glasuri care cântau, mii de suflete pierdute care să rătăcească prin acel oraş mort. În timp ce Nihal şi Sennar părăseau oraşul, ploaia nu înceta să cadă şi, picătură cu picătură, rodea piatra.

32
TAREPHEN SAU DESPRE LUPTĂ

Timp de două zile, Nihal şi Sennar dormiră la adăpost, refugiindu-se între zidurile acelor oraşe. Erau multe prin împrejurimi, toate nelocuite şi în ruină. Probabil bătrâna era singura fiinţă vie pe o rază de multe mile.

— Uneori mi se pare că lumea asta este moartă deja, spuse într-o seară Sennar, şi că nu putem face nimic pentru a o salva. Suferinţele noastre nu vor putea fi şterse nici măcar dacă, la urma urmelor, îl vom învinge pe Tiran.

Nihal se uită în sus, printre fisurile tavanului de piatră.

— Cine ştie dacă vom şti să reconstruim din dărâmături… adăugă Sennar.

Nihal îşi plecă privirea.

— Nu ştiu, uneori am impresia că toate acestea nu se vor sfârşi niciodată, că se va suferi etern. Sunt patruzeci de ani de când Tiranul domneşte fără rival… poate nu există modalitate de a-l învinge.

— Nu asta ţi-a spus gardianul lui Flaren, comentă Sennar. El susţine că fiecare lucru curge, că binele alternează cu răul într-o spirală nesfârşită. Dacă-i aşa, poate va folosi la ceva să-l doborâm pe Tiran.

Vorbele se pierdură în întuneric.

În acel moment al călătoriei trebuiră să coboare din munţi. Nihal simţea că locul spre care se îndreptau se afla la vest şi deci nu se mai puteau bucura de protecţia munţilor negri. Aleseră versantul care li se păru cel mai accesibil şi începură coborârea. Câmpia se arătă ochilor lor imensă şi dezolantă. În fund era o pată maro-închis.

— Aceea e pădurea, spuse Nihal. Acolo trebuie să ne ducem.

Începură iar să meargă noaptea, cu senzaţia că erau permanent urmăriţi. În zorii celei de a unsprezecea zi de

drum, ajunseră aproape de ţinta lor.

Pădurea se profila înaintea lor. Era o linie lungă maro care trasa tot orizontul, nu i se vedeau marginile. Nihal şi Sennar intrară în ea cât putură de repede. Acolo s-ar fi simţit mai apăraţi.

La început întâlniră numai buturugi de copaci pietrificaţi. Şi o parte din pădure fusese distrusă, datorită cristalului negru din care erau făcute unele trunchiuri. Apoi se îndesi vegetaţia şi începură să vadă primii copaci. Aveau toate semnalmentele copacilor de lemn, dar erau în întregime de piatră: trunchi, ramuri şi frunze. Cu toate acestea, păreau vii. Era o pădure nemişcată, ca şi cum ar fi fost înţepenită într-o clipă a existenţei ei. Nu era freamăt de frunze, nu erau animale; nici măcar apă.

Nihal înţelese că locul acela era sacru: simţea forţele naturale care se ascundeau în trunchiuri şi care o strigau. Dedicată vechilor zei, pădurea era un loc unde fiinţele Lumii Pământene puteau intra în contact cu natura, cu spiritele incarnate. Nihal şi Sennar o traversară cu atitudinea pelerinului devotat, cu capul plecat şi într-o tăcere religioasă.

Într-o seară, Nihal se opri.

— Suntem aproape, spuse. Nu avem mai mult de o zi de mers.

Jumătate-elful închise ochii, apoi se întoarse şi arătă drumul pe care îl aveau de urmat. Începură să meargă mai repede, ca şi cum prin pădurea pietrificată ar fi fost trasată numai pentru ei o potecă invizibilă care ducea la ţintă. Erau obosiţi şi înfometaţi, emoţionaţi de apropierea scopului lor. De aceea nu-şi dădură seama de anumite sunete îndepărtate, de ecoul neclar al paşilor pe piatră, de zăngănitul aproape imperceptibil al unor spade îndepărtate.

La un moment dat, Nihal se opri.

— Am ajuns? întrebă Sennar.

înainte ca ea să poată răspunde, un zgomot metalic făcu

ecou de la un copac la altul. Nihal scoase spada.

— Nu ne putem permite să luptăm acum, trebuie să mergem la sanctuar! exclamă vrăjitorul.

Nihal se uită în faţa ei.

— Pe acolo, şi începură să alerge repede printre copaci.

Câteva clipe nu auziră altceva şi tocmai îşi trăgeau sufletul, când auziră paşi grei care atingeau piatra din ce în ce mai repezi. Duşmani alergând. Apoi începură urletele în spatele lor. Îi descoperiseră.

— Nu trebuie să afle de sanctuar, zise Sennar gâfâind. E aproape?

— Da, mai e puţin, simt.

Atunci Sennar ştiu ce trebuia să facă.

— Eu îi ţin în loc, tu fugi la sanctuar şi ia piatra.

— Sunt prea mulţi, răspunse Nihal. Nu reuşeşti. Să încercăm să-i împrăştiem.

Sennar se opri.

— Nu mă subestima. Ai uitat ce s-a întâmplat în rarişte? Imediat după aceea îi întoarse spatele.

— Sennar…

— Du-te! urlă el. Se întoarse să se uite la ea şi îi zâmbi. Nu fi îngrijorată, ştiu să am grijă de mine. Ne vedem după.

Jumătate-elful rămase nemişcată câteva clipe. Pe urmă se întoarse şi fugi.

Nihal încerca să alerge cât putea de repede şi nu înceta să-şi repete că nu ar fi trebuit să-l părăsească pe Sennar. Îşi aminti ziua în care îl lăsase singur cu Laius să lupte, dar încercă să alunge gândul acela.

Am nevoie de el. Nu i se poate întâmpla nimic rău.

Nimeni nu o urmărea, deci Sennar îşi făcea treaba. Îşi impuse să alerge şi mai repede, în timp ce începea să-i lipsească suflul. Simţea limpede unde trebuia să se ducă şi se îndreptă într-acolo ţintit.

La un moment dat, simţi că a ajuns. Se opri, încercă să se liniştească şi se uită în jurul ei. În faţa ei era un deluşor şi

pe una din laturile lui se întrezărea o cavitate neagră. Acolo trebuia să meargă. Când ajunse în faţă nu ezită, nu avea timp pentru incertitudini; cu spada în mână, încordată în întuneric, intră.

Se trezi într-un loc strâmt şi umed, o galerie lungă şi întunecoasă care cobora în profunzime. Tocmai când se gândea că poate era cazul să apeleze la magie pentru a face puţină lumină, îşi dădu seama de licărirea de sub pieptar. Scoase talismanul şi pietrele emanară o strălucire vie, care îi lumină drumul câţiva coţi în faţa ei. Trebuie să se fi aflat într-un fel de mină; tavanul era presărat cu bârne de lemn mucegăite şi pereţii vădeau semne de lovituri de târnăcop şi de cazma. Începu să coboare de-a buşilea.

La prima răscruce fu cuprinsă de nelinişte. Se uită la cele două tuneluri şi numai după mii de şovăieli intui care era drumul pe care trebuia s-o apuce. Începu iar să coboare din ce în ce mai repede.

Mina era un labirint, o încrengătură de coridoare foarte strâmte. Curând, Nihal îşi pierdu simţul de orientare şi i se păru că nu făcuse nimic altceva decât să se învârtă în jurul aceluiaşi punct de când intrase. Mergea de acum la întâmplare şi lacrimile îi brăzdau chipul.

Pe neaşteptate, terenul dinaintea mâinilor ei se deschise şi ea căzu în gol. Când se ridică, descoperi că se afla într-un salon amplu. Dedesubtul ei trona o inscripţie enormă, atât de mare încât cu greu reuşi s-o citească: *Tarephen.* În centrul sălii erau două coloane impunătoare şi între ele altarul pe care era aşezată piatra. Strălucea fulminant.

— Dă-mi piatra, sunt Sheireen, Consacrata! urlă Nihal.

Nu era timp pentru politeţuri.

Nimeni nu-i răspunse.

— Am deja şase, zise ridicând talismanul, care strălucea mai mult ca niciodată. Dacă-mi dai voie, iau piatra şi plec! urlă iar, dar tăcerea fu iar cea care-i răspunse.

Foarte bine, ea nu avea timp de discuţii ori de joacă, trebuia să ia blestemata aia de piatră.

Se duse cu paşi hotărâţi spre altar. Când ajunse, nici măcar nu putu pune piciorul pe prima treaptă că sala fu scuturată de un cutremur puternic. Nihal se opri şi totul păru să revină la normal. Se pregăti să încerce iar şi întinse mâinile spre piatră. Iar păru că un cutremur zguduia sala şi de data asta replica fu atât de puternică încât jumătate-elful căzu la pământ.

În timp ce se ridica, văzu cele două coloane transformându-se în doi bărbaţi uriaşi, ale căror capete atingeau tavanul. Erau neciopliţi, de abia profilaţi, şi proporţiile lor monstruoase, picioarele scurte şi îndesate, braţele nefiresc de lungi, mâinile gigantice. Pe fruntea amândurora era ceva, o incizie sau o inscripţie. Nihal se dădu înapoi şi spada îi tremură în mână.

Nu acum... nu acum...

— Voi sunteţi străjile?

Drept orice alt răspuns, unul din giganţi încercă să o lovească şi Nihal abia avu timp să se ferească. Când fiinţa aceea ridică din nou pumnul imens, în locul lui era un crater. Nihal auzi un hohot şi o siluetă care părea un satir apăru deasupra altarului.

— Eu sunt străjerul.

Era imposibil să i se stabilească vârsta ori sexul; era puţin mai înalt de un cot, purta o haină scurtă maro şi avea ochi de un albastru plin de cruzime.

— Eu sunt aici pentru piatră, zise Nihal, în timp ce încerca să-şi revină.

— Ştiu de ce eşti aici, replică el pe un ton plictisit. De aceea i-am chemat pe prietenii mei.

Nihal nu înţelegea, simţea doar o uşoară ameninţare venind de la fiinţa aceea.

— Am luat celelalte pietre, vezi? insistă ea arătând amuleta. Am nevoie de ele pentru a-l doborî pe Tiran.

— Nu mă interesează câte pietre ai luat, nici cine ţi le-a dat, replică străjerul. Pentru a o avea pe aceasta, trebuie să te baţi cu prietenii mei.

Unul din giganţi înaintă.

Nihal se retrase.

— Ce înseamnă asta?

Satirul sări de pe altar şi se aşeză în faţa ei, cu ochii albaştri ţintă în cei violeţi ai jumătate-elfului. Avea în mâini un baston lung, noduros, care se termina cu o sferă luminoasă. Zâmbi cu surâsul unui copil obraznic.

— De secole… ce spun, de milenii, piatra pe care o cauţi este păstrată în locul acesta, şi de milenii a fost dată numai celor care au fost demni şi au reuşit să-i bată pe giganţi. Dacă o vrei cu adevărat, nu-ţi rămâne altceva decât să lupţi.

Hohoti iar şi făcu o tumbă.

Fiinţa aceea nu semăna deloc cu ceilalţi străjeri. Nihal nu reuşea să-l descifreze. O lua în râs?

Cu cât treceau minutele, cu atât se temea mai mult pentru soarta lui Sennar.

— Cu siguranţă ştii că alţi străjeri mi-au dat piatra. Asta nu este de ajuns ca să te convingă că sunt persoana potrivită? întrebă.

Tareph dădu din umeri.

— Pe mine nu mă interesează, piatra mea nu e precum celelalte. Trebuie să o câştigi.

Izbucni în râs, făcu un salt şi fu iar în picioare pe altar. Apoi mişcă bastonul şi unul din giganţi o atacă pe Nihal.

— Nu am timp, nu pot sta mult aici! urlă ea. Un prieten de-al meu îşi riscă viaţa pentru mine!

Se feri de un pumn.

— Ah, pe mine nu mă interesează, spuse satirul bolborosind plictisit. De multă vreme stau închis aici, e o plictiseală de moarte. Distrează-mă, hai!

Gigantul înaintă cu paşi mari, dar Nihal încerca doar să-l evite. În cele din urmă, înţelese că nu ar fi reuşit cu niciun chip să-l convingă pe străjer s-o scutească de înfruntarea aceea. Tot ceea ce voia era să-şi bată joc de ea, să se amuze puţin şi să o trateze ca pe o marionetă. Nu avea

nicio intenţie să-i evalueze capacităţile, aceea nu era o probă adevărată, satirul voia doar să se distreze.

Nihal întinse spada, lovind prima oară spre creatura care o ataca, dar probabil nu fu destul de puternică sau poate fu prost îndreptată, pentru că nu avu niciun efect.

— Unu la zero pentru mine! urlă străjerul.

Îi făcu un semn celuilalt gigant care îl înlocui pe primul.

Nihal se întoarse şi încercă să pareze loviturile cu spada, dar era inutil. Giganţii aceia erau infinit mai puternici decât ea şi arma ei nu avea niciun efect asupra lor. Pe de altă parte, nici nu reuşea să se concentreze, se gândea la timpul pe care îl pierdea acolo înăuntru, la Sennar singur împotriva duşmanilor.

Brusc un braţ gigant o lovi în plin şi o izbi cu putere de zid. O clipă, Nihal nu văzu altceva decât întuneric. Când îşi reveni, Tareph era călare pe colos, şi înainta cutezător către ea.

— Dar aşa nu-ţi pot gusta forţa, zise cu un chicotit strident. Aşa e prea uşor. Străduieşte-te!

O ajunse o altă lovitură, pe care însă jumătate-elful o evită rostogolindu-se într-o parte.

— Îţi spun un secret, rânji atunci străjerul, în timp ce gigantul se pregătea să lovească. Aceştia sunt doi golem, i-am creat eu. Inscripţia de pe fruntea lor înseamnă *viaţă* şi, atâta timp cât va rămâne înfierată pe fruntea lor, vor trăi, chiar aşa. Sunt mai puternici decât tine şi indestructibili. Nu îi poţi învinge cu spada şi nici în alt fel. Dar dacă ştergi prima literă din inscripţia de pe frunţile lor, vei obţine cuvântul moarte şi ei se vor risipi în praful din care provin. Aceasta este singura modalitate prin care-i poţi bate, încheie cu un chicotit viclean.

Sosi o nouă lovitură, violentă, dar Nihal o evită. Oricât ar fi încercat, jumătate-elful nu reuşea să se concentreze şi ştia că asta îi pecetluia înfrângerea.

Simţea că-l urăşte pe satirul acela pus să păzească piatra, dorea numai să-l dea jos de pe golem şi să i-o

plătească.

Tareph se uită chiorâş la ea.

— E proba, Sheireen, sau credeai că toţi străjerii aveau să fie ca Flar, gata să se prosterneze în faţa ta?

Bătălia continua şi Nihal se limita să se ferească, fără să-i vină în minte nici măcar o singură idee.

Sennar, unde eşti? Tu ai fi inventat până acum ceva care să mă scoată din situaţia asta absurdă...

— Sunt unii care se uită în inimă pentru a judeca Consacratul, şi alţii care, ca şi mine, se uită la forţa lui, la capacitatea lui de a se bate, de a găsi concentrarea necesară atunci când mintea şi trupul lui ar vrea să fie altundeva.

Nihal îşi întoarse privirea către fiinţa aceea şi găsi o scânteie de adevăr şi de înţelepciune în ochii lui îngheţaţi. Deci ştia... nu era ingenuu şi infantil cum voia să pară. Ştia, şi totuşi o reţinea acolo.

— Nu vrei să-l baţi pe Tiran? Crezi că va fi atât de uşor? Şi în ziua aceea te vei gândi la altceva, şi în ziua aceea, când vei avea toată armata duşmană împotriva ta, nu vei reuşi să uiţi ceea ce ţi-e mai drag. Bătălia asta nu e aşa inutilă precum crezi...

Nihal închise ochii. Dacă o ţinea tot aşa, nu îl mai salva pe Sennar. Trebuia să se concentreze şi să-l doboare pe monstrul acela, era singura modalitate de a ieşi de acolo şi de a se putea întoarce la el. Trebuia să fie calmă.

Auzi cum soseşte o altă lovitură. Deschise ochii, sări şi o evită. Profită de situaţie ca să se prindă de braţul monstrului. Golemul îl scutură, pentru a încerca să o facă să cadă, dar acţiunea nu-i reuşi. Scuturăturile acelea erau un nimic pentru un Cavaler obişnuit să stea în picioare pe un dragon în zbor.

Nihal se căţără până pe umăr, întinse mâna şi reuşi în sfârşit să şteargă litera. Cuvântul *emeth* se transformă în *meth*, şi golemul se fărâmiţă la picioarele ei.

De abia apucă să se uite în ochii maliţioşi ai străjerului,

că acesta se şi căţărase pe spatele celuilalt golem.

— Doar n-oi crede că s-a sfârşit aşa? zise batjocoritor, şi golemul se aruncă asupra jumătate-elfului.

Dar acum Nihal era conştientă de sine, devenise iar războinicul acela sprinten, rece şi hotărât, şi nu se fâstâci. Se feri de vreo două lovituri, apoi scoase din cizmă pumnalul. Cu o aruncare sigură lovi primul e din cuvântul *emeth* şi cel de al doilea gigant se făcu la rândul lui praf. De data asta, Tareph fu luat prin surprindere, nu se aştepta la o victorie atât de fulgerătoare, şi căzu. Imediat ce se dezmetici, se trezi cu spada lui Nihal la gât.

— Dă-mi piatra, acum, şuieră jumătate-elful.

Gardianul izbucni în râs, ridică un deget şi o aruncă cât colo.

— Credeai că eşti în stare să ţii piept unui străjer? zise, în timp ce se ridica liniştit. Oricum, ai câştigat. Jocul meu s-a sfârşit. Păcat, mă distram.

Ridică mâna şi piatra se ridică de pe altar pentru ca pe urmă să-i cadă în palmă.

Cu un semn o chemă pe Nihal şi jumătate-elful înaintă spre el.

— Ai meritat-o, zise Tareph. Aminteşte-ţi această bătălie când vei fi în faţa Tiranului, pentru că el va avea atunci în pumn ceva care te poate subjuga. Dar tu, pentru salvarea ta, a celor pe care îi iubeşti şi a oamenilor acestei lumi, va trebui să fii rece şi să-ţi faci datoria.

Îi puse piatra în mână şi Nihal o privi.

— Ei bine? întrebă străjerul. Nu te grăbeai? Prietenul tău te aşteaptă, înconjurat de duşmani şi la capătul puterilor, este la două mile de aici. Piatra mea te va conduce.

Nihal se uită cu recunoştinţă la el.

— Fă ce trebuie, zise el cu un zâmbet, primul lipsit de răutate.

Nihal recită cuvintele rituale şi puse în alveola ei cea de a şaptea piatră. Tot ce era în jurul ei se răsuci într-un vârtej şi din sanctuar nu mai rămase nimic decât stânca goală. Ar fi

putut crede că a visat, dacă nu ar fi fost piatra, care strălucea la locul ei împreună cu celelalte.

Începu să alerge cât putu de repede, în timp ce amuleta îi arăta limpede drumul pe care trebuia să-l urmeze.

Sennar se descurca bine în misiunea lui. Imediat ce Nihal fugise, începuse să arunce fulgere colorate, vrăji blânde de atac pentru a-i atrage pe duşmani şi a-i îndepărta de jumătate-elf.

Dintr-odată, copacii din jurul vrăjitorului se despicaseră cu o trosnitură şi alţi fammini se iviseră, cel puţin vreo zece.

Prea mulţi pentru el.

Pietrifică pe câţi putu cu un descântec şi evocă o barieră pentru a-i înlănţui pe alţii, iar în final se dedică duşmanilor rămaşi. Trei fammini, oricum prea mulţi, dar poate reuşea.

Se luptă cu spada, apărându-se în acelaşi timp cu o barieră magică şi încercând să lanseze nişte farmece de atac. Nu era uşor să spună mai multe formule în acelaşi timp şi curând simţi că îl lasă puterile.

Îşi şterse din minte orice gând străin de bătălie şi nu-i mai rămaseră în cap nici remuşcare, nici durere, nici măcar furia primelor lovituri ale luptei. Reuşi să doboare un adversar. Rămâneau doi. Bariera din jurul famminilor începu să dea semne de şubrezenie. Atunci, un fulger verzui lumină întunericul şi doborî unul dintre duşmanii din faţa lui.

— Sennar!

Vrăjitorul se întoarse şi abia apucă s-o vadă pe Nihal care înainta cu spada în mână, înainte să cadă epuizat la pământ. Auzi zgomotul spadelor care se loveau una de alta, sunetul lamei care străpungea carnea, în sfârşit o căzătură.

— Trebuie să fugim. Reuşeşti să alergi?

Sennar se limită să încuviinţeze. Nihal îi trecu un braţ pe după umeri şi îl ajută să se ridice.

— Te-au văzut, nu-i putem lăsa în viaţă, zise Sennar, în timp ce se ridica de la pământ.

În clipa aceea bariera se risipi şi famminii care până atunci fuseseră opriţi de ea se împrăştiară urlând în jurul lor.

Nihal îl ridică pe vrăjitor şi începură să alerge nebuneşte printre copaci.

Îi auzeau pe duşmani pe urmele lor şi începu să plouă cu săgeţi. Sennar încercă să ridice o barieră, dar forţele lui magice erau aproape cu toatele terminate.

Mergeau în zigzag, împiedicându-se şi ridicându-se iar. Îşi impuseră să continue chiar dacă picioarele nu mai reuşeau să-i susţină, dar avantajul pe care îl aveau asupra duşmanilor se micşora cu fiecare pas. La un moment dat, Nihal simţi cum trupul lui Sennar se contractă şi se ghemuieşte cu un răcnet de durere.

Se întoarse brusc şi se îngrozi. În piciorul vrăjitorului era înfiptă o lance care-l străpunsese dintr-o parte în alta. Sângele care ţâşnea din rană se împrăştie pe stâncă în mii de pârâiaşe, în timp ce Sennar se îndoia ghemuindu-se.

Nihal îl ridică de la pământ şi îl obligă să meargă.

— Curaj! Trebuie să plecăm de aici! urlă în timp ce lacrimile începeau să-i brăzdeze chipul.

O grimasă de durere apăru pe chipul lui Sennar şi vrăjitorul căzu din nou la pământ.

— Lasă-mă aici… murmură el.

Nihal se întoarse şi văzu siluetele vrăjmaşilor la mică distanţă de ei. Mai era o singură speranţă: descântecul de zbor. Nu îl încercase niciodată, dar acum nu avea altă soluţie.

Închise ochii şi recită formula pe care o auzise spusă de Sennar, în timp ce încerca să se gândească la un loc prin apropiere unde să se poată adăposti. Doar sanctuarul îi veni în minte. Nu era departe şi poate era un loc sigur. Se concentră intens şi ceru ajutor talismanului. O clipă mai târziu, dispărură din raza vizuală a duşmanilor lor.

33
ADEVĂRUL

Nihal nu auzea nimic altceva decât respiraţia gâfâită a lui Sennar. Restul era linişte. Rămase o vreme cu ochii închişi, pentru că era îngrozită că, dacă i-ar fi deschis, ar fi văzut sfârşitul lor: famminii care îi înconjurau, gnomii cu spadele întinse spre ei.

Când îi deschise într-un târziu, îşi dădu seama că se aflau în faţa tunelului care ducea la sanctuar. Nu avu timp să se bucure, pentru că îl văzu pe Sennar la pământ, cu o mână pe lancea înfiptă în picior, şi înţelese că nu era niciun minut de pierdut.

— Hai! Aici vom fi în siguranţă, este sanctuarul, spuse în timp ce îl ridica.

Vrăjitorul îşi înfrânse un urlet de durere şi se căzni să zâmbească.

— Ai devenit o vrăjitoare pricepută, murmură.

Nihal nu răspunse şi îl ajută să intre. Înainte de a-l urma, rupse câteva ramuri din copaci şi camuflă intrarea, în eventualitatea nefericită că duşmanii ar fi trecut prin părţile acelea. Apoi scoase din pieptar amuleta şi o folosi pentru a lumina drumul în timp ce înaintau.

Sennar suferea mult mai mult decât lăsa să se vadă. Nihal îl susţinea şi îl încuraja, dar vrăjitorul avea teribila bănuială că rana nu putea fi tratată. Ca a lui Laius. Poate ajunsese la capătul călătoriei sale.

— Ai luat piatra? o întrebă cu glas gâfâit.

Jumătate-elful încuviinţă.

— A fost greu?

— Nu mai vorbi, eşti rănit.

Sennar simţea că începea să-i lipsească aerul.

— Nu-i mare lucru… minţi.

Contururile lucrurilor erau din ce în ce mai neclare şi i se

părea că tot ce era în jurul lui dispărea în întuneric. Murea, dar nu-i era frică. Singura durere era că o lăsa singură pe Nihal, tocmai acum când avea mai multă nevoie de el. Şi fără să-şi fi ţinut promisiunea făcută lui Ondine.

— Sennar, încearcă să rezişti, sala de unde am luat piatra nu e departe, continua să repete Nihal, dar chiar şi glasul ei îi ajungea în urechi ca un ecou îndepărtat.

Înainte de a muri, Laius spusese că i se părea că e pe punctul de a adormi. Era adevărat, era ca şi cum ai fi aţipit, până şi durerea trecea. Simţurile se dizolvau în neant, conştiinţa de sine se îndepărta.

— Iată, chiar mai e puţin, foarte puţin. Te voi îngriji imediat, vei vedea că în curând te vei simţi mai bine, îl încurajă Nihal.

Sennar nu mai reuşea să-i răspundă. O auzi cum suspină şi îşi dădu seama că îl strângea cu şi mai multă putere.

— Nu plânge… murmură din abisul în care se cufunda.

— Am ajuns! urlă ea când pătrunseră în sală.

Era luminată numai de amuletă şi lumina aceea firavă nu era de ajuns. Nihal aprinse un mic foc magic, apoi îl aşeză pe Sennar pe altar şi văzu despicătura de pe piciorul lui. Mai întâi trebuia să extragă lancea.

Îi puse mâna la gât şi scoase un suspin de uşurare când îi simţi bătaia inimii. Nu era prea târziu. Sennar respira cu greutate şi fruntea lui era îmbrobonată de sudoare rece.

— Nu sunt cine ştie ce ca vrăjitoare, dar rana aceasta o pot îngriji cu uşurinţă, îi şopti la ureche, în timp ce se ruga puterilor care sălăşluiau în locul acela să-i dea forţă să-l poată vindeca.

Sennar deschise ochii. Nu se îndreptară spre ea, păreau să urmărească un vis îndepărtat, siluete fugare.

— Am făcut o promisiune… începu.

— Taci, nu vorbi, fac eu tot ce trebuie, îl întrerupse Nihal, punându-i un deget pe buze.

— …În timp ce eram în pântecele mării am făcut o promisiune…

Nihal cercetă lancea pentru a găsi modalitatea de a o extrage din picior fără să-l doară prea tare pe Sennar. Imediat ce o atinse, vrăjitorul scoase un urlet de durere.

— ...Am promis că am să te iubesc...

Nihal se opri şi-şi apropie capul de obrazul lui Sennar.

— ...Pentru că te-am iubit întotdeauna şi tu nu ştii...

— Nu spune asta...

— ...Te-am iubit de când am câştigat de la tine pumnalul pe terasa din Salazar, şi acum mor...

— Nu vei muri, n-o spune nici măcar în glumă! exclamă ea, dar Sennar închisese ochi.

Nihal îşi făcu curaj, apucă zdravăn lancea şi o scoase din rană. Urletul lui Sennar străpunse pustietatea sălii.

Jumătate-elful începu să spună cel mai puternic descântec de vindecare pe care-l cunoştea. Acum, Sennar abia mai respira. Când îi puse iar mâna la gât, simţi că bătăile inimii erau lente şi slabe. Continuă cu dârzenie.

Nihal nu se dădu bătută şi continuă să facă vrăji toată noaptea, una după alta, încercând până şi farmece pe care nu le mai făcuse niciodată, dar pe care le auzise la Sennar. Nu îşi dădu o clipă de răgaz şi nici nu se descurajă fiindcă rana nu dădea semne de însănătoşire. Pentru prima oară în viaţa ei, luptă din tot sufletul şi cu tot curajul de care era în stare.

Încet-încet, sângele se opri şi se închegă pe despicătură, iar respiraţia lui Sennar se făcu din ce în ce mai lentă şi mai regulată. Dimineaţa, vrăjitorul recăpătase puţină culoare şi durerea părea să se fi calmat. Nihal se opri şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Era epuizată, dar Sennar se simţea mai bine, poate bătălia ei nu fusese în van.

Jumătate-elful se aventură afară din sanctuar ca să caute câteva plante medicinale. Îşi amintea cum arătau câteva dintre cele pe care Laius le folosise pentru ea, când fusese rănită la umăr, şi le căută peste tot. Se mişcă pe furiş şi găsi câteva; erau puţin ofilite, dar mai bine decât deloc.

Întâlni până şi un pârâiaş. Apa era noroioasă, dar Nihal nu luă în seamă şi umplu plosca pe care o avea cu ea.

Când se întoarse şi văzu că ramurile pe care le lăsase la intrarea sanctuarului erau neatinse, scoase un suspin de uşurare. Nimeni nu-l descoperise pe Sennar.

Vrăjitorul zăcea pe altar. Respiraţia lui era normală şi bătăile inimii erau puternice şi regulate. Nihal se uită la piciorul lui. Lancea rupsese osul şi Sennar pierduse mult sânge, dar rana nu părea mortală.

Nihal aprinse un mic foc şi îl folosi pentru a încălzi apa. Apoi făcu o prişniţă cu ierburile pe care le găsise şi o puse peste rană. Sennar suspină uşurat.

Continuă să-l îngrijească până când îşi dădu seama că vrăjitorul adormise. Numai atunci îşi permise şi ea să se odihnească puţin şi visă despre el şi despre copilăria lor din Salazar.

Fu trezită de un zgomot de paşi care se auzeau deasupra capului ei. Tresări şi scoase spada din teacă. Însă paşii trecură mai departe şi ea se linişti. Atunci îşi ridică privirea către altar şi văzu că Sennar era cu ochii deschişi. Sări în picioare.

— Sennar! strigă.

Vrăjitorul se întoarse spre ea şi îi zâmbi slăbit.

Nihal alergă la el şi îl îmbrăţişă.

— Mi-a fost frică c-ai să mori…

— Şi mie, admise Sennar.

Nihal îl îngriji fără pauză toată ziua. Sennar se simţea foarte slăbit, însă nu-l durea piciorul, era ca şi cum ar fi fost adormit. Când se uită la rană, descoperi că era o tăietură urâtă, dar fu de acord cu Nihal că nu era mortală.

— Ai fost extraordinară, îi spuse zâmbind. Drumul tău este cel al magiei, nici vorbă de cel al spadei.

Ea râse, fără să se oprească din recitarea descântecului de vindecare.

Deci, gândi vrăjitorul, nu-i venise încă ceasul. Nu îşi

amintea ce se întâmplase de când Nihal îl târâse în sanctuar; îşi amintea numai că se simţise rău şi crezuse că era pe punctul de a muri.

Seara se scurse liniştită. Mâncară, vorbiră şi râseră, îmbătaţi de faptul că scăpaseră de pericol.

În dimineaţa celei de a treia zi de şedere în sanctuar, Sennar îşi aminti pe neaşteptate. După ani întregi în care i se dedicase şi o iubise în tăcere, în timpul cărora renunţase la orice fel de speranţă că s-ar fi putut să i se împărtăşească sentimentele, avusese curajul să facă acea mărturisire. Îşi ţinuse promisiunea cu care se despărţise de Ondine, dar o făcuse numai fiindcă era convins că urma să moară. Se simţi un idiot, ar fi vrut să existe un descântec pentru a se întoarce înapoi în timp, astfel încât să poată şterge acea patetică confesiune.

Pe parcursul întregii zile gândul acela îl frământă, în timp ce Nihal îl îngrijea, în timp ce mâncau, în timp ce stăteau de vorbă. În cele din urmă, seara, în faţa focului care lumina sala cu licăririle lui, Sennar se hotărî să vorbească. Se simţea mai bine şi se credea în stare să suporte orice fel de emoţie, să audă că i se spune că era un prieten bun, dar că nimeni în sufletul lui Nihal nu l-ar fi putut înlocui pe Fen.

— Privitor la ceea ce s-a întâmplat în ziua în care am fost rănit... începu Sennar folosindu-se de o clipă de linişte, dar imediat îşi pierdu curajul, pentru că o văzu pe Nihal cum ia foc.

— Iată... eu voiam doar să... clarific... tăcu din nou.

Nihal nu se uita la el.

— Când ţi-am spus că... ce mai, când ţi-am spus... lucrul ace-la...eu deliram, spuse în cele din urmă. Da, nu ştiam ce spun... eram ameţit... iartă-mă. Uită cuvintele acelea, încheie şi se uită la foc.

Când ridică ochii, Nihal era în faţa lui, foarte aproape.

— Mă apăsau de foarte multă vreme, mărturisi el atunci, în timp ce vedea cum se prelingea o lacrimă pe obrazul lui

Nihal. Cred că de când ne-am cunoscut. Dar nu ar fi trebuit să ţi-o spun niciodată, şi cu atât mai puţin în momentul acela. Iartă-mă! Ia-o ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Chipul lui Nihal îl atingea pe al lui, părul albastru îi mângâia fruntea. Sennar îşi coborî ochii.

— Uită-te la mine, şopti ea.

Sennar o făcu. Nihal se apropie şi mai mult şi-şi puse buzele pe ale lui. Rămase câteva secunde aşa, apoi se desprinse.

— Şi eu ţin la tine şi te vreau pentru mine, zise ea.

Sennar îi luă capul în mâini şi o sărută. I se păru că se topeşte cu ea, după ce o dorise atât de multă vreme.

Când îşi apropiase buzele de cele ale lui Sennar, Nihal se întorsese cu gândul la singura sărutare pe care o dăduse în viaţa ei, lui Fen, în sanctuarul lui Thoolan. Dar cu Sennar era altfel, era real.

Ceea ce i se întâmpla era nou şi necunoscut, şi în acelaşi timp străvechi şi cunoscut. Nihal ştia cu exactitate ce să facă, ca şi cum atingerea buzelor lui Sennar ar fi trezit ceva care mocnea în ea de mult timp. Doar Sennar putea fi, acum era sigură. Nu ştiu cum, dar se trezi şi ea pe altar, întinsă lângă vrăjitor, în timp ce continuau să se sărute. Îl auzi cum icneşte slab şi îşi aminti de piciorul lui rănit.

— Iartă-mă, eu… începu.

— E bine, o întrerupse el, apoi începu iar să o sărute.

Atunci Nihal îşi aminti ceea ce îi spusese Aires despre adevăr, când o întrebase de unde se putea şti că ţi-ai găsit drumul: *La un moment dat, adevărul lui mi s-a impus cu atâta forţă, încât nu-l puteam refuza.* Acum se simţea şi Nihal aşa: adevărul i se înfăţişa în toată limpezimea lui surprinzătoare, şi ea nu putea face nimic altceva decât să-l accepte. Acum îi era clar totul, totul dobândise un sens: călătoria, teama, căutarea.

Simţea braţele lui Sennar cum se strângeau în jurul mijlocului şi înţelegea că în sfârşit se putea odihni în

îmbrăţişarea aceea plină de dorinţă. Era ca şi cum trupul ei nu i-ar mai fi aparţinut; se simţea altfel, aproape ca şi cum o parte necunoscută din ea s-ar fi eliberat. Pielea ei renăştea la atingerea mâinilor lui Sennar, fizicul ei se remodela. Sennar o rechema la viaţă; cu cât mâinile lui zăboveau mai mult pe trupul ei, cu atât simţea Nihal mai mult că puntea aruncată spre intimitatea ei era mai solidă. Şi când, în cele din urmă, se văzu goală, înţelese că acea goliciune era un dar, şi că avea o valoare pentru că el era cel care i-o dădea.

În gesturile care urmară, îşi spuseră ceea ce tăcuseră în toţi acei ani: că întotdeauna fuseseră unul al celuilalt, că nu puteau fi despărţiţi, că nu ar mai fi rămas singuri niciodată, pentru că îşi aparţineau. Şi la sfârşit, Nihal, pentru prima oară, se simţi unică, împlinită, adevărată. Ajunsese la finalul căutării ei.

Vreo două zile, Nihal uită de toate. Îşi petrecea timpul îngrijindu-l pe Sennar, fără a lua în seamă faptul că puţina magie pe care o cunoştea nu avea efect asupra rănii aceleia. Afară nu mai erau duşmani, nu era nicio misiune de îndeplinit. Pentru ea, lumea începea şi se termina în peştera în care se aflau.

De aceea nu auzea paşii care tropăiau din ce în ce mai adesea pe deasupra grotei şi nu auzea glasurile care se fugăreau deasupra capetelor lor.

— Va trece multă vreme înainte să pot umbla iar, zise Sennar, în dimineaţa celei de a şasea zi de şedere acolo.

— E nevoie doar de puţină răbdare, răspunse ea liniştită. Ştii că sunt un dezastru ca vrăjitoare, dar mă străduiesc.

— Nihal, osul e rupt, şi magia ta nu poate avea niciun efect, ştii doar. Nu voi fi în stare să ies de aici în mai puţin de o lună, insistă Sennar.

— Asta înseamnă că vom aştepta.

— Astăzi glasurile famminilor erau mai apropiate, continuă el.

— Aici nu ne vor găsi niciodată.

Sennar o strânse în braţe. Nihal îl sărută, apoi se desprinse surâzând de el. Însă, când îi văzu chipul, zâmbetul i se stinse pe faţă.

— Ce ai?

— Nu ne mai putem permite să rămânem nemişcaţi aici.

— Nu eşti în stare să umbli, cu tine în halul ăsta nu mergem nicăieri.

— Ştiu.

— Sennar… spuse ea în şoaptă.

Începea să înţeleagă.

— Ştii bine de ce suntem aici.

Nihal îşi duse mâinile la urechi.

— Taci!

— Multe vieţi depind de noi, şi mulţi au murit din cauza asta. Nu putem să trecem peste asta.

Îi desprinse mâinile de pe cap. Nihal avea deja lacrimi în ochi.

— Tu trebuie să te duci, spuse el.

Jumătate-elful realiză că îi tremura glasul, chiar dacă încerca să nu lase să se vadă.

— Nu-mi poţi cere aşa ceva, răspunse scuturând din cap. Nu-mi cere să te las tocmai acum când te-am găsit! Nu pot.

— Nici eu nu aş vrea, dar nu se poate face altminteri.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Nihal.

— Nu mă interesează motivul pentru care suntem aici! Nu mă interesează lumea de afară! Noi suntem aici, acum, restul nu contează. Nu te pot lăsa pe teritoriu duşman, şi rănit pe deasupra. Nu pot! Nu pot şi nu vreau!

— Dacă eu sunt într-adevăr tot ceea ce ai căutat în tot acest timp, atunci tocmai de aceea trebuie să pleci, îi explică Sennar.

— Nu spune tâmpenii de oracol!

— Nu sunt tâmpenii! exclamă Sennar. Acum glasul lui era aspru. Căutai un scop care să dea sens vieţii tale, un motiv pentru care să acţionezi şi puterea pentru a o face. Dacă rămâi aici, descoperirea ta va fi inutilă.

— Ce-i rău dacă vreau să stau cu tine? Eu te iubesc. Nu ai văzut ce fel de loc e lumea asta? Oamenii se urăsc, se ucid… Nu va servi la nimic eliminarea Tiranului. Atâta timp cât noi doi vom fi aici, nu vom fi niciodată singuri, ne putem face lumea pe care o dorim. Pământul acesta nu merită sângele tău şi sacrificiul meu.

— Nu e adevărat, şi ştii asta, răspunse Sennar. Laius şi-a dat viaţa pentru ca tu să poţi merge înainte şi acum, în timp ce noi suntem aici, Soana şi Ido continuă să lupte pentru a salva lumea aceasta. Pentru ei trebuie să te duci, altfel degeaba s-a vărsat sânge până acum.

Nihal începu să suspine, îl îmbrăţişă şi îl strânse la pieptul ei cât putu de tare.

— Te rog, nu-mi cere să te las! Fără tine nu reuşesc. Am avut curajul să ajung până aici numai pentru că erai tu cu mine. Eu am nevoie de tine…

Sennar o strânse la pieptul lui. Avea respiraţia gâfâită şi Nihal percepu toată durerea pe care o simţea, şi cât de mult îl costase hotărârea aceea.

— Nu mi se va întâmpla nimic. Sunt un vrăjitor puternic, ştii asta. În ultima bătălie voi fi alături de tine şi, când totul se va sfârşi, ne vom putea bucura de fericirea pe care o merităm. Şi eu vreau să stau cu tine, dar, dacă rămâi acum aici, nu va mai fi o lume unde să se poată trăi…

O strânse cu şi mai multă putere.

Nihal se îndepărtă de el şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Dacă nu e periculos să stai aici, de ce nu pot aştepta şi eu ca să te vindeci?

— Pentru că Lumea Pământeană nu are timp. Pământurile Libere cad unul câte unul şi vor fi în curând subjugate de Tiran. Mi-am dedicat toată viaţa încercării de a salva locul aceasta, nu transforma în inutilitate ceea ce am făcut…

— Tu m-ai lăsa aici? întrebă ea.

Sennar tăcu.

— Răspunde!

— Da, murmură, dar Nihal nu-l crezu.

Ştia că mai curând ar fi murit. Sennar o luă de umeri.

— Te rog, du-te! Poţi reuşi şi fără mine. Nu avem nevoie să fim unul lângă altul pentru a ne aparţine, şi tu ştii asta. Cât despre mine, imediat ce mă voi simţi bine, voi ieşi de aici şi te voi ajunge din urmă la bază. Nihal, te rog…

Jumătate-elful se întoarse şi plânse în tăcere.

Nihal străbătu în lung şi-n lat pădurea toată dimineaţa şi adună cât putu de multe provizii. Le stivui în grotă şi făcu şi o provizie de apă. Calculă ce provizii erau necesare pentru o lună şi adaugă şi ceva în plus. În fond, ştia că Sennar avea dreptate, dar în clipa aceea ura misiunea pe care o avea şi talismanul care îi atârna greu la gât. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Sennar în absenţa ei, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Toată după-amiaza se purtară amândoi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cu toate că tristeţea despărţirii iminente plutea în aer, palpabilă. Sennar se străduia să fie vesel, dar Nihal ştia că îi era frică şi că nu ar fi vrut să o lase să plece. Apoi se lăsă noaptea.

— Ţine, zise Sennar, când ea fu gata de plecare.

Avea în mână pumnalul lui Livon, cel care-i făcuse să se cunoască.

Imediat ce îl văzu, Nihal înţelese cât de reală le era despărţirea şi izbucni în plâns.

— De ce vrei să mi-l dai? întrebă printre sughiţuri.

Sennar zâmbi.

— Prostuţo… De ce ţi-e frică? Nu plânge…

Îi şterse o lacrimă. Apoi scoase pumnalul din teaca lui şi Nihal văzu că lama strălucea cu o lumină albă.

— Am făcut o vrajă: lama va străluci atâta timp cât mă voi simţi bine şi lumina ei îţi va arăta unde sunt.

Nihal îl luă şi îl puse în locul aceluia pe care îl ţinea în cizmă, cel cu care aproape îl ucisese pe Dola.

— Pe acesta ţine-l tu şi foloseşte-l dacă e nevoie, spuse

întinzându-i celălalt pumnal. Îl îmbrăţişă şi îl acoperi cu sărutări. Nu muri, Sennar, te rog, nu muri!

— Nici tu… zise vrăjitorul, şi o sărută o ultimă oară lung pe buze.

Când îşi îndepărtă faţa de a ei, Nihal văzu că şi el plângea.

— Nihal, dacă… dacă nu voi ajunge la ultima bătălie… dacă nu mă vei găsi la bază… nu mă căuta, nu înainte de a-l fi doborât pe Tiran. Dar nu mi se va întâmpla nimic, vei vedea… te voi aştepta la bază, zise zâmbind.

Nihal se ridică şi o luă pe drumul care ducea la suprafaţă. Nu se întoarse, pentru că ştia că, dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi plecat niciodată. După câţiva paşi, singurătatea o încleştă într-o strângere dureroasă.

ULTIMA BĂTĂLIE

34
MAWAS SAU DESPRE SACRIFICIU

Nihal mergea repede, în noaptea neagră şi fără stele. I se părea că liniştea nu fusese niciodată atât de apăsătoare. În primele zile fusese tentată să scoată pumnalul ca să vadă dacă e luminos, dacă mai avea vreun sens călătoria ei. Îl strânsese de multe ori în mâini, ezitase, şi la sfârşit îl pusese la loc. La ce folosea să se uite? Dacă ar fi descoperit că lama era fără strălucire, că Sennar murise sau că i se întâmplase ceva, ce ar fi făcut? Era inutil să ştie. Trebuia să continue, să meargă înainte, să se gândească numai la ceea ce o aştepta pentru ca în final să reuşească să-l doboare pe Tiran.

După opt zile de călătorie, într-o noapte cu lună nouă ajunse la graniţa cu Pământul Vântului. Întunericul era adânc şi, pentru a-şi face puţină lumină, trebui să recurgă la o mică vrajă, cu speranţa că nu o va vedea nimeni. Adierea îi aducea mirosul stepei copilăriei ei şi Nihal ezită. Se întorsese pe Pământul care păstra cele mai dragi amintiri ale ei şi cele mai dureroase, pe Pământul pe care crescuse, unde îl cunoscuse pe Sennar, unde fusese ucis Livon şi Salazarul fusese ras de pe faţa pământului cu mai mult de trei ani în urmă. Tremura gândindu-se cum ar fi putut fi acum; ar fi preferat să nu fi fost nevoie să-l traverseze, să şi-l amintească splendid aşa cum i se păruse întotdeauna.

Cu oarecare aproximaţie trebuia să se afle în partea de sud a Pădurii. În lumina liliachie a zorilor, descoperi ceea ce mai rămăsese din ea. Aproape toţi copacii erau uscaţi, şi mulţi dintre ei fuseseră doborâţi, încât se putea privi în depărtare mai mult de o milă. Când, copil fiind, Nihal se ducea acolo temătoare, vegetaţia era atât de deasă încât nu se vedea la o palmă distanţă şi totul se colora într-un

verde orbitor. Pe cine ar fi putut să mai înspăimânte acum pădurea aceea?

Nihal se ghemui cu bărbia pe genunchi şi simţi cum cade pe ea cu toată greutatea şi singurătatea, în timp ce soarele se ridica şi lumina colorat încet-încet, priveliştea aceea deprimantă. Îi veniră în minte cuvintele pe care le spusese Sennar în timpul călătoriei lor: *Uneori mi se pare că lumea asta este moartă deja şi că noi nu putem face nimic pentru a o salva.* Cine i-ar fi redat pădurii splendoarea? Jumătate-elfii nu aveau să se mai întoarcă şi odată cu ea stirpea lor urma să dispară pentru totdeauna; Pământurile jefuite, distruse, ar fi avut nevoie de ani de zile ca să-şi recapete bogăţia de altădată, dacă ar fi fost vreodată posibil. Lumea pe care o cunoşteau era în agonie.

După câteva minute se ridică şi întrebă talismanul, dar de data asta nu avu nicio viziune: amuleta îi arătă numai o direcţie. O luă deci spre nord şi rătăci prin meleaguri dezolate, printre copaci doborâţi şi resturi ale incendiilor, pe terenuri care deveniseră sterpe. Recunoscu locul în care pentru prima oară ea şi Sennar se duseseră să culeagă zmeură, acela în care se antrenaseră împreună, acela în care odată Soana o trimisese să caute ierburi medicinale, acela în care se jucase cu Phos. La răsărit, deasupra resturilor acelora disparate, Fortăreaţa părea mai impunătoare ca niciodată.

Amuleta strălucea prin pieptar şi îi arăta drumul. Nihal îi simţea puterea şi percepea vecinătatea spiritelor. Era pentru prima oară când nu avea o viziune asupra locului către care se îndrepta şi era îngrijorată că nu avea idee de ceea ce o aştepta la sanctuar.

Aşteptarea nu fu de lungă durată. După trei nopţi de mers, Nihal înţelese că ţinta era prin preajmă. În jurul ei erau numai trunchiurile carbonizate ale Pădurii, în dreapta ei trona ameninţătoare Fortăreaţa şi, mai departe, putea zări resturile unor turnuri. Jumătate-elful se temu să recunoască Salazarul. După câte îşi amintea, patru zile de

călătorie erau de ajuns pentru a traversa Pădurea şi Salazar era chiar la marginea preriei.

Într-adevăr, curând găsi locul în care fusese consacrată vrăjitoare. Nihal îşi amintea o rarişte mică circulară, înconjurată de copaci, cu o piatră în centru şi cu o vână de apă proaspătă pe o latură. Copacii dimprejur erau acum arşi, nu mai exista iarbă, doar pământ cenuşiu, şi firul de apă era secat.

Nihal se aşează pe piatră şi luna se iţi printre nori, palidă şi obosită, o secure subţire care nu lumina întunericul. Jumătate-elful se uită în jurul ei şi îşi aminti momentul în care Sennar venise să o aline. Se simţea ca atunci: singură, înspăimântată şi pierdută. Însă de data asta nu era nimeni care ar fi putut s-o încurajeze.

În primele zile, totul merse bine în grota de pe Pământul Stâncilor. Sennar începea să creadă că avea să reuşească. Când o lăsase pe Nihal să plece, era convins că nu avea s-o mai revadă. Singur şi rănit pe teritoriu duşman, se gândea că nu avea nicio posibilitate să supravieţuiască.

Împotriva oricăror aşteptări, în schimb, era o săptămână de când se adăpostea în gaura aceea. Nici măcar o dată nu auzise zgomot de paşi, doar liniştea adâncă a pădurii de piatră. Astfel hotărî că era timpul să-şi grăbească însănătoşirea. Voia să o ajungă din urmă pe Nihal cât mai curând posibil.

În cea de a opta zi de şedere în grotă, totul era liniştit, poate afară era chiar o zi frumoasă, pentru că în întunericul ascunzătorii se filtra mai multă lumină decât de obicei. Sennar îşi dădu la o parte tunica şi se uită la rană. Trebui să-şi înfrâneze dezgustul. Şoldul lui era masacrat de o tăietură adâncă, desfăcută şi plină de sânge închegat. Orice mişcare ar fi încercat să facă, junghiuri dureroase îi străbăteau piciorul. Da, văzuse bine, osul era rupt.

Un os rupt şi o tăietură adâncă. Nu era o îndeletnicire uşoară pentru un vrăjitor bolnav. Nu putea face mult, poate

doar să micşoreze perioada de convalescenţă. Aşa că se puse pe treabă şi constată că puterile lui erau suficiente pentru a face un descântec simplu de însănătoşire. Toată dimineaţa nu făcu altceva.

Descântecul acela fu cel care îi pecetlui soarta. Sennar aţipise. Era obosit, vraja îi consumase energia mai mult decât prevăzuse. Adormise aproape fără să-şi dea seama.

La început crezu că visează. Pământul care vibra ritmic deasupra lui era un ecou îndepărtat şi neclar. Când zgomotul deveni mai puternic, vrăjitorul era încă suspendat între somn şi veghe.

Zăngănitul ascuţit al spadelor scoase din teacă fu cel care-l trezi, şi avu o puternică senzaţie de pericol. Tresări dintr-odată.

Duşmani. E un vrăjitor.

Într-o clipă îşi dădu seama cât de deşartă şi prostească îi fusese speranţa. Descântecul folosise doar ca să îi dea în vileag poziţia. Se ridică repede şi încercă o fugă imposibilă către cea mai adâncă parte a vizuinii.

Atunci intrară. Patru fammini şi doi oameni. Unul din cei doi era un vrăjitor.

Sennar era acum strivit de peretele de stâncă.

S-a sfârşit.

Se lăsă să cadă la pământ. Vrăjitorul duşman nu avu nici măcar nevoie să facă o vrajă ofensivă. Se apropie cu paşi uşori de Sennar şi-i puse un picior pe pulpa rănită. Durerea fu sfâşietoare şi urletul tânărului depăşi hohotul batjocoritor al omului.

Apoi, o rază violetă plecă din mâna vrăjitorului şi întunericul îl năpădi pe Sennar.

O potecă o cotea către vest şi Nihal se trezi într-o zonă a pădurii unde nu ajunsese niciodată. Jumătate-elful îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Soana cu mult timp în urmă.

Inima pădurii nu le aparţine oamenilor, ci spiritelor. E un loc sacru, pe care picioarele jegoase ale raselor care

populează această lume nu trebuie să-l violeze. Acolo se odihneşte viaţa ascunsă a pădurii şi aceasta este un secret, chiar şi pentru cei mai influenţi vrăjitori. Sunt pe lumea asta puteri care depăşesc orice fel de imaginaţie şi pe care nimeni niciodată nu le va putea domina.

Partea aceea de Pădure era mai puţin devastată decât altele. Copacii erau încă în picioare şi nişte frunzuliţe timide, galbene colorau ramurile. Nihal simţi că sfârşitul călătoriei sale era aproape, că sanctuarul trebuia să fi fost prin preajmă.

Dintr-odată, în faţa ochilor ei se arătă un spectacol neaşteptat: un copac uriaş, care la prima vedere i se păru un stejar. Din trunchi se ridicau ramuri puternice, care se profilau maiestoase în întunericul nopţii. Avea mii de frunze, de un galben aprins, care băteau în auriu şi licăreau în noapte. Copacul acela era viu, în marea aceea de moarte, sănătos şi puternic.

Nu era un copac normal: nu părea să ia viaţă din pământ, ci părea să-i dea viaţă. În locul în care rădăcinile se înfigeau în pământ crescuse o iarbă deasă şi măruntă, de un verde aprins. Nihal rămase o clipă înmărmurită să se uite la spectacolul acela şi simţi că speranţa nu murise, dacă o asemenea splendoare putuse supravieţui în locul acela. Îi trebui puţin ca să-şi dea seama că era vorba despre un Părinte al Pădurii, nu putea fi altfel. Îşi aminti de cel care o ajutase în lupta ei cu Dola şi recunoscu aceeaşi forţă, aceeaşi putere înspăimântătoare, aceeaşi vitalitate. Dacă Părintele Pădurii era viu, atunci Pădurea însăşi nu era pierdută. Atâta timp cât inima aceea uriaşă continua să pulseze, mai era o speranţă pentru Pământul Vântului.

Neîncrezătoare, Nihal se apropie de trunchi şi descoperi ceva ce nu văzuse mai înainte. Pe una dintre ramurile de mai de jos se cuibărise o fiinţă luminoasă. Jumătate-elful îşi ascuţi privirea pentru a încerca să înţeleagă despre ce era vorba şi, când îl recunoscu, sări în sus de bucurie. În sfârşit chipul unui prieten!

— Phos! urlă şi alergă spre el.

Phos nu se mişcă de la locul lui, dar îi adresă un zâmbet duios.

— Bine te-am regăsit, Nihal, zise spiriduşul.

— Ce, nu vii să mă saluţi? protestă Nihal.

Era Phos, şi totuşi nu părea el; era prea serios pentru a fi prietenul ei spiriduşul, prea trist, prea melancolic. Fusese întotdeauna caraghios, cu urechile disproporţionat de lungi, cu părul verde ciufulit, cu aripile neliniştite reflectorizante. În clipa aceea, în schimb, părea maiestuos şi serios. Era Phos, şi în acelaşi timp nu era el.

Spiriduşul rămase la locul lui.

— Te aşteptam, Sheireen, spuse.

Nihal îngheţă. Talismanul strălucea pe pieptul ei mai tare ca niciodată.

— Cum de…

— Pentru că te aşteptam, fireşte, răspunse el.

Nihal începea să înţeleagă.

— Vrei să spui că…

— Călătoria ta s-a terminat, aceasta e ultima etapă, pe urmă te aşteaptă numai bătălia definitivă.

— Tu eşti străjerul?

Phos încuviinţă cu seriozitate.

— Cum e posibil? Tu nici măcar nu ştiai cine erau jumătate-elfii, nu mi-ai vorbit niciodată despre sanctuare şi…

Nihal se întrerupse şi se uită la el.

— De ce nu mi-ai spus niciodată de sanctuare?

Phos îşi încrucişă picioarele şi, pentru o clipă, păru iar prietenul ei de odinioară, caraghios şi şugubăţ; însă cuvintele lui erau triste.

— Vreme îndelungată eu nu am ştiut cine sunt şi care îmi era misiunea. Tatăl meu a fost străjerul pietrei Mawas, multe secole. Nu pare, dar noi, spiriduşii, trăim foarte mult; eu mă născusem când ultimul dintre pretendenţii la putere a venit să ceară ajutorul pietrei, cu mai mult de o mie de

ani în urmă. Dar el nu era curat şi tatăl meu l-a refuzat. A apărat piatra cu toate puterile până la moartea pe care i-a cauzat-o acel elf răufăcător. Atunci a vorbit tatăl meu şi mi-a spus cuvinte pe care eu nu le-am înţeles: „Îţi las moştenire ceva mare şi înfricoşător, care doarme acum în adâncurile acestei păduri. Tu vei veghea asupra acestuia şi la momentul potrivit va sta în puterea ta să judeci”. Eu l-am întrebat cum voi face să veghez ceva ce nici nu ştiu ce este, şi el mi-a răspuns că la timpul potrivit mi se va dezvălui totul. Astfel am devenit străjerul şi căpetenia spiriduşilor care sălăşluiau aici. Am trăit multă vreme fără să ştiu; nici măcar atunci când te-am întâlnit nu mi-a fost dezvăluit adevărul. Însă atunci când tu ai început căutarea pietrelor, ceva s-a trezit în mine şi am auzit glasurile celorlalţi străjeri care mă chemau la datorie. Atunci am cunoscut piatra Mawas. M-am întors pe acest Pământ pe care îl părăsisem pentru a-l găsi distrus, dar nu m-am oprit şi am ajuns la sanctuar, unde te-am aşteptat în tot acest timp.

— Unde sunt ceilalţi spiriduşi de pe acest Pământ, toţi prietenii tăi? întrebă Nihal.

Urechile lui Phos se pleoştiră şi chipul lui se întristă şi mai mult.

— Sunt morţi cu toţii.

Nihal îşi aminti de micile creaturi zburătoare pe care le condusese în afara Pământului Vântului, cu mai mult de trei ani în urmă. Nu putea să creadă că nu mai existau.

— O vreme, ne-am stabilit pe Pământul Soarelui, începu să explice iar spiriduşul, la vremea când ne-am revăzut noi doi. Dar, după cum ţi-am spus atunci, soldaţii ne decimau, ne capturau pentru a ne folosi drept spioni. De aceea m-am prezentat la Consiliu. Nimeni nu m-a ascultat, am fost batjocorit şi îndepărtat. M-am întors în satul meu, la ai mei, dar măcelul continua, fără ca noi să fi putut face nimic. I-am văzut pe toţi murind, unul câte unul. Pădurile în care trăiam au fost distruse, noi am fost urmăriţi şi izgoniţi. La

un moment dat am rămas numai eu, în singurătatea pădurii în care ne stabiliserăm. Numai eu. Se uită cu un aer trist în depărtare. Nu ştiam ce să fac după ce fusese distrus totul. Aş fi putut să mă alătur altor grupuri de spiriduşi, dar îmi închipuiam că şi pe ei îi păştea aceeaşi soartă.

Atunci m-am trezit şi mi-am dat seama cine sunt, şi am călătorit pentru a ajunge până aici.

— Îmi pare rău…

Phos zâmbi iar, un zâmbet resemnat.

— Este soarta acestei lumi: distrugerea.

Nihal se uită la el.

— Nu, nu este aşa. Eu călătoresc tocmai pentru ca totul să fie iar ca înainte. Ce mai, misiunea mea nu foloseşte la salvarea acestei lumi?

— Ceea ce s-a distrus nu se va mai putea întoarce niciodată, răspunse Phos.

Da, se gândi Nihal, o ştiuse întotdeauna.

— Atunci, de ce fac toate astea? întrebă.

— Ceea ce faci nu foloseşte ca să se salveze ceva, sau nu ai înţeles? urmă Phos imperturbabil. Lumea noastră se îndreaptă spre dezmembrare. Jumătate-elfii nu se vor ridica din mormintele lor, tovarăşii mei nu se vor întoarce, Pădurea a fost distrusă şi nu vor fi de ajuns mii de Părinţi ai Pădurii ca să-i restituie splendoarea. Pentru a renaşte, e nevoie să mori.

Nihal nu înţelegea, se limita să-l fixeze pe Phos cu o privire întrebătoare.

— Din moartea seminţei ia naştere copacul, explică spiriduşul, şi din frunzele moarte creşte planta nouă. În natură, totul moare permanent pentru ca altceva să poată lua fiinţă. Lumea aceasta trebuie să moară pentru ca din cenuşa ei să poată lua naştere altceva. Eu fac parte din lumea veche şi, odată cu mine, pădurea asta; nu mai putem trăi aici, pentru că a dispărut orice lucru căruia îi aparţineam.

— Şi eu fac parte din lumea veche, nu mai există

jumătate-elfi şi mulţi dintre cei la care ţineam au dispărut, replică Nihal.

Phos dădu din cap.

— Nu, Nihal, tu eşti o punte aruncată între această lume care stă să moară şi cea care se va naşte. Tu duci cu tine, în mâinile tale, cheia care ne poate purta spre renaştere. Nimeni nu poate şti dacă vei avea forţa să întredeschizi porţile care ne separă de viitor, însă numai tu singură o poţi face. Din dărâmăturile din care a fost sortit drumul tău se va ridica pasărea Phoenix şi oamenilor acestei lumi li se va oferi o a doua şansă; ei vor fi cei care vor crea o epocă de pace sau de război. Tu duci cu tine posibilitatea aceasta, eşti pe cale de a da acestor oameni un nou început. Iată care este misiunea ta. Este o treabă grea, pentru care ai suferit mult şi va trebui încă să suferi.

Nihal nu vru să se oprească asupra acestor cuvinte şi le uită repede, pentru a nu trebui să le pătrundă semnificaţia în profunzime.

— Unde este sanctuarul? întrebă.

— În faţa ochilor tăi, zise Phos.

Se ridică în zbor.

Nihal privi copacul şi înţelese că acela era sanctuarul. Îi simţise puterea din momentul în care pusese piciorul în locul acela.

Phos se apropie de trunchi, şi la un semn al lui, lemnul străvechi se desfăcu puţin pentru a da la iveală o piatră foarte strălucitoare, albă, ascunsă în interiorul lui.

— Nihal, ceea ce mă pregătesc să-ţi cer să faci nu îţi va plăcea, ştiu, dar dacă îţi aminteşti ceea ce ţi-am spus adineauri, vei înţelege că nu ai altă cale.

Nihal se uită îngrijorată la el.

— Ultima piatră, Mawas, este în faţa ta în Părintele Pădurii. Aceasta este izvorul Lacrimilor, ca aceea pe care ţi-am dat-o cu ani în urmă. Este inima Părintelui Pădurii, ceea ce îl ţine în viaţă. Trebuie să o iei.

— Dar dacă este inima lui şi eu i-o smulg, ce se va alege

de Părintele Pădurii?

— Faptul că iei piatra pentru scurtă vreme nu îl va ucide, dar, ca să poţi trăi după ce ai recitat descântecul împotriva Tiranului, va trebui să sfărâmi talismanul. În momentul acela toate pietrele vor fi distruse, inclusiv Mawas. În clipa aceea, Părintele Pădurii va muri.

— Şi Pădurea? întrebă Nihal. împreună cu Părintele Pădurii va muri şi Pădurea şi nu se va mai putea reface niciodată.

— Pădurea este moartă deja, nu ai văzut-o?

Nihal scutură din cap.

— Nu vreau s-o fac, refuz, spuse. Toată viaţa nu am făcut altceva decât să las în urmă o dâră de cadavre, pentru a rămâne singura supravieţuitoare. Mi-au spus că aşa trebuia să fie, ca să eliberez în cele din urmă acest Pământ. Dar cu ce preţ? Părintele Pădurii mi-a dat Lacrima, care m-a salvat de multe ori, şi apăra locul acesta pe care îl iubeam. Nu vreau să-l ucid.

Phos se aşeză în faţa ei, privind-o drept în ochi.

— Încă nu ai înţeles? Nimic pe lumea asta nu se câştigă fără suferinţă. Ca să fie salvat, cineva trebuie să se sacrifice.

— De ce trebuie să se sacrifice ceilalţi? urlă Nihal. Căzu în genunchi. Laius a murit ca eu să pot lua piatra de pe Pământul Nopţii, Sennar şi-a riscat viaţa pe Pământul Mării, iar acum este în pericol! Eu nu mai vreau alte sacrificii! Am obosit să tot văd sânge, moarte, spade…

Piatra luminã chipul lui Phos şi spiriduşul atinse cu mânuţa lui obrazul lui Nihal.

— Dar şi tu ai suferit, nu numai ceilalţi s-au sacrificat, spuse. Ani de zile nu ţi-ai găsit liniştea şi când, în cele din urmă, ai găsit-o, ai auzit că ţi se spune că mai trebuie încă să aştepţi. Ai luat spada în mână din nou şi, împotriva voinţei tale, ai călătorit pentru a ajunge până aici. Tu ai suferit mai mult ca toţi ceilalţi. Aminteşte-ţi că durerea nu e un scop în sine. Acum ridică-te şi răneşte-l de moarte pe

Părintele Pădurii. Ia piatra!

Nihal ridică ochii şi privi copacul care palpita de viaţă, întinse mâna încet şi, în timp ce o făcea, îl văzu pe Phos cum închide ochii şi înţelese că, deşi îi spusese toate acele lucruri, sau poate tocmai de aceea, străjerul nu putea să nu sufere. Odată cu Părintele Pădurii dispărea toată lumea lui.

Nihal luă piatra în mână şi o simţi tresăltând, rezistând forţei care o smulgea din lemn. Jumătate-elful trebui să tragă cu putere, chiar împotriva voinţei ei, şi într-un târziu reuşi s-o scoată din lăcaşul ei. Dintr-odată, lemnul se uscă, frunzele căzură la pământ, lumina care îl făcuse să strălucească se stinse şi iarba care-i înconjura rădăcinile se veşteji. Întunericul se lăsă peste rarişte şi stejarul deveni un copac ofilit.

Phos se uită în pământ şi se aşeză pe una dintre rădăcini. Nihal avea piatra în palmă. Părea mai opacă: era albă, aproape ca şi piatra centrală, străbătută de vinişoare cenuşii. Nihal recită formula şi talismanul se întregi. Îl văzu cum sclipeşte cu o lumină fulgerătoare şi simţi că era nemărginit de puternic, într-atât încât putea scăpa oricărui control. Ajunsese la sfârşitul călătoriei.

— Acum ce vei face? îl întrebă pe Phos.

Spiriduşul dădu din umeri şi se uită la ea.

— Voi rămâne aici să aştept sfârşitul. Povestea pietrelor şi a sanctuarelor Lumii Pământene se va încheia în ziua în care tu vei evoca vraja, la bine şi la rău. Tot ceea ce mă leagă de lumea aceasta este aici.

— Poţi veni cu mine, dacă vrei. Amândoi suntem singuri şi trişti, putem împărţi durerea.

Phos scutură din cap.

— Ţi-am spus, vreau să rămân aici, aceasta este casa mea. Eu nu mai am nimic de făcut, în schimb, tu mai ai multe de săvârşit. Visul tău, idealul tău te aşteaptă. Destinele noastre sunt diferite.

Nihal scoase pumnalul din cizmă şi se uită la el îndelung, tentată să-l scoată din teacă.

— Tu ştii unde este? întrebă ea.

Phos îşi plecă privirea.

— Viitorul a devenit neclar şi pentru noi, străjerii. Nu ştiu unde poate fi, nici dacă e liber. Acum, cu siguranţă nu există decât speranţa ta.

Nihal puse pumnalul la loc în cizmă.

— Fii încrezătoare, adăugă Phos cu zâmbetul bucuros de altădată, şi îşi luă rămas-bun.

35
TIRANUL

O picătură. O picătură ce cădea la mică distanţă de el. Un sunet ritmic, enervant, care-i străpungea tâmplele ca un cui. Nu o putea vedea pentru că întunericul era total, dar o auzea şi sunetul acela îl înnebunea. Nu fiindcă în locul acela nu ar fi fost alte zgomote şi mai îngrozitoare: mai ales urlete, urlete neomeneşti, agitaţie de paşi, de spade. La început îl terorizaseră, dar acum toate simţurile lui erau concentrate asupra acelei picături monotone, care părea să-l ducă la nebunie.

Dintr-odată, auzi un zgomot diferit, care se apropia. Paşi. Zâmbi. Recunoştea paşii. Nu puteau fi decât ai lui. Ştia că mai devreme sau mai târziu l-ar fi revăzut, dar nu se aştepta să vină acolo jos. Prima oară când îl întâlnise fusese teribil de tulburat. Era posibil ca acela să fie Tiranul? În clipa aceea înţelesese că nu avea să iasă niciodată din Fortăreaţă, nu după ce Tiranul i se înfăţişase, şi tremurase gândindu-se la clipa în care Nihal se va afla faţă în faţă cu el.

Uşa temniţei se deschise şi în lumină se profilă chipul lui de neconfundat. Venise singur. Niciunul dintre ai lui, cu excepţia unor generali foarte devotaţi, nu-i văzuse chipul vreodată. Înaintă cu paşi înceţi.

— Ce onoare! Nu aş fi crezut niciodată că vei veni să mă vezi. Iartă-mă că nu mă plec în faţa ta şi nu te invit să şezi, dar, după cum vezi, reşedinţa mea nu e cine ştie ce.

Sennar râse, dar râsul i se frânse-n gât. Simţi cum îi curge ceva din gură, sânge, probabil.

— Credeam că un suveran ca tine nu se coboară să vină într-un asemenea loc, că preferă să stea în salonul lui minunat, pe tronul lui, să se gândească la neţărmurita lui putere.

— Ar trebui să ştii că puterea şi luxul ei nu mă interesează.

Sennar ura glasul acela, răceala lui. Părea că interlocutorul lui n-avea sentimente, era de nepătruns.

Tiranul se apropie, aprinse un foc slab, magic şi îl aşeză în faţa chipului vrăjitorului. Orbit, el închise imediat ochii. Flacăra se împrăştie şi întunericul căzu iar peste celulă.

— Au fost nemiloşi cu tine.

— Da, răspunse Sennar. Mă ucizi bucată cu bucată. Mă întreb cât mai vrei să te distrezi, înainte de a mă omorî.

— Nu eu, spuse liniştit Tiranul, călăul care te torturează.

Sennar râse iar şi iar durerea îi opri respiraţia în gât.

— Sigur, reluă când începu din nou să respire, tu nu ai nimic de a face cu asta, nu eşti tu cel care le ordoni să mă tortureze ca să afli ceea ce vrei să ştii.

— Eu le-am ordonat să te interogheze, nu să te tortureze. Nu eu i-am spus temnicerului tău să-ţi ardă carnea cu fierul roşu.

Glasul Tiranului făcea ecou în întunericul celulei.

— Însă călăul mi-a făcut asta pentru că ştie că te bucuri de suferinţa mea. Fără să i-o ordoni, mă torturează ca tu să te bucuri.

Tiranul vorbi iarăşi, cu glasul acela viclean pe care Sennar îl ura. De ce nu îi ordona să-l respecte şi nu îl bătea? Ar fi preferat asta, în locul acelui calm exasperant.

— Eu nu simt nicio plăcere văzându-te că suferi, şi călăul o ştie. O face numai pentru distracţia lui; chiar dacă i-aş ordona să nu te mai tortureze, nu ar înceta. Credeam că ştii că natura oamenilor, a gnomilor şi a nimfelor şi a spiriduşilor e perversă şi plină de cruzime.

— Ce vrei să demonstrezi? Că ceilalţi sunt răufăcătorii?

— Nu, spuse liniştit Tiranul. Doar cât de puternică poate fi ura. Tu ar trebui să o ştii mai bine decât oricine altcineva.

Sennar îngheţă.

— Te admir, ştii? urmă Tiranul. Eşti un om cu care mă pot confrunta, de aceea ţi-am dezvăluit chipul meu, pentru că

voiam să te înfrunt de la egal la egal. Sunt puţini cei cu care o pot face.

— De ce te târăşti pe jos? Numai viermii stau la nivelul tău, răspunse Sennar.

Nici de data asta Tiranul nu se înfurie.

— Oamenii sunt bestii însetate de sânge, nu aşteaptă altceva decât momentul oportun pentru a-l lovi la gât pe fratele lor.

Sennar se cutremură şi se gândi la rarişte. Scutură din cap. Nu trebuia să se lase amăgit. Ar fi vrut măcar să vadă chipul interlocutorului lui, dar întunericul îl împiedica.

— Ce ai venit să faci aici? îl întrebă.

Era din ce în ce mai stânjenit şi începea să-i fie teamă.

— De când eşti aici? întrebă Tiranul.

Sennar habar nu avea. După câte ştia, putea fi închis acolo de un an de zile sau poate numai de o oră.

— Îţi zic eu: e aproape o lună. În tot acest timp nu ai spus nimic. Nu mai pot aştepta.

În celulă se lăsă o tăcere ameninţătoare.

— Nu ştiu ce te împinge să te încăpăţânezi în tăcerea ta, reluă Tiranul. Sincer, este un comportament pe care nu îl înţeleg.

— Nu poţi înţelege ce sunt loialitatea şi sacrificiul, spuse Sennar.

— Nu mă subestima, izbucni Tiranul. Eu te cunosc bine, să ştii că te-am înţeles. Noi suntem foarte asemănători. Sennar îi auzi ecoul paşilor în celulă. În schimb, tu nu mă cunoşti şi crezi că eu vreau numai puterea, că aceasta este raţiunea care m-a împins să acţionez. Sau poate din răzbunare, pentru nedreptăţile pe care le-am suferit. Dar greşeşti. Şi eu am rătăcit multă vreme înainte de a ajunge aici, am căutat un răspuns la aceleaşi întrebări pe care acum ţi le pui tu. De ce crezi că am intrat în Consiliu? Voiam să schimb lumea, nu doream altceva. Răspunsul era, în schimb, în faţa mea, clar aşa cum ţi se prezintă ţie, dar nu voiam să-l accept. Este mult bine pe lumea asta, mai

este ceva care se poate salva... E de ajuns să cred, nu trebuie să mă predau... Iată ce îmi repetam.

Sennar îşi dădu seama că începuse să tremure. Avea senzaţia clară că se infiltra ceva în capul lui şi îi era frică. De ce îi vorbea Tiranul în felul acela?

— Dar, în cele din urmă, a trebuit să mă predau, aşa cum sper că o vei face şi tu, pentru că adevărul nu se poate nega în veci. Nu există nimic de salvat. Îţi voi spune mai mult, nimeni nu vrea să fie salvat. Natura raselor de pe acest pământ este asasină, ceea ce vor este să poată urî şi ucide. De aceea războiul nu a părăsit niciodată locurile acestea şi nici nu le va părăsi vreodată: pentru că toate rasele cedează în faţa voluptăţii morţii şi, când guşti sângele o dată, nu mai poţi trăi fără el. Mă înţelegi, nu-i aşa?

Sennar încercă să scuture din cap, dar un junghi de durere îl împiedică. I se părea că intuieşte ce se va întâmpla în scurt timp, ce se întâmpla deja, şi era copleşit de groază. Căută printre amintirile lui o vrajă care să-i permită să reziste acelei torturi, dar nu găsi.

— Ştiu că iubeşti pe cineva, simt asta. Dragostea este cel mai efemer dintre toate lucrurile existente. Nu este pentru noi. Poate femeia la care te gândeşti acum o fi crezut o clipă, în extazul plăcerii, că te iubeşte, dar este o iluzie. Dragostea începe şi se sfârşeşte în bucuria cărnii, restul este nimic. Ţi-o spun pentru că şi eu am iubit mult, şi degeaba. Părăseşte iubirea aceasta, dacă nu vrei să suferi, şi alătură-te mie.

— Lasă-mă în pace! urlă Sennar.

Intui că acum tiranul era lângă el, foarte aproape.

— Toată această suferinţă nu are sens, o ştii şi tu. Eu pot pătrunde în mintea ta, şi o voi face dacă nu vorbeşti. Nu pentru a-ţi provoca durere, ci tocmai pentru că ceea ce am întreprins este mult prea important şi nimeni nu mă va putea opri. Dar vei suferi, şi nu vreau asta. Te admir, ţi-am spus deja asta, şi te stimez. Spune-mi de ce erai pe

Pământul meu, spune-mi ce unelteai. Tăcerea ta nu are sens. Lumea aceasta nu merită nici măcar o lacrimă de-a ta şi cea pe care o iubeşti nu merită sângele tău.

— Mi-ai spus deja aceste vorbe şi nu am crezut în ele niciodată, zise Sennar.

Se străduia să zâmbească, dar era îngrozit. Era un vrăjitor şi o vreme ar fi putut să se opună, dar câtă vreme? Farmecele lui nu erau nici pe departe comparabile cu cele ale Tiranului. I-ar fi pângărit gândurile, le-ar fi dezvăluit unul câte unul, sufletul lui, toate secretele lui…

Tiranul luă în mâinile lui chipul plin de sudoare al lui Sennar.

— Simţi că-mi poţi rezista? spuse. Poate ceva timp vei reuşi, dar eu sunt mult mai puternic decât crezi şi sunt gata la orice. Nu te voi lăsa în pace până când nu voi fi aflat ce vreau să ştiu; fiecare gând de-al tău, fiecare dorinţă îmi va aparţine. Eu voi deveni tu, Sennar, şi nu vei avea secrete faţă de mine, nu va exista niciun colţişor al sufletului tău unde să nu ajungă degetele mele.

Dintr-odată, ochii Tiranului emanară o scânteiere şi îi ţintuiră pe cei ai lui Sennar. Vrăjitorul căzu pradă unei spaime nebuneşti. Ochii aceia nu erau omeneşti, în verdele lor cutremurător mocnea o cruzime fără egal. În sfârşit, Tiranul îşi arăta chipul nemilos, acela pe care Sennar îl invocase pe tot parcursul discuţiei lor şi pe care acum ar fi vrut să nu-l fi descoperit niciodată. Simţea că îi este forţată mintea, că Tiranul încerca să pătrundă în ea, dar rezista. Urlă cu toată puterea plămânilor lui.

36
ÎNAINTE DE BĂTĂLIE

Ultima parte a călătoriei lui Nihal fu amară. Jumătate-elful descoperi că Pământul Apei era aproape tot în mâinile duşmanului, cu excepţia unei fâşii de pământ de la nord-est, în spatele graniţei cu Pământul Mării, care opunea o ultimă şi slabă rezistenţă.

În rest, regiunea era în ruină şi devenise un teritoriu în agonie. Multe dintre râuri erau secate şi poate şi mai multe infectate; pădurile arătau deja primele semne ale distrugerii, satele erau rase de pe faţa pământului. Câte nimfe putuseră să supravieţuiască?

Nihal începu să se teamă că nu mai existau Pământuri Libere. Îşi aminti ultima bătălie pe care o dăduse, fantomele care semănau moarte şi groază printre soldaţi. Era o armată căreia nu i se putea rezista multă vreme. Poate misiunea ei era terminată.

Totuşi, merse cât putu de repede, purcese până când fu epuizată şi îi trebuiră ceva mai mult de două săptămâni până să intre pe teritoriile libere.

Nici acolo lucrurile nu mergeau cum trebuie. Oamenii sufereau de foame, recoltele erau slabe, totuşi mai domnea libertatea.

Numai ce ajunse pe Pământul Mării, Nihal se duse într-o tabără, de unde îi trimise un mesaj Soanei, pentru a o înştiinţa de sosirea ei, şi îşi procură un cal.

În ziua în care Nihal ajunse la bază, cam după vreo săptămână, ningea tare. De fapt, era aproape decembrie. Era un an de când plecase.

Nihal descălecă, bătu la poartă şi se deschise o ferestruică la care se iviră doi ochi cercetători.

— Cine-i acolo?

— Nihal din Turnul Salazarului, Cavaler al Dragonului. Mă

întorc din călătoria mea. Trebuie să fi fost anunţaţi.

Ferestruica se închise brusc şi se auzi zgomot de lanţuri şi ivăre care erau deschise, apoi poarta grea se întredeschise.

— Bine te-ai întors printre noi, zise sentinela cu un zâmbet şi o îmbrăţişă.

Nihal lăsă calul şi intră în beznă. Un aer mohorât învăluia tabăra, iar chipurile care o priveau erau obosite. Mulţi îi veniră în întâmpinare şi o salutară cu o strângere de mână sau cu o îmbrăţişare.

Nihal îl căută cu privirea pe Sennar, cu toate că inima îi spunea că nu este acolo. După ce merse printre două şiruri de soldaţi, văzu pe cineva în picioare în capătul taberei, care o aştepta.

Nihal îi şopti numele, apoi merse către el din ce în ce mai repede, până când alergă şi se aruncă de gâtul lui.

— Sennar? întrebă imediat.

— Noi credeam că era cu tine, răspunse Ido.

Inima i se strânse şi Nihal căută adăpost în braţele maestrului ei.

Casa lui Ido era aşa cum şi-o amintea, doar că mult mai dezordonată decât altădată. Atâta timp cât trăiseră împreună, Nihal o ţinuse puţin în ordine; acum, evident, Ido renunţase cu totul la aparenţe.

Gnomul nu mai era însă acelaşi. Nihal nu îşi dăduse imediat seama, pentru că era prea fericită să-l întâlnească şi să descopere că era încă viu, dar Ido avea un ochi închis şi brăzdat de o cicatrice lungă.

La început rămaseră aşezaţi unul în faţa celuilalt, având dinainte două pahare pline cu bere, în tăcere. Ido fu cel care cedă primul greutăţii îndoielilor care pluteau între ei.

— Ce i s-a întâmplat lui Laius? întrebă gnomul.

— A fost ucis la marginea Pământului Nopţii, în timpul unei lupte. A murit ca un erou, răspunse sec Nihal.

Ido îşi plecă privirea peste pahar şi tăcu multă vreme.

Când o privi din nou, fu pentru a-i pune o altă întrebare.

— Şi Sennar?

— A fost rănit acum mai bine de o lună de zile pe Pământul Stâncilor şi m-a obligat să-l las în urmă.

Nihal se uită la gnom şi înţelese că nu era nevoie să-i explice mai mult, că ştia câtă durere o costase hotărârea aceea.

— Mi-a spus că, imediat ce avea să se pună pe picioare, m-ar fi ajuns din urmă aici, continuă ea. Avea un picior rupt, cred că i-a trebuit ceva timp ca să se vindece, dar... mi-e teamă că s-a întâmplat ceva... nu mi-a trimis niciodată nici măcar o veste.

Lacrimile pe care şi le înfrânase până în clipa aceea începură să coboare încet pe obrajii ei. Când Nihal ridică privirea, i se păru că Ido îmbătrânise brusc.

— Sennar este unul dintre cei mai buni vrăjitori de pe pământul acesta, spuse gnomul. Îi puse o mână pe cap şi îi mângâie părul. Poate nu i s-a întâmplat nimic rău. Va sosi curând.

Nihal îşi şterse obrajii.

— Ce ai făcut la ochi? întrebă.

Ido zâmbi.

— Un schimb de politeţuri cu Deinofor, Cavalerul Dragonul Negru care te-a obligat să lupţi împotriva fantomei lui Fen. Eu i-am tăiat o mână şi el şi-a luat ochiul meu.

— Vrei să spui că... începu Nihal.

— Da, spuse indiferent Ido, am un singur ochi. Îi dădu un bobârnac pe obraz. N-oi plânge pentru mine? Să ştii că nu a fost o pierdere prea mare, îl am pe celălalt. Văd tot atât de bine ca înainte.

Zâmbi, dar fu un zâmbet amar.

— Cum s-a întâmplat?

Ido se sprijini de spătarul scaunului şi luă o sorbitură lungă de bere.

— S-a întâmplat în ziua în care am fost învinşi, începu,

apoi îi povesti lui Nihal evenimentele din lunile care urmaseră plecării ei: primul duel cu Deinofor, instrucţia cu Parsel, felul în care îl ajutase Soana. Jumătate-elful ascultă în linişte, încercând să-şi ascundă emoţia. Tresări numai atunci când Ido îi dezvălui secretul ascuns în trecutul lui Reis.

Când Ido îşi termină povestirea, luă pipa dintr-un buzunar şi o aprinse. Prin fumul tras din pipă, îşi dădu seama că Nihal avea ochii plini de lacrimi.

— Deci, acum eşti la ordinele lui Londal, comentă ea.

Ido dădu din cap.

— Nu mă interesează dacă dau sau primesc ordine. Ceea ce contează este să pot lupta în continuare împotriva Tiranului. De altfel, Londal este un bărbat inteligent şi un general iscusit; a înţeles situaţia şi nu m-a tratat niciodată cu mai puţin respect ca unui egal.

Iar se lăsă tăcerea între ei. În timp ce Nihal îşi bea berea dintr-o răsuflare, Ido îşi permise să se uite câteva clipe la ea. Era fericit să o aibă în sfârşit în faţa lui, după ce îi simţise lipsa luni întregi; afecţiunea pe care i-o arăta Nihal era unul dintre puţinele lucruri care-l mai făceau să se simtă mândru şi să-i trezească sentimente adormite de multă vreme. Însă ea nu mai era fata de odinioară, trebuie să se fi întâmplat în călătorie ceva ce nu îi povestise.

Când aflase de moartea lui Laius şi de dispariţia lui Sennar, gnomul descoperise că multele aventuri pe care le trăise în viaţa lui nu fuseseră suficiente să-l facă să nu mai simtă durerea, dar încercase să disimuleze propria suferinţă astfel încât să nu încarce şi mai mult bocceaua lui Nihal. Acum însă, înţelese că sosise momentul să-i vorbească şi îi ceru să-i povestească cum se întâmplaseră lucrurile.

Află astfel despre comportarea eroică a tânărului scutier, despre moartea lui în braţele lui Nihal, despre fuga în timpul căreia Sennar fusese rănit, despre şederea lor în grotă şi despre momentul în care trebuiseră să se despartă.

Ido observă roşeaţa de pe obrajii jumătate-elfului la un moment dat al povestirii, dar, atunci când se lăsă tăcerea, înţelese că eleva lui se găsise în sfârşit pe ea însăşi.

Nihal aruncă pe masă pumnalul care era încă în teaca lui.

— Când am plecat, mi-a dat asta. Este descântat, lama va străluci atâta timp cât el va fi viu, şi îmi va arăta unde este. Sennar mi-a spus că, dacă nu aveam să-l găsesc aici, nu ar trebui să-l caut înainte de a-mi fi dus misiunea la bun sfârşit.

Ido privi pumnalul şi îi simţi toată puterea.

— De când îl am nu am avut nici măcar o dată curajul să mă uit la el, adăugă Nihal.

— Sunt sigur că e bine, zise Ido, cu toate că îşi dădea seama că acele cuvinte erau o minciună inutilă.

— Trebuie să fie bine, replică Nihal cu o vehemenţă care îl surprinse. Apoi, jumătate-elful îşi plecă privirea. Ido, îl iubesc, murmură privindu-şi paharul.

Ido trase nervos din pipă şi fu cutremurat de o succesiune rapidă de sentimente: mai întâi, un fel de indignare, apoi, o gelozie paternă, în sfârşit, o mare duioşie. În fond, Sennar era singurul care ar fi putut s-o facă fericită.

— Am ştiut asta întotdeauna, de prima dată când l-am văzut sosind la bază cu sufletul la gură, comentă la sfârşit gnomul.

— În schimb, mie mi-a trebuit mult ca să înţeleg, dar acum este singura certitudine pe care o am, spuse Nihal. Am căutat îndelung şi peste tot un motiv ca să trăiesc şi îl aveam alături de mine, continuă. Acum lupt pentru el, pentru el voi doborî Tiranul. Nu mă mai interesează răzbunarea, tot ceea ce vreau este o lume de pace, unde să pot trăi cu Sennar. Îmi dau seama că, faţă de idealurile care te îmboldesc pe tine şi pe mulţi alţii din această armată, al meu este un scop mărunt şi egoist, dar…

— Dragostea nu este nici măruntă, nici egoistă, o întrerupse Ido. Orice lucru care ne împinge să trăim, numai şi prin faptul că ne dă un scop, nu poate fi insignifiant.

— Am înţeles că nu pot salva lumea întreagă, dar o viaţă sunt în stare să salvez. De aceea nu mă pot uita la pumnal.

— Să nu încetezi niciodată să speri, zise gnomul. Atunci când toate acestea vor fi terminate, vreau să te văd împreună cu Sennar, pentru toată viaţa.

Nihal zâmbi şi îl îmbrăţişă.

Imediat după aceea fu rândul lui Oarf. Nihal se grăbi să meargă la el şi imediat ce îl văzu viu şi nevătămat, puternic ca atunci când îl părăsise, simţi că nu-şi putea opri lacrimile de bucurie. Îl îmbrăţişă lung, emoţionată, şi i se păru că până şi ochii severi ai dragonului erau umezi.

În ziua următoare îl încălecă după mult timp. Zbură mult, se aruncă în cele mai periculoase acrobaţii şi fu fericită să descopere că, în ciuda lunilor de absenţă, ea şi dragonul ei se înţelegeau încă perfect.

— Între noi doi este o legătură indisolubilă. De acum încolo nu te voi mai părăsi niciodată, tot ceea ce mi se va întâmpla va fi împreună cu tine. Dacă va trebui să pierd în această bătălie, voi cădea cu tine, dar dacă voi învinge, va fi călare pe tine, îi spuse lui Oarf când fură iar pe pământ.

Dragonul îşi ridică mândru capul.

Zilele următoare fură dedicate pregătirilor bătăliei, în timp ce iarna năpădea peisajul cu vrăjmăşia ei.

Toţi ştiau că destinul lor şi cel al Pământului lor avea să se joace în scurtă vreme şi în sfârşit avea să fie clar dacă pentru Lumea Pământeană şi pentru cea Scufundată mai era vreo speranţă.

Nihal o revăzu pe Soana la trei zile de la sosirea ei. Vrăjitoarea se afla la Consiliu, ca să delibereze dispunerea trupelor de-a lungul frontului de apus. Imediat ce primise mesajul lui Nihal, îl înştiinţase pe Nelgar şi începuse pregătirile pentru a se întoarce la bază.

Când Nihal o văzu, i se păru că pentru Soana trecuse mai mult de un an. Nobila ei frumuseţe era intactă şi ea era încă

distinsă şi maiestuoasă ca altădată, însă chipul ei era brăzdat de multe riduri şi era palidă, ca şi cum pe faţa ei ar fi fost întipărit semnul unor dureri noi, al unei trude imense şi al unei responsabilităţi zdrobitoare. Purta aceeaşi tunică neagră, lungă pe care o avea atunci când se întorsese din călătoria în căutarea lui Reis. Imediat ce o văzu pe Nihal, o îmbrăţişă din tot sufletul.

Vorbiră multă vreme. Soana povesti despre înfrângerea pe care o suferise pe Pământul Apei şi de nenumăratele ori în care ea însăşi ieşise pe câmpul de bătălie pentru a folosi farmece împotriva duşmanului; aminti repede despre rana şi convalescenţa lui Ido, dar Nihal înţelese din schimbarea de lumină din ochii ei că vrăjitoarea trebuie să fi suferit pentru gnom mai mult decât lăsa să se vadă. Nihal îi povesti despre călătoria ei şi despre sanctuare, şi despre cum îşi pierduse tovarăşii.

Când află de dispariţia lui Sennar, privirea Soanei se întunecă, dar mai spuse şi că era sigură că se simţea bine.

— Este cel mai puternic vrăjitor pe care îl cunosc, după Tiran, şi simt că este încă în viaţă, pentru tine, dacă nu pentru altceva. Zâmbi. Trebuie să crezi în el, să crezi că va supravieţui şi că în sfârşit veţi putea atinge fericirea la care râvniţi.

La cuvintele acelea, Nihal roşi.

— Cum…? se bâlbâi.

Soana zâmbi.

— Cum am înţeles că vă iubiţi? Se uită fix la ea câteva clipe. Pentru că sunt o femeie şi te cunosc de când erai mică. Sunt secrete care nu pot fi ascunse de ochii unei femei şi totul în tine vorbeşte de iubire. Suspină şi Nihal înţelese că se gândea la Fen. Să crezi în această flăcăruie, Nihal, şi în cele din urmă vei ajunge să găseşti ceea ce cauţi, spuse într-un târziu vrăjitoarea.

Data bătăliei fu fixată pentru sfârşitul lui decembrie. Aveau două săptămâni pentru pregătiri. Pământurile Libere erau în fierbere, în timp ce mii de mesaje erau trimise peste

tot.

Toţi Cavalerii Dragonului fură alertaţi şi pentru prima oară după mulţi ani de zile se arătă pe câmpul de bătălie şi Raven, Generalul Suprem.

Sosi la bază într-o dimineaţă, spre uimirea tuturor. Când îl văzu, Nihal rămase fără cuvinte. Nu mai purta armura plină de ornamente pe care o avea de obicei şi până şi căţeluşul impertinent care îl urma peste tot dispăruse. Generalul Suprem purta o armură sobră de fier.

— Nu mai puteam rămâne inactiv la Academie. Locul unui războinic este în bătălie şi eu sunt încă un soldat, spuse. Apoi i se adresă lui Nihal, pe tonul lui aspru dintotdeauna: Am greşit cu ani în urmă, când ţi-am pus beţe-n roate. Ai reuşit acolo unde mulţi, şi mai întâi de toate eu, am eşuat: ai dat o nouă speranţă unui popor epuizat.

În acele două săptămâni, Nihal se dedică trup şi suflet antrenamentului. Se temea că lunile de călătorie îi moleşiseră capacităţile de războinic şi-şi petrecea mare parte din zi în arenă, împreună cu Ido, luptând pe pământ şi în aer, cu spada şi cu orice fel de armă.

Jumătate-elful îşi dădu seama că maestrul ei nu o minţise; calităţile de luptător ale lui Ido nu fuseseră afectate de pierderea ochiului. Pe de altă parte, nici ea nu-şi pierduse lustrul şi îi trebuiră puţine întâlniri pentru a-şi regăsi abilitatea şi entuziasmul de altădată. De vreo câteva ori, Nihal se măsură şi cu alţi Cavaleri, dar acum doar Ido era capabil să fie egal cu ea.

Cu cât lupta mai mult cu maestrul ei, cu atât Nihal înţelegea că îl vedea ca pe un tată. Livon o crescuse, o învăţase să folosească spada şi îi arătase care avea să fie drumul pentru toată viaţa. Însă de la Ido învăţase ce însemna să lupţi, el îi explicase cine este adevăratul războinic şi făcuse din ea o persoană completă. Nihal ştia că asta nu însemna că trădează memoria tatălui ei, ci din

contră, că o încununa.

La bază, Nihal îşi regăsi şi armura. Ido o păstrase pentru ea şi nu permisese ca nici măcar un fir de praf s-o murdărească. Strălucea într-o ladă, cu aceeaşi scânteiere din ziua în care i-o făcuse cadou gnomul.

Când o văzu, lui Nihal i se strânse inima. Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Laius, cu puţin înainte de a muri: *Aş fi vrut să ajung cu tine până la sfârşit şi să te ajut să îmbraci armura în ziua ultimei bătălii.* Îi veniră în minte toate împrejurările în care scutierul îi strânsese chingile şi şireturile înainte de bătălie.

În momentul în care luă în mână armura de cristal negru, Nihal înţelese cum putea pune în practică hotărârea pe care o luase la Seferdi.

Mai avea încă întipărit în minte simbolul stirpei lui Nammen, blazonul pe care îl văzuse în palatul regal. Era împărţit în două părţi: în cea superioară era un copac, pe jumătate plin de frunze şi pe cealaltă jumătate desfrunzit de iarnă, pe când în partea inferioară era un astru care pe jumătate avea aspectul lunii, iar pe cealaltă jumătate chipul soarelui. Blazonul reprezenta scurgerea inexorabilă a timpului, mai ales că Pământul Zilelor îl venera mai presus de toate pe Thoolan, Timpul, şi natura dublă a jumătate-elfilor, născuţi din amestecul stirpei oamenilor şi cu a elfilor.

Nihal duse la Makrat platoşa şi desenul blazonului, la acelaşi armurier care îi reparase lui Ido spada. Îi spuse că voia inscripţionarea blazonului pe marginea de sus şi că trebuia să fie de un alb atât de strălucitor încât să se reliefeze neted pe cristalul negru.

Armurierul îi înapoie platoşa cu două zile înainte de bătălia decisivă; blazonul fusese reprodus admirabil, dar mai ales era de un alb care-ţi lua ochii şi Nihal nu se îndoi că era vizibil şi de la mare distanţă. Asta voia.

În ziua în care ea avea să se ducă pe Pământul cel Mare pentru a făptui ritualul cu talismanul, Tiranul va vedea

stema pe pieptul ei şi va înţelege că niciuna dintre răutăţile pe care le făptuise în patruzeci de ani de domnie nu fusese uitată, şi că, în sfârşit, răul cauzat ar fi fost pedepsit. Nihal voia ca el să ştie că jumătate-elfii nu dispăruseră, că nu reuşise să-i stârpească, şi că tocmai una dintre ei, răsărită din infern, va pune capăt domniei lui de teroare.

Când văzu cum strălucea blazonul pe pieptul ei, Nihal simţi că este gata şi înţelese că bătălia finală începuse.

37
URLETUL ULTIMEI BĂTĂLII

În cele din urmă, sosi ajunul ultimei bătălii. În răstimpul unei săptămâni, trupele se deplasaseră încet spre graniţe şi în seara aceea, seara dinainte de 21 decembrie, frontiera Pământurilor supuse Tiranului era o singură linie neîntreruptă de tabere. Dimineaţa, întreaga armată avea să se desfăşoare şi atunci nici măcar un singur cot de graniţă nu va rămâne descoperit, vor fi peste tot soldaţi nerăbdători şi gata de luptă.

Fusese hotărât că Nihal să se ducă cu Oarf dincolo de linia frontului şi că va fi escortată de Ido şi de Soana.

— Nu vreau să merg incognito pe Pământul cel Mare, ca o hoaţă. Vreau să ajung acolo onorabil, şi vreau să mă vadă cu toţii, spusese Nihal în timpul ultimei reuniuni. Vreau ca Tiranul să mă vadă sosind de departe, şi să se întrebe cu teamă cine oi fi şi ce oi fi vrând, şi cu groază să se gândească la ceea ce i se pregăteşte.

Generalii protestaseră şi o rugaseră să adopte o conduită mai prudentă.

— Talismanul este singura noastră posibilitate de salvare; dacă vei fi ucisă înainte de a recita descântecul, va fi sfârşitul, spusese Nelgar, sperând să o pună pe gânduri.

Nihal scuturase cu hotărâre din cap.

— Când a fost distrus oraşul meu, am zărit de pe acoperişul turnului cum înainta armata duşmană. Niciodată nu voi uita groaza pe care am simţit-o, şi împreună cu mine toţi locuitorii oraşului, văzând cum venea moartea peste noi odată cu armata. Vreau ca Tiranul să simtă ceea ce am simţit eu.

— Este o nebunie, înseamnă să-ţi cauţi moartea, replicase Raven.

— Nu mă voi duce singură, explicase Nihal. Voi fi însoţită

de Soana şi de Ido. Ido mă va apăra cu spada lui şi Soana va ridica în jurul meu o barieră magică, măcar până când voi duce la capăt ritualul; în momentul acela, bariera se va risipi şi eu voi putea lupta şi în sfârşit mă voi putea afla faţă în faţă cu Tiranul.

Adunarea înţelesese că hotărârea lui Nihal era de neclintit şi în cele din urmă, deşi cu părere de rău, fusese acceptată.

Înserarea aduse o ninsoare deasă şi îngheţată; cobora lent, o perdea de fulgi fini, dar de neoprit. Nihal era în camera ei, în casa lui Ido, şi nu reuşea să doarmă. Când ajunsese la bază îi propuseseră să se întoarcă în casa ei veche, aceea pe care o ocupase cele câteva luni după ce devenise Cavaler. Însă, în momentul în care pusese piciorul înăuntru, Nihal înţelesese că nu ar fi putut trăi acolo. Erau prea multe amintiri, toate erau la fel cum le lăsase, inclusiv patul lui Laius, unde i se părea că aproape putea vedea amprenta corpului mărunt al scutierului. Preferase căscioara lui Ido, unde putea conta şi pe încurajarea maestrului ei.

Acum era singură în cameră, cu armura dinaintea ei. Dacă Laius ar fi fost încă în viaţă, în clipa aceea ar fi fost acolo cu ea, să-i lustruiască armele. Acum treaba aceea îi revenea lui Nihal. Luă spada şi începu să o cureţe. Lama nu mai era netedă şi ascuţită ca altădată, purta urmele numeroaselor bătălii. Erau pe ea semne şi zdrelituri care nu mai puteau fi şterse, dar tăia ca prima oară când Nihal o luase în mână, de abia ieşită din fierăria lui Livon. Şi spada ei era obosită, ca şi ea; luptase prea mult, gustase destul sânge, venise timpul să se odihnească în teacă. Dacă zeii erau de partea ei, în ziua următoare va sosi în sfârşit liniştea aceea, împreună cu sărutările lui Sennar.

Trecu apoi la lustruirea armurii, cu toate că nu era necesar, pentru că armurierul i-o înapoiase netedă şi strălucitoare. Faptul că o atingea îi folosea pentru a se

introduce în atmosfera bătăliei. Pentru prima oară în viaţa ei, Nihal nu era nerăbdătoare să lupte, trăia momentul ca pe o datorie dureroasă. Fireşte, o parte din ea dorea să se măsoare cu Tiranul, să se afle faţă în faţă cu el, să înţeleagă ce îl mânase în toţi acei ani să împrăştie groază şi moarte. Şi poate, îşi dădu seama cu un fior, într-un colţ al inimii dorea încă răzbunarea, voia ca sângele acelui bărbat să spele sângele vărsat din cauza lui. Dacă însă se gândea la Sennar, răzbunarea şi dorinţa de sânge se diluau, rămâneau doar dragostea şi nevoia de a-l avea pe el, de o viaţă liniştită alături de el.

Ceea ce o miră cel mai mult fu să descopere că îi era frică de moarte. Nu i se întâmplase niciodată până atunci, ba dimpotrivă, o aşteptase de mii de ori. Când Ido îi dezvăluise că a se transforma într-o armă nu era modalitatea corectă de a fi Cavaler al Dragonului, Nihal începuse să-şi dorească teama de moarte, dar prietena aceea nu o vizitase niciodată. Singura dată când îi fusese frică să nu moară fusese în ajunul primei ei bătălii, când susţinuse proba pentru a trece în cea de a doua fază a antrenamentului de Cavaler al Dragonului. Bătălia în care murise Fen. Cu un zâmbet amar, Nihal îşi spuse că se închidea cercul: îi fusese frică prima oară când intrase în bătălie şi îi era frică acum, poate ultima oară când lupta.

Lăsă armura şi se uită pe fereastră la zăpada care cădea încet. Ştia că ar fi avut nevoie să doarmă, dar nu putea. Mai mult de trei ani nu făcuse altceva decât să aştepte momentul acela şi ultima bătălie sosise. Cum putea să se odihnească?

În timp ce se dezbrăca, se trezi cu pumnalul în mână. Teaca nu lăsa să se întrezărească lama şi nicio lumină nu filtra prin pielea tecii. Pe acel pumnal stătea scris scopul pentru care avea să lupte în ziua următoare. Dacă ar fi descoperit că Sennar era mort, atunci nu ar fi fost altceva decât ură. Dar, de data aceasta, Nihal voia să se arate dinaintea duşmanului călăuzită numai de dorinţa de pace.

Strânse pumnalul, fără să aibă curajul să-l scoată din teacă.

Sennar, unde eşti? Am nevoie de tine, de cuvintele tale, de glasul tău. Am nevoie să ştiu că încă exişti, pentru a putea lupta mâine.

Groaza o năpădi, împreună cu glasurile spiritelor care nu o părăsiseră niciodată, atât încât Nihal nu îşi dădu seama că se deschidea uşa şi nu auzi paşii care se apropiau.

Se trezi numai când Ido ajunse lângă ea şi îi puse o mână pe capul ciufulit. Nihal îl îmbrăţişă şi se strânse la pieptul maestrului ei.

— Ţi-e frică? întrebă gnomul.

— Mi-e frică să nu fi murit Sennar. Dacă el nu mai este, ce sens are tot ceea ce fac?

Ido continuă să-i mângâie capul.

— Ştiu că e greu, dar nu trebuie să te gândeşti. Nu foloseşte la nimic. Nu te ajută să te pregăteşti pentru bătălie. Dacă într-adevăr vrei să cunoşti adevărul, adăugă el privind-o, pumnalul e lângă tine, nu trebuie decât să-l scoţi din teacă.

— Şi dacă aş descoperi că e mort? Nu aş mai avea putere să lupt mâine, răspunse ea.

— Atunci nu-ţi rămâne decât să crezi şi să speri. Sennar te iubeşte, nu se va lăsa omorât atât de uşor, încheie gnomul cu un zâmbet.

Ido rămase alături de ea şi încet-încet, Nihal se linişti.

— Şi mie mi-e frică, spuse el dintr-o suflare. Mereu ţi-am spus că frica este prietena soldatului, dar este o prietenă periculoasă, greu de ţinut în frâu. În seara asta, pentru prima oară, simt şi eu moartea lângă mine şi am descoperit că, la urma urmelor, blestemata asta de viaţă îmi place, chiar îmi place.

Nihal îşi ridică ochii spre el. Rareori Ido îi vorbise astfel, renunţând la tonul ursuz şi nesuferit pe care îl etala de obicei.

— Nu sunt sigur că voi scăpa cu viaţă din bătălie, urmă

gnomul. Mâine voi încheia socotelile o dată pentru totdeauna cu Deinofor, şi poate nu voi învinge eu. De aceea vreau să-ţi împărtăşesc ceea ce mi-am ascuns chiar mie însumi multă vreme.

Înghiţi în sec şi Nihal înţelese că era stânjenit. Ştia cât îl costa să vorbească despre sentimentele lui.

— Ispăşirea pe care am căutat-o mai mult de douăzeci de ani pe câmpurile de luptă nu a sosit niciodată. Ceea ce am fost, tot ceea ce am făcut în slujba Tiranului nu poate fi şters. Am luptat urmărind scopul acela ani de zile, fără să-l ating niciodată. Apoi ai venit tu. Gnomul îşi drese glasul: La început mi-ai părut ceva foarte enervant, ultimul lucru pe care îl voiam era un elev, cu atât mai mult o jumătate-elf. Ido se uită fix la ea. În schimb, ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Nihal. Tăcu iar şi îşi luă privirea de la ea. Tu mi-ai dat mult. Mi-ai oferit posibilitatea să mă revanşez, mai mult decât multe bătălii şi fammini ucişi. Odată, când ne-am certat, ţi-am spus că nu erai fiica mea şi că nu eram obligat să-ţi povestesc totul despre mine. Greşeam. Eşti ca o fiică pentru mine şi sunt mândru de ceea ce ai devenit.

Gnomul tăcu şi suspină.

Nihal îl îmbrăţişă cu putere. Regăsise un tată.

— Mereu îţi voi fi nespus de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Ido tuşi, părând că vrea să recupereze puţină solemnitate.

— Ai încredere mâine, îi spuse, şi gândeşte-te numai la obiectivul tău final. Trebuie să crezi până la capăt, pentru ca să se poată împlini ceea ce doreşti.

Cu aceste cuvinte, Ido se întoarse în camera lui şi o lăsă singură pe Nihal.

Puţin după aceea, jumătate-elful aţipi, cu pumnalul în mâini, şi ultimul ei gând fu la Sennar.

Tabăra se trezi cu încetineală şi solemnitate, înainte ca

zorile să se fi ridicat acre peste graniţă, ca să încadreze conturul negru al Fortăreţei care se profila în depărtare. Când se ivi soarele printre ramurile uscate ale pădurii care înconjura baza, trupele erau gata să se desfăşoare.

Ido veni în camera lui Nihal.

— Te ajut să-ţi pui armura, se oferi gnomul.

Nihal făcu semn din cap că nu.

— Armura aceasta îi aparţinea lui Laius, numai el avea dreptul să mi-o pună. Mă voi descurca singură, onorându-i astfel memoria.

Ido încuviinţă, dar rămase în cameră, pentru a o ajuta să strângă şireturile acolo unde ea nu ajungea. Afară, totul tăcea. Când Nihal fu gata, îl ajută pe Ido să se pregătească. Pe urmă îşi luară amândoi spadele şi ieşiră.

Soarele se ridica pe un cer plumburiu. Aerul era rece şi, pe pământ, o pătură groasă albă acoperea totul şi scrâşnea sub cizme. Oarf îşi aştepta Cavalerul în mijlocul arenei, impunător ca întotdeauna. Nihal îl văzu cum îşi desface mândru aripile şi înţelese că nu era singură. Închise ochii şi liniştea îi coborî în suflet.

Marşul începu şi trupele ajunseră la graniţă când soarele era încă jos la orizont. Soldaţii se opriră. De-a lungul liniei frontului, erau desfăşurate armatele sosite acolo de peste tot. Cam la o milă distanţă, duşmanii, un amestec eterogen de fammini, oameni, gnomi şi mulţimea morţilor, observau linia lungă a adversarilor, întrebându-se probabil ce intenţionau să facă.

De-a lungul întregului traseu, Nihal simţise cum creştea puterea amuletei pe măsură ce se apropiau de Pământul cel Mare. Acum scânteia cu toată strălucirea ei pe sub armura şi blazonul lui Nammen.

Raven i se alătură. Era prima oară când Nihal îl vedea pe dragonul lui, un animal puternic, verde palid, poate bătrân, însemnat de mii de cicatrice, şi care trebuie să fi cunoscut la perfecţie câmpul de bătălie.

— Ar fi de datoria mea să spun discursul dinainte de înfruntare, dar îţi cedez această sarcină. Dacă nu ai fi fost tu, noi nu am fi fost acum aici, spuse Generalul Suprem, şi cu un gest o invită să se adreseze armatei desfăşurate în faţa ei.

Nihal roşi, se întoarse să se uite la Ido, care era în spatele ei. Gnomul îi zâmbi. Jumătate-elful înaintă, şovăitoare în timp ce-şi căuta cuvintele. Era zăpăcită şi emoţionată; singurul lucru clar din mintea ei era chipul lui Sennar. Ridică ochii şi văzu că soldaţii o priveau în aşteptare.

Nihal trase aer în piept.

— Astăzi este o zi importantă. Cea mai importantă din istoria noastră. Astăzi avem posibilitatea să obţinem pacea. Mulţi dintre noi au cunoscut numai barbariile războiului şi mulţi ani nu au făcut altceva decât să lupte. Astăzi putem rupe cercul urii, putem în sfârşit avea pacea după care râvnim. În anii aceştia, mulţi au suferit. Eu sunt jumătate-elf. Poporul meu a plătit cel mai scump preţ în acest război: a fost ras de pe faţa pământului. De aceea luptăm, împotriva urii, împotriva cruzimii, împotriva acelora care ucid din plăcerea de a o face. Dacă vrem, aceasta va fi ultima bătălie, sângele pe care îl vom vărsa va fi ultimul care va uda pământul nostru. De mâine totul va putea fi altfel. Fiecare dintre noi are un motiv care îl determină să lupte, fiecare dintre noi are o flăcăruie care-i luminează viaţa şi îi dă un sens. Aş vrea ca astăzi toate aceste flăcări să se unească în marea dorinţă de pace, ca fiecare lovitură pe care o va da fiecare dintre noi asupra duşmanului să nu fie mânată de răzbunare, ci numai de aspiraţia la pace.

Nihal tăcu. Ido, de la locul lui, îi zâmbi şi încuviinţă, şi ea ştiu că maestrul ei înţelesese. Cuvintele acelea cuprindeau tot traseul pe care îl făcuse Nihal în acei ani.

Liniştea se lăsă peste auditoriu, apoi se ridică un singur strigăt de la un cap la altul al trupelor şi se propagă la celelalte divizii unde generali şi Cavaleri îşi ţinuseră

discursurile. La mică distanţă, Nihal zări şi trupele din Zalenia, comandate de un bărbat apărat de o armură uşoară, mândru pe calul lui. Strigătul luă avânt într-un singur glas, pe toată linia de luptă, de la ultimul vlăstar al Pământului Mării, la delta Saarului, până la cea mai îndepărtată graniţă de pe Pământul Soarelui, la marginea deşertului, şi, la urletul acela, inimile duşmanilor se cutremurară pentru prima oară.

Nihal îşi trase coiful pe faţă şi o invită pe Soana să urce pe Oarf. În timp ce se grăbeau să plece, împreună cu Ido care era pe crupa lui Vesa, jumătate-elful avu un presentiment şi-şi întoarse capul în stânga ei.

Pe coasta unei râpe văzu o siluetă solitară care avea ceva demonic. Era bătrână şi gheboşată, hainele sfâşiate îi fluturau în adierea vântului acelei dimineţi lugubre, odată cu părul deosebit de lung şi încărunţit.

Era Reis. Vrăjitoarea ridică un pumn către cer, în direcţia Fortăreţei.

— Ţi-a sosit ceasul, monstrule! urlă ea cu un glas plin de ură. Vreau să te văd zăcând în propriul tău sânge, înjunghiat ca un viţel! Astăzi, domnia ta de teroare a ajuns la sfârşit! Se întoarse către Nihal. Ucide-l, Sheireen! Fă-l bucăţi, tu creaţie a mea! Cea care te-a creat şi ţi-a dat puterea îţi porunceşte să-l măcelăreşti pe monstrul acela!

Cuvintele ei sfârşiră într-un hohot sălbatic.

Nihal îşi luă privirea de acolo. Nu trebuia să se gândească la bătrâna aceea, ci numai la ceea ce trebuia să facă în curând. Se uită la Ido şi gnomul încuviinţă.

Se ridicară şi zburară deasupra întregului front, sub ochii înlemniţi de frică ai duşmanilor. Soana ridică o barieră magică în jurul lui Nihal şi al lui Oarf, în timp ce Ido se pregătea să lovească.

Nimic nu se mişcă în rândurile adversarilor. Stăteau nemişcaţi cu toţii, să se uite în sus, neîncrezători. Nihal zbură cât putu de repede; atâta timp cât în tabăra

duşmanului nu erau Cavaleri nu aveau nimic de temut. Pentru moment, trupele Tiranului fuseseră luate pe nepregătite. Jumătate-elful simţi că famminii, oamenii şi gnomii de dedesubtul ei percepeau puterea uriaşă a talismanului şi înţelegeau că simbolul alb de pe armura ei era presimţire de moarte. Zâmbi. De acum spiritele erau cu ea, o ajutau.

Fortăreaţa apăru în faţa lor şi Oarf coborî pe pământ, urmat de Vesa. Nori deşi, negri se învolburau în jurul clădirii masive a Fortăreţei, întunecând zorile care încercau să limpezească acea dimineaţă fatidică. Până şi pământul era negru, contaminat de răul care domnea în locul acela. Nu era un petic de iarbă, nimic; doar pământ uscat şi crăpat.

Nihal coborî înmărmurită de pe Oarf. Nu reuşea să-l perceapă pe Aster. Fortăreaţa părea adormită, indiferentă.

Aster şi Sennar erau singuri în temniţe. De multă vreme se înfruntau, în cea mai deplină, tăcere. Sennar încerca să îşi ascundă secretul, Aster încerca să i-l smulgă, să-i pângărească mintea. Dar lupta era inegală. Tânărul vrăjitor era epuizat, rănit, iar Tiranul era nemăsurat de puternic şi de hotărât.

Astfel, la un moment dat, Sennar simţi cum îi plesneşte capul într-un delir de durere şi culori, şi cum toată suferinţa lumii îl apasă cu violenţă peste tâmple şi în inimă. Dragostea lui, viaţa lui, amintirile lui, totul fu dat la iveală, şi la capătul acelui vârtej de emoţii care nu mai aveau nici nume, nici sens secretul lui fu dezvăluit.

Aşa află Aster.

Nihal nu avusese timp să se întrebe de ce Fortăreaţa era tăcută. Imediat ce coborâse pe Pământul cel Mare, simţise pe neaşteptate cum îi creşte puterea pe piept. Apoi fu ca şi cum s-ar fi trezit Fortăreaţa. Norii începură să se răsucească mai repede şi mai violent, în timp ce uriaşa putere a Tiranului se deştepta. Nihal înţelese că Aster ştia,

îi simţi mânia, teama, dar mai ales hotărârea. Nu ar fi avut nicio putere asupra lui, dacă şi-ar fi dezlănţuit asupra lor imensa putere.

— Fă cea mai puternică vrajă de apărare pe care o cunoşti, îi spuse Soanei.

Apoi, fără să mai piardă timp, scoase talismanul; strălucea fulgerător şi sfâşie întunericul perpetuu şi fără lună care de zeci de ani acoperea Pământul cel Mare.

Nihal simţi cum creşteau ura şi spaima lui Aster şi înţelese că în curând bariera ridicată de Soana ar fi fost inutilă.

— Ael!

Glasul jumătate-elfului se înălţă limpede; de pe cer, o spadă de lumină albăstruie lumină prima piatră.

— Glael! continuă Nihal si, de data asta, o rază aurie coborî peste ea.

Fortăreaţa începu să lucească din ce în ce mai intens; Tiranul se pregătea să evoce nişte descântece care i-ar fi măturat cu totul pe ea, pe Soana şi pe Ido.

— Sareph! Thoolan! Flar! strigă iar Nihal într-o cadenţă rapidă, şi una după alta coborâră din cer o rază albastră, una azurie şi una roşie.

Fortăreaţa era o revărsare de lumină, descântecul evocat de Aster ajunsese aproape să se desăvârşească. Nihal îşi impuse să fie calmă şi continuă fără frică.

— Tareph! Goriar! Mawas! urlă, şi ultimele raze coborâră asupra ei, una maro, una neagră şi una albă.

Peste lume se lăsă o linişte absolută. Fortăreaţa încetă să mai strălucească, norii se opriră, vântul se potoli şi încetă orice sunet.

Pentru o clipă, prieteni şi duşmani fură străbătuţi de aceeaşi spaimă, de aceeaşi senzaţie de respect: cele opt puteri îşi arătau puterea şi zeii cei bătrâni se întorceau pe pământ. Se simţiră cu toţii în momentul acela mizeri, nesemnificativi, şi sesizară cât de impenetrabilă era firea. O clipă mai târziu, fu o explozie de culori, o lumină orbitoare.

O sferă luminoasă coborî din cer, mai întâi mică, apoi nemărginit de mare, atât încât să învăluie toată Fortăreaţa şi tot ceea ce o înconjura, până când îmbrăţişă ultimele zări ale pământului, dincolo de Marele Deşert şi dincolo de apele tumultoase ale Saarului.

În mijloc era Nihal. Jumătate-elful simţea energia care curgea în ea şi o clipă se simţi imens de puternică, ca şi cum fiecare lucru, copaci, plante şi animale, ar fi fost la picioarele ei, ca şi cum lumea întreagă i-ar fi aparţinut. Dintr-odată, totul i se păru limpede.

— Ruga ta s-a făptuit, îi spuse atunci o voce solemnă. Dar puterea nu este pentru tine, Consacrato, e pentru toţi cei care se alătură păcii. Foloseşte cum trebuie tot ceea ce ţi-am dat.

Nihal nu se mai simţi stăpână, ci supusă; îşi veni în fire şi îşi dădu seama că fantomele care cu o clipă înainte se îngrămădeau pe front dispăruseră, risipite în vânt, şi famminii se uitau în jurul lor dezorientaţi, fără să ştie ce să facă. Până şi glasurile, care dintotdeauna nu-i dădeau pace, tăceau. Reuşise.

Nu avu timp să se bucure. Căzu în genunchi. Respiraţia ei se îngreunase şi avea o senzaţie de apăsare pe piept. Talismanul începuse să-i sleiască viaţa.

— Te simţi bine? întrebă Ido, care se aplecase imediat deasupra ei.

Nihal încuviinţă.

— Totul e bine, doar amuleta îşi cere preţul.

Se ridică şi încălecă pe Oarf, singură. Zbură în înaltul cerului, astfel încât s-o vadă toţi soldaţii. Scoase spada şi urlă. Trupele îi răspunseră şi începu ultima bătălie.

38
ZORII ELIBERĂRII

Când soarele se eliberă din sclavia pământului şi se arătă lumii, razele lui salutară o pădure de spade şi de lănci, o grămadă de trupuri care se înfruntau de la o zare la alta a Lumii Pământene.

Multe bătălii avuseseră loc pe acel Pământ, dar aceasta nu era asemenea celorlalte şi cu toţii, duşmani şi oameni liberi, îşi dădeau seama. Fiecare dintre soldaţi realiza că înfruntarea aceea ar fi hotărât destinul lumii, ştia că pe tăişul spadei lui era scris viitorul.

De când se dizolvaseră fantomele în lumina vrăjii acelei fete cu armură neagră, famminii nu mai răspundeau comenzilor şi rătăceau cu ochii pierduţi în gol.

Pentru cine era obişnuit să se bată în condiţii de zdrobitoare superioritate numerică, alături de războinici pentru care viaţa şi moartea aveau aceeaşi semnificaţie, faptul că se luptau cu arme egale era năucitor. Dar nu numai asta îi înspăimânta. Aveau o senzaţie de neputinţă, intuiau că venise ceasul la care se încheiau socotelile şi că după ziua aceea nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Şi aerul era altfel, anunţa o prevestire de moarte şi de înfrângere. Era ca şi cum natura ar fi îndreptat către soldaţii Tiranului o privire răufăcătoare.

Mare fu pe urmă groaza vrăjitorilor din rândurile duşmane, când îşi dădură seama că niciunul dintre descântecele lor nu mai avea efect. Încercară şi iar încercară de mai multe ori, înmărmuriţi de propria neputinţă, dar curând îşi dădură seama că erau din nou simpli oameni, slabi şi incapabili să se apere.

Mulţi o luară la goană, alţii luară în mâini spade pe care nu le folosiseră niciodată. În ziua aceea spiritele îi părăsiseră şi erau cu toţii în mâna războinicei în negru, care

se lupta ca o furie şi îşi croia drum spre Fortăreaţă.

Tiranul era închis în citadela lui, aşezat pe tronul uriaş, într-o sală care i se părea acum enormă. Îi fusese teamă, imediat ce simţise că este părăsit de spirite şi că i se scurge printre degete magia, departe de el. Acum însă era liniştit; ştia că ziua aceea trebuia să vină şi sosise. Nu avea de ce să se teamă. Apăruse Consacratul, aşa cum prezisese bătrânul acela cu patruzeci de ani în urmă, însă destinul era încă în mâinile lui, iar scopul final mult prea mare ca o simplă fetiţă, o jumătate-elf scăpată din ghearele morţii, să-l fi putut şterge de pe faţa pământului. Pentru a-şi duce până la capăt planul, Aster era gata de orice. Era sortit să se înfrunte cu acea războinică, dar nu era neapărat să piardă. Chiar şi fără magia lui, ştia să fie nemăsurat de puternic, pentru că le ştia pe creaturile acelei lumi şi le citea cu claritate fiecare gând şi fiecare sentiment. Ar fi luptat cu fata aceea şi ar fi învins-o, pentru a-şi realiza proiectul ambiţios.

La primul strigăt de bătălie, trupele de pe Pământurile Libere se aruncaseră asupra unui duşman dezorientat şi tulburat, iar la început păruse totul mult prea uşor. Însă armata duşmană nu era formată numai din simpli soldaţi şi din trădători, ci şi din războinici iscusiţi şi Cavaleri valoroşi. Tocmai aceştia fură cei care ieşiră numeroşi din Fortăreaţă, la scurtă vreme după primul semnal de război anunţat de corn.

Asemănători cu un nor negru, înaintară spre câmpul de bătălie, se împrăştiară peste front şi se năpustiră asupra trupelor Pământurilor Libere. Atunci căzură primii soldaţi, arşi de focul dragonilor sau răniţi de armele Cavalerilor Dragonului Negru.

Din spate se arătară Cavalerii Dragonului ai Pământului Soarelui şi ai Pământului Mării, şi lupta fu iar de la egal la egal.

În prima linie, printre ei, era Raven. Nu coborâse pe câmpul de luptă de mulţi ani, dar nu putea lipsi la ultimul act, nu putea pierde posibilitatea pe care i-o oferea soarta de a-şi recâştiga demnitatea pe care o pierduse printre catifelele Academiei şi de a se întoarce să fie războinicul de altădată. În dimineaţa aceea încălecase pe Tharser, dragonul lui, şi acum erau amândoi acolo, ca să se înfrupte din înflăcărarea regăsită a bătăliei.

Generalului Suprem zăngănitul spadelor şi clinchetul lăncilor îi răsunau în urechi ca un cântec care-i vorbea de lucruri pierdute şi îndepărtate. Simţi în gură praful şi cu un strigăt se aruncă în învălmăşeală, dezlănţuindu-se de deasupra cu dragonul lui. Raven îşi conduse oamenii cum făcea demult, ridică spada însângerată şi îi îmboldi să lupte, şi fiecare dintre soldaţi îl urmă orbeşte: toţi se convinseră că era posibilă victoria, atâta timp cât acel bărbat era cu ei. În timp ce-şi năpustea loviturile asupra duşmanului, lui Raven i se păru că nu trecuse nici măcar o zi de când luptase ultima oară, că era de ajuns o scânteie ca să fie iar cel de altădată, şi simţi că se aprinsese scânteia aceea. Multă vreme în ziua aceea Raven fu groaza duşmanului.

Dincolo de front, pe Pământurile supuse de Tiran, zorile acelea nu păreau diferite de altele. Un soare palid trimitea pământului raze agonizante şi anunţa o nouă zi de sclavie. Şi totuşi, erau unii care se uitau la soarele acela cu ochi diferiţi şi aşteptau cu nerăbdare momentul în care un singur strigăt s-ar fi ridicat din depărtări, de dincolo de Fortăreaţă, din locurile în care încă nu murise speranţa.

Aires nu se cruţase şi făcuse treabă bună. Puţin după plecarea lui Nihal şi a lui Sennar, o luase la drum împreună cu câţiva tovarăşi de încredere. Mai întâi străbătuse Pământul Focului, în căutarea unor oameni care s-ar fi putut uni rezistenţei. Apoi trecuse graniţa şi se îndreptase spre celelalte Pământuri.

Eforturile ei nu erau destinate numai recrutării altor forţe,

îi era de ajuns să vadă cum înfloreşte iar speranţa în inimile celor resemnaţi. Voia ca în ziua bătăliei decisive pe toate Pământurile care erau în sclavie să existe oameni gata să se ridice la strigătul care ar fi răsunat de la o graniţă la alta. Oameni neînarmaţi, dar hotărâţi să facă orice pentru libertate şi deci de neoprit.

Aires reuşise să adune un fel de armată, formată în cea mai mare parte din disperaţi. Rebelii făuriseră şi furaseră arme, şi creaseră maşini de război zburătoare neobişnuite. Apoi solia mult aşteptată venise. Aires rămăsese uimită că Nihal fusese cea care o trimisese, şi nu Sennar, şi înţelesese că se întâmplase ceva grav.

Dimineaţa bătăliei deci nu fu o dimineaţă oarecare pentru mulţi dintre locuitorii Pământului Focului. Se treziră devreme şi se aşezară la locurile lor, gata să atace punctele nevralgice ale puterii Tiranului.

Când strigătul străbătu ca un fulger frontul de la un capăt la altul, niciunul dintre locuitorii Pământurilor ocupate nu putu să rămână indiferent. Păru că se oprise timpul în loc. Sclavii îşi încetară lucrul şi se uitară spre cer, paznicii sclavilor, generalii şi soldaţii dislocaţi pe Pământurile ocupate se temură. Tuturor le fu clar că se întâmpla ceva, că puteri uriaşe erau pe punctul de a se dezlănţui.

Atunci Aires dădu atacul. Organizase grupuri înarmate peste tot, gata să dirijeze mânia sclavilor, şi pe fiecare dintre Pământuri erau oamenii ei pregătiţi să instige revolta. Când urletul se destrămă şi bătălia începu, mulţi dintre oamenii aceia fură martiri; reuşiră să aprindă un foc de paie, violent, însă scurt, şi fură masacraţi ca oile. Însă fiecare dintre ei, luptă până la capăt, pentru că ştia că sacrificiul unora ar fi putut determina victoria tuturor. În altă parte, în schimb, incendiul se înteţi şi se împrăştie repede. Sclavii se răsculară, cei care ani întregi suportaseră jugul lui Aster luară în mână orice unealtă care semăna cu o armă şi luptară.

Păru că lumea se răstoarnă cu susul în jos. Revolta se

răspândi pe câmpuri, în minele de cristal negru de pe Pământul Stâncilor, în întunericul permanent de pe Pământul Nopţii, până şi pe Pământul Zilelor fură unii care luptară. Însă nicio bătălie nu fu atât de grandioasă şi de sângeroasă ca aceea care se dădu pe Pământul Focului. Prin comparaţie cu aceasta, celelalte fură numai încăierări, iscate mai mult ca să ameţească duşmanul şi să-l scoată din front, în aşa fel încât armatele Pământurilor Libere să întâmpine mai puţine obstacole.

Aires şi rebelii nu le dădură soldaţilor nici măcar timpul necesar să-şi revină din spaimă şi se năpustiră asupra lor ca un fulger pe cerul senin. Mii de oameni şi de gnomi ieşiră de nicăieri înarmaţi până-n dinţi şi se aruncară mai întâi asupra fierăriilor. Îi încercuiră pe soldaţii care făceau de strajă şi rupseră lanţurile care le îngreunau încheieturile mâinilor şi gleznele semenilor lor; făcură razie de arme şi urlară că domnia Tiranului luase sfârşit, că trebuia luptat pentru recâştigarea libertăţii. Unii dintre cei care fură eliberaţi fugiră înspăimântaţi, dar mulţi luară la rândul lor armele în mână.

Apoi, pe cer răsăriră maşinile zburătoare şi începură să verse foc peste trupele duşmane terorizate şi dezorientate. În faţa tuturor, cu spada scoasă din teacă şi înroşită de sânge, se afla Aires. Era sufletul revoltei, striga ordine în gura mare şi părea transfigurată; nu mai era femeia splendidă şi senzuală pe care o admirau cu toţii, era o furie răzbunătoare.

Obiectivul final era Fortăreaţa. Rebelii nu ştiau multe, se spunea că nici măcar marii generali ai Tiranului nu cunoşteau planul acelei construcţii uriaşe. Dar asta nu fu de ajuns ca să-i oprească, erau hotărâţi să forţeze blocada, să intre în Fortăreaţă şi să distrugă tot ce întâlneau în cale.

Întreaga dimineaţă Pământul Focului fu un unic, uriaş câmp de bătălie. Soldaţii încercară să le ţină piept rebelilor

cum putură mai bine, dar situaţia era ca la un joc de şah. De ambele părţi erau numeroşi morţii şi nu exista modalitate de a opri rebeliunea.

Apoi sosi ordinul, peremptoriu şi neaşteptat:

— Duceţi-vă şi puneţi capăt acestei nebunii. Lăsaţi cotloanele palatului meu şi îndreptaţi-vă către rebeli. Exterminaţi-i. Stăpânul vostru v-o porunceşte.

Astfel, Semeion şi Dameion, Cavaleri ai Dragonului Negru, părăsiră frontul – lucru nemaiauzit, fugiră pe Pământul Focului pentru a înăbuşi revolta celor câţiva sclavi. Aires şi ai ei văzură cum înaintează cele două siluete negre când soarele trecuse de puţină vreme dincolo de zenit. Cei doi Cavaleri răsăriră din fumul negru al Thal; înaintau încet şi mişcările lor pe cer erau perfect sincronizate.

Atât rebelilor, cât şi duşmanilor le trebui puţin ca să-şi dea seama de ce se întâmpla, apoi se înălţă un glas:

— Sunteţi morţi! Sosesc domnii noştri să ne salveze şi pentru voi nu va mai fi speranţă! urlă unul dintre soldaţi.

Acum, cele două siluete erau destul de aproape ca să fie văzute. Erau identici. Aires nu-i văzuse niciodată, dar imediat înţelese cine erau. Ştia că Pământul acela era guvernat de doi gemeni, doi generali ai Tiranului, doi Cavaleri ai Dragonului Negru nemiloşi. Mulţi dintre ai ei începură să se teamă. Ea strânse şi mai tare mânerul spadei şi se puse în poziţie de atac.

Cavalerii se despărţiră şi două limbi uriaşe de foc, ieşite din gurile dragonilor, cuprinseră acel Pământ de vulcani şi transformară în cenuşă tot ceea ce întâlniră în calea lor, prieteni şi duşmani. Curajul care îi animase până atunci pe rebeli dispăru şi începu fuga. Nu erau de ajuns entuziasmul lor, armele lor şi maşinile acelea stranii, zburătoare; nici măcar o mie dintre ai lor nu ar fi reuşit să-i învingă pe vreunul din cei doi Cavaleri.

Aires rămase în picioare în mijlocul câmpului de luptă, neştiind ce să facă. În timpul acesta, Semeion şi Dameion

trasau dansuri complicate în aer şi, de fiecare dată, la sfârşitul acelor evoluţii, coborau pe pământ şi moartea venea odată cu ei. Unii fură străpunşi de spadele celor doi Cavaleri, alţii muriră în flăcările scoase de dragonii lor, arzătoare ca lava lui Thai, şi alţii fură sfâşiaţi de dragoni şi împrăştiaţi bucăţi pe câmp. Rebelii nu puteau face nimic. În faţa acelei înaintări de neoprit, chiar şi soldaţii simpli îşi regăsiră curajul şi se aruncară asupra celor care scăpaseră de furia Cavalerilor.

Aires privea uluită, înconjurată de flăcări. Vedea oameni care ardeau ca torţele învârtindu-se prin fum, sângele care uda pământul. Era posibil ca totul să se termine aşa? Era posibil ca visurile lor să se sfărâme de tăişurile spadelor celor doi Cavaleri?

Ridică spada şi, cu un urlet, se năpusti asupra unuia din ei, profitând de momentul în care acesta era mai aproape de pământ. Îl ochi pe dragon şi dădu lovitura cu toată forţa de care dispunea; înfipse spada până la mâner în crupa animalului, cu un asemenea avânt încât arma se frânse şi rămase înfiptă în carne. Dragonul se răsuci şi căzu la pământ, cu un răget de durere. Cavalerul se întoarse spre Aires şi multe priviri, prietene şi duşmane, se opriră asupra ei.

— Doar frica ne poate învinge! urlă Aires. Glasul ei era de nerecunoscut. Bărbaţii adevăraţi nu fug, bărbaţii adevăraţi luptă! urlă iar. Întoarceţi-vă şi luptaţi, nimic nu e pierdut atâta timp cât mai există viaţă!

Chipul, impasibil până atunci, al Cavalerului zâmbi cu milă.

— Te-ai hotărât deci să mori, zise liniştit, apoi scoase o spadă înspăimântătoare, înţesată de ghimpi şi împânzită de rune răufăcătoare.

Aires îi răspunse cu un hohot de râs.

— Mai curând m-am hotărât să lupt până la capăt, zbieră.

Aruncă spada care era acum inutilizabilă.

— Vrei să te baţi cu mâinile goale?

— Mă voi bate cu tine cu orice preţ, chiar şi cu mâinile goale, pentru că există o armă pe care nu mi-o poţi lua, şi aceasta este hotărârea mea, răspunse Aires.

Cavalerul nu-i lăsă timp să sfârşească de vorbit. Îl obligă pe dragonul rănit să arunce asupra ei o flacără, dar fu slabă, deoarece animalul suferea.

Aires reuşi să se ferească de ea şi în clipa aceea văzu la picioarele ei cadavrul unui soldat, şi lângă el o spadă. O luă.

Cavalerul sări la pământ şi se repezi la ea, obligând-o să se retragă. Multe răni însemnau deja corpul femeii şi în sfârşit o lovitură îşi atinse ţinta. Aires căzu rănită la un braţ. Rămase pe jos, dar găsi putere să zbiere la ai ei, care se opriseră să se uite la ea în mijlocul câmpului de bătălie:

— Luptaţi-vă, idioţilor! Suntem aici pentru a câştiga şi pentru a ne relua libertatea pe care o meritǎm!

O altă lovitură o ajunse la o mână. Aires se ridică şi, cu un răcnet, începu iar să atace. Atunci, oamenii ei se treziră şi se năpustiră iar asupra duşmanului. Îl atacară în masă pe celălalt Cavaler al Dragonului, fără să le pese că mulţi dintre ai lor mureau înainte să fi putut îndrepta spre el măcar o singură lovitură. Câţi cădeau, tot atâţia erau gata să lupte. Curând îl înconjurară pe Cavaler, imobilizându-l la pământ.

Aires continua să se bată. După zgomot înţelese că bătălia începuse iar şi zâmbi, în timp ce duşmanul ei o făcea bucăţi cu mii de tăieturi mici şi lovituri bine ţintite. Foarte probabil că aveau să moară cu toţii, de mâna celor doi blestemaţi. Dar ce altă cale aveau? Nu puteau face altceva decât să se sacrifice pentru ceea ce le fusese crezul. Oricum, nu ar fi fost o moarte inutilă, pentru că acum cei doi Cavaleri erau ocupaţi cu ei şi deci nu erau pe front, ca să împiedice trupele. Nihal ar fi putut intra în pântecele Fortăreţei şi l-ar fi putut înjunghia pe Tiran. Moartea lor ar fi însemnat salvarea multora.

39
RĂZBOIUL DINTRE IDO ŞI DEINOFOR

Ido trebuia să o ducă la loc sigur pe Soana; acum, când fusese evocat descântecul, vrăjitoarea era o femeie oarecare, fără apărare. Însă gnomul se codea să plece şi să o lase pe Nihal dincolo de front, singură, în faţa Fortăreţei şi în dezolarea Pământului cel Mare, unde curând s-ar fi repezit şiruri întregi de duşmani hotărâţi să-i împiedice intrarea în locuinţa suveranului lor.

— Nu te teme pentru mine, ştiu ce fac. Soana nu poate rămâne aici şi tu trebuie să duci la capăt o bătălie, îi zise Nihal maestrului ei.

Ido o urcă pe Soana pe crupa lui Vesa şi zbură de acolo. Ştia că destinul elevei lui era legat de cel al Tiranului, că Nihal era sortită de multă vreme să treacă pragurile acelui palat şi să se înfrunte cu el.

O lăsă pe vrăjitoare mult dincolo de front, unde era clar că se afla în siguranţă. Când îşi luă rămas-bun, înţelese cât de greu trebuia să fie pentru ea să aştepte neputincioasă sfârşitul acelei zile.

— Mulţumită tuturor lucrurilor pe care le-ai făcut în aceşti ani suntem noi acum aici, îi spuse înainte de a o saluta.

Vrăjitoarea lăsă câteva clipe capul în jos, apoi se uită iar la el.

— Îl vei căuta pe Deinofor? întrebă.

— Da, şi voi încheia pentru totdeauna povestea asta.

Soana îi mângâie o mână.

— Fii atent!

Ido coborî viziera coifului şi ridică spada în semn de salut.

— Ne vedem diseară, spuse şi se ridică în zbor.

Gnomul începu imediat să-l caute pe duşmanul lui, dar Deinofor nu se arătă multă vreme. Ido se ocupă de soldaţi

simpli şi de Cavaleri minori. Nu pregetă şi luptă din toate puterile. Amintindu-şi de ultima lui greşeală tragică, nu-şi pierdu cumpătul nicio clipă şi nu numai o dată îi veni în ajutor unui tovarăş aflat în încurcătură, dar teama creştea. Aceea era ultima posibilitate pe care o avea de a-şi încheia socotelile cu Deinofor. Continuă să lupte şi, pe măsură ce orele treceau şi sângele se acumula pe spadă, era din ce în ce mai nerăbdător să vadă silueta stacojie a adversarului lui profilându-se la orizont, pe cenuşiul opac al norilor din dimineaţa aceea.

Ido fu dintre cei mai buni pe câmpul de luptă şi reuşi să câştige teren, într-atât încât i se alătură iar lui Nihal. O văzu de departe, pe când zbura deasupra câmpului şi se bătea împreună cu Oarf. Era absorbită de misiunea ei, cu privirea îndreptată spre Fortăreaţă.

Gnomul reuşi să se apropie în zbor de jumătate-elf. Soarele era sus, aproape la zenit, şi Ido văzu că trupele lor pătrunseseră o bucată bună în Pământul cel Mare. Fortăreaţa se ridica în faţa lor mai impunătoare ca niciodată.

— Văd că ai făcut treabă bună, îi spuse lui Nihal, profitând de o pauză.

O auzi cum gâfâie pe sub coif şi se îngrijoră. Nu putea fi numai oboseala, Nihal avea o mare rezistenţă când lupta.

— După cum vezi, mă descurc mai bine fără tine, spuse ea cu un hohot de râs, apoi începu iar să gâfâie. L-ai învins pe Deinofor?

— Nici măcar nu l-am văzut, răspunse Ido.

— Ai renunţat?

Gnomul îşi şterse sângele şi sudoarea de pe frunte.

— Nu spune tâmpenii, aştept numai să se arate.

Imediat ce soarele trecu de zenit, vestind începutul după-amiezii, Deinofor se arătă pe câmpul de luptă. Dintr-odată, Ido văzu că se ridică fum în faţa lui şi mulţi soldaţi fugiră cuprinşi de panică. Un grup de oameni se despică şi gnomul se trezi în faţa impunătorului dragon care-i tăia drumul. Pe

crupa animalului, se afla înflăcărată armura roşie a duşmanului lui. Sosise ceasul.

— După cât se pare, suntem la ultimul act, zise Deinofor.

Ido tăcu. Sângele i se urcă la tâmple şi privirea îi zbură la braţul Cavalerului. În locul mâinii pierdute era un braţ mecanic, al cărui metal licărea în lumina palidă a soarelui.

— De data asta nu mă voi mulţumi cu nimic mai puţin decât cu viaţa ta, adăugă Cavalerul Dragonului Negru.

— Să nu crezi că e altfel în ce mă priveşte, răspunse Ido.

Ridică spada în semn de salut şi tot la fel făcu şi Deinofor.

Se năpustiră unul spre altul şi se ridicară la cer făcând spadele să cânte.

Mai întâi se cercetară, şi tot aşa făcură şi dragonii care, precum Cavalerii lor, simţeau fatalitatea înfruntării. Ido şi Deinofor îşi încrucişară spadele, împletiră arabescuri complicate de parări şi atacuri printre scânteile care ţâşneau la atingerea armelor. Dragonii îşi contractau şoldurile şi se dădeau în lături pentru a se feri de lovituri, iar Cavalerii se contorsionau în şa din cauza forţei loviturilor şi eficienţei mişcărilor de apărare.

Ido observă imediat că ciudatele licăriri care-i luminau armura lui Deinofor erau stinse şi spada lui strălucea numai datorită reflectării luminii de după-amiază. Aşadar, o vrajă făcuse de neînvins acea spadă şi acea armură, însă Nihal o destrămase cu ritualul ei.

Se luptară mult timp, fără ca vreuna din loviturile lor să-şi fi atins ţinta: păreau că se distrează, să se urmărească şi să se ferească cu spadele, aproape ca şi cum s-ar fi jucat. Apoi Ido făcu o fentă şi o lovitură atinse armura lui Deinofor; izbitura fu destul de viguroasă şi platoşa se zgârie. Cei doi se desprinseră.

Ido izbucni într-un hohot de râs, în timp ce încerca să-şi tragă sufletul.

— Astăzi nu ai niciun fel de drăcovenie magică de partea ta, spuse.

Arătă spre metalul lovit.

Deinofor îşi trase sufletul.

— Fireşte, asta nu mă va împiedica să-ţi iau capul.

Se aruncă violent asupra lui Ido şi începu iar lupta.

Dedesubtul lor bătălia era vijelioasă, mii de oameni cădeau pentru a forţa porţile grele ale fortăreţei sau pentru a le apăra, dar pentru cei doi Cavaleri nu exista decât cerul şi duşmanul. La fiecare înfruntare cu Deinofor, Ido vedea cum vine peste el tot trecutul lui, cu alaiul lui de fantome şi remuşcări. Se gândea la fratele său Dola, la mulţimea de duşmani pe care îi învinsese şi la Tiran, la moştenirea oribilă pe care i-o sădise în inimă şi la tot ceea ce îi luase, pe tatăl lui, pe fratele lui mai întâi de toate. Îşi intensifică atacurile, dar ştia că adevăratul duel încă nu începuse.

Pe urmă, când Ido nu se aştepta, mâna mecanică a lui Deinofor îl înşfăcă cu putere şi hotărâre, în timp ce îi căuta ochiul rămas.

Ido se apără cu o lovitură frontală. Mâna mecanică lăsă strânsoarea, dar luă cu ea o fâşie de piele. Gnomul văzu iar totul roşu, ca în ziua în care chiorâse. Înspăimântat, se ghemui pe Vesa şi fugi.

De data asta, Deinofor fu cel care hohoti.

— Văd că îţi aminteşti ziua aceea, Ido. Nici eu nu o pot uita, pentru că înainte nimeni nu reuşise să-mi facă nici măcar o zgârietură, pe câmpul de bătălie. Tu ai fost primul şi de aceea nu te voi putea ierta niciodată, până când nu te voi fi făcut bucăţi şi nu voi fi răscumpărat mâna pe care mi-ai furat-o. De aceea te urăsc, şi pentru că ai trădat.

Ido încercă să-şi revină din durere şi îşi şterse sângele care-i curgea pe faţă şi îi înceţoşa vederea. Deinofor ridică spada în faţa lui şi se aruncă asupra lui.

Începură să lupte cu mai multă însufleţire. Multe lovituri îşi atingeau ţinta de ambele părţi şi armurile se umplură de zdrelituri. Ido reuşi să-l rănească profund pe Deinofor într-o parte, în punctul în care platoşa se prindea de partea de jos a armurii. Adversarul răspunse lovindu-l cu putere în braţ.

Istoviţi se descleştară încă o dată. Rămaseră o vreme să se cerceteze, cu ură şi admiraţie, şi se bucurau în sufletul lor, pentru că adversarul pe care îl aveau în faţă era ieşit din comun.

— Adevăraţii războinici se înfruntă pe pământ, zise Deinofor, şi-şi băgă spada în teacă. Îţi propun să continuăm încleştarea fără dragoni.

Ido încuviinţă şi la rândul lui îşi băgă spada în teacă; îl stima prea mult pe adversarul lui pentru a-l suspecta de vreun truc şi de faptul că Deinofor intenţiona să profite de pauza aceea pentru a-l lovi.

Aleseră un loc izolat, departe de larma bătăliei. În timp ce se pregăteau să continue duelul, Ido trebui să admită cu mânie că bărbatul acela era un adevărat Cavaler. Ştia cum să se poarte pe un câmp de bătălie şi, cu toate că era războinic în armata Tiranului şi era nemilos, avea un cod personal al onoarei.

— Nu cred că ar fi mulţumit de tine căpitanul tău. Aveai ocazia să mă răpui pe la spate şi nu ai făcut-o, spuse Ido, în timp ce-şi ştergea spada de sânge.

— Domnul meu ştie cum este plămădit acest servitor al lui, niciodată nu m-ar pune să nu-mi respect crezul. Mă cunoaşte mai bine ca oricine.

Ido zâmbi.

— Cum poţi sta în armata aceea de bestii? Tocmai tu care ai luptat în rândurile noastre. Îmi amintesc de tine, Debar.

Deinofor murmură.

— Şi eu îmi amintesc de tine şi de învăţăturile tale patetice.

— Învăţăminte pe care le foloseşti şi acum, după cât am putut vedea, replică Ido.

Deinofor se întoarse brusc.

— Crezi că armata ta e mai brează? Nu i-ai văzut pe oamenii tăi cinstiţi aruncându-se asupra famminilor fără

apărare şi zăpăciţi, şi râzând în timp ce-i făceau fărâme? Ţi se pare un comportament de războinic?

Era adevărat. Imediat ce soldaţii Pământurilor Libere îşi dăduseră seama că famminii nu mai erau o ameninţare, mulţi se aruncaseră asupra lor pentru a-i măcelări. Ido încercase să-i împiedice, a-i ucide pe famminii acum când erau fără apărare era o laşitate, inutilă şi plină de cruzime, dar măcelul continuase.

— Nu ştii să răspunzi la asta, nu-i aşa, Ido? continuă Deinofor. L-ai părăsit pe Stăpânul nostru pentru a te alătura acestei lumi care se târăşte în noroi.

— Eu am fugit de sălbăticia Tiranului, de un monstru care mă obliga să masacrez nevinovaţi, izbucni Ido. Tu lupţi pentru cel care ne ia orice speranţă.

— Lupt pentru singurul care poate da speranţă acestei lumi, răspunse Deinofor. Şi spun asta pentru că mi-a vorbit şi m-a scos din greşeala în care rătăceam. Mi-a arătat calea salvării. De ce pământul acesta nu a atins niciodată pacea, Ido? Te-ai întrebat?

— Atâta timp cât vor fi oameni ca monstrul acesta pentru care lupţi, nu va putea fi pace niciodată.

Deinofor nici nu luă în seamă cuvintele acelea.

— Pentru că oamenii de pe lumea asta nu sunt în stare să se conducă, pentru că, lăsaţi în voia lor, nu fac altceva decât să se ucidă. Ura şi meschinăria oamenilor fură cele pentru care lupţi acum ca să-mi iei totul. Au fost chiar tovarăşii mei de arme, persoanele care mă văzuseră crescând, cei care au violat-o pe sora mea şi mi-au linşat familia. Eu m-am salvat prin miracol. Am rătăcit prin mii de ţinuturi, am fugit de mine însumi şi de ceea ce fusesem, fără să mai am nimic în care să cred, şi când am ajuns la limita disperării am fost luat prizonier de Tiran. El mi-a dezvăluit totul. Mi-a povestit despre Războiul de Două Sute de Ani, despre falsa pace a lui Nammen, de ura care străbate aceste tărâmuri dintotdeauna. Mi-a spus că se va termina totul odată cu el. Când cele Opt Pământuri vor fi

supuse cu toatele numai lui, va fi pace şi dreptate peste tot. De aceea am părăsit armata voastră, ca să intru în Lumina Lui. Şi de aceea te voi bate, Ido, pe tine care ai trădat.

Îşi scoase coiful şi Ido îl recunoscu pe cel care fusese soldat alături de el, cu părul ondulat, ochii cenuşii şi gânditori. Nu se schimbase mult, avea chipul mai matur şi mai tulburat, dar era acelaşi de odinioară. Şi Ido îşi scoase coiful şi-şi arătă cicatricea care-i brăzda jumătate de faţă. Deinofor scoase sabia din teacă şi gnomul nu fu destul de pregătit. Lama inamică îl răni la un picior. Căzu în genunchi şi Deinofor îşi ridică arma, gata să-i dea lovitura de graţie. Dar Ido nu era învins şi bătălia reîncepu. Lovi în plin de alte două ori şi Deinofor începu să piardă mult sânge. Amândoi căzură la pământ şi înfruntarea începu şi mai aprigă, dar erau de acum extenuaţi, răniţi şi obosiţi.

— Îi poţi înşela pe toţi ceilalţi cu această povestioară edificatoare a ta, începu Ido, dar nu pe mine. Eu am luptat alături de Tiran şi ştiu ce motive îi mână pe aliaţii lui. Pace? Armonie? Mai curând răzbunare. Şi eu am rămas în slujba lui pentru a-mi sătura dorinţa de a ucide, pentru că erau mereu bătălii noi de dus, noi duşmani de învins şi sânge cât cuprinde. Tu nu o faci pentru altceva.

Deinofor se aruncă iar asupra lui. Loviturile lor erau acum şovăielnice, dar lupta ajunsese la culme. Pe neaşteptate, fiecare din cei doi reprezenta pentru celălalt ceea ce încercase să îngroape în fundul sufletului, şi luptau pentru a supravieţui.

— Tu nu eşti demn să mă judeci pe mine şi nici pe Stăpânul meu, zise Deinofor în vâltoarea duelului, lovindu-l pe Ido în piept.

Gnomul căzu la pământ, dar armura atenuase lovitura. Deinofor fu printr-o săritură deasupra lui şi încercă să-i dea lovitura finală. Ido o evită rostogolindu-se pe o parte.

— Încetează să-ţi spui minciuni, izbucni gnomul, şi văzu iar cum străluceau ochii adversarului lui.

— Taci, îl somă Deinofor.

Ido se ridică în picioare; durerea din piept era groaznică şi trebui să se sprijine în spadă.

— Tu eşti cu Tiranul numai pentru a te răzbuna, urmă, restul sunt aiureli, şi ştii asta. Câţi nevinovaţi ai ucis? Crezi că eşti altfel decât cei care ţi-au asasinat familia?

Ido văzu cum îndoiala îşi croia drum în ochii rivalului şi înţelese că atinsese punctele cheie, dar curând licărirea aceea de nesiguranţă fu năpădită de ură. Deinofor luă iar spada în mână şi năvăli peste gnom.

De acum nu mai era un duel, era aproape o încăierare, o luptă fără reguli. Mişcările celor doi erau dezordonate şi aproape nicio lovitură nu mergea la ţintă. Ido se sili să lupte cu mai multă convingere şi, când văzu mânerul spadei, strâns în mâna însângerată, dintr-odată îşi aminti tot ceea ce îl adusese pe câmpul acela de luptă, anii de război şi senzaţia că nu ar fi putut răscumpăra răul făcut. Regăsi motivele care îl determinaseră să-l înfrunte pe Deinofor. Trebuia să-şi afirme alegerea, imperativul moral care îl salvase când părăsise trupele Tiranului. Strânse mâna pe garda spadei şi începu din nou să lupte, cu ultimele puteri care-i mai rămăseseră. Revenirea lui îl ului pe Deinofor, care se retrase nepregătit.

Ido văzu comportamentul adversarului schimbându-se sub ochii lui. Părea că forţele lui se epuizaseră, că se simţea deja învins şi pierduse dorinţa de a lupta, cu toate că era în avantaj. Pe furiş, o lovitură îl atinse pe Deinofor în burtă, pe sub armură, acolo unde şi altădată spada lui Ido îşi făcuse loc uşor, dar de data asta lama se înfipse în adâncime şi Cavalerul căzu la pământ.

Ido se uită cum sângele duşmanului băltea ţărâna şi se întindea încet într-o pată roşiatică şi înţelese că îl doborâse. Simţi, amar, gustul victoriei.

— Ai încetat să lupţi… murmură Ido, în timp ce-şi trăgea sufletul. Îşi dăduse seama că Deinofor nu se mai apărase. De ce te-ai lăsat omorât?

Deinofor respira cu greutate şi încercă un zâmbet.

— Nu-i nimic de zis, m-ai răpus. Dar sunt fericit că ai fost tu, voi muri de mâna celui mai puternic Cavaler de pe câmpul de bătălie.

Gnomul văzu cum Deinofor închide ochii şi cade la pământ terminat. Când auzi că duşmanul lui încetase să mai respire, fără să ştie de ce, începu să plângă. Plângea pentru Deinofor, pentru fratele lui, pentru război şi pentru sângele vărsat. Apoi se lăsă întunericul peste el şi peste lacrimile lui.

40
RĂZBOIUL DINTRE NIHAL ŞI ASTER

Când Ido plecase, Nihal se retrăsese pentru a fi cât mai aproape de graniţă şi începuse să lupte, mai întâi singură, apoi înconjurată de trupele Pământurilor Libere, care între timp străpunseseră linia frontului.

Se apropia din ce în ce de Fortăreaţă. La un moment dat, ridică privirea şi îşi dădu seama că fortăreaţa Tiranului se afla deasupra ei. Nihal nu o văzuse niciodată atât de aproape: era neagră, o îngrămădire de turnuleţe, statui şi ornamente monstruoase. Trupele luptau printre tentaculele ei uriaşe, ce se întindeau ameninţătoare către unul dintre Pământurile Lumii Pământene. Ca toate lucrurile îngrozitoare, construcţia era de o frumuseţe neliniştitoare: acoperişul era ascuţit şi atingea cerul într-un vis de dominaţie fără capăt, în timp ce baza era largă şi masivă. Duşmanii ieşeau cu miile din tentacule şi din pasajele secrete, dar mulţi dintre ei erau fammini care rătăceau dezorientaţi pe câmpul de luptă pentru ca pe urmă să fie masacraţi.

Câteva secunde Nihal rămase cu ochii la cer, subjugată de măreţia acelei construcţii, de senzaţia de mister întunecat pe care o emana, împreună cu o aşteptare încărcată de ameninţare. Apoi îşi reveni şi începu iar să lupte. Puterea amuletei îi tăia respiraţia în gât. Nihal simţea cum se scurgeau energiile din cele opt pietre ale talismanului, care încet-încet se întunecau din ce în ce mai mult.

Se lupta cu curaj şi cu avânt, pe crupa lui Oarf, în timp ce vedea cum Fortăreaţa ia proporţii şi porţile care o închideau se apropie.

În cele din urmă, când după-amiaza îşi întinsese degetele pe câmpie, Nihal ajunse cu un drapel la adăpostul porţilor

negre.

Soldaţii luară un berbec şi începură să doboare porţile; poate odată existase o vrajă care înlănţuia zăvoarele, dar acum erau numai două bucăţi grele de lemn care cedau sub loviturile berbecului. Nu le trebui mult ca să le învingă rezistenţa şi căzură la pământ cu o bufnitură.

Nihal ridică spada.

— Înainte! urlă cu toată suflarea pe care o mai avea în trup.

In clipa aceea se gândi la Seferdi, la poarta lui şubrezită, şi se bucură la gândul că îi restituia Tiranului o parte din răul pe care-l provocase oraşului.

Clipa aceea de neatenţie riscă să-i fie fatală.

Un duşman, în spatele ei, ţintea cu arcul, poate inconştient de faptul că, odată cu gestul acela, era pe punctul de a hotărî soarta războiului.

Raven, ocupat să restabilească liniştea în mijlocul învălmăşelii înflăcărate, văzu arcul îndepărtat ţintind singura lor speranţă şi nu ezită. Se aruncă în direcţia săgeţii şi se puse în drumul ei.

Nihal avu timp numai să se răsucească şi să vadă săgeata destinată ei cum trecea cu uşurinţă prin platoşa Generalului Suprem şi i se înfigea în piept. Jumătate-elful înţelese ce se întâmplase şi rămase nemişcată să privească moartea unui vechi duşman care îi salvase viaţa. Ironia sorţii, cel care-i deschisese drumul fusese tocmai cel care în trecut făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a i-l închide.

— Du-te! zise Raven, înainte de a cădea de pe dragon şi de a se rostogoli la pământ.

Fu ultimul ordin al Generalului Suprem şi Nihal se supuse. Se întoarse spre porţile străpunse şi se aruncă înăuntru cu un urlet, pe crupa lui Oarf, urmată de mulţi bărbaţi.

Interiorul Fortăreţei era invadat de întuneric. Nihal se trezi pe un coridor cu boltă ascuţită, atât de mare încât Oarf putea trece fără probleme prin el. Îl străbătură într-o

linişte absolută, ca şi cum acel imens palat ar fi fost nelocuit.

Nihal nu auzea nimic, cu toate că vraja îi ascuţise simţurile. Şi totuşi, Tiranul trebuia să fie acolo: nu erau căi de fugă, câmpia era invadată de armate. Multă vreme, Nihal şi bărbaţii care intraseră cu ea nu auziră nimic altceva decât zgomotul paşilor lor pe pardoseală. Apoi, de departe, se auziră paşi grăbiţi. Străji care se apropiau.

Nihal mânui spada în faţa ei. Curând, sala se umplu de nenumărate creaturi monstruoase, dintr-o rasă nedefinită. Semănau cu famminii, dar erau mai mici, spâni şi foarte slabi; pielea roşiatică se întindea pe oasele lor neobişnuit de lungi. Erau înarmaţi şi se aruncară asupra duşmanului fără ezitare. Tiranul trebuie să le fi dat viaţă acelor slugi fără să folosească magia, prin încrucişare de rase sau prin intermediul vreunei alchimii.

Înfruntarea de pe coridor fu lungă şi sângeroasă. Nihal luptă cu spada, în timp ce Oarf se arunca cu forţa maxilarelor lui peste fiinţele acelea deşelate, şi totuşi incredibil de puternice şi înverşunate. Parcă nu se mai termina; imediat ce era doborât un rând, pe dată era un altul gata să se sacrifice.

La un moment dat, Nihal înţelese că venise momentul să înainteze cu Oarf. Aşa că avansă atât cât să lase în urma ei soldaţii, apoi îi ordonă dragonului să scuipe foc. O cale pavată cu trupuri arse se deschise în faţa ei.

— Cine poate să mă urmeze! urlă şi reuşi să forţeze blocada cu unii dintre ai ei.

Se îndepărtară şi pătrunseră într-o sală mare. Era absolut goală şi mai întunecată decât coridorul. Însă pereţii străluceau de o lumină sinistră: cristal negru.

Nihal şi ai ei începură din nou să înainteze. Fură atacaţi de o grămadă de fiinţe din acelea dezgustătoare, dar Oarf îi împrăştie cu flăcările.

Trecură prin coridoare şi prin încăperi identice şi goale cu toatele, şi se treziră undeva într-un spaţiu deschis. Trebuia

să fie o arenă. Într-adevăr, într-un colţ, erau rastele uriaşe pentru arme, acum golite, şi numeroşi butuci ale căror lanţuri erau atât de masive încât puteau imobiliza dragoni.

Nihal se ridică în zbor cu Oarf, în speranţa de a zări locul în care se ascundea Aster, dar nu era nimic care să o ajute să se orienteze. Pe o parte a arenei se ridica corpul turnului central al Fortăreţei, străpuns de o multitudine de ferestre, dintre care multe luminate. Erau dispuse neregulat, aproape la întâmplare. Construcţia aceea avea aerul unui fel de labirint.

Nihal începu să coboare. Atunci, privirea îi căzu pe o ridicătură îndepărtată de Fortăreaţă. Nu era înaltă, ci teşită, şi în parte părea să se cufunde în măruntaiele pământului. De o parte şi de alta se deschideau ferestre înguste, închise cu zăbrele grele. Temniţe. Nihal simţi o tresărire în inimă. Sennar putea fi acolo. Sennar era acolo!

Vru să se ducă într-acolo să-l caute, dar se abţinu. Promisese să ducă misiunea până la capăt. A-l salva pe Sennar şi a nu-l doborî pe Tiran ar fi fost inutil, în lumea lui Aster nu era loc pentru ei doi. Trebuia să-l găsească pe blestematul acela cât mai curând.

Imediat ce Oarf se lăsă pe pământ, Nihal se uită în jurul ei şi îşi dădu seama că dragonul nu ar fi putut intra în încăperile care erau în faţa lor; întrezărea doar deschizături mici, de dimensiunea oamenilor sau ceva mai mari.

— Trebuie să te părăsesc aici, nu mă mai poţi urma, spuse după ce se întorsese spre Oarf. Dragonul răspunse cu un răget de refuz, dar Nihal îi mângâie botul. Luptă aici, ţine străjile pe loc, şi aşa îmi vei fi de ajutor. Ne vom vedea când mă voi întoarce victorioasă, spuse ea şi, pentru prima oară de când se cunoştea cu dragonul, îl sărută timid pe bot. Apoi se îndreptă spre una dintre uşi.

Mai erau cu ea câţiva oameni, dar puţini. Traversară multe saloane, camere înţesate de cărţi, săli de arme; părea că mergeau în cerc, fără să întrevadă ţinta. Din când în când, câte o santinelă încerca să le taie drumul, dar Nihal

o elimina fără greutate. Unii dintre soldaţii ei rămaseră să lupte în urma ei, alţii se prăbuşiră în încăierări.

Timpul se scurgea implacabil şi, când jumătate-elful se uită afară pe una dintre ferestre, îşi dădu seama că era aproape seară. Trebuia să acţioneze repede. Când ar fi apus soarele, ar fi luat cu el orice speranţă.

Durerea care îi cuprindea pieptul începuse să se împrăştie în tot corpul şi o oboseală adâncă punea stăpânire pe ea; pietrele talismanului erau din ce în ce mai întunecate.

Nu înainte de a fi îndeplinit ceea ce trebuie. Nu înainte de a-l fi revăzut şi salvat.

Ajunse în cele din urmă, într-o sală uriaşă, înaltă de zeci de coţi şi nesfârşit de lungă, atât încât peretele opus nu se vedea. Era plină de cărţi; pe multe dintre ele Nihal le văzuse, dar multe altele erau necunoscute. Unele erau în dialecte care nu se mai foloseau, scrise cu simboluri magice şi trasate cu rune de moarte, aducătoare de nenoroc.

Biblioteca. Aici îşi construise Tiranul vraja şi puterea lui.

Nihal începu să rătăcească printre rafturi, în căutarea ieşirii, dar nu o găsi şi sfârşi prin a se învârti în cerc. Când, pentru a nu ştiu câta oară, se trezi în punctul de plecare, scoase un strigăt şi se aruncă cu spada asupra primului raft pe care îl avea în faţă. Un noi de foi şi de aşchii de lemn o învălui, în timp ce ea îşi continua distrugerile, până când auzi un strigăt şi se opri.

La picioarele ei, tremurând, era un bărbat slab şi scofâlcit, care-şi strângea genunchii în braţe.

— Nu mă ucide, nu mă ucide! repeta cu un glăscior strident şi servil. Nu am făcut nimic!

Refrenul acela absurd şi văicăreala din vocea omului o scoaseră din fire. Nihal ridică spada asupra lui, dar acela i se agăţă de genunchi.

— Cruţă-mă! urlă.

Nihal îl îndepărtă cu piciorul.

— Unde-i stăpânul tău?

Acela dădu terorizat din cap.

— Eu… eu nu ştiu…

— Unde-i Tiranul? zbieră Nihal, pe când îi punea spada la gât. Spune-mi sau te omor.

— În sala tronului! răspunse imediat creatura.

— Idiotule! Nu ştiu unde se află sala tronului. Arată-mi drumul! urlă iar Nihal.

Omul ridică o mână şi arătă într-o direcţie, spre capătul sălii; tremura convulsiv.

— A-c-c-olo în f-f-f-fund sunt laboratoarele… d-dacă t-t-treci de ele găseşti nişte scări. Înghiţi. Urcă d-d-douăzeci de trepte şi vei găsi ceea ce c-c-cauţi.

Nihal alergă în direcţia arătată. Îi trebuiră câteva minute pentru a traversa biblioteca, dar în sfârşit pătrunse într-o altă încăpere, mai îngustă. Întunericul era dens şi domnea un miros insuportabil de stătut şi de mucegai, alături de cel dulceag al putreziciunii. Laboratoare. Acelea erau laboratoarele.

Nihal începu să tremure, pentru că îşi închipuia ce putea fi ascuns în locul acela. Numai când ochii i se obişnuiră cu întunericul putu vedea limpede. Locul acela îi aminti cocioaba lui Reis. Din tavan atârnau ierburi de tot felul, iar rafturile erau pline de cutii ciudate şi de recipiente albe de porţelan. Nihal înaintă încercând să nu se uite, pentru că era deja sătulă de grozăvii, dar curând fu năpădită de mirosul de sânge. Atunci îi văzu. Erau trupuri secţionate, vase pline de organe şi de carne sângerândă. Erau ciudate creaturi în lanţuri, dintre care unele încercară să se îndrepte spre ea imediat ce o văzură, şi încrucişări de rase, membre sfâşiate, experimente monstruoase. Nihal nu putu să nu se gândească la Buruiană. Deci de acolo provenea.

O cuprinse ura şi paşii ei deveniră din ce în ce mai repezi, până când se transformară într-o goană precipitată. Alergă cât putu de repede, cu pieptul în flăcări, şi când văzu scările i se părură salvarea. Se năpusti pe ele şi începu să le urce cu paşi mari.

Unde eşti, blestematule, unde eşti?

Urcuşul i se păru interminabil şi, după puţin, trebui să se oprească pentru că îi lipsea aerul. Durerea crescuse şi Nihal se ghemui pe scări. Privi talismanul şi văzu că acum două pietre erau negre. Timpul trecea implacabil şi ea nu putea să-şi permită luxul să întârzie.

Nu numai Tiranul o aştepta, ci şi Sennar. O clipă, imaginea vrăjitorului se suprapuse cu grozăviile pe care le văzuse în laborator, dar Nihal goni repede gândul acela. Trebuia să se ridice şi să continue. Se sculă, dar îi lipsea suflul.

În cele din urmă, ajunse în sală. Se odihni o secundă, în timp ce inima începea să-i bată mai tare. Simţea o prezenţă în locul acela. Era cineva. Aster.

Nihal se uită în jurul ei. Era un salon extrem de mare cu bolta ogivală, împărţit în cinci nave de nişte coloane atât de mari încât trei oameni nu ar fi fost de ajuns să le cuprindă baza cu braţele. Nu existau decoruri, nu existau statui, nici basoreliefuri, numai pereţi imenşi goi şi măreţia unor vele uriaşe pe tavan.

Nihal se simţi foarte mică. Acum însă, simţea clar emoţia care năpădea interiorul: era disperare, o disperare atât de adâncă încât nu existau cuvinte pentru a o descrie, şi pe urmă era singurătatea, zdrobitoare.

— De ce amâni, acum când ai ajuns?

Nihal simţi cum îi explodează inima în piept. Era el. Însă glasul nu era cel la care se aştepta. Aster trebuia să fi fost bătrân, dar acela nu era glasul unui bătrân; părea o voce de femeie sau de copil. Nihal se ridică în picioare şi îndreptă spada în faţa ei.

Începu să înainteze în sală; zgomotul paşilor ei făcea ecou printre pereţii goi.

Traversă două nave şi ajunse în cea din mijloc, largă cel puţin de treizeci de coţi. Capătul îi era întunecat, dar Nihal ştia că el era acolo. Înaintă iar şi încet-încet, întunericul fu

împrăştiat de o lumină slabă. Nihal zări conturul unui tron foarte înalt.

— Nu mai are rost să-ţi fie frică, acum când ai ajuns aici, spuse iar glasul.

— Eşti Aster?

Nihal se opri. Acum era liniştită, nu mai simţea ură, ci doar o groază subtilă şi îngheţată.

— Da, zise glasul.

El era. În sfârşit.

— După ce m-ai urât în tot acest timp, nu vrei să mă vezi? întrebă Tiranul.

Nihal înaintă şi începu să distingă silueta aşezată pe tron. Era nespus de măruntă, o jumătate de om. Poate un gnom? Silueta se ridică şi făcu câţiva paşi în faţă, până când se află în conul de lumină proiectat de un geam din spatele tronului. Nihal îngheţă şi spada îi tremură în mână.

În faţa ei era un copil de o frumuseţe neliniştitoare. Poate să fi avut cel mult doisprezece ani. Purta o cazacă neagră lungă, cu un guler amplu şi un ochi albastru pictat pe piept; o tunică de vrăjitor. Ochii îi străluceau de un verde smarald, şi părul lui era de un albastru adânc, ondulat, cu câte o buclă inegală care-i cobora pe frunte. Pe sub perdeaua aceea de culoarea nopţii, răsăreau două urechi ascuţite.

— Aster, unde eşti? întrebă Nihal cu glasul frânt de teamă, neîndrăznind să se uite dincolo de copil.

— Sunt aici, eu sunt, răspunse liniştit micul vrăjitor.

— Ce i-ai făcut, monstrule, acestui copil! zbieră Nihal.

Copilul se întristă.

— Dar cum, Nihal, nu te-ai simţit întotdeauna singură? Nu ţi-a fost greu să fii ultima din rasa ta? Ar trebui să fii bucuroasă că mă vezi… Zâmbi. Nu mai eşti singură, Nihal, şi eu sunt o jumătate-elf.

Nihal se retrase îngrozită. Nu putea fi aşa.

— Aster este un bătrân, domneşte de patruzeci de ani.

— Sunt mai bătrân decât par, Nihal, sunt foarte bătrân, şi foarte obosit, ca să spun adevărul.

— Nu-i posibil!

— Tatăl femeii pe care o iubeam a fost cel care mi-a dat această înfăţişare. Era un vrăjitor puternic şi atunci când ne-a descoperit dragostea m-a pecetluit cu o vrajă. Până în ziua morţii mele, eu voi rămâne un copil.

Nihal continua să se retragă, oripilată. I se părea un coşmar. Aster se uita la ea cu ochi nevinovaţi şi uimiţi.

— Te înţeleg, ştii? M-ai urât în toţi aceşti ani şi acum trebuie să suprapui imaginea pe care ţi-o făcuseşi despre mine cu copilul pe care îl ai în faţa ta. Şi totuşi, aşa este.

Nihal se opri şi ridică spada, ca şi cum dintr-un moment în altul Aster ar fi putut s-o ucidă. Era zăpăcită, dezorientată.

Aster continuă să înainteze spre ea. Cu cât se apropia, cu atât Nihal simţea cum creşte spaima în ea. Se obligă să se uite în ochii duşmanului ei. Ceea ce văzu fură chiar ochii ei. Nu era ură, nici răutatea pe care Nihal era sigură că o va găsi în ei. Aster continua să se uite liniştit la ea, aproape mâhnit. Chiar era un jumătate-elf.

Fata nu văzuse niciodată un semen al ei, dar simţea cu claritate că acel copil era ca ea, ca siluetele de pe pergamentul pe care Sennar i-l dăduse cu mult timp în urmă, asemenea creaturilor basoreliefurilor din Seferdi. Începu să tremure.

— Ce te îngrozeşte atât la mine? Că sunt un copil? Sau că sunt jumătate-elf? întrebă Aster.

— Cum ai putut… tu eşti unul dintre noi… murmură Nihal. Erau fraţii tăi cei pe care i-ai exterminat…

Aster zâmbi.

— A trebuit să o fac, zise calm. Când am început să construiesc tot ceea ce vezi, când mi-am început misiunea, un bătrân mi-a prevestit că tu o să-mi stai în drum. Nu mi-a spus despre tine, mi-a spus doar că o jumătate-elf, ca mine, avea să mă împiedice. Ceea ce trebuia să fac era prea mare şi prea important ca să fi putut permite cuiva, oricine ar fi fost, să-mi stăvilească drumul. Atunci le-am trimis pe

creaturile mele, famminii pe care de puţin timp îi concepusem, pe Pământul Zilelor, şi am pus să fie exterminat neamul meu. Glasul lui Aster era rece şi indiferent.

— Nu poate fi cum spui…

— Ba chiar aşa e, Nihal, am făcut-o din cauza ta. Dacă tu nu ţi-ai fi pus în minte să ajungi până aici, în reşedinţa mea, ca să te răzbuni, jumătate-elfii ar mai fi încă pe Pământul lor. Poate ar fi fost subjugaţi de mine, dar ar fi fost vii.

Nihal începu să se retragă, în timp ce ultimele cuvinte ale Tiranului îi răsunau în creier. O ştiuse întotdeauna, întotdeauna simţise că era cauza tuturor nenorocirilor, că purta moartea în pelerina ei. Multe vieţi se stinseseră din cauza ei: poporul ei, Livon, Fen, Laius, Raven… erau morţi din cauza ei.

— Nu te întrista, reluă Aster. Ar fi murit oricum, la un moment dat. Jumătate-elfii, prietenii tăi, popoarele libere, popoarele sclave. Toţi.

— Eşti un monstru! exclamă Nihal, ajunsă cu spatele la zid.

— Fireşte, zise Aster. Nu mai mult ca alţii, însă. Nu mai mult ca tine sau ca soldaţii tăi, sau ca oricare fiinţă simţitoare care populează această lume nenorocită. Nu sunt cu toţii acolo afară ca să se căsăpească unii pe alţii? Nu sunt în faţa palatului meu ca să se omoare fără milă, bucurându-se făcând-o?

— Noi luptăm pentru libertate, izbucni Nihal.

— Voi vă amăgiţi că luptaţi pentru libertate, o corectă Tiranul. Şi totuşi, ar fi trebuit să înţelegi până acum. Ştii că pacea nu a sălăşluit niciodată pe tărâmurile acestea, ştii că acei cincizeci de ani ai lui Nammen cu care voi, rebelii, vă făliţi atât au fost numai cincizeci de ani de războaie, tăcute, dar nu mai puţin sângeroase, ştii că oamenii au fost cei care au dărâmat Seferdiul. Ştii totul, dar te încăpăţânezi să nu vrei să vezi.

— Greşeşti. Văd, şi încă cum. Am văzut monştrii din

laboratoarele tale, l-am văzut pe Buruiană, am văzut trupurile atârnate la Seferdi, i-am văzut pe fammini obligaţi să lupte împotriva voinţei lor. Şi tu eşti creatorul tuturor acestora. Tu eşti Răul, eşti Ura, răspunse Nihal dintr-o suflare.

— Da, tu eşti o expertă într-ale urii, izbucni Aster. Privirea lui deveni atât de pătrunzătoare încât Nihal trebui să-şi plece ochii. Ai masacrat sute de fammini fără să te întrebi dacă era drept, din plăcerea de a ucide. Ai iubit senzaţia pe care o aveai când îţi curgea pe braţe sângele morţilor, te-ai simţit puternică de câte ori ai străpuns cu spada oameni şi gnomi. Vieţi risipite de spada ta neagră. Şi să nu vii să-mi spui că nu erai nemiloasă, pentru că nu cred că a fost o mare consolare pentru toţi cei pe care i-ai omorât.

Nihal simţea cum acele cuvinte i se duceau până în fundul sufletului şi, odată ajunse acolo, săpau o brazdă din care ieşeau şuvoaie toate fantomele trecutului, tot ceea ce credea că îngropase în fundul inimii. Era adevărat. Iubise sângele şi omorâse de plăcere.

— Tu nu eşti mai bun ca mine, urlă exasperată.

— Fireşte, dar atunci ce faci aici? Simţi că ai dreptul să mă judeci şi să mă pedepseşti? Nihal, trăim într-o lume de păcătoşi care nu pot fi iertaţi, suntem monştri cu toţii, spuse Aster liniştit.

Nihal era din cale afară de mânioasă. Fiinţa aceea nu se supăra, nu se înfuria, nu o ura. Cum era posibil ca răutatea să nu fi fost rodul urii? Ce reieşea din acel raţionament? Răceala lipsită de milă a acelui copil, ochii lui totuşi nevinovaţi – iată ce nu înţelegea şi nu reuşea să urască Nihal.

Aster începu să meargă înainte şi înapoi prin sală şi Nihal îi urmări mişcările, ca fermecată. Soarele din spatele ferestrei îşi începuse coborârea.

— Am văzut mulţi dintre aşa-zişii eroi ai Pământurilor Libere, şi toţi spuneau aceleaşi lucruri: „Luptăm ca să eliberăm această lume, ca să-i dăm o speranţă”. Nu mă

îndoiesc că asta credeţi, dar ceea ce faceţi nu este altceva decât o tentativă patetică de a căuta o consolare.

— Aspiraţia la o viaţă paşnică şi la libertate este cel mai înalt ţel pe care o fiinţă vie îl poate avea, spuse Nihal.

Aster izbucni în râs.

— Ah, ce cuvinte poetice! Nu m-aş fi aşteptat niciodată la ele de la cei care, ca şi tine, nu ştiu altceva decât să se dueleze. Începu iar să se plimbe, apoi se întoarse brusc. Consolare, nimic altceva. Iluzii deşarte destinate să se stingă la cea mai mică adiere. Vă agăţaţi de ele ca şi cum ar fi adevăruri eterne, ca şi cum nu ar fi altă certitudine decât bunătatea intrinsecă a creaturilor din Lumea Pământeană. Ei bine, singura certitudine e Ura. Pe lumea asta bate un vânt malefic, care otrăveşte sufletele şi perverteşte inimile; răutatea pătrunde în toate, infectează pământul. Totul este impregnat de ură, de dorinţă de distrugere. Acesta este singurul adevăr care nu poate fi negat.

— Eu am cunoscut persoane pure, izbucni Nihal pe un ton disperat. Persoane care m-au ajutat când rămăsesem singură, persoane dedicate binelui.

— Erau aşa doar pentru că nu avuseseră încă ocazia să se poarte altfel. Toate creaturile conştiente de pe lumea asta sunt bune şi generoase atâta timp cât ura care e în ele nu găseşte o cale pentru a se manifesta. Se opri şi se uită fix la ea. Chiar şi dragul tău Laius, scutierul cel bun incapabil să lupte, a găsit în cele din urmă puterea să ucidă.

— Să nu îndrăzneşti să-i pângăreşti memoria! urlă Nihal.

— Nu am această intenţie, replică liniştit Aster. Îţi demonstrez doar că binele este efemer şi răul – etern. Am suferit mult până am ajuns să conştientizez asta, dar până la urmă am acceptat-o. Aster tăcu o clipă şi, când reluă, părea să facă efort să vorbească. Nihal eu am crezut multă vreme în ceea ce crezi tu. Eu nu sunt un jumătate-elf curat: mama mea era jumătate-elf, dar tatăl meu era om. Pe

vremurile acelea, căsătoriile mixte erau considerate o ruşine şi femeile care se murdăreau astfel erau destinate unei vieţi mizerabile. Mama a încercat mult să-şi ţină ascunsă dragostea faţă de tatăl meu, dar atunci când m-am născut eu, adevărul nu a mai putut fi tăinuit. Nu există jumătate-elfi cu ochi verzi, Nihal. Din ordinul căpeteniei satului meu, tatăl meu a fost ucis şi mama mea însemnată cu fierul roşu cu semnul prostituatelor. Nici nu aveam trei ani când predispoziţia mea pentru magie s-a manifestat clar. Poate a fost efectul încrucişării dintre cele două rase, în orice caz recitam formule, vorbeam cu animalele, şi asta fără să mă fi învăţat cineva.

Pe atunci, vrăjitorii erau urâţi pe Pământul Zilelor; regele poruncise să fie trimişi în exil, pentru că îi era teamă de puterea lor. Ei bine, am fost condamnat imediat şi fără apel: se ivise ocazia să elimine două scursori ale societăţii, un bastard şi o târfă. Ne-au obligat să trăim în întunericul etern de pe Pământul Nopţii.

Eram săraci şi nu eram îndrăgiţi nicăieri. Eu, pentru aspectul meu şi pentru neliniştitoarele mele puteri, ea, pentru semnul pe care îl avea în frunte. Copilăria mea a fost solitară, şi în singurătatea aceea idealul şi-a făcut loc în viaţa mea şi mi-a înfierbântat sufletul. Credeam cu toată fiinţa mea că lumea aceasta ar fi putut deveni perfectă, că toţi ar putea avea pace şi bunăstare, ar putea înceta să mai sufere, şi voiam să contribui la o asemenea transformare. Mama mea a reuşit să mă ajute să studiez pe lângă un vrăjitor şi astfel mi-am început instruirea. În realitate, vrăjitorul acela nu mă putea învăţa multe lucruri pe care eu să nu le fi ştiut, dar maestrul acela mi-a fost în orice caz o călăuză bună. Doi ani mai târziu, mama mea a murit, într-unul dintre multele războaie dintre domnişorii locului.

— Am devenit vrăjitor la paisprezece ani; nimeni nu fusese niciodată consacrat la o vârstă atât de fragedă. Îmi amintesc şi acum teama şi uimirea de pe chipurile celor care m-au examinat în ziua aceea. Mă admirau şi se

temeau de mine în acelaşi timp. Apoi i-am cerut maestrului meu să mă dea pe lângă un consilier. Mama îmi vorbise de multe ori despre ei şi eu îmi închipuiam că ar fi nişte domni severi cu bărbi lungi, închişi într-o sală ca să discute despre destinele lumii. Voiam să fiu ca ei. Au fost doi ani de studiu necruţători. Eram aplecat asupra cărţilor zi şi noapte, mă duceam la biblioteci îndepărtate, pentru a stăpâni toate cunoştinţele oamenilor. Dormeam puţin şi mă epuizam cu nenumărate descântece. Aşa am găsit fragmente obscure care vorbeau despre viaţa şi guvernarea elfilor, despre care am descoperit că unificaseră Lumea Pământeană sub un singur principat mare şi că aveau un singur suveran.

Mi s-a părut că fusesem iluminat. Opt regate erau prea mult şi opt domnitori, inutili. Lumea avea nevoie de un singur conducător, un singur înţelept care ar fi călăuzit spre bine sufletele oamenilor. Cu preţul sacrificiului de sine, ar fi controlat lumea întreagă şi ar fi condus-o cu dreptate. Să nu crezi că voiam să fiu eu omul acela, nu mă consideram destul de înţelept, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă convingeam că aceea ar fi fost soluţia care ar fi redat lumii noastre pacea.

Am intrat în Consiliu la vârsta de şaisprezece ani, şi acest lucru a fost şi el o premieră. Imediat ce mi-am început activitatea de consilier, mi-am dat seama că lucrurile erau mult diferite faţă de cum mi le imaginasem, dar cred că tu ştii deja, pentru că de atunci Consiliul nu s-a schimbat. Erau unii care se gândeau la binele comun, dar majoritatea consilierilor erau oameni meschini, agăţaţi cu dinţii şi cu unghiile de puterea pe care şi-o câştigaseră în ani de intrigi şi subterfugii. Am fost foarte deziluzionat, dar nu m-am dat bătut. Mi-am expus ideea despre un singur suveran şi mi-am atras ura din partea unei bune părţi a Consiliului. Mi-au spus că eram un nebun, că tot ce voiam era un despot care să fi îngenuncheat voinţei lui sufletele, dar în realitate se temeau să nu-şi piardă puterea.

În perioada aceea am cunoscut-o pe Reis. Era fiica unuia

dintre cei mai puternici membri din Consiliu, Oren, de pe Pământul Stâncilor. Imediat ce am văzut-o, am ştiut că aveam să o iubesc întotdeauna. Era foarte frumoasă şi nobilă, în faţa ei pierea orice altă frumuseţe. Reis a fost pentru mine trezirea la viaţă. Mai întâi ne-a apropiat pasiunea amândurora pentru magie, apoi ne-am iubit. Doar după ceva timp ea a vorbit cu tatăl ei. Oren a spus că niciodată, chiar niciodată nu avea să-şi dea fata unui bastard parvenit ca mine, cu mintea plină de fantezii periculoase, unul cu sânge amestecat şi cu puteri tulburătoare. I-a interzis lui Reis să mă vadă, dar opreliştea lui nu a fost de ajuns ca să ne oprească. Am continuat să ne vedem fără ştirea lui, ne întâlneam pe ascuns, în cele mai negândite locuri şi în cele mai ciudate momente. Pe urmă, toate astea s-au sfârşit.

Oren ne-a surprins în flagrant şi furia lui a fost nestăvilită. A dus-o cu forţa pe Reis pentru a o închide într-un loc neştiut de mine şi m-a îndepărtat din Consiliu aruncându-mă într-o temniţă jegoasă. A venit într-o zi, m-a dus afară din celula în care mă ţinuse şi m-a târât până la palatul lui. Acolo m-a aruncat pe treptele de jos ale unei scări; în vârful ei stătea Reis, splendidă ca întotdeauna. O clipă am crezut că Oren se răzgândise, că ea îl convinsese să ne lase să ne iubim. Am chemat-o, dar imediat ce s-a întors să mă privească, chipul ei a fost desfigurat de dispreţ. „Cum de îndrăzneşti să te prezinţi iar în faţa mea, vierme? M-ai înşelat. Ai profitat de mine pentru scopurile tale nefireşti. Tatăl meu mi-a deschis ochii despre răutatea ta. Nu te voi ierta niciodată, atâta timp cât voi fi în viaţă. Dispari!” mi-a spus.

Simţeam cum vine dinspre ea o ură adâncă şi de nestins, care mi-a îngheţat sângele în vene. „Tatăl tău te-a minţit!” am strigat, dar ea se întorsese deja cu spatele la mine şi se îndepărtase.

Am rămas singur la capătul acelei scări, i-am urlat nevinovăţia mea, dar Reis nu s-a întors. Am simţit toată ura

pe care o percepusem în ea cum se revarsă asupră-mi şi cum mă sufocă cu greutatea ei. Atunci am înţeles. Reis fusese înşelată de tatăl ei, Oren o convinsese că dragostea mea nu era altceva decât un mijloc pentru a ajunge la putere. Dar o putuse convinge numai pentru că Reis se ura pe sine. Se ura pentru slăbiciunea ei, pentru că crezuse în sentimentele ei pentru mine. Însă, Oren nu numai că voia să mă vadă mort, voia să mă umilească, să mă distrugă. M-a pecetluit cu o vrajă şi m-a adus în starea în care mă vezi. La început nu am înţeles de ce o făcuse; eram un vrăjitor puternic şi tot aşa aş fi rămas şi sub înfăţişarea unui copil. Pe urmă, în singurătatea celulei, am înţeles că în felul acela interzisese pentru totdeauna ca oricare altă femeie să mă fi dorit, mă lipsise de posibilitatea de a fi iubit. Apoi m-a dat pe mâna Consiliului să mă judece şi am fost condamnat la moarte. Însă nu m-a putut elimina pentru că am fugit.

După cuvintele acelea Aster tăcu.

— Minţi, zise Nihal. Tu ai înşelat-o pe Reis, de aceea te urăşte. Ai înşelat-o şi ai ţinut-o prizonieră în Fortăreaţă, pentru a profita din nou de ea.

Aster se întoarse către Nihal şi se uită cu tristeţe la ea: ochii lui erau înlăcrimaţi.

— Nu spune lucruri pe care nici măcar tu nu le crezi. Cu ani în urmă, în ciuda aspectului meu, am vrut s-o revăd. Când Cavalerul căruia îi încredinţasem misiunea aceea a găsit-o, a adus-o aici la Fortăreaţă. Mai întâi, Reis a reacţionat aşa cum ai făcut-o şi tu, l-a căutat pe Tiran în jurul meu. Când a înţeles, a fost şi mai rău. Chipul ei a fost desfigurat de dezgust. Am încercat să-i reamintesc dragostea noastră, am implorat-o să nu se oprească la ceea ce-i vedeau ochii, dar a fost inutil. Am ţinut-o cu mine ceva vreme, în speranţa de a o convinge de puritatea sentimentelor mele, dar Reis credea că frumuseţea ei era tot ceea ce doream de la ea, şi ura ei pentru mine şi pentru ea însăşi creştea. Aşa că şi-a pocit propriul chip şi propriul trup cu fiecare zi ce trecea. Atunci am înţeles că nu aş mai

fi regăsit persoana pe care o iubisem, că ura ei era prea puternică, şi am lăsat-o să plece. Înainte însă, am vrut să intru în mintea ei ca să caut o ultimă urmă din dragostea ei pentru mine.

La acea ultimă frază, Nihal se cutremură.

— A fost teribil, pentru că mintea ei era înceţoşată de ură. Am reuşit însă măcar să şterg amintirea înfăţişării mele, ca să nu o poată dezvălui nimănui.

— Minţi! repetă Nihal.

— Nu mint şi tu ştii asta pentru că o simţi în inimă.

Era adevărat. Nihal simţea că Aster era sincer, că nu încetase niciodată s-o iubească pe Reis. Ea fusese cea care transformase cu ura ei ceea ce fusese între ei.

Aster se apropie de o fereastră şi îşi reluă povestirea, în timp ce ultima licărire a zilei îi încadra silueta micuţă.

— Acel al doilea refuz nu a fost decât o confirmare a ceea ce înţelesesem deja. Fusese atunci când Reis îmi întorsese spatele, în capătul de sus al acelei scări, când înţelesesem adevărul despre cruzimea ei şi avusesem curajul să îl accept. Toate creaturile acestei lumi sunt făcute ca să urască. Zeii ne-au creat pentru ca să ne urâm şi să ne ucidem unul pe altul, şi acum se uită la noi, râd de lupta noastră. Nu suntem decât o distracţie pentru zei, jucării în mâinile lor. Gândeşte-te bine, Sheireen, şi vei înţelege că există mult mai mulţi oameni dispuşi să moară pentru ură decât pentru dragoste. Şi asta pentru că ura este eternă şi dragostea este trecătoare.

— Ceea ce spui nu are sens, răspunse Nihal. Dacă ura te înspăimântă atât, de ce o întreţii? De ce ai aruncat în sălbăticie lumea aceasta timp de patruzeci de ani?

— Pentru că acesta va fi ultimul măcel, spuse Aster, şi ochii lui verzi se luminară de o licărire nouă. Gata cu sângele, cu răzbunările care se prelungesc ani de zile, secole, otrăvind generaţie după generaţie. Pace nu va putea fi niciodată, pentru că fiinţele de pe lumea asta nu sunt făcute pentru a o avea. Suntem creaturi rele, suntem

un cancer al pământului. Singurul lucru raţional care ne rămâne de făcut este să ne nimicim şi să dăm Lumii Pământene o nouă posibilitate.

Aster tăcu câteva clipe şi în liniştea aceea Nihal începu să tremure.

— Când voi fi unit toate pământurile sub dominaţia mea, voi face o vrajă la care lucrez de când am fost gonit din Consiliu. Aceasta îmi va permite să distrug toate creaturile care populează lumea aceasta, fără nicio excepţie. În această vrajă îmi voi consuma spiritul, care va dispărea pentru totdeauna de pe faţa pământului, fără să lase nicio urmă, astfel că toate socotelile vor fi încheiate.

Groaza care o cuprinsese pe Nihal când intrase în sală o înşfăcă din nou cu mâinile ei reci.

— Nu poate exista nimeni care să vrea aşa ceva… nici măcar tu… spuse cu un fir de voce.

— Dacă te-ai gândi bine, dacă te-ai gândi aşa cum am făcut-o eu, ai înţelege că nu este o nebunie a mea, ci un act de milă. Răzvrătirea mea este împotriva zeilor şi a cerului. De aceea ai fost trimisă tu aici, pentru că zeii nu îngăduie ca o biată creatură ca mine să se revolte. Şi totuşi, eu o fac în numele dreptăţii. De ce să continui să trăieşti, când generaţie după generaţie copiii sunt masacraţi şi femeile ca mama mea sunt trecute prin foc şi sabie? De ce să supravieţuieşti şi să continui măcelul care a început odată cu conceperea noastră? Ei bine, să fie vărsat în sfârşit tot sângele şi să inunde pământul. Poate din asta va lua naştere o nouă generaţie care va şti să conducă drept lumea asta.

Nihal se uită cu groază la Aster şi înţelese că era stăpânit de o disperare fără scăpare.

— Sheireen, tu care cunoşti atât de bine străfundurile urii, ştii să-mi spui un singur motiv pentru care lumea aceasta să trebuiască să se salveze? întrebă cu seriozitate Aster.

Nihal nu-şi găsea cuvintele ca să răspundă. Tremura, şi

nu numai pentru că îi era teamă de ceea ce voia să facă Tiranul, ci şi fiindcă îi înţelegea motivele, pentru că probabil, într-un fel, putea fi de partea cea dreaptă. Aster se uită afară pe fereastră şi, dincolo de umerii lui de copil, Nihal văzu că soarele cobora din ce în ce mai repede către linia orizontului. Nu mai rămăsese mai mult de jumătate de oră până la apus.

— Cei drepţi există, ei trebuie să fie salvaţi, spuse ea într-un târziu. Eu nu pot permite să-i ucizi pe cei drepţi care locuiesc în această lume, sunt persoane care trebuie să supravieţuiască, persoane care luptă pentru pace.

Simţea că este aproape de ţel. Discursul lui Aster se baza numai pe logică, dar Nihal ştia că adesea inima învinge raţiunea şi mai avea încă speranţă, avea convingerea că salvarea era posibilă.

Atunci Tiranul îi adresă un zâmbet ambiguu care o îngheţă.

— Şi totuşi, tu ştii bine că ura este mai tare decât dragostea, spuse el.

— Asta nu e adevărat! exclamă Nihal.

— Atunci de ce l-ai lăsat pe Sennar rănit pe teritoriu duşman?

— Tu de unde ştii? întrebă ea cu glas tremurător.

— Când l-ai părăsit, ai fi putut alege. Puteai să trăieşti o viaţă plină de dragoste cu el, în grota aceea, departe de toţi, sau puteai veni la picioarele tronului meu ca să-ţi împlineşti răzbunarea.

— Unde e Sennar? întrebă temătoare Nihal.

— Şi tu ai ales. Ura era mai puternică.

— Unde e Sennar? repetă ea urlând.

— Şi totuşi, el te iubea, te iubise dintotdeauna. Ani petrecuţi ca prieten alături de tine, fără să te poată atinge. Şi tu ce făceai? Te pierdeai în mii de bătălii, prinsă în dorul de sânge, nerăbdătoare să împrăştii altă moarte.

— Te rog, du-mă la el…

— În cele din urmă, i te-ai dat şi i-ai dăruit cea mai mare

bucurie din viaţă, crede-mă. Ştiu pentru că am văzut în inima lui.

Nihal se uita cu ochi mari la el.

— Dar ai făcut-o pentru că te simţeai singură, pentru că aveai nevoie de sprijin şi ştiai că el ţi-l putea da. Asta nu e dragoste, Sheireen. Tu te-ai folosit de el.

— Spune-mi că e bine…

— Te-a apărat până la sfârşit. A fost torturat îndelung, dar nu a vorbit. A urlat, fireşte, dar nu a spus nimic despre tine.

Lacrimile începură să curgă de-a lungul obrajilor lui Nihal.

— În cele din urmă, a trebuit să intervin eu. M-am dus la el şi am început să-i cercetez mintea. Nu voiam să-i fac rău, îl admiram. În multe privinţe îmi era asemănător, şi el iubea o femeie care nu-i dădea nimic. A rezistat incredibil de mult minţii mele. Dar la sfârşit am învins, i-am doborât apărarea şi i-am violat sufletul. Am luat pentru mine fiecare sentiment, i-am cercetat inima şi am secţionat-o. Aşa am aflat despre tine şi despre misiunea ta.

Nihal plângea, oricât ar fi urât să se arate slabă în faţa monstrului aceluia.

— Spune-mi că e bine…

— M-am îndurat de el. Era sortit să sufere ca şi mine, să-i dispară orice certitudine, să te piardă pe tine şi visurile lui. Eu am îndurat mult, Sheireen, nu doresc nimănui altcuiva suferinţa mea. Doar din milă l-am ucis.

Nihal căzu în genunchi, şi pentru prima oară în viaţa ei, spada îi alunecă din mână în faţa unui duşman.

Aster zâmbi triumfător şi înaintă spre ea. Soarele cobora cu repeziciune peste câmpie.

— Chiar şi ultima ta speranţă a murit, Nihal. Tu nu mai ai un scop. Îţi rămân două soluţii: să mi te alături şi să mă ajuţi să-mi duc la bun sfârşit îndatorirea, sau să mori imediat. Pentru cei ca mine şi ca tine nu există pace pe pământ, ci doar liniştea morţii.

Razele soarelui erau acum roşii. Asfinţitul începuse şi

Aster câştigase.

Avea să-şi ducă la bun sfârşit planul, ar fi exterminat rasele care populau lumea aceea şi, în cele din urmă, s-ar fi cufundat în nefiinţă.

Nihal era la pământ, incapabilă să se mişte, cu spada la mică distanţă de degetele ei.

Aster veni spre ea şi dădu să se aplece deasupra ei, dar se îndoi, de mijloc, cu chipul încordat cu o grimasă de durere.

— Poate ai dreptate, acum numai moartea îmi poate da pace. Însă măcar tu mă vei urma în mormânt, spuse Nihal printre dinţi.

Luase spada în mână cu forţa disperării şi îl străpunsese în măruntaie pe duşmanul ei dintotdeauna. Văzu cum ochii copilului se măreau peste măsură de durere şi cum gura i se deschidea mută.

În fundul acelei priviri însă găsi bucuria. La urma urmelor, tot ceea ce voise întotdeauna Aster era moartea.

Nihal extrase spada şi Tiranul se ghemui la pământ. Într-o clipă, trupul de copil îşi regăsi anii şi deveni cel al unui bătrân. Apoi dispăru şi imaginea aceea şi Aster se risipi în ţărână.

Răzbunarea era făptuită. Nihal aşteptase momentul acela multă vreme, şi-l imaginase în cele mai mici amănunte şi crezuse că bucuria ar fi fost nemărginită, debordantă. Acum, însă, descoperi că gustul ei era amar.

Îl omorâse pe Aster, dar nu schimbase trecutul. Morţii zăceau sub pământ şi cu ei şi Sennar. Tot ceea ce făcuse Nihal era pentru el sau mulţumită lui; acum, lupta ei îşi pierduse semnificaţia şi însăşi viaţa ei se contura neclar.

Singură în sală, în timp ce zidurile din jurul ei începeau să tremure şi să se sfărâme, Nihal nici măcar nu şi-l putea imagina pe Sennar mort, întins la pământ, într-una dintre celulele reci şi întunecate care se adânceau în măruntaiele palatului. Moartea şi Sennar erau două concepte imposibil

de împăcat, aşa cum viaţa şi Sennar erau două gânduri imposibil de despărţit. Ce avea să facă acum?

Nihal rămase pe loc unde era, nu o interesa dacă Fortăreaţa se dărâma, nu voia altceva decât să stea acolo, la pământ, pentru totdeauna. Într-o privinţă, Aster avusese dreptate, pentru ea nu existau pace, nici mântuire. Îi părea rău pentru Ido, pentru Soana, pentru cei care o îndrăgiseră, dar nu mai găsea curajul de a trăi, dacă îl avusese vreodată.

Îi lipsea suflul şi pietrele erau aproape toate negre. Lumea Pământeană era salvată şi ea – pierdută.

Pumnalul pe care i-l dăduse Sennar era încă în cizmă. Cu lacrimi în ochi, Nihal îl luă şi îl strânse în mâini. Vederea lamei lipsite de strălucire ar fi ajutat-o să accepte realitatea, aşa că îl scoase din teacă.

Imediat ce îşi puse ochii pe armă, inima ei tresăltă. Era luminat. Lumina era slabă, stătea să piară, dar făcea lama să strălucească. Tiranul o minţise, pentru a-şi juca ultima carte. Sennar era viu!

Nihal nu-şi dădu timp să se entuziasmeze, nu putea pierde nicio clipă. Fortăreaţa se prăbuşea, dacă voia să-l salveze pe Sennar trebuia să se grăbească. Sări în picioare şi mişcarea îi tăie respiraţia de oboseală. Nici nu îşi mai simţea picioarele. Se uită afară pe fereastra din spatele tronului şi văzu că soarele cobora imperturbabil. îşi adună puterile şi urmă lumina slabă a pumnalului.

Începu să alerge. Pământul îi aluneca sub picioare, scările se năruiau. Fortăreaţa, lipsită de sufletul lui, se dărâma inertă peste ea însăşi. Nihal alerga în acel palat muribund şi pereţii se despicau la atingerea ei, lăsându-i mâinile acoperite de praf negru. Coloanele se dezmembrau, bucăţi din pereţi se prăbuşeau la pământ.

Îl voi găsi, îl voi găsi şi vom fi fericiţi aşa cum meritäm.

Îi lipsea aerul, dar continuă să alerge, cu toate că picioarele îi erau din ce în ce mai grele şi durerea din piept din ce în ce mai mare. Traversă laboratoarele, apoi

biblioteca. Pardoselele erau deja pline de dărâmături când străbătu labirintul de săli în care riscase să se piardă la sosire. Împreună cu molozul erau trupuri la pământ, de prieteni şi de duşmani, şi sânge care făcea solul alunecos şi paşii nesiguri.

Sunt aproape, sunt aproape!

Ţâşni în arenă şi, când îşi ridică ochii, văzu că turnul central se clătina înspăimântător. Nihal se aruncă spre temniţele pe care le zărise de la înălţime. Coborî o scară abruptă şi începu să străbată coridoare întunecate şi umede care se dezmembrau la trecerea ei, apoi galerii strâmte care răsunau de gemete şi vaiete. Nihal ar fi vrut să-i elibereze pe toţi prizonierii, dar nu-i ajungeau forţele. Drumul i se păru nesfârşit, urletele sălbatice, vaietele neomeneşti; întunericul era din ce în ce mai adânc şi celula lui Sennar nu se mai arăta.

În sfârşit, ajunse la o uşă şi ştiu că era cea bună. Îşi adună tot ce mai rămăsese din forţele ei, o sparse şi căzu în celulă.

Într-un colţ era atârnat de braţe un bărbat cu hainele sfâşiate şi murdare de sânge. Avea trupul brăzdat de plăgi şi răni. Nihal se târî până la el şi tremură văzându-l în halul acela.

— Sennar, Sennar... îl chemă printre lacrimi, dar vrăjitorul nu răspunse. Te rog, Sennar... trebuie să plecăm de aici..

Ridică mâna şi îi mângâie un obraz. Îi ridică încet capul şi văzu că şi chipul îi era acoperit de vânătăi şi de răni; ochii însă erau cei dintotdeauna, doi ochi luminoşi, ochii pe care îi iubea ea.

Sennar schimonosi un zâmbet şi-şi mişcă buzele pentru a-i pronunţa numele. Nihal se agăţă de zid şi reuşi să se ridice, în timp ce totul în jurul ei tremura şi se fărâmiţa. Căută spada pentru a sfărâma lanţurile care îl legau pe Sennar de zid, dar găsi numai teaca goală, care îi atârna la şold. Arma rămăsese în sala în care îl ucisese pe Tiran. În

graba de a-l căuta pe Sennar, o uitase acolo.

Se uită în jurul ei şi văzu numai o piatră, care probabil era folosită drept scaun. O apucă şi o aruncă din toate puterile peste lanţurile care se rupseră. Sennar căzu la pământ şi chiar în clipa aceea zidurile celulei începură să tremure şi să se năruie. Nihal îl ridică în braţe pe vrăjitor, îşi puse braţul lui în jurul gâtului şi începu să urce.

Nihal făcu apel la ultimele ei puteri şi se grăbi pe scară, în timp ce zidurile tremurau sub mâinile ei. Cu fiecare pas încerca să se apropie cât mai repede de ieşire. Nu avea să renunţe la visul ei, nu avea să renunţe la ceea ce o aştepta.

Căzu, dar se ridică şi continuă, din ce în ce mai slăbită. În cele din urmă, în capătul scărilor, în arenă, se prăbuşi la pământ şi ştiu că nu ar mai fi reuşit să se ridice. Soarele trebuia să fi atins orizontul, pentru că totul în jurul ei era roşu ca focul. Pământul se cutremura din cauza bolovanilor care cădeau. Nihal era terminată, spada cu care ar fi putut sfărâma talismanul şi şi-ar fi putut recăpăta forţele era pierdută. Soarta lor era să piară în arena aceea, fără a putea culege roadele faptei lor.

Dacă măcar Sennar s-ar putea salva şi ar trăi pentru amândoi...

Atunci Nihal îşi aminti cuvintele lui Reis şi puterile talismanului; putea evoca încă un descântec, care ar fi condamnat-o la moarte, dar care l-ar fi salvat pe Sennar. Nu mai erau speranţe pentru ea. Imediat ce soarele avea să asfinţească, ar fi fost moartă.

Nu pot salva lumea, dar o singură viaţă pot salva.

Lui Nihal îi era frică de moarte, tocmai acum când învăţase să trăiască, dar aceea era soarta ei. Recită Vraja de Zbor şi, în timp ce se lăsa dusă de forţa descântecului, în timp ce simţea cum i se scurge viaţa, aripile negre pe care le avea pe spate se desfăcură în vânt.

EPILOG

Când Tiranul a intrat în creierul meu, am cunoscut adevărata disperare. Alte dăţi crezusem că sunt disperat: când am ridicat-o pe Nihal pe jumătate moartă din praful din Salazar, când zăceam în celula din Zalenia, când mă gândeam la masacrul pe care îl făptuisem pe Pământul Nopţii. Dar numai în clipa în care Tiranul mi-a distrus toate modalităţile de apărare şi mi-a violat sufletul, numai atunci am înţeles ce înseamnă să nu ai nicio speranţă. Pentru că, în timp ce el căuta în mintea mea adevărul pe care nu reuşise să mi-l smulgă torturându-mă, câteva clipe am reuşit să văd în sufletul lui şi am simţit ceea ce simţea el. Am descoperit astfel că era un om iremediabil disperat.

De mult încetase să mai creadă, orice certitudine se sfărâmase în mâinile lui şi în final rămăseseră numai durerea şi golul. Atunci l-am înţeles. Până atunci nu reuşeam să-mi explic cum de o fiinţă vie poate aspira la distrugere. Întotdeauna crezusem că şi dorinţa de moarte a sinucigaşului nu era altceva decât o dorinţă excesivă de a trăi. Tiranul voia distrugerea, a lui şi a lumii, pentru că nutrea o milă infinită faţă de el însuşi şi faţă de toate creaturile Lumii Pământene. Nu era cruzime, ci dragoste de oameni. Era convins că pieirea ar fi fost singura speranţă a acestor Pământuri sărace şi pierdute.

Când am aflat că fusese ucis, cu toate că eram conştient că nu exista vreo altă modalitate de a-l opri, m-am întristat în adâncul sufletului, pentru că, la urma urmelor, era şi el o victimă, ca de altfel noi toţi.

Mi-au povestit că, atunci când Nihal l-a ucis pe Aster, pe neaşteptate pământul a început să se cutremure şi Fortăreaţa să se prăbuşească. Eu nu puteam să-mi dau seama de nimic în clipa aceea, pentru că zăceam în celula mea la un pas de moarte, dar toţi cei care supravieţuiseră

au înţeles atunci că acei patruzeci de ani de moarte şi de teroare se sfârşiseră; au ridicat spadele şi au strigat victorie. Chiotul de bucurie s-a transmis peste tot, de la Saar în deşert, şi a umplut gura acelora care cu puţin înainte cunoşteau numai pedepsele sclaviei. Se sfârşise, o eră nouă se deschidea în faţa lumii.

Bătălia a continuat sub bastioanele distruse ale Fortăreţei până s-a lăsat noaptea şi astfel şi noua eră a luat naştere în sânge. Mulţi dintre oamenii Tiranului s-au predat, unii dintre ei au continuat să se războiască, dar nimeni nu a fost cruţat de luptă, nici cine fugea, nici cine rămânea. Oamenii care se „luptau pentru pace", aşa cum îi spusese Nihal Tiranului, s-au înverşunat asupra celor învinşi cu îndârjirea şi cruzimea de care sunt în stare numai învingătorii, până când s-a lăsat noaptea. Atunci pacea şi-a coborât mantia peste pământ.

În ziua următoare, un soare palid a luminat câmpia din jurul Fortăreţei, plină de dărâmături şi năclăită de sânge. Din regatul pe care îl crease Tiranul nu mai rămăseseră decât aşchii de cristal negru şi cadavrele celor care îl urmaseră. Dar nu numai sângele adepţilor lui colora pământul; şi mii dintre ai noştri muriseră. Raven a fost găsit în faţa porţilor zdrobite ale Fortăreţei; cu toată îngâmfarea lui, fusese un soldat mare şi mulţi i-au plâns moartea.

În schimb, soarta a fost miloasă cu Ido, chiar dacă, mai mult decât soarta, a intervenit Vesa. Dragonul a fost cel care l-a salvat. Când gnomul a căzut inconştient la pământ, bătălia era în toi în jurul lui şi nu numai unul se pregătea să se avânte peste trupul lui pentru a-l răzbuna pe Deinofor care se afla întins alături. Vesa s-a aruncat peste stăpânul lui, l-a acoperit cu aripile lui uriaşe şi l-a apărat de duşmani; i-a devorat, i-a incendiat, a făcut tot ce a putut ca să-i ţină departe. Astfel s-a salvat Ido. Sigur nu era prea teafăr şi i-a trebuit mult ca să-şi revină de pe urma rănilor. Însă, după o lună şi jumătate ţinea iar spada în mână, cu câteva

cicatrice mai mult, dar gata să construiască noua eră la care aspirau cu toţii.

Trupele Lumii Scufundate au adus o contribuţie preţioasă şi însuşi Varen s-a distins în mod deosebit pe câmpul de bătălie. A văzut cum cădeau mulţi dintre ai lui, dar s-a luptat până la sfârşit, când armura lui uşoară a fost străpunsă de o lance duşmană. Contele a fost însă norocos şi a ieşit viu din ziua aceea memorabilă, cu toate că primise o rană gravă la umăr.

Cel mai mare preţ în vieţi omeneşti a fost plătit de teritoriile supuse Tiranului. Cea mai mare parte dintre rebeli au fost masacraţi. Din cei trei mii de oameni pe care reuşise să-i adune Aires nu au mai rămas decât trei sute. Ea a fost găsită încă în viaţă sub o grămadă de cadavre. A plâns multă vreme moartea alor ei, dar ştia că victoria aceea nu putea fi câştigată decât cu sânge şi sacrificiu, iar vieţile acelea nu fuseseră pierdute degeaba.

În ceea ce mă priveşte, m-au adunat mai mult mort decât viu din faţa Fortăreţei. Nu atât rănile de pe corp mi-au pus viaţa în pericol, cât cele ale spiritului. Ceea ce îmi făcuse Tiranul mă devastase; mintea mea era tulburată, dorinţa de a lupta pentru salvare dispăruse. Cei care m-au îngrijit m-au smuls din ghearele morţii şi nu i-au permis să mă ia cu ea. Astfel, încet-încet m-am întors la viaţă. Când m-am trezit din acel somn nesfârşit, eram neştiutor ca un copil şi mulţi au crezut că înnebunisem. A trebuit să învăţ iar să trăiesc, să-mi educ iar mintea către lume. Încet, amintirile celui care fusesem mi-au revenit şi eu am renăscut.

Însă nu au reuşit să-mi salveze piciorul. Este încă la locul lui, dar nu îl mai pot folosi şi îl trag inert după mine. Oricum, m-am obişnuit şi cred că bastonul îmi dă un aer de veteran şi mă face să par mai înţelept. Acum, când mi-a crescut barba, mi se pare că semăn bine cu ştiutorii Consiliului pe care eu şi Aster ni-i închipuiam când eram

copii. Fireşte, în toate astea m-a ajutat ceea ce Aster nu a avut niciodată şi şi-a dorit întotdeauna: dragostea.

Când m-au găsit în faţa Fortăreţei, lângă mine era Nihal. La gâtul ei, talismanul se înnegrise şi ea nu respira.

Multe zile s-a crezut că murise. Au dus-o în sala armelor din Academie, unde au aşezat-o cu armura pe ea, cu simbolul alb care sclipea luminos pe piept, şi cu spada, pe care o găsiseră lângă ruinele tronului lui Aster. I-au atribuit toate onorurile, pentru că ea fusese cea care îl omorâse pe Tiran şi ei i se datora salvarea Lumii Pământene. Oarf s-a ghemuit lângă ea. O aşteptase pe tot parcursul bătăliei în arenă, luptase iscusit contra duşmanilor. Îşi amintea promisiunea lui Nihal, că aveau să se revadă la sfârşit şi că ar fi rămas împreună pentru totdeauna, şi venise să respecte făgăduiala aceea pe care Nihal nu ştiuse s-o onoreze. Părea că intenţionează să stea acolo şi să o vegheze pe stăpâna lui pe veci.

Rugul, acea onoare la care aveau dreptul toţi Cavalerii, era prevăzut în câteva zile, dar data a fost amânată pentru că între timp se întâmpla ceva neaşteptat şi extraordinar. Trupul lui Nihal nu dovedea niciun semn de descompunere, era rozaliu şi plin, ca şi cum ea ar fi trăit încă.

— Vă rog să aşteptaţi, i-a spus Soana printre lacrimi lui Nelgar, care insista ca ritualurile funebre să fie făcute cât mai curând. Nu ştiu să vă explic de ce, dar simt că povestea acestui Cavaler pe pământ nu s-a sfârşit încă.

Cei prezenţi au privit-o cu milă, dar i-au ascultat ruga.

S-a întâmplat în timp ce soarele asfinţea peste Makrat. Sala era pustie, cu excepţia a două santinele care vegheau trupul, şi şi-a făcut apariţia o creatură minusculă, o fiinţă diafană şi zburătoare. Gărzile care au văzut-o apropiindu-se de Nihal au crezut că venise să-i aducă eroinei un ultim omagiu.

Micuţa fiinţă s-a apropiat de chipul lui Nihal şi s-a aşezat

pe bărbia ei, apoi a privit-o cu ochi trişti.

— Ei bine, Nihal, a zis în şoaptă, te-ai predat? Ai renunţat la visul tău? Sennar zace la câteva camere mai încolo. El încă luptă şi te aşteaptă. Nu crezi că ar trebui să te duci la el? a zâmbit. Ai suferit până la capăt, i-ai dăruit tot ceea ce aveai singurei persoane pe care puteai s-o salvezi. La final ai găsit Scopul Ultim. Lumea nouă despre care îţi vorbeam bate la uşă şi tu trebuie să fii prezentă.

Phos a mângâiat obrazul lui Nihal, aşa cum făcuse ultima oară când se văzuseră.

— Părintele Pădurii îşi aşteaptă inima. Dacă eu aş lua piatra care zace pe pieptul tău şi i-aş duce-o lui, el s-ar întoarce la viaţă. Dar ar mai avea vreun sens acum viaţa lui? Cine s-ar bucura de existenţa lui? Tu eşti necesară multora, lui Sennar mai întâi, şi ai multe de făcut, în timp ce dragul meu Părinte al Pădurii, casa şi refugiul meu, singurul meu prieten, a făcut deja ceea ce trebuia. În jurul lui se află numai pământ ars, copaci morţi şi dezolare; Pădurea lui, aceea pe care o ţinea în viaţă, este moartă. Ţi-am spus, eu şi Părintele Pădurii suntem o rămăşiţă a lumii vechi, iar destinul acelora care au trăit mult şi sunt foarte bătrâni este să se dea deoparte.

Iar a tăcut, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Părintele Pădurii a hotărât: vrea să fie tatăl tău, vrea să-ţi dăruiască ţie limfa lui vitală, pentru ca tu să poţi trăi din nou şi să faci ceea ce ai de făcut. Nu va fi uşor. Darul vieţii este unul dintre cele mai frumoase şi mai teribile daruri care se pot primi, pentru că este o onoare şi o datorie în acelaşi timp. Dar eu şi Părintele Pădurii ştim că tu eşti demnă de acest dar.

Phos a întins mâinile lui mici către Mawas, piatra Pământului Vântului, şi a recitat o litanie de neînţeles. Piatra s-a luminat cu o scânteiere vie şi a transmis tuturor celorlalte pietre din medalion energia ei. Astfel şi ele au strălucit din nou, nu cu fulgerarea pe care o aveau în ziua vrăjii, ci cu o lumină calmă şi încurajatoare. Împreună cu

lumina aceea, lui Nihal i s-a întors în obraji culoarea şi viaţa a însufleţit-o iar.

— Iată, Părintele moare şi Fiica renaşte. Atâta timp cât vei avea la gât acest talisman, tu vei trăi. Să nu îl pierzi niciodată, pentru că ar însemna moartea. Phos s-a sprijinit în mâini ca şi cum ar fi fost epuizat. Acum nu rămâne decât ca tu să te duci în întâmpinarea visului şi a răsplăţii care te aşteaptă. Foloseşte-te cum trebuie de ceea ce eu şi Copacul Bătrân ţi-am dat.

Tăcut cum sosise, Phos a plecat. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

Nihal şi-a revenit întru totul. Nu îşi aminteşte nimic despre presupusa ei moarte şi despre întâlnirea cu Phos, dar cuvintele pe care spiriduşul i le-a spus în ziua aceea i s-au întipărit în minte şi are mereu amuleta cu ea. Ea a fost cea care m-a ajutat să-mi vin în fire, mi-a redat viaţa şi m-a vindecat. Uneori, când ne gândim, ne vine să râdem: eu sunt şchiop şi viaţa ei este legată de un talisman până la sfârşitul zilelor ei. Poate noi suntem mărturia vechii lumi.

Însă mintea ei este eliberată de fantasme; s-au topit ca zăpada la soare, în sfârşit reduse la tăcere.

— Aproape că mă simt singură, acum când nu mai sunt vocile. Însă această linişte este frumoasă, îmi dă o seninătate pe care nu o cunoşteam... mi-a spus într-o seară.

Nu mai e nici urmă din vraja care a chinuit-o atâta timp, pentru că şi Reis a murit, victimă a urii ei. În ziua bătăliei, a vrut să stea în încăierare pentru a vedea cu ochii ei distrugerea duşmanului. În clipa în care Nihal l-a străpuns cu spada dintr-o parte în alta, Reis a urlat cu ochii alburii care-i ieşeau din orbite.

— În sfârşit a murit! Monstrul e distrus!

Din râpa în care se găsea, în spatele Fortăreţei, a vrut să coboare pe câmpie. S-a aruncat spre construcţia uriaşă, ca şi cum dintr-odată anii ei ar fi dispărut, îmbătată de o bucuri neomenească. A alergat până la Fortăreaţă şi a fost

îngropată de dărâmăturile acesteia. Au găsit-o în ziua următoare, zdrobită de un bolovan. În ochii ei holbaţi mai era încă toată ura care-i pusese viaţa în mişcare. Dintre toţi protagoniştii acestei istorii, Reis este singura pentru care nu reuşesc să simt niciun fel de milă, doar un dispreţ profund.

— La urma urmelor, este şi ea o victimă, mi-a spus Nihal. Cu toţii suntem victimele urii care mocneşte în noi şi aşteaptă de la noi un moment de slăbiciune ca să ne sufoce.

O vreme, după ce ne-am înzdrăvenit, am trăit o perioadă fericită. Lumea ni se părea tânără şi gata să ne primească, şi un timp am crezut că, odată cu moartea Tiranului, totul se terminase, răul fusese învins, era din nou pace. Supravieţuiserăm şi eram iar împreună, ce altceva ne puteam dori? Dar perioada aceea nu a durat mult.

Curând ne-am dat seama că fusese greu să-l doborâm pe Tiran, dar să reconstruim din ruine nu avea să fie o treabă mai puţin uşoară. Aster şi slugile lui nu erau creatorii Răului, ci numai creaturile lui neştiutoare. Chiar puteam să-i fi învins, însă ura şi răutatea rămâneau printre noi.

Prima oară când am înţeles a fost când ne-am dus la fammini. De la început se pusese problema ce să facem cu aceste creaturi. Deveniseră fără apărare şi neştiutori ca nişte copii şi se refugiaseră pe Pământul Zilelor, departe de ochii plini de resentiment şi de propunerile de răzbunare ale învingătorilor. Am vorbit îndelung în Consiliu despre soarta lor. Au fost unii care au propus să-i exterminăm, alţii să-i transformăm în sclavi; numai după discuţii lungi şi extenuante a avut întâietate propunerea mea şi a lui Dagon: famminii urmau să rămână pe Pământul Zilelor, liberi să-şi găsească singuri drumul.

Astfel, într-o zi, Nihal, eu şi Ido am plecat şi ne-am dus la ei pentru a le comunica hotărârea. Când ne-au văzut, mulţi ne-au privit cu groază şi spaimă, amintindu-şi de tot ce făcuseră semenii noştri, de măcelurile pe care le săvârşise

Nihal cu timp în urmă asupra rasei lor.

Nihal s-a urcat pe un deal. Câmpia din jur era aceeaşi pe care o străbătuserăm plini de furie şi fără speranţă în timpul călătoriei noastre. Nu se schimbase, domnea aceeaşi dezolare de pe vremea când era la putere Aster, aceeaşi senzaţie de moarte. Acum însă, era înţesată de fiinţe tremurătoare şi înspăimântate, aruncate într-o lume căreia nu-i înţelegeau sensul.

— Ştiu că mulţi îşi amintesc de mine, şi cu siguranţă nu păstrează o amintire frumoasă, a început Nihal, în timp ce se juca nervos cu talismanul pe care îl avea la gât. Ştiu că sunt o criminală şi nu vă cer să uitaţi asta. Răul făptuit nu poate şi nu trebuie să fie uitat, pătrunde în inimi şi sapă o urmă care nu poate fi ştearsă. Ceea ce vă cer este să nu căutaţi răzbunare. Răzbunarea nu le dă odihnă morţilor şi nici nu-i împacă pe cei vii.

A tăcut o clipă şi şi-a trecut privirea peste neobişnuitul ei auditoriu.

— De aceea, vă cer iertare, pentru ceea ce am făcut eu şi ce au continuat să facă semenii mei. În acelaşi timp, vă promit că veţi fi şi voi iertaţi pentru ceea ce aţi făcut, mai ales că nu o făceaţi din propria voinţă. Acum este timp pentru pace. Este timpul ca fiecare să lase războiul şi să se dedice construirii unei lumi noi, sperând să fie mai bună decât cea dinainte.

A făcut o altă pauză, apoi a reluat cu un glas şi mai ridicat:

— Oamenii mei au hotărât că, de acum înainte, acesta va fi Pământul vostru. Aici veţi fi suverani şi stăpâni, liberi să vă realizaţi în pace. De acum înainte, va fi înţelegere între poporul vostru şi toate celelalte, şi vă jur că nu voi permite nimănui să ridice mâna asupra voastră. Ştiu bine că acum sunteţi dezorientaţi, că nu ştiţi ce să faceţi; noi vă vom ajuta să vă găsiţi drumul.

Şi-a îndreptat privirea asupra mulţimii de ochi înfricoşaţi de la picioarele ei.

— Asta-i tot. Sunteţi liberi să plecaţi. Liberi pentru totdeauna.

În ziua aceea ni s-a părut că într-adevăr construiam pacea, dar acum ştiu că în momentul acela, de fapt, a luat naştere o problemă care nu a fost rezolvată nici până în ziua de azi. Pentru că pacea dintre fammini şi celelalte rase este un miraj îndepărtat, este un război tăcut şi care încă se târăşte şi şerpuieşte printre neamuri.

Lui Nihal i-a fost oferită funcţia de General Suprem al Academiei, dar ea a refuzat.

— Sunt prea tânără şi prea puţin valoroasă pentru o asemenea poziţie, a spus, astfel că postul i-a fost propus lui Ido.

Şi el s-a codit mult, repetând că nu se simţea demn. şi că nu avea chef să-şi spargă capul cu toate problemele pe care numirea le-ar fi adus după sine. Însă, în cele din urmă, Nihal l-a convins să accepte şi acum Ido stă pe jilţul pe care stătuse Raven altădată, cu Vesa la picioarele lui.

Eu şi Nihal ne-am stabilit pe Pământul Vântului. Ea a insistat, pentru că simţea că acela era Pământul ei.

Adesea Ido vine să ne vadă şi luptă mult cu Nihal; sunt singurele dăţi în care Nihal ia spada în mână. S-a hotărât să abandoneze armele o vreme şi spada ei acum este agăţată pe peretele camerei noastre, dar nici măcar un firişor de praf nu se aşază pe ea şi cred că va începe iar să o folosească în curând.

Ne-am dus şi pe Pământul Nopţii, la mormântul lui Laius. Ne lipseşte mult, mai ales puritatea lui sufletească. El a fost singurul dintre noi care a trecut prin război fără să-şi păteze mâinile. Nihal şi-a lăsat acolo armura. Eu am lăsat în locul acela o mare parte din vechile mele speranţe.

Încă sunt Consilier. Mă bucur de mai multă încredere decât înainte printre ceilalţi membri, dar rămân mereu un personaj incomod, contra curentului. Îndatorirea mea mi se

pare mai grea acum decât pe timp de război, şi pacea este mult mai fragilă decât aş fi crezut.

Pământul Vântului este o grămadă de dărâmături. Când, după multă vreme, am revăzut rămăşiţele Salazarului, a fost un moment dureros pentru amândoi. Am intrat între zidurile care stăteau să cadă, mâncate de foc, şi Nihal a recunoscut fierăria lui Livon, acolo unde fusese ucis tatăl ei şi unde începuse totul.

— Uneori mă simt ca această încăpere, arsă şi devastată, mi-a spus. Misiunea mea s-a încheiat, dar ceea ce a fost nu se poate şterge.

S-a apropiat de ceea ce mai rămăsese din colţul în care Livon forja armele lui minunate; lângă perete erau bucăţi de spade mâncate de rugină. A izbucnit în plâns.

— Nu stă nicăieri scris că în viitorul nostru n-ar putea exista fericire, i-am spus. Sigur, nu e posibil să uiţi. Niciodată nu voi reuşi să uit durerea torturii sau disperarea din mintea Tiranului. Însă poate din toată această durere se va naşte ceva bun. Şi noi amândoi suntem împreună, nu e deja mult?

Ea a zâmbit şi m-a îmbrăţişat.

Acum suntem pe acest Pământ distrus, încercând să separăm fericirea de durere. Dar ştiu bine că nu vom rămâne multă vreme aici.

— Vom pleca într-o zi, mi-a spus Nihal. Vreau să mă întorc la origini, la visul meu din copilărie, când doream să fiu liberă şi să călătoresc. Ne vom urca pe crupa lui Oarf şi vom înfrunta curenţii vijelioşi ai Saarului. Nu vom mai fi niciodată faimosul consilier şi marele Cavaler care au salvat lumea aceasta de Tiran şi care nu ştiu să o salveze de ea însăşi, ci Nihal din Turnul Salazar şi Sennar vrăjitorul, şi vom vedea Pământuri pe care nu le-a văzut nimeni niciodată, monştri teribili, dar şi întinderi de pădure de o frumuseţe magnifică. Iată ce vom face.

Are dreptate, şi eu doresc asta şi ştiu că ziua aceea e aproape. Aşa că am simţit nevoia să scriu această poveste,

poate ca să-şi amintească de noi cineva, după ce vom fi părăsit aceste Pământuri, sau pentru ca Nihal să nu uite niciodată victoria pe care a avut-o asupra ei înşeşi, sau poate pentru a încerca să înţeleg sensul ascuns al tuturor celor întâmplate în aceşti ani.

Există o întrebare pe care mi-a pus-o Tiranul şi la care nu am fost încă în stare să răspund: există salvare pentru pământul acesta? Uneori mi se pare că avea dreptate el, că tot ce leagă toate creaturile este ura, că într-un anume fel suntem cu toţii victime şi, în acelaşi timp, vinovaţi. Apoi mă gândesc la Nihal şi atunci ştiu că merită să trăieşti, că merită să lupţi, chiar dacă lupta e deşartă. Cred că aici e toată diferenţa dintre mine şi Aster: eu am întâlnit-o în drumul meu pe Nihal, el nu.

În curând voi pleca şi voi lăsa în urma mea o lume care se sprijină pe un echilibru firav; ştiu că, mai devreme sau mai târziu, se va rupe şi că iar va lăsa loc războiului. Mai ştiu însă că pe urmă vor reveni pacea şi speranţa, şi apoi iar întunericul şi disperarea.

Oare nu în ciclul acesta etern stă sensul vieţii noastre?

Sennar
Consilier al Pământului Vântului

PERSONAJE

AEL: spirit al naturii care controlează apele.
AIRES: pirat, fiica lui Rool.
ASSA: capitala Pământului Focului.
ASTER: tânăr consilier. Iubit al lui Reis, va deveni Tiranul.
ASTREA: nimfă, regina Pământului Apei.
AVALER: comandant al trupelor Tiranului.
AYMAR: Cavaler al Dragonului.
BARAHAR: capitala Pământului Mării.
BENARES: pirat, iubit al lui Aires.
BURUIANĂ: gnom, victimă a experimentelor Tiranului. Servitor la Academie.
CAVER: elev al Academiei.
DAGON: Consilier Bătrân în Consiliul Magilor.
DAMEION: Cavaler al Dragonului Negru, geamăn cu Semeion.
DEBAR: numele lui Deinofor înainte de a deveni Cavaler al Dragonului Negru.
DEINOFOR: Cavaler al Dragonului Negru.
DOHOR: elev al Academiei.
DOLA: gnom, războinic în armata Tiranului, fratele lui Ido.
ELEUSIS: fată de pe Pământul Soarelui, mama lui Jona.
FALERE: general al trupelor de pe Pământul Mării.
FEN: Cavaler al Dragonului, iubitul Soanei, mort în bătălie şi transformat în fantomă.
FLAR: spirit al naturii care controlează focul.
FLOGISTO: vrăjitor şi maestru al lui Sennar pe timpul instruirii lui pentru a deveni consilier.
GALLA: rege pe Pământul Apei.
GLAEL: spirit al naturii care controlează lumina.
GORIAR: spirit al naturii care controlează întunericul.
IDO: gnom, Cavaler al Dragonului şi maestru al lui Nihal.
JONA: fiul lui Eleusis.

LAIUS: scutier. Fost coleg de Academie şi prieten cu Nihal.

LAODAMEA: capitala Pământului Apei.

LEFE: gnom, căpetenia unei comunităţi de rebeli.

LER: într-o vreme, rege al Pământului Stâncilor.

LIVON: tatăl adoptiv al lui Nihal şi armurier iscusit, ucis de fammini. Fratele Soanei.

LONDAL: general al Pământului Soarelui.

MAKRAT: capitala Pământului Soarelui.

MARHEN: rege antic de pe Pământul Focului.

MAVERN: generalul taberei din pădurea Herzli.

MAWAS: spirit al naturii care controlează aerul.

MEGISTO: istoric şi vrăjitor, ani de zile braţul drept al Tiranului.

MOLI: tatăl lui Ido.

MONI:bătrână clarvăzătoare de pe Insulele Iluziilor.

NAMMEN: rege antic care a inaugurat o perioadă de pace la sfârşitul Războiului de Două Sute de Ani.

NELGAR: comandant al bazei de pe Pământul Soarelui.

NEREU: regele Zaleniei.

NIHAL: fata războinic. Ultima jumătate-elf a Lumii Pământene.

OARF: dragonul lui Nihal.

ONDINE: fată din Zalenia, îndrăgostită de Sennar.

OREN: consilier, tatăl lui Reis.

PARSEL: Cavaler al Dragonului şi maestru la Academie.

PEWAR: general al Cavalerilor Dragonului, tatăl lui Laius.

PHOS: căpetenia spiriduşilor.

RAVEN: Generalul Suprem al Ordinului Cavalerilor Dragonului de pe Pământul Soarelui.

REIS: gnom, fostă membru al Consiliului Magilor.

SALAZAR: oraş-turn de pe Pământul Vântului.

SAREPH: spirit al naturii care controlează marea.

SATE: gnom, membru al Consiliului Magilor, reprezentant al Pământului Soarelui.

SEFERDI: capitala Pământului Zilelor.

SEMEION: Cavaler al Dragonului Negru, geamăn cu Dameion.

SENNAR: membru al Consiliului Magilor şi reprezentant al Pământului Vântului. Cel mai bun prieten al lui Nihal.

SHEIREEN: nume al lui Nihal printre jumătate-elfi, înseamnă „Consacrata”.

SHEVRAR: zeu al Focului şi al Războiului.

SOANA: vrăjitoare, fostă membră a Consiliului Magilor, prima maestră de magie a lui Sennar şi soră a lui Livon.

SULANA: regina Pământului Soarelui.

TAREPH: spirit al naturii care controlează pământul.

THARSER: dragonul lui Raven.

THERIS: nimfă, membră a Consiliului Magilor, reprezentantă a Pământului Apei.

THOOLAN: spirit al naturii care controlează timpul.

INSULELE ILUZIILOR: insule pe ruta spre Lumea Scufundată.

VAREN: conte al Zaleniei.

VESA: dragonul lui Ido.

VRAŠTA: fammin, prieten cu Laius.

ZALENIA: Lumea Scufundată.

MULŢUMIRI

A scrie această carte a fost o aventură, o călătorie care a durat aproape trei ani. Am plecat singură, scriind seara în camera mea, fără a avea nici cea mai mică idee despre unde m-ar fi condus gestul acesta, şi în cele din urmă, am ajuns la publicarea celui de al treilea volum al trilogiei. Dacă am ajuns până aici, cu siguranţă nu este numai meritul voinţei mele, sau al faptului că am crezut în istoria pe care o povesteam. Simt deci dorinţa de a mulţumi tuturor acelora care m-au însoţit în această aventură, ajutându-mă să ajung la finalul ei. O primă mulţumire merge fireşte către Sandrone Dazieri, fără de care nici nu ar fi început aventura; el a fost primul care a crezut în mine şi m-a ajutat să fiu mai bună, cu sfaturile lui.

Pe urmă, cărţile trilogiei ar fi fost fără îndoială mai greu de citit şi mai puţin plăcute fără ajutorul celor doi editori ai mei, Francesca Mazzantini şi Roberta Marasco. Le mulţumesc că m-au ajutat să-mi perfecţionez scrisul şi pentru tot ce m-au învăţat în perioada în care am lucrat împreună.

Le mulţumesc şi prietenilor mei, care m-au susţinut pe parcursul muncii mele; nu numai o dată ei au fost tenacitatea mea, şi au crezut totdeauna în mine. Dacă nu m-aş fi simţit atât de iubită, nu cred că aş fi reuşit să ajung până la capăt.

Mulţumesc părinţilor mei şi bibliotecii lor nesfârşite. Dacă nu mi-ar fi transmis dragostea pentru lectură, nu cred că aş fi luat vreodată pixul în mână. Le mulţumesc că mi-au dat întotdeauna voie să-mi exprim talentele, fără să-mi impună nimic şi fiindu-mi alături în alegerile mele, bune sau greşite cum vor fi fost.

În sfârşit, îi mulţumesc nespus lui Giuliano. L-am obligat să citească toată cartea în fascicole de câte douăzeci de

pagini odată, după care îl obligam să-şi spună părerea. A fost primul meu cititor şi primul critic, şi el mi-a inspirat finalul istoriei. Îi mulţumesc pentru tot, pentru că îmi este mereu alături, mă suportă şi mă susţine.

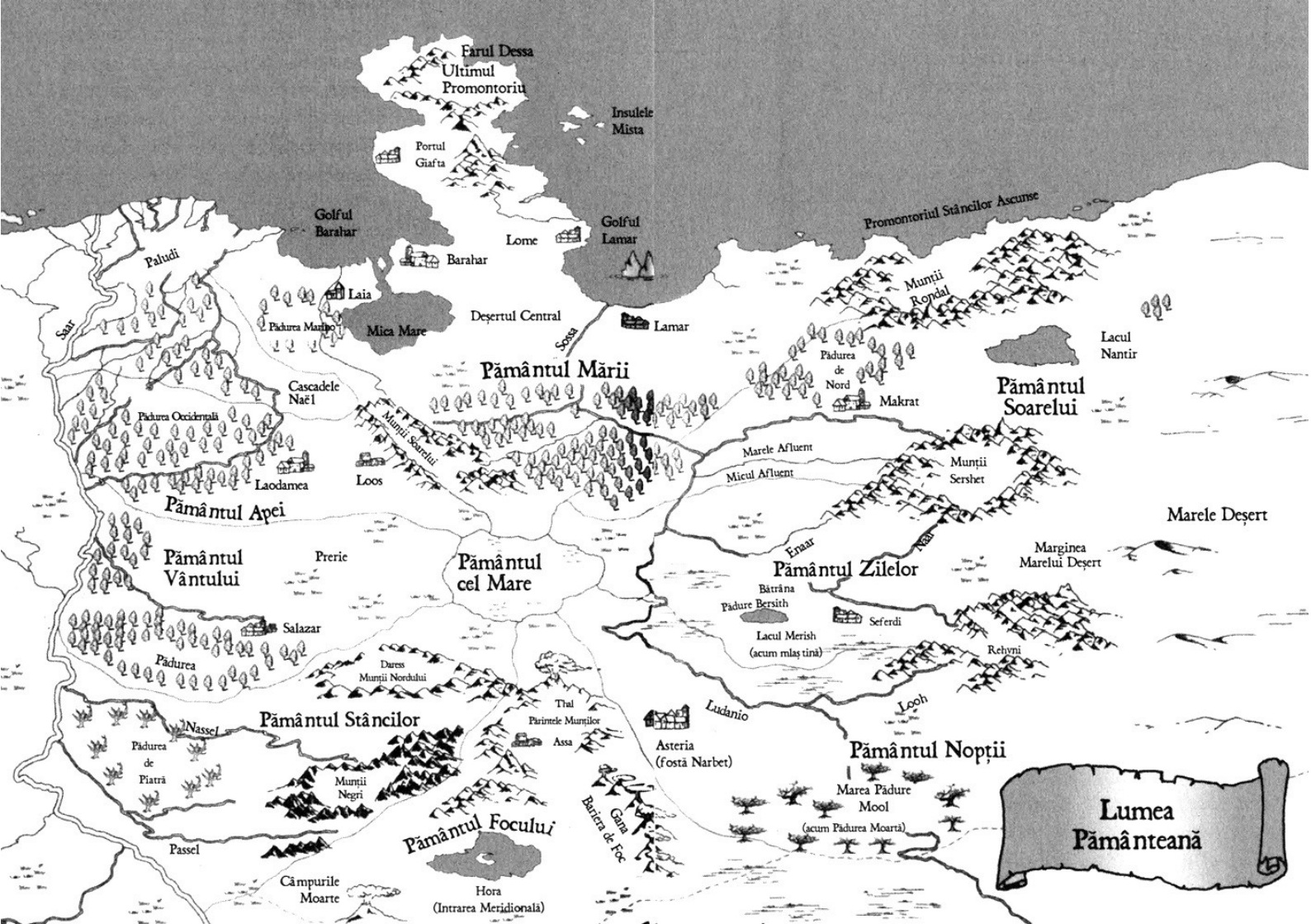

Farul Dessa
Ultimul Promontoriu
Insulele Mista
Portul Giafta
Golful Barahar
Golful Lamar
Lome
Barahar
Promontoriul Stâncilor Ascunse
Paludi
Laia
Pădurea Marino
Mica Mare
Deșertul Central
Sossa
Lamar
Munții Rondal
Lacul Nantir
Saar
Pădurea de Nord
Makrat
Pământul Mării
Pământul Soarelui
Cascadele Naël
Pădurea Occidentală
Munții Soarelui
Marele Afluent
Micul Afluent
Munții Sershet
Laodamea
Loos
Pământul Apei
Marele Deșert
Enaar
Naar
Marginea Marelui Deșert
Pământul Vântului
Prerie
Pământul cel Mare
Pământul Zilelor
Bătrâna Pădure Bersith
Seferdi
Salazar
Lacul Merish (acum mlaștină)
Rehyni
Pădurea
Daress Munții Nordului
Thal Părintele Munților
Ludanio
Looh
Nassel
Pământul Stâncilor
Assa
Asteria (fostă Narbet)
Pădurea de Piatră
Munții Negri
Pământul Nopții
Marea Pădure Mool (acum Pădurea Moartă)
Gana Bariera de Foc
Pământul Focului
Lumea Pământeană
Passel
Câmpurile Moarte
Hora (Intrarea Meridională)

Pe Pământurile Libere situația este disperată și Tiranul pare de neoprit. Tânăra Nihal, ultimul jumătate-elf care a supraviețuit în Lumea Pământeană, călătorește împreună cu vrăjitorul Sennar, prietenul ei, în căutarea celor opt pietre ale unui talisman cu puteri nelimitate, cu care ar putea să pună capăt războiului. Fiecare dintre cele opt Pământuri ale Lumii Pământene ascunde într-un sanctuar tainic una dintre pietrele dedicate Spiritelor naturii: Apa, Lumina, Marea, Timpul, Focul, Pământul, Întunericul și Aerul. Dacă Nihal va reuși să găsească toate sanctuarele și să strângă laolaltă pietrele talismanului, va putea chema la adunare Spiritele și va putea anula orice formă de magie, inclusiv înfiorătoarele arme ale Tiranului.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-920-6

9 789731 039206

www.rao.ro
www.raobooks.com